L. J.

SHEN

PATIMĂ ȘI ISPĂȘIRE

CRUEL CASTAWAYS

EpicLove

L. J. SHEN

PATIMĂ ȘI ISPĂȘIRE

CRUEL CASTAWAYS

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EpicLove

PROLOG

CHRISTIAN

Nu. Atinge. Nimic!

Aceasta era singura regulă pe care mi-o impusese maică-mea; o regulă pe care avusesem înțelepciunea să nu o încalc în copilăria mea. Altfel, aș fi avut parte de o bătaie cu cureaua și aș fi primit de mâncare doar terci de ovăz cu gărgărițe o lună întreagă.

În vacanța de vară, după ce împlinisem paisprezece ani, s-a aprins chibritul care mai târziu avea să mistuie totul. Scânteia portocalie avea să se răspândească, devorându-mi viața, iar în urma ei aveau să rămână doar scrum și cenușă.

Mama mă lua cu ea la muncă. Mi-a explicat foarte clar de ce nu puteam să rămân acasă și să fac ce mă tăia capul. Motivul principal era că mama nu voia să ajung ca ceilalți copii de vârsta mea: să fumez iarbă, să sparg încuietori de uși și să livrez pachete dubioase pentru dealerii de droguri din oraș.

Orașul Hunts Points era locul unde visurile mor. Maică-mea, în schimb, nu era o visătoare. Mă considera o povară. Dacă aș fi intrat în belele, nu avea de gând să mă scape.

În plus, nici eu nu eram tocmai dornic să rămân acasă și să-mi amintesc ce fel de viață duceam.

Aveam voie să o însoțesc pe maică-mea zilnic, în drumul ei spre Park Avenue, cu o condiție: să nu ating cu mâinile mele murdare nimic din penthouse-ul familiei Roth. Nici mobila exagerat de scumpă, nici bovindourile, nici plantele importate din Olanda și, mai presus de toate, în *niciun caz* să n-o ating pe fată.

— Fata asta e deosebită. Nu trebuie atinsă nici măcar cu o floare. Domnul Roth o iubește ca pe ochii din cap, mi-a subliniat maică-mea, o imigrantă din Bielorusia, cu accentul ei pronunțat.

Mi-a spus-o în timp ce ne îndreptam cu autobuzul spre casa familiei Roth, înghesuiți ca sardinele alături de oameni care se ocupau de curățenie, alături de grădinari și portari.

Arya Roth fusese blestemul vieții mele încă dinainte s-o cunosc. În comparație cu existența mea fără valoare, ea era o bijuterie frumoasă, de neatins și extrem de valoroasă. Până să fac cunoștință cu ea, fusese neplăcut să mă gândesc la ea. În mintea mea, era un simbol; o fetiță răsfățată și plângăcioasă, cu cosițe strălucitoare. Nu voiam absolut deloc s-o cunosc. Deseori, seara, când stăteam întins în patul meu pliant, mă întrebam ce aventuri interesante și costisitoare mai punea Arya la cale și îi uram să i se întâmple tot felul de chestii nasoale: accidente oribile de mașină, o cădere de pe stânci, o prăbușire cu avionul, scorbut. M-aș fi mulțumit cu oricare dintre aceste neplăceri, iar în imaginația mea Arya Roth cea privilegiată trecea prin tot felul de evenimente îngrozitoare, în timp ce eu asistam de pe margine, bine-mersi, mâncând popcorn și amuzându-mă.

Îmi displăceau toate lucrurile pe care le aflasem despre Arya, prin intermediul relatărilor entuziaste ale maică-mii. Pe deasupra,

fata angajatorului maică-mii era de vârsta mea, așa că, în mod inevitabil și exasperant, făceam comparație între viețile noastre.

Ea era prințesa din turnul de fildeș din Upper East Side, care trăia într-un penthouse ce se întindea pe 460 metri pătrați — un apartament atât de spațios, că nici măcar nu puteam să mi-l imaginez. Eu, pe de altă parte, eram captiv într-o garsonieră de dinainte de Al Doilea Război Mondial, în Hunts Point, iar coloana sonoră a adolescenței mele era alcătuită din certurile aprinse dintre prostituate și clienții lor, care aveau loc sub fereastra mea, și vocea ridicată a doamnei Van, care își făcea soțul cu ou și cu oțet.

Viața Aryei mirosea a flori, a buticuri exclusiviste și a lumânări cu parfum de fructe — aroma lor se simțea vag pe hainele maică-mii atunci când se întorcea acasă —, pe când putoarea pieței de pește din apropierea garsonierei noastre era atât de pătrunzătoare, încât se întipărise definitiv în pereții cosmeliei în care trăiam.

Arya era frumușică — mama făcea mare caz de ochii ei ca smaraldul —, în vreme ce eu eram slăbănog și strângaci, cu genunchi osoși și urechi clăpăuge. Semănam cu un omuleț desenat pe hârtie, din linii. Maică-mea zicea că aveam să capăt niște trăsături mai de bărbat în cele din urmă, dar, având în vedere mâncarea sărăcăcioasă de care aveam parte, mă cam îndoiam. Se pare că și taică-miu fusese la fel: uscățiv în copilărie, însă atrăgător la maturitate. Fiindcă nu îl cunoscusem niciodată pe nenorocitul ăla, nu aveam cum să confirm dacă era adevărat sau nu. Tatăl bebelușului pe care-l născuse Ruslana Ivanova era căsătorit cu altă femeie și locuia în Minsk, împreună cu cei trei copii ai lor și cu două potăi urâte. Biletul doar dus spre New York fusese cadoul lui de despărțire pentru maică-mea, când ea îl anunțase

că rămăsese însărcinată cu mine, împreună cu rugămintea ca ea să nu-l mai contacteze niciodată.

Maică-mea nu avea nicio rudă — mama ei murise cu câțiva ani înainte —, așa că plecarea părea soluția rezonabilă pentru toți cei implicați. Mai puțin pentru mine, desigur.

Așa am ajuns singuri în Big Apple, trăind de parcă viața voia să ne sugrume. Sau poate că viața deja ne strânsese de beregată și ne lăsase fără aer. Mi se părea că tot timpul ne lipsea ceva: aer, mâncare, electricitate sau dreptul de a exista.

Și așa am ajuns la ultimul și cel mai apăsător păcat dintre toate păcatele comise de Arya Roth și, totodată, principalul motiv pentru care nu-mi doream s-o cunosc niciodată: Arya avea o familie.

O mamă. Un tată. O grămadă de unchi și de mătuși. Avea o bunică în Carolina de Nord, pe care o vizita de Paște, și verișori în Colorado, unde se ducea să facă snowboarding de Crăciun. Viața ei avea un context, o direcție, o poveste. Avea structură, era schițată în întregime, iar toate piesele distincte erau frumos colorate, în timp ce ale mele păreau golașe și desperecheate.

O aveam pe maică-mea, dar simțeam că noi doi nimeriserăm împreună din întâmplare. În rest, mai aveam prin preajmă vecinii, pe care ea nu se deranjase să-i cunoască, prostituatele care-mi propuneau să facem sex dacă le dădeam pachețelul meu pentru școală și poliția, care apărea în cartier de două ori pe săptămână și întindea o bandă galbenă peste niște ferestre sparte. Fericirea le aparținea altora. Unor oameni pe care nu-i cunoșteam, care trăiau pe alte străzi și duceau o viață diferită de a mea.

Dintotdeauna mă simțisem ca un musafir pe lumea asta, ca un voaior. Dar, dacă tot eram nevoit să urmăresc viața altcuiva,

atunci măcar să o urmăresc pe cea a familiei Roth, care ducea o viață perfectă, frumoasă.

Pentru a scăpa din cocina în care mă născusem, nu trebuia decât să respect regulile.

Nu. Atinge. Nimic.

Până la urmă, nu doar că am atins ceva.

Am atins cel mai prețios lucru din căminul familiei Roth.

Fata.

CAPITOLUL UNU

ARYA

În prezent

El avea să vină.

Eram sigură de asta chiar dacă întârzia. Iar până azi nu întârziase niciodată.

Ne întâlneam în prima zi de duminică a fiecărei luni.

Își făcea apariția cu un rânjet șiret, două porții de *biryani*[1] și cea mai recentă și mai scandaloasă bârfă de la biroul lui, care era mai interesantă decât orice reality-show.

Mi-am întins membrele sub o arcadă ce dădea spre o grădină cu aspect gotic, mi-am încordat degetele în pantofii mei Prada.

Indiferent ce vârstă aveam sau cât de bine mă descurcam în rolul femeii de afaceri fără scrupule, în timpul vizitelor noastre lunare la muzeul Met Cloisters mă simțeam mereu ca vechea Arya, fata de cincisprezece ani cu ten acneic, impresionabilă și recunoscătoare pentru firimiturile de intimitate și afecțiune pe care le primea.

[1] Mâncare asiatică pregătită cu orez.

— Scumpo, mută-te puțin mai încolo! Se scurge sosul din mâncare.

Vezi? A venit.

Mi-am strecurat picioarele sub fund și i-am făcut loc tatei să se așeze. El a scos două caserole uleioase dintr-o sacoșă de plastic și mi-a întins una.

— Arăți oribil! am comentat pe când deschideam caserola.

Aroma de nucșoară și de șofran mi-a ajuns la nas și m-a făcut să salivez. Tata era roșu în obraji, avea o privire cam întunecată. A făcut o grimasă.

— Păi, tu arăți uimitor, ca de obicei.

M-a sărutat pe obraz și s-a sprijinit de coloana de dinaintea mea, ca să stăm față în față.

Am înfipt furculița de plastic în mâncare. Puiul s-a desfăcut în bucățele peste stratul de orez. Am luat o îmbucătură și am închis ochii.

— Aș putea să mănânc chestia asta de trei ori pe zi, zilnic.

— Te cred, a râs tata. În clasa a patra ai trăit numai cu chiftelușe și macaroane cu brânză. Cum merg planurile tale de cucerire a lumii?

— Încet, dar sigur.

Am deschis ochii. El își frunzărea mâncarea. Mai întâi întârziase, iar acum am observat că era aproape de nerecunoscut. Nu îl dădeau de gol înfățișarea, hainele lui ușor boțite sau faptul că i-ar fi prins bine să se tundă, ci expresia lui din această clipă. O expresie pe care nu o mai văzusem în cei aproape treizeci și doi de ani de când îl știam.

— Ce mai faci? l-am întrebat și am lins furculița.

Telefonul i-a bâzâit în buzunarul pantalonilor. S-a prefăcut că nu îl aude. Lumina verde a ecranului se întrevedea prin stofă.

— Bine. Sunt ocupat. La birou avem un audit, așa că totul e cu susul în jos. Toți aleargă de colo-colo ca niște găini decapitate.

— Nu se poate! Din nou?

M-am întins spre caserola lui, am scos un cartof auriu de sub o grămăjoară de orez și l-am băgat în gură.

— Așa se explică.

— Ce anume se explică? a întrebat alarmat.

— Mi se părea mie că pari puțin îngrijorat.

— Auditul e stresant, dar am mai trecut prin asta. Cum merg afacerile?

— De fapt, aș vrea să-ți cer părerea despre un client de-al meu.

Am început să-i povestesc. Deodată, telefonul i-a vibrat iar în buzunar. I-am arătat fântâna din mijlocul grădinii și i-am făcut semn să răspundă la telefon.

În schimb, tata a scos un șervețel din pungă și și-a tamponat fruntea cu el. Bucățele de hârtie i s-au lipit de pielea transpirată. Nu era chiar atât de cald afară. De ce transpira în halul ăsta?

— Ce mai face Jillian? a întrebat el.

Vocea i-a crescut cu o octavă.

Presentimentul unei nenorociri — ca o crăpătură mică, abia vizibilă într-un perete — mi-a dat fiori.

— Bunica ei parcă fusese operată la șold săptămâna trecută, nu? a adăugat el. Am rugat-o pe secretara mea să-i trimită niște flori.

Bineînțeles că o rugase. Pe tata mă puteam bizui. În vreme ce mama era genul de părinte cam aerian — nu prea își dădea seama prin ce experiențe treceam, era oarbă la sentimentele mele și absentă în momentele cruciale din viața mea —, tata ținea minte aniversările, datele de absolvire și cu ce mă îmbrăcasem la petrecerile de *bat mitzvah* ale prietenelor mele. Îmi fusese

alături când mă despărțisem de vreun iubit, când mă certasem cu vreuna dintre prietenele mele. La fel și în momentul când compania mea fusese asimilată de o alta. Mă ajutase să analizez toate contractele. Îmi era mamă, tată, frate, camarad. O ancoră în oceanul tumultuos al vieții.

I-am întins șervețelele mele. L-am fixat cu o privire curioasă, după care i-am răspuns:

— Buni Joy se simte bine. Deja îi dă ordine mamei lui Jillian. Ascultă, tu...

Telefonul lui a bâzâit pentru a treia oară în decurs de un minut.

— Mai bine ai răspunde.

— Nu, nu!

A aruncat o privire în jur, alb ca hârtia la față.

— Persoana care te sună n-o să se dea bătută.

— Ari, aș prefera să-mi povestești cum ți-a mers săptămâna asta.

— A fost reușită, aglomerată. Iar acum a trecut. Răspunde la telefon!

Am gesticulat spre mobil. Bănuiam că aceasta era cauza comportamentului său ciudat.

Cu un oftat adânc și o atitudine plină de resemnare, tata a scos în sfârșit telefonul din buzunar și l-a apăsat atât de tare de ureche, încât aceasta s-a albit.

— Conrad Roth la telefon! Da, da.

A făcut o pauză. Ochii îi fugeau în toate direcțiile. Caserola cu *biryani* i-a alunecat dintre degete și a căzut pe piatra nespus de veche. Degeaba am încercat să o prind.

— Da. Știu. Mulțumesc! Sunt reprezentat de avocați. Nu, nu vreau să fac niciun comentariu.

Reprezentat de avocați? Comentariu? Toate astea din cauza unui audit?

Oamenii se plimbau pe lângă arcade. Turiștii se ghemuiau ca să facă poze cu grădina. O mulțime de copii se învârteau în jurul coloanelor, iar râsetele lor răsunau ca niște clopoței. M-am ridicat și am început să strâng mâncarea împrăștiată pe jos.

Nu-i grav, mi-am spus. *Un audit nu e o plăcere pentru nicio companie. Cu atât mai puțin pentru un fond de investiții speculative.*

Însă, chiar în clipa când îmi serveam singură scuza asta, nu puteam să o cred cu totul. Aici nu era vorba despre afaceri. Tata nu își pierdea nopțile — și nici mințile — din cauza muncii.

A încheiat conversația. Ne-am privit în ochi.

Am știut chiar dinainte să deschidă gura. Am știut că peste câteva minute aveam să mă prăbușesc și că nimic nu putea să împiedice această cădere. Am știut că problema mă depășea. Și pe el la fel.

— Ari, trebuie să-ți zic ceva...

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, ca înaintea unei sărituri în apă.

Știam că nimic nu avea să mai fie la fel.

CAPITOLUL DOI

CHRISTIAN

În prezent

Nu aveam multe principii.

De fapt, aveam numai câteva. Și nu le-aș numi principii, la propriu. Mai degrabă le-aș zice „preferințe". Sau părtiniri. Da, cam așa ceva.

De exemplu, eu *preferam*, în calitate de parte litigantă, să nu mă ocup de conflicte legate de proprietate și contracte. Nu fiindcă aș fi avut vreo reținere morală să reprezint vreuna dintre părți, ci pur și simplu pentru că subiectul mă plictisea de moarte și nu merita absolut deloc să-mi irosesc timpul prețios. Îmi conveneau de minune cazurile cu reparări de prejudiciu. Îmi plăceau procesele cu miză mare, procesele haotice, scandaloase și distrugătoare. Dacă adăugai și un pic de destrăbălare în combinația asta, deja eram în raiul litigiilor.

Altă preferință: *preferam* să beau până cădeam lat, împreună cu cei mai buni prieteni ai mei, Arsène și Riggs, în barul *Brewtherhood*, în loc să zâmbesc și să dau aprobator din cap în

timp ce ascult încă o poveste tembelă despre meciul în care a jucat copilul vreunui client.

Încă o preferință — deci *nu* un principiu — era să nu îl scot la masă pe domnul Dubios McDubioșenie, cunoscut și cu numele Myles Emerson. Dar Myles Emerson urma să aprobe un avans consistent pentru Cromwell & Traurig, firma de avocatură la care lucram. Prin urmare, iată-mă aici, într-o seară de vineri, cu un zâmbet ipocrit pe față. Am pus cardul companiei înapoi în suportul meu pentru cecuri, din piele neagră. Azi îi făceam cinste domnului Emerson cu tarte cu foie-gras, *tagliolini* cu trufe negre și o sticlă de vin al cărei preț ar fi putut plăti taxele de studiu pentru patru ani la o facultate din Ivy League.

— Băieți, să știți că am o presimțire bună în legătură cu chestia asta, a spus domnul Emerson, după care a râgâit și s-a bătut ușor cu palma pe burta proeminentă.

Semăna izbitor de mult cu actorul Jeff Daniels în variantă gonflabilă. Îmi părea bine că se simte grozav. Și eu eram al naibii de mulțumit la gândul că, începând de luna următoare, aveam să îl taxez lunar. Emerson deținea o companie mare de servicii de curățenie și avea contracte cu corporații. Recent, fusese dat în judecată de patru ori, de fiecare dată pentru încălcarea unor clauze din contracte de muncă și pentru a obține plata unor daune. Avea nevoie nu doar de avocați, ci și de bandă adezivă ca să-și țină gura închisă. În ultimele luni fusese nevoit să plătească o grămadă de bani în dreapta și-n stânga, așa că îi propusesem să-mi dea un onorariu de început. Nu mi-a scăpat ironia situației. Bărbatul acesta, care le oferea oamenilor servicii de curățenie, mă angajase pe mine să curăț în urma *lui*. Totuși, spre deosebire de angajații lui, eu ceream un onorariu colosal și nu mă lăsam păcălit în privința baniloc.

Nu mi-a trecut prin cap să refuz să-l apăr în numeroasele lui procese jalnice. Nu mă afecta faptul că angajații săraci care îl dădeau în judecată câștigau sub salariul minim pe economie și munceau cu contracte false.

— Treaba noastră e să-ți ușurăm situația, i-am zis.

M-am ridicat și m-am întins să dau mâna cu domnul Myles Emerson. A schițat un salut din cap în direcția lui Ryan și a lui Deacon — avocații parteneri de la firma mea — și a ieșit din restaurant, cu ochii scurgându-i-se după fundurile a două chelnerițe.

Urma să am multă bătaie de cap cu nemernicul ăsta. Și în același timp, eram extrem de nerăbdător să urc în ierarhia corporatistă.

M-am așezat din nou și m-am lăsat pe spătarul scaunului. M-am uitat la cei doi bărbați.

— Acum să trecem la adevăratul motiv pentru care ne-am întâlnit: acceptarea mea ca partener în firmă, în cel mai scurt timp.

— Poftim? a întrebat încruntat Deacon Cromwell.

Deacon era un expat britanic, cu studii la Oxford. Pusese firma de avocatură pe picioare cu patruzeci de ani în urmă și era mai bătrân decât însuși Matusalem.

— Christian e de părere că are dreptul la un birou și la o plăcuță cu numele lui pe ușa biroului, după ce a depus timp și efort pentru noi, i-a explicat Ryan Traurig bătrânului.

Traurig era șeful Departamentului de Litigii. Dintre el și Cromwell, Traurig era cel care chiar își arăta fața la birou din când în când.

— Nu crezi că mai întâi ar fi trebuit să discutăm noi doi despre asta? i-a zis Crowell lui Traurig.

— Discutăm acum, a răspuns Traurig, cu un zâmbet amabil.

— *În privat!* s-a răstit Cromwell.

— Se bate prea multă monedă pe discuțiile în privat, m-am băgat eu în vorbă.

Am sorbit o gură de vin. Mi-ar fi plăcut să fi avut whisky în pahar.

— Trezește-te la realitate, Deacon! Sunt asociat senior de trei ani. Încasez onorarii de partener. Evaluările mele anuale sunt ireproșabile și atrag clienți bogați. Mă duci cu zăhărelul de prea mult timp. Vreau să știu cum stau. Hai să dăm cărțile pe față!

— Venind din partea unui avocat, replica asta e cam ironică! a zis Cromwell și s-a uitat cu coada ochiului la mine. De asemenea, dacă tot vrei să dăm cărțile pe față, îți amintesc că ai absolvit acum șapte ani, cu un stagiu de doi ani în biroul procurorului, la momentul absolvirii. Nu e ca și cum te-am văduvit de vreo mare oportunitate profesională. Firma noastră are o regulă: nu primește parteneri decât după nouă ani de colaborare. Din punct de vedere cronologic, mai ai de lucru.

— Din punct de vedere cronologic, ai câștigat cu 300% mai mulți bani de când m-am alăturat firmei, i-am trântit-o. Dați-o dracului de regulă! Dați-mi acțiuni în firmă și faceți-mă partener!

— Ești neîndurător.

Cromwell încerca să pară detașat, dar sudoarea i se scurgea pe frunte.

— Cum reușești să dormi noaptea? m-a întrebat.

Am învârtit vinul în pahar, așa cum mă învățase un somelier premiat, în urmă cu zece ani. Pe lângă treaba cu somelierul, jucam golf pe proprietatea din Miami închiriată de firma noastră și suportam discuții despre politică, în cluburile exclusiviste pentru domni.

I-am răspuns:

— De obicei, dorm lângă o blondă cu picioare lungi.

Nu era adevărat, dar știam că un porc ca el ar aprecia o astfel de replică. S-a blizzit ca un prostănac, exact cum mă așteptasem.

— Deșteptule, ești prea ambițios pentru binele tău! a comentat moșul.

Viziunea lui Cromwell asupra conceptului de ambiție varia în funcție de persoana despre care vorbea. Pentru asociații juniori care lucrau șaizeci de ore pe săptămână, să fie ambițioși era minunat. În cazul meu, i se părea deranjant.

— E imposibil să fii prea ambițios, domnule. Acum aș vrea să primesc un răspuns.

— *Christian*, a zis Traurig, adresându-mi un zâmbet care mă implora să tac. Lasă-ne singuri cinci minute! Ne vedem afară.

Nu-mi plăcea că mă trimitea la plimbare, așa încât ei să vorbească despre mine. În adâncul meu, încă eram Nicky din Hunts Point. Dar în societate trebuia să stăpânesc pornirile acelui băiat. Bărbații educați nu urlă și nu răstoarnă mese. Trebuia să vorbesc pe limba lor: cuvinte politicoase, însă cu tăișuri nemiloase.

După ce mi-am împins scaunul în spate, mi-am pus pardesiul Givenchy.

— Bine. O să am timp să încerc trabucul Davidoff care abia a ieșit pe piață.

Ochii lui Traurig s-au luminat. M-a întrebat:

— Trabucul Winston Churchill?

— Da. În ediție limitată.

I-am făcut cu ochiul. Nemernicul ăsta încerca să mă tapeze de trabucuri și de alcool de parcă nu câștiga de șase ori mai mult decât mine.

— Măi să fie! a exclamat Traurig. Ai unul în plus?

— Evident că am!

— Ne vedem în câteva minute.

— Sigur.

Odată ajuns pe trotuar, am aprins trabucul. Am urmărit cum lumina galbenă a semaforului a devenit roșie, apoi verde, în timp ce pietonii traversau în grupuri mari, ca bancurile de pești. Copacii de pe stradă erau goliși, cu excepția luminițelor care încă nu fuseseră date jos, după Crăciun.

Telefonul meu a bâzâit. L-am scos din buzunar.

Arsène: Vii? Riggs pleacă mâine-dimineață. Acum pipăie o tipă căreia trebuie să i se schimbe scutecul.

Asta putea însemna fie că era prea tânără, fie că avea implanturi în fund. Cel mai probabil, ambele variante. Am mutat trabucul în colțul gurii și am început să tastez pe ecranul telefonului.

Eu: Zi-i să și-o țină în pantaloni! Sunt pe drum.

Arsène: Tati & Tati te cam duc cu zăhărelul?

Eu: Dragule, nu toată lumea s-a născut având un fond fiduciar de 200 de milioane.

Mi-am pus telefonul înapoi în buzunar.

Cineva m-a bătut prietenos pe umăr. Când m-am răsucit, am dat de Traurig și de Cromwell. Cromwell avea o mutră de parcă toți hemoroizii din New York s-ar fi îngrămădit în fundul lui. Își strângea bastonul între degete, cu o expresie suferindă. Zâmbetul viclean al lui Traurig nu dezvăluia multe.

— Sheila mă tot bate la cap să fac mai multă mișcare. O să mă duc acasă pe jos. Domnilor, la revedere! a zis Cromwell și ne-a salutat scurt, cu un gest din cap. Christian, felicitări că l-ai convins pe Emerson să semneze contractul cu noi! Ne vedem vinerea viitoare, la ședința săptămânală.

Apoi a plecat. S-a făcut nevăzut în gloata de oameni înfofoliți și în aburul care se ridica din gurile de canal.

I-am dat lui Traurig un trabuc. El a pufăit de câteva ori și și-a pipăit buzunarele, ca și cum căuta ceva. Poate că își căuta demnitatea pierdută.

— Deacon crede că încă nu ești pregătit.

— Ce rahat! am zis și am strâns trabucul între dinți. Am rezultate impecabile. În unele săptămâni muncesc optzeci de ore. Mă ocup de fiecare caz important, deși asta ar trebui să fie treaba ta. Și fac echipă cu un asociat junior pentru toate cazurile, exact așa cum procedează partenerii. Dacă aș pleca acum din firmă, aș lua cu mine un portofoliu de clienți pe care nu vi-l permiteți să-l pierdeți. Amândoi o știm.

Să devin partener și să-mi văd numele pe plăcuța de la intrarea în cabinetul de avocatură ar fi fost punctul culminant al vieții mele. Știam că era un pas uriaș, dar meritam. Alți asociați de la Cromwell & Traurig nu munceau tot atâtea ore ca mine, nu aduceau firmei clienți de același calibru și nici nu aveau aceleași rezultate ca ale mele. În plus, de curând devenisem milionar, iar acum alergam după alte senzații tari. Nu mai simțeam mare lucru când vedeam salariul consistent intrându-mi în cont lună de lună și când știam că îmi permit tot ce-mi doresc. Să fiu numit partener nu era doar o provocare, ci și un gest de sfidare adresat orașului care se lepădase de mine când aveam paisprezece ani.

— Ei, hai, nu-i nevoie să fii obraznic! a râs Traurig. Uite, puștiule, Cromwell e deschis la ideea de-a te face partener.

Puștiule. Lui Traurig îi plăcea să pretindă că încă eram în pragul adolescenței și că încă așteptam să-mi coboare testiculele.

— Deschis? am pufnit disprețuitor. Ar trebui să mă implore să rămân în firmă și, pe deasupra, să-mi ofere jumătate din regatul lui.

— Uite, aici e problema, a spus Traurig, gesticulând spre mine. Cromwell crede că ai cam început să te culci pe-o ureche. Ai doar treizeci și doi de ani, Christian, dar de câțiva ani nu ai mai văzut cum arată o sală de judecată. Te achiți onorabil de obligațiile față de clienți și ai o reputație solidă, dar nu prea îți mai dai silința. Aproape toate cazurile tale se rezolvă în afara sălii de tribunal, pentru că *nimeni* nu vrea să te înfrunte. Cromwell vrea să vadă că ești entuziast, înfometat de succes. Vrea să vadă că te zbați. Îi e dor să vadă iar flacăra din privirea ta, flacăra care l-a convins să te ia din biroul procurorului, după ce o băgaseși pe mânecă cu guvernatorul.

În al doilea an de stagiu la procuratură, un caz mare ajunsese pe biroul meu. Tot în acel an, Theodore Montgomery, procurorul oficial al Manhattanului la vremea respectivă, fusese foarte criticat după ce permisese depășirea termenelor de prescripție în câteva cazuri, pentru că fusese copleșit de volumul de muncă. Montgomery îmi trântise dosarul pe birou și îmi spusese să dau tot ce am mai bun în mine. Nu voia să se stârnească un alt scandal, dar nici nu avea suficienți angajați care să se ocupe de caz.

S-a dovedit că era cazul despre care tot Manhattanul vorbea în anul acela. În timp ce superiorii mei erau implicați în procese pentru escrocherii cu taxe din administrație și cu fraude bancare, eu i-am intentat proces traficantului de droguri care dăduse cu mașina peste un băiețel de trei ani, pe care îl omorâse pe loc, fiindcă se grăbea să ajungă la petrecerea aniversară de fițe a fiicei lui de șaisprezece ani. Era un caz clasic de fugă de la locul accidentului. Traficantul în cauză, Denny Romano, avea în spate o

armată de avocați de top: în schimb, eu am intrat în sala de judecată purtând costumul meu cumpărat de la second-hand și ducând o servietă ponosită, care mai avea puțin și se făcea fărâme. Toată lumea îi ținea pumnii puștiului de la procuratură, să reușească să-l trimită în arest pe infractorul malefic. Într-un final, am reușit să-i conving pe jurați să dea o sentință de patru ani de închisoare, pentru ucidere din culpă. A fost o mică victorie pentru sărmana familie a băiatului și o mare victorie pentru mine.

Deacon Cromwell mă abordase într-o frizerie, la puțin timp după ce absolvisem Dreptul la Harvard. Pe atunci aveam un plan care presupunea să-mi construiesc o reputație în biroul procurorului, dar Deacon îmi zisese să-l caut dacă vreau să văd cum o duc avocații bogați. După ce am câștigat cazul Romano, nu trebuise să fac nimic. Mă căutase el din nou.

— Vrea să mă vadă iar în sala de judecată? am zis cu venin.

Eram însetat să câștig cazuri, dar aveam și o reputație de negociator foarte dur, care obținea mai mult decât le promisese clienților. Când îmi făceam apariția la tribunal, îmi striveam adversarii. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu mine; nici avocații care le cereau clienților, fără să clipească, două miare pe oră, iar apoi pierdeau cazul în fața mea, nici foștii mei colegi din biroul procuraturii, care nu aveau resursele necesare pentru a rivaliza cu mine.

— Deacon vrea să vadă că depui efort, a spus Traurig și a învârtit trabucul aprins între degete, gânditor. Câștigă un caz greu, unul pe care nu-l poți rezolva cât ai bate din palme, dintr-un birou cu aer condiționat! Fă-ți apariția în sala de judecată, iar bătrânul o să-ți pună numele pe plăcuță fără să stea pe gânduri!

I-am amintit:

— Eu fac munca a doi oameni.

Era adevărat. Munceam prea multe ore. Taurig a ridicat din umeri.

— N-ai de ales, puștiule.

Dacă plecam din firmă acum, când eram pe punctul de a deveni partener, mi-aș fi dat cariera înapoi cu mulți ani, iar nemernicul știa asta. Fie tăceam și înghițeam gălușca, fie obțineam un parteneriat la o firmă mult mai mică și mai puțin prestigioasă.

Nu era rezultatul pe care îmi dorisem să-l obțin în seara aia, dar tot era mai bine decât să nu fi primit nimic. În plus, știam de ce sunt în stare. În funcție de programul de la tribunal și de cazul pe care urma să-l aleg, puteam să devin partener în câteva săptămâni.

— Treaba e ca și făcută! i-am zis.

Taurig a râs.

— Mi-e milă de avocatul care o să-ți fie adversar atunci când o să demonstrezi că meriți să fii partener.

M-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre barul de peste stradă, să mă întâlnesc cu Arsène (se pronunță *ar-sen*, ca numele personajului din benzile desenate *Lupin*) și cu Riggs.

Nu aveam principii.

Iar când venea vorba despre ce-mi doream în viață, nu aveam nici limite.

Brewtherhood era localul nostru preferat din cartierul SoHo. Barul e la o aruncătură de băț de penthouse-ul lui Arsène, acolo unde îl puteai găsi pe Riggs ori de câte ori ajungea în oraș și nu dormea la mine. Ne plăcea *Brewtherhood* pentru varietatea de bere lager străină, pentru lipsa cocktailurilor pretențioase și pentru abilitatea de a pune turiștii pe fugă prin farmecul său imbatabil. Și, cel mai important, barul ăsta avea șarmul unei

bombe: mic, îngrămădit, ascuns la subsol. Ne amintea de adolescența noastră parcă desprinsă din cartea *Flowers in the Attic*.

L-am ochit imediat pe Arsène. Ieșea în evidență aidoma unei umbre negre într-un carnaval pestriț. Stătea la bar, aplecat pe un scaun, cu o sticlă de Asahi în față. Arsène prefera ca berea să-i reflecte personalitatea — adică să fie foarte seacă. Deși nu avea o slujbă de birou, se îmbrăca mereu în cele mai fine costume de mătase care se puteau cumpăra din buticurile celebre de pe Savile Row. Dacă stau să mă gândesc bine, nu avea o slujbă propriu-zisă. Era un antreprenor căruia îi plăcea să-și vâre coada în tot felul de afaceri profitabile. În prezent, era implicat în afacerile unor companii cu fonduri de investiții speculative, care renunțaseră la taxele lor de 22% doar pentru plăcerea de a lucra cu Arsène Corbin. Specialitatea lui erau arbitrajul[1] de fuziune și arbitrajul de conversiune.

Am trecut pe lângă un grup de femei amețite care dansau și cântau pe melodia *Cotton-Eyed Joe*, încurcând versurile, și m-am sprijinit de bar.

— Ai întârziat, a rostit Arsène tărăgănat, cu ochii într-o carte de buzunar.

Nu s-a sinchisit să-mi arunce nici măcar o privire.

— Iar tu ești un nesuferit, i-am întors-o eu.

— Mersi pentru evaluarea psihologică! Dar tot ai întârziat. Ca să nu mai zic că ești nepoliticos.

A împins o sticlă de Peroni spre mine. Am ciocnit-o ușor de sticla lui, apoi am sorbit din bere.

— Unde-i Riggs? i-am urlat în ureche, ca să acopăr muzica.

[1] Aici, sensul este cel din domeniul finanțelor: cumpărare de valută, acțiuni, rente etc., pentru vânzare pe diferite piețe.

Arsène a făcut semn din bărbie. M-am uitat în direcția indicată. Riggs era acolo, cu o mână sprijinită de peretele decorat cu animale împăiate, și cu cealaltă mână strecurată sub fusta unei blonde pe care o săruta pe gât.

Mda. Cu siguranță, Arsène se referise la implanturi în fund. Tipa ar fi putut ajunge până în Irlanda plutind pe cheștiile alea umflate.

Spre deosebire de mine și de Arsène, care ne mândream că arătăm ca niște afaceriști serioși și ultrabogați, lui Riggs îi plăcea la nebunie să afișeze un look de miliardar leneș. Era un șarlatan și un delincvent. Un bărbat care mințea atât de mult, încât mă miram că nu lucra în domeniul justiției. Avea farmecul stereotip al băiatului rău care a luat-o pe căi greșite. Păr blond-deschis și ciufulit, piele foarte bronzată, barbișon și unghii murdare. Avea un zâmbet strâmb, ochi care păreau totodată și fără profunzime, și ca două genuni, și abilitatea enervantă de a vorbi languros despre orice, inclusiv despre cât de des se ușura.

Riggs era cel mai bogat dintre noi trei. Dar, din afară, arăta ca și cum plutea în derivă prin viață, incapabil să-și asume vreun angajament, oricât de neînsemnat.

Arsène a închis cartea și m-a întrebat:

— Cum a fost ședința?

M-am uitat la copertă. Titlul era *Fantoma din atom: o discuție despre misterele fizicii cuantice.*

Uau! Tipul ăsta era sufletul oricărei petreceri!

Problema lui Arsène era genialitatea lui. Și, după cum se știe, geniile îi suportă cam greu pe idioți. Iar idioții, după cum știm, reprezintă 99% din societatea civilizată.

La fel ca Riggs, l-am cunoscut pe Arsène la Academia Andrew Dexter pentru băieți. Ne-am împrietenit pe loc. Dar, în timp ce

Riggs și cu mine ne-am reinventat ca să supraviețuim, Arsène părea să fie tot timpul el însuși. Blazat, crud și imperturbabil.

— A fost OK, am mințit.

— Îl am în fața ochilor pe cel mai nou partener în firma Cromwell și Traurig? m-a întrebat Arsène, cu o privire sceptică.

— O să fiu partener în curând.

M-am așezat pe un scaun, lângă el, și i-am făcut semn lui Elise, barmanița. Când a ajuns în fața noastră, i-am întins o bancnotă de o sută de dolari. A ridicat dintr-o sprânceană.

— E un bacșiș al naibii de mare, Miller.

Elise vorbea cu un accent franțuzesc delicat. Totul la ea era delicat.

— Da, fiindcă te așteaptă o sarcină al naibii de grea. Vreau să te duci la Riggs și să-i arunci o băutură în față, așa cum ai văzut că se face prin filmele din anii '80, să te prefaci că ești iubita lui și că el tocmai te-a părăsit ca să o pipăie pe blondina de acolo. O să mai primești o bancnotă de o sută dacă reușești să verși niște lacrimi care să pară pe bune. Crezi că poți?

Elise a luat bancnota și a pus-o în buzunarul de la spate al blugilor strâmți.

— Să fii barmaniță în New York e totuna cu a fi actriță. Joc în trei spectacole de teatru obscure și în două reclame la tampoane. *Bineînțeles* că pot s-o fac!

Un minut mai târziu, fața lui Riggs mirosea a votcă și a pepene, iar Elise era mai bogată cu 200 de dolari. Riggs a fost făcut cu ou și cu oțet pentru că își lăsase „iubita" să aștepte. Blondina s-a întors cu pași apăsați la prietenii ei, pufnind furioasă, iar Riggs s-a întors la bar, pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat.

— Nesimțitule! s-a răstit Riggs, apoi și-a șters fața de reverul sacoului meu.

— Zi-mi ceva ce nu știu!

— Penicilina a fost numită la început „suc de mucegai". Pun pariu că nu știai asta. Nici eu nu știam până luna trecută, când am stat lângă o bacteriologă foarte drăguță, pe nume Mary, într-un avion spre Zimbabwe.

Riggs mi-a luat din mână sticla de bere, a dat-o toată pe gât, după care a plescăit satisfăcut.

— Ghici ce! Mary nu era tocmai începătoare în pat.

— Vrei să zici în toaleta de avion, a comentat Arsène, cu o expresie de dezgust.

Riggs a scos un hohot de râs și a întrebat:

— Corbin, ești scandalizat?

Încă ceva despre Riggs: era un nomad care consuma băuturile altor oameni, dormea pe canapeaua prietenilor săi și zbura la clasa a doua, ca un barbar. Nu avea nici rădăcini, nici casă, nici responsabilități în afara serviciului. La douăzeci și doi de ani, chestia asta fusese tolerabilă. La treizeci și doi, câți avea acum, era cam penibilă.

I-am luat din mână sticla de bere pe care o golise, ca să nu înceapă s-o lingă.

— Apropo, unde pleci mâine? l-am întrebat.

— În Munții Karakoram, în Pakistan.

— Nu mai ai ce să vezi în America?

— De vreo șapte ani încoace nu mai am, a răspuns cu un surâs blajin.

Riggs era fotograf colaborator pentru *National Geographic* și pentru câteva reviste despre natură și politică. Câștigase multe premii și vizitase majoritatea țărilor din lume. Făcea orice ca să fugă de ceea ce îl aștepta — sau de ceea ce nu îl aștepta — acasă.

— Cât timp ne vei onora cu absența? l-a întrebat Arsène.

Riggs s-a lăsat pe spate, iar scaunul înalt a început să se legene pe două picioare.

— O lună sau două. Sper ca după aia să obțin un alt proiect și să plec direct în Nepal. Poate, în Islanda. Cine știe?

Tu în niciun caz nu știi, bebeluș cât casa ce ești! mi-am zis.

— Astăzi Christian le-a cerut lui Tati și Tati o promovare, dar l-au refuzat, l-a pus la curent Arsène pe Riggs, cu o voce monotonă.

I-am șterpelit berea japoneză și am dat-o pe gât.

— A, da? a îngânat Riggs, bătându-mă pe umăr. Poate că e un semn.

— Un semn că nu-mi fac bine treaba?

— Un semn că trebuie s-o lași mai moale și să-ți dai seama că viața mai presupune și altceva în afară de muncă. Deja ești bogat! Nu riști să sărăcești iar. Nu te mai teme!

Ușor de zis. Nicky cel sărac avea să fie mereu în interiorul meu, mâncând cașă veche de două zile și amintindu-mi că Hunts Point era la o distanță de doar câteva stații de autobuz și de doar câteva greșeli.

I-am dat un ghiont în coaste lui Riggs. Scaunul lui a revenit pe toate cele patru picioare. Prietenul meu a râs.

Le-am explicat:

— Și nu e vorba că am fost refuzat. Vor să mă facă partener după ce câștig un caz de zile mari. Un caz important.

Arsène mi-a adresat un rânjet răutăcios.

— Și eu care credeam că numai în filmele cu Jennifer Lopez se întâmplă chestii de-astea!

— Cromwell a inventat pretextul ăsta doar ca să tragă de timp. Nu mă deranjează să mai câștig un caz. Până la urmă, tot o să devin partener.

Fără mine, firma Cromwell & Traurig nu era nimic mai mult decât o grămadă de cărămizi și de documente pe Madison Avenue. Însă tot avea statutul de cea mai „elitistă" companie din Manhattan. Dacă aș fi părăsit compania din cauza unei neînțelegeri cu privire la parteneriatul meu, ar fi stârnit multe întrebări și dubii. Nu ar fi contat dacă aș fi acceptat un post la a doua cea mai importantă firmă de avocatură din oraș.

— Ce mă bucur că nu sunt ca tine! a zis Riggs și i-a făcut semn lui Elise să mai aducă un rând de băuturi. Îmi închipui că e obositor să fii tu. Ești hotărât să cucerești lumea, chiar dacă trebuie să-i dai foc ca să pui stăpânire pe ea.

— Dacă obțin ce-mi doresc, nimeni n-o să ardă.

Prietenii mei au clătinat dezaprobator din cap. Riggs s-a uitat la mine cu milă evidentă.

— Asta e firea ta, Christian: îți lași demonii să se dezlănțuie și să te poarte unde vor. De-asta suntem noi doi prieteni, a spus el, după care m-a bătut pe spate. Dar ține minte un lucru: ca să ajungi rege, mai întâi trebuie să detronezi pe cineva.

M-am așezat iar pe scaunul de bar.

Da, cu siguranță aveau să cadă câteva capete. Dar niciunul dintre ele nu avea să fie al meu.

CAPITOLUL TREI

CHRISTIAN

În prezent

Ocazia de a demonstra că sunt demn de a fi numit partener în firmă mi s-a oferit pe tavă lunea următoare.

Era o binecuvântare. Dacă aș fi fost credincios — însă nu aveam niciun motiv să fiu —, aș fi renunțat pentru o vreme la o plăcere de-a mea, ca să-mi demonstrez recunoștința față de Cel de Sus. Nu aș fi renunțat la ceva foarte important, precum sexul sau carnea de vită. Poate la abonamentul meu la clubul de vinuri. Oricum, preferam whiskyul.

— Te caută cineva, a anunțat Claire, unul dintre asociații juniori.

Cu coada ochiului, o vedeam cum bate darabana în ușa biroului. Strângea la piept un dosar gros, gălbui.

Fără să-mi ridic privirea din documentele pe care le studiam, am întrebat-o:

— Ți se pare că primesc în biroul meu persoane care nu și-au făcut programare?

— Nu. Tocmai de-asta am trimis-o la plimbare. Dar apoi mi-a spus de ce a venit și... Ei bine, cred că ar trebui să-ți lași mândria laoparte și să asculți ce are de zis.

Încă mâzgăleam pe marginile documentului la care lucram.

— Convinge-mă s-o primesc! i-am cerut.

Claire mi-a prezentat pe scurt cazul.

— Un proces de hărțuire sexuală împotriva unui fost angajator? am întrebat. Pare un caz standard.

Am aruncat în coșul de gunoi o carioca roșie care rămăsese fără tuș, apoi, folosindu-mă de dinți, am scos capacul alteia.

— Nu e vorba despre orice angajator, a zis Claire.

— E vorba despre președintele Statelor Unite?

— Nu.

— Despre Curtea Supremă a Statelor Unite?

— Ăăă... nu.

— Papa de la Roma?

— *Christian...*

Claire a dat jucăuș din mână și a chicotit răgușit.

— În cazul ăsta, nu-i un caz suficient de greu pentru mine.

— E un om cu influență. Cunoscut în toate cercurile înalte din New York. A candidat la primărie acum câțiva ani. Are legături cu administrația tuturor muzeelor din Manhattan. Vorbim despre un mahăr.

Am ridicat privirea. Claire își trecea tocul ascuțit al pantofului de-a lungul unei gambe subțiri. Pronunțase cuvintele cu voce tremurătoare. Mi-am dat seama că încerca să-și controleze entuziasmul. O înțelegeam. Nimic nu mă entuziasma atât de mult precum perspectiva unui caz interesant, pe care aveam să-l câștig și care venea la pachet cu sute de ore facturabile. Pentru

un ucigaș înnăscut, un singur lucru e mai ademenitor decât cel de sânge: mirosul de sânge *albastru*.

Ridicând ochii din documente, am lăsat markerul deoparte și m-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Zici că a candidat la primărie?

Claire a dat aprobator din cap.

— Cât de departe a ajuns?

— Destul de departe. A fost sprijinit de fostul purtător de cuvânt al Casei Albe, de câțiva senatori și de autoritățile locale. A renunțat la cursa electorală pe neașteptate, din cauza unor probleme de familie, cu patru luni înainte de alegeri. Managerul lui de campanie era o tipă foarte frumușică, foarte tânără. Și nu era însurat cu ea. Acum tipa locuiește în alt stat.

Hmm... Interesant...

M-am scărpinat în barbă.

— E credibilă scuza aia cu problemele de familie? am întrebat-o.

— E credibil că Moș Crăciun alunecă pe coș, și totuși reușește să fie vesel toată noaptea de Ajun? a zis Claire, cu buzele țuguiate și cu capul înclinat într-o parte.

Gânditor, mi-am luat iar carioca și am început să bat darabana în birou. Intuiția îmi spunea că ghicisem despre cine era vorba, iar pe mine intuiția nu mă înșală niciodată. Dacă aveam dreptate, n-ar fi trebuit să mă ating de acest caz nici măcar cu o prăjină, fiindcă îi purtam pică pârâtului.

Însă *a trebui* și *a putea* sunt două lucruri diferite, care nu se împacă mereu.

Claire a început să-mi înșire toate motivele pentru care ar trebui să accept persoana nepoftită, de parcă eram un avocat disperat să facă rost de clienți. Am redus-o la tăcere cu un gest.

— Zi-mi cine-i reclamantul!

Era amuzant cât de bine reușeam să mă controlez în orice aspect — femei, mâncare, exerciții fizice, orgoliu —, asta până când venea vorba despre o anumită familie. Riggs nu avea dreptate când vorbise despre demonii mei. Aveam o mulțime de demoni. Și știam foarte bine încotro aveau să mă poarte: în pragul casei acestui bărbat.

Claire s-a înroșit mai tare în obraji. Îi plăcea la nebunie că o priveam. Mi-am zis că în seara asta o să i-o trag zdravăn fiindcă se uita așa la mine.

— Reclamanta e de încredere și directă. Mi se pare că își caută la modul serios un avocat. O să fie un caz mare.

— Trimite-o la mine peste cinci minute!

Claire a dat să iasă, apoi s-a oprit și mi-a zis:

— Diseară se deschide un restaurant nou, cu specific birmanez, în SoHo...

Nu și-a terminat propoziția. Am scuturat din cap.

— Amintește-ți, Claire: fără relații în afara serviciului! Așa ne-am înțeles.

Și-a dat părul pe spate, pufnind nemulțumită.

— Ei, am încercat și eu.

Zece minute mai târziu, stăteam în fața Amandei Gispen. Femeia era contabil public autorizat.

Claire avea dreptate. Domnișoara Gispen era victima perfectă. Dacă acest caz ajungea la tribunal, juriul avea s-o simpatizeze. Era la vârsta a doua, educată, dar fără aere de superioritate. Vorbea domol. Era atrăgătoare fără să fie sexy și îmbrăcată din creștet până-n tălpi în haine de lux, însă nu ostentative. Părul ei vopsit la salon, cu șuvițe, stătea strâns la spate, iar în ochii ei căprui se citea inteligență, nu viclenie.

Când am intrat în sala de ședințe, unde Claire o lăsase să mă aștepte, femeia s-a ridicat de pe scaun, de parcă eram judecător, și s-a înclinat respectuos în fața mea.

— Domnule Miller, vă mulțumesc că v-ați făcut timp să mă vedeți! Îmi pare rău că am venit neanunțată.

Ba nu-i părea rău. Ar fi putut încerca să obțină o programare. Faptul că nu sunase înainte de a sosi și crezuse sincer că o să accept să vorbim mi-a stârnit curiozitatea.

M-am așezat în fața ei și m-am tolănit pe un scaun rotativ Wegner — o cheltuială nesăbuită, făcută de Crăciun. Obiectele de lux, foarte scumpe erau o constantă în viața mea. Nu aveam o familie, așa că nu aveam pentru cine să fac cumpărături. Scaunul ar fi trebuit să rămână în biroul meu, dar Claire, căreia îi plăcea enorm să-și ia anumite libertăți și să încalce anumite limite, îl aducea uneori în sala de ședințe și îl folosea, drept semn al prieteniei și intimității dintre noi doi. Restul angajaților din firmă știau că nu ar fi scăpat nepedepsiți dacă ar fi procedat la fel.

Am trecut direct la subiect:

— De ce m-ați ales pe mine, domnișoară Gispen?

— Te rog, spune-mi „Amanda"! Ei zic că ești cel mai bun în domeniu.

— Cine sunt *ei*?

— Fiecare avocat specializat în dispute angajat–angajator pe care l-am consultat în ultimele două săptămâni.

— Îți dau un sfat, Amanda: să nu te încrezi în avocați, nici măcar în mine! Pe cine ai angajat?

Când aveam de-a face cu un litigiu de hărțuire sexuală, îi sfătuiam mereu pe clienți să își ia un avocat specializat în dreptul muncii înainte de a face orice mișcare. Aveam grijă cu cine

colaboram. În New York avocații se găsesc pe toate drumurile, iar majoritatea sunt la fel de demni de încredere precum metro-urile de pe magistrala E atunci când ninge.

— Pe Tiffany D'Oralio, mi-a răspuns.

Și-a netezit niște cute inexistente de pe rochie.

Nu era o alegere rea. Nici ieftină. În mod clar, Amanda Gispen era hotărâtă.

— Știu că bărbatul pe care vreau să-l dau în judecată o să fie apărat de o echipă formată din cei mai buni avocați din oraș, iar dumneavoastră sunteți cunoscut drept unul dintre cei mai nemiloși litiganți din domeniu. Ați fost prima mea alegere.

— De fapt, sunt primul avocat la care ai venit. Acum, după ce ne-am cunoscut oficial, probabil te gândești că nu-l voi putea reprezenta pe fostul tău șef.

Contabila a zâmbit slab.

— Dacă știați asta, de ce ați fost de acord să discutăm?

Pentru că prefer să mor lent, în chinuri, decât să-l reprezint pe nemernicul pe care vrei să-l bagi la închisoare.

În timp ce-i studiam chipul, am decis că o respect pe Amanda Gispen. Îmi plăcea să fiu îndrăzneț și băgăreț, iar *asertivitate* era cuvântul meu preferat. În plus, dacă nu mă înșela intuiția, eu și Amanda aveam de doborât un inamic comun. Așadar urma să înfiripăm iute o prietenie și să devenim aliați.

— Înțeleg că fostul tău șef știe că vrei să-l dai în judecată.

Am luat în mână o minge antistres și am strâns-o în pumn.

— Da.

Ce păcat! Ar fi fost mult mai distractiv dacă tipul ar fi fost luat prin surprindere.

— Dă-mi detalii!

— Incidentul care m-a adus aici a avut loc acum două săptămâni, dar au existat niște semne prevestitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am aruncat băutura mea în față după ce m-a invitat să joc poker pe dezbrăcatelea, în avionul lui privat. Tocmai ne întorceam de la o ședință din Fairbanks. M-a apucat de brațe și m-a sărutat cu forța. M-am împiedicat și m-am lovit la spate. Când am văzut că se apropie iar de mine, am ridicat mâna să-l pocnesc, dar chiar în clipa aceea a intrat brusc stewardesa, cu băuturile răcoritoare. Ne-a întrebat răspicat dacă avem nevoie de ceva. Cred că și-a dat seama că se întâmpla ceva aiurea. Când am aterizat, el m-a concediat. A zis că nu am spirit de echipă. M-a acuzat că i-am transmis semnale ambigue. După douăzeci și cinci de ani de muncă! I-am spus că o să-l dau în judecată. Mi-e teamă că n-a fost o mișcare inspirată să-l pun în gardă.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva.

O spusesem cu toată sinceritatea.

— Acum povestește-mi despre semnele prevestitoare pe care le-ai pomenit.

A inspirat tremurător.

— Cineva mi-a spus că el i-a trimis o poză cu... cu... *chestia* lui, a explicat Amanda, cutremurându-se de scârbă. Și nu cred că a fost singura femeie care a primit așa ceva. În compania în care am lucrat lucrurile merg cam așa: bărbații scapă basma curată, indiferent ce fac, iar femeile pur și simplu sunt nevoite să îndure totul.

Mi-a zvâcnit maxilarul. Probabil că atacatorul ei deja angajase o armată de avocați. De fapt, nu m-aș fi mirat dacă s-ar fi pregătit să înainteze o moțiune pentru ca acest caz să fie respins din motive procedurale. Totuși, din experiența mea, mahărilor

care învârt fonduri de investiții le place să rezolve problema în afara sălii de tribunal. Nici victimelor nu le convine perspectiva de a povesti, într-o sală plină de străini, cele mai rușinoase și mai delicate momente pe care le-au trăit, ca apoi avocații apărării să le sară la gât. Însă eu *nu doream* să rezolv cazul în afara sălii de judecată. Dacă inculpatul era cine credeam eu că e, voiam să-l strâng cu ușa și să-l fac praf în văzul tuturor.

Voiam să-mi ating scopul cu ajutorul acestui tip. După ce câștigam procesul, urma să încasez potul cel mare, devenind, în sfârșit, partener în firma pentru care lucram.

— Te-ai gândit bine? Sigur vrei să mergi mai departe cu procesul? am întrebat-o în timp ce mă jucam cu mingea antistres.

Amanda a dat din cap că da.

— L-am văzut scăpând fără nicio problemă din prea multe situații. De-a lungul timpului, le-a făcut rău multor femei. Femei care, la fel ca mine, nu își permiteau să depună plângere. Au trecut prin situații mult mai grave decât a mea. Sunt pregătită să-l trag la răspundere.

— Ce vrei să obții? Bani sau dreptate?

De obicei încercam să-mi conving clienții să aleagă prima variantă. Nu doar pentru că dreptatea e ceva subiectiv, imposibil, ci și pentru că, spre deosebire de bani, nu e garantat c-o vei obține.

Amanda s-a foit în scaun și a răspuns:

— Ambele, dacă se poate.

— Cele două nu se exclud mereu. Dacă ajungi la un acord cu el, fostul rău angajator nu va suporta nicio consecință și va continua să supună alte femei la abuzuri.

Ca să fie clar, acum nu vorbea doar monstrul însetat de sânge din adâncul meu, nu doar Nicky cel de la paisprezece ani,

ci și un bărbat care văzuse destule victime ale hărțuirii sexuale încât recunoștea de la o poștă comportamentul unui abuzator.

— Și dacă ajungem la tribunal? a întrebat ea.

Încerca să rețină toate informațiile pe care le auzea.

— Ai putea primi despăgubiri în bani sau... nu. Dar, chiar dacă pierdem, ceea ce nu cred că se va întâmpla — dar nici nu-ți promit că vom câștiga —, e posibil ca tipul să devină mai precaut și să nu mai scape atât de ușor după un astfel de comportament.

Și-a mușcat buza de jos.

— Și dacă aleg să ajung la un acord cu el?

— Atunci nu pot să preiau cazul fără să am mustrări de conștiință.

Acum vorbea Nicky. Nu aș fi suportat să stau în fața acestui bărbat într-o sală cu aer condiționat, să fac calcule și să analizez clauze fără noimă, știind că avea să scape nevinovat, după ce săvârșise încă o atrocitate. M-am aplecat spre clienta mea.

— Te întreb din nou, Amanda: vrei bani sau dreptate?

A închis ochii. Când i-a deschis iar, în ei am văzut apropierea furtunii.

— Dreptate.

Am strâns mingea mai tare în mână. Adrenalina îmi alerga prin vene.

— O să fie greu. O să te pună în situații incomode. Foarte stânjenitoare. Dacă reușim să trecem de inevitabila lor moțiune de respingere a plângerii, vom trece la etapa aducerii la cunoștință a învinuirii. În această etapă, avocații lui o să recurgă la interogatorii și interpelări, cu singurul scop de a scoate la iveală mizerii despre tine și de a-ți târî numele în noroi în mii de feluri. O să aibă loc depoziții din partea martorilor și chiar și după toate astea, fostul tău șef o să înainteze cu siguranță o moțiune

care învârt fonduri de investiții le place să rezolve problema în afara sălii de tribunal. Nici victimelor nu le convine perspectiva de a povesti, într-o sală plină de străini, cele mai rușinoase și mai delicate momente pe care le-au trăit, ca apoi avocații apărării să le sară la gât. Însă eu *nu doream* să rezolv cazul în afara sălii de judecată. Dacă inculpatul era cine credeam eu că e, voiam să-l strâng cu ușa și să-l fac praf în văzul tuturor.

Voiam să-mi ating scopul cu ajutorul acestui tip. După ce câștigam procesul, urma să încasez potul cel mare, devenind, în sfârșit, partener în firma pentru care lucram.

— Te-ai gândit bine? Sigur vrei să mergi mai departe cu procesul? am întrebat-o în timp ce mă jucam cu mingea antistres.

Amanda a dat din cap că da.

— L-am văzut scăpând fără nicio problemă din prea multe situații. De-a lungul timpului, le-a făcut rău multor femei. Femei care, la fel ca mine, nu își permiteau să depună plângere. Au trecut prin situații mult mai grave decât a mea. Sunt pregătită să-l trag la răspundere.

— Ce vrei să obții? Bani sau dreptate?

De obicei încercam să-mi conving clienții să aleagă prima variantă. Nu doar pentru că dreptatea e ceva subiectiv, impalpabil, ci și pentru că, spre deosebire de bani, nu e garantat c-o vei obține.

Amanda s-a foit în scaun și a răspuns:

— Ambele, dacă se poate.

— Cele două nu se exclud mereu. Dacă ajungi la un acord cu el, fostul tău angajator nu va suporta nicio consecință și va continua să supună alte femei la abuzuri.

Ca să fie clar, acum nu vorbea doar monstrul însetat de sânge din adâncul meu, nu doar Nicky cel de la paisprezece ani,

ei și un bărbat care văzuse destule victime ale hărțuirii sexuale încât recunoștea de la o poștă comportamentul unui abuzator.

— Și dacă ajungem la tribunal? a întrebat ea.

Încerca să rețină toate informațiile pe care le auzea.

— Ai putea primi despăgubiri în bani sau... nu. Dar, chiar dacă pierdem, ceea ce nu cred că se va întâmpla — dar nici nu-ți promit că vom câștiga —, e posibil ca tipul să devină mai precaut și să nu mai scape atât de ușor după un astfel de comportament.

Și-a mușcat buza de jos.

— Și dacă aleg să ajung la un acord cu el?

— Atunci nu pot să preiau cazul fără să am mustrări de conștiință.

Acum vorbea Nicky. Nu aș fi suportat să stau în fața acestui bărbat într-o sală cu aer condiționat, să fac calcule și să analizez clauze fără noimă, știind că avea să scape nevinovat, după ce săvârșise încă o atrocitate. M-am aplecat spre clienta mea.

— Te întreb din nou, Amanda: vrei bani sau dreptate?

A închis ochii. Când i-a deschis iar, în ei am văzut apropierea furtunii.

— Dreptate.

Am strâns mingea mai tare în mână. Adrenalina îmi alerga prin vene.

— O să fie greu. O să te pună în situații incomode. Foarte stânjenitoare. Dacă reușim să trecem de inevitabila lor motiune de respingere a plângerii, vom trece la etapa aducerii la cunoștință a învinuirii. În această etapă, avocații lui o să recurgă la interogatorii și interpelări, cu singurul scop de a scoate la iveală mizerii despre tine și de a-ți târî numele în noroi în mii de feluri. O să aibă loc depoziții din partea martorilor și chiar și după toate astea, fostul tău șef o să înainteze cu siguranță o moțiune

pentru a încerca închiderea cazului fără proces. O să fie dureros și, cel mai probabil, va dura. Și, mai mult ca sigur, o să te epuizeze psihic. Iar când o să se încheie tărășenia asta, o să-ți schimbi cu totul perspectiva asupra omenirii.

Mă simțeam ca un tip care vrea neapărat să facă sex, dar care își ia toate precauțiile înainte de a aduce o tipă în patul lui: oare băuse prea mult? Era cu adevărat dornică de sex? Avea vreo boală cu transmitere sexuală? Era important să stabilim așteptări comune înainte de a începe colaborarea.

— Sunt conștientă de toate astea, a început Amanda, îndreptându-și spatele și ridicând bărbia. Credeți-mă, nu e o decizie pripită și nici o încercare de-a mă răzbuna pe un fost angajator. Vreau să merg până-n pânzele albe, domnule Miller, și am o mulțime de dovezi.

După trei ore și jumătate facturabile și două ședințe pe care le-am anulat, știam îndeajuns despre cazul de hărțuire sexuală al Amandei Gispen ca să-mi dau seama că aveam mari șanse de reușită. Avea lista de apeluri înregistrată în telefonul ei. Ca martori, stewardesa și o recepționeră care fusese concediată cu câteva luni mai înainte, plus niște SMS-uri primite de la libidinosul ăla, care ar fi făcut până și o vedetă porno să roșească.

— Încotro ne îndreptăm mai departe? m-a întrebat Amanda.

Direct în iad, având în vedere câte principii etice urmează să încalc.

— O să-ți trimit un contract de asistență juridică. Claire o să te ajute să aduni toate informațiile necesare și să te pregătești să înaintezi o plângere la EEOC[1].

Amanda și-a strâns între degete tivul rochiei.

[1] Acronim pentru Equal Employment Opportunity Commission. Agenție guvernamentală din SUA care se ocupă de plângeri împotriva angajatorilor.

— Am emoții.

I-am întins mingea antistres de parcă ar fi fost un măr cu coaja lucioasă.

— E firesc, dar chiar n-ai motive.

A luat mingea și a apăsat-o șovăitor.

— Doar că... Nu știu la ce să mă aștept odată ce începem.

— Mă ocup eu de asta. Ține minte: poți să ajungi oricând la un acord într-un caz de hărțuire sexuală. Înainte de litigiu, în cursul litigiului ori chiar în timpul procesului.

— În clipa asta nu vreau să închei niciun acord. Nu-mi pasă de bani. Vreau să-l văd că suferă.

Și eu vreau același lucru.

Și-a mușcat din nou buza de jos.

— Mă credeți, nu?

Ce bizară e condiția umană! mi-am spus în sinea mea. Clienții îmi puneau deseori întrebarea asta. Cu toate că nu avea nicio importanță dacă îi credeam sau nu — eu eram de partea lor, indiferent de ce se întâmpla —, de data aceasta puteam să răspund sincer.

— Bineînțeles.

Îl credeam în stare de orice pe Conrad Roth. Era perfect capabil de hărțuire sexuală.

Amanda mi-a dat mingea înapoi. Am scuturat din cap.

— Păstreaz-o!

— Vă mulțumesc, domnule Miller! Nu știu ce aș fi făcut fără dumneavoastră.

M-am ridicat, încheindu-mi sacoul.

— După ce analizez dovezile, o să discutăm despre așteptările tale și o să-ți prezint recomandările mele.

Amanda Gispen s-a ridicat. A dus o mână la șiragul ei de perle și mi-a întins-o pe cealaltă.

— Vreau ca acest bărbat să putrezească în iad pentru ce mi-a făcut. M-ar fi putut viola. Sunt sigură că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi apărut stewardesa. Vreau să știe că n-o să mai poată face asta nimănui.

— Crede-mă, Amanda, o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-l distrug pe Conrad Roth.

CAPITOLUL PATRU

CHRISTIAN

În trecut

La fel ca toate lucrurile născute să piară, relația noastră a început într-un cimitir.

Atunci am întâlnit-o prima dată pe Arya Roth. Era a cincea sau a șasea oară când maică-mea mă târa după ea, la locuința de pe Park Avenue. Era în vacanța de vară. În iarna acelui an, Keith Olsen, un băiat care locuia pe strada mea, murise în somn, din cauza hipotermiei. După aceea Departamentul pentru Protecția Copilului făcuse razii în apartamentele din Hunts Point și îi luase de acolo pe copiii neglijați. Toată lumea știa că tatăl lui Keith dădea tichetele de masă ale familiei lui la schimb pe țigări și prostituate, dar nimeni nu își închipuise cât de rău o ducea familia Olsen.

Mama știa că nu era bine să aibă de-a face cu Departamentul pentru Protecția Copilului. Voia să mă păstreze lângă ea, dar nu și-o dorea suficient de mult încât să-i roage pe Conrad și pe Beatrice Roth să mă lase să stau în apartamentul lor, cât timp mama muncea. Prin urmare, șase zile pe săptămână, de la opt

dimineața la cinci după-amiaza, mama mă abandona în fața clădirii. În acel răstimp, ea făcea curățenie, gătea, le spăla hainele și le plimba câinele.

Eu și mama am început să avem o rutină. Mergeam cu autobuzul în fiecare dimineață. Admiram orașul privind pe geam, pe jumătate adormit, iar ea croșeta pulovere pe care le vindea, pe câțiva bănuți, la un magazin second-hand. Apoi mergeam cu ea spre intrarea arcuită, din cărămidă albă, a clădirii. Era atât de înaltă, încât trebuia să-mi lungesc gâtul ca să o văd cu totul. Mama purta uniforma ei galbenă, alcătuită dintr-un tricou cu logoul companiei pentru care lucra, un șort albastru și pantaloni kaki. Cu câteva momente înainte să dispară în clădire, se apleca spre mine, mă strângea ușor de umăr și îmi dădea o bancnotă mototolită de cinci dolari. Apoi mă avertiza: *Astia sunt pentru micul-dejun, prânz și gustări. Banii nu cresc în copac, Nicolai. Cheltuiește-i cu cap!*

Adevărul este că nu îi cheltuiam absolut *deloc*. În schimb, șterpeleam mâncare dintr-un birt din apropiere. La un moment dat, casierul m-a prins furând. Mi-a zis că pot lua mâncare din mormanul de alimente expirate din depozit, atâta timp cât nu suflu nicio vorbă despre treaba asta.

Nu mă atingeam de carnea și de produsele lactate expirate, dar era OK să mănânc chipsurile vechi.

Restul programului meu era cât se poate de liber. La început hoinăream prin parcuri și pierdeam vremea uitându-mă la oameni. Apoi mi-am dat seama că mă înfuria foarte tare să-i văd pe alți copii alături de frații lor, de bone și, uneori, chiar de părinți. Stăteau toți împreună, pe peluzele verzi din parc. Mă irita să văd cum copiii se agățau de bare, cum mâncau prânzul pregătit de acasă — sendivșurile lor în formă de stea —, cum zâmbeau știrb

în fața aparatului foto și creau amintiri fericite, pe care le îndesau în buzunare. Sentimentul — deja profund — că eram nedreptățit mi se umfla în piept, ca un balon. Sărăcia mea era sesizabilă din felul în care pășeam, vorbeam și mă îmbrăcam. Știam că par sărac lipit pământului și nu aveam nevoie ca privirile pe care mi le aruncau oamenii să-mi amintească de sărăcia mea. Mă priveau cu aceeași prudență detașată pe care o rezervau câinilor vagabonzi. Eram o imagine neplăcută din existența lor imaculată. O pată de ketchup pe hainele lor de designer. Le aminteam faptul că la câteva străzi mai încolo exista o altă lume, una plină de copii care nu știu ce sunt logoterapia, casele de vacanță sau mâncarea fără gluten. O lume în care frigiderul este mai mult gol; în care să fii pocnit din când în când te umple de mândrie, fiindcă înseamnă că părinților tăi le pasă de tine cât de cât.

Primele zile au fost sfâșietoare. Număram secundele până când mama termina programul. Mă uitam cu dușmănie la ceasul meu de mână ieftin, ca și cum dinadins silea timpul să se scurgă lent. Nici măcar hotdogul lipicios pe care mi-l cumpăra mama de la o tonetă de pe stradă, când ne întorceam în cartierul nostru, fiindcă se simțea vinovată după ce o zi întreagă se gudurase pe lângă altă familie, nu domolea sentimentul dureros care zăbovea în mine.

În a treia zi din acea vacanță de vară am dat peste un mic cimitir privat, înghesuit între marginea Central Park și o gheretă pentru bilete de autobuz. Era ferit, pustiu în cea mai mare parte a zilei și avea vedere asupra intrării în clădirea unde locuia familia Roth. În mod ironic, locul acela era raiul pe pământ. În zilele care au urmat, abia dacă am ieșit din cimitir. Plecam de acolo pentru scurt timp, când trebuia să găsesc un copac unde să mă ușurez, când căutam chiștoace pe care le puteam fuma sau când dădeam

iama în marfa expirată din depozitul de la birt, îndesând în buzunare mai mult decât puteam mânca. Vindeam alimentele acelea la jumătate de preț, în Hunts Point. Luam mâncarea și dădeam fuga înapoi în cimitir, mă sprijineam de piatra de mormânt a unui tip pe nume Harry Frasier și mă îndopam.

Cimitirul Mount Hebron nu era sinistru. Mi se părea că seamănă cu oricare alt loc din cartier. Curat și îngrijit, cu trandafiri care înfloreau tot timpul, cu boscheți tunși cu grijă și alei asfaltate. Până și pietrele de mormânt străluceau ca pielea unei perechi noi de pantofi sport. Puținele mașini parcate lângă ghereta biroului de informații erau Lexusuri și Porsche.

Cimitirul era ca o pelerină care mă făcea invizibil. Uneori mă prefăceam că sunt mort și că nu mă poate vedea nimeni. Și *chiar* nu mă vedea nimeni — chestie care mă liniștea. Numai oamenii proști vor să fie văzuți și auziți. În lumea mea, dacă voiai să supraviețuiești, trebuia să trăiești neobservat.

Totul a mers ca pe roate până în a patra zi. Ca să fie clar, eu îmi vedeam de treaba mea, moțăind cu capul pe piatra funerară a lui Harry Frasier. Era o vreme toridă și umedă, iar canicula mă înconjura din toate părțile. Căldura se ridica din pământ, iar razele soarelui se strecurau printre crengile copacilor. M-am trezit brusc, cu fruntea plină de sudoare și amețit de sete. Trebuia să găsesc un furtun de grădină. Când am deschis ochii, am văzut o fată de vârsta mea, cam cu șase pietre de mormânt mai încolo. Stătea sub o salcie-plângătoare uriașă. Purta un șort din denim și un maiou. Stătea așezată pe un mormânt și mă privea cu ochii ei de culoarea unei mlaștini. Părul ei castaniu și ciufulit era tot numai bucle. Îmi aduceau aminte de șerpii din părul Meduzei.

Oare e fără adăpost? Posibil. Am decis c-o s-o pocnesc dacă încerca să mă jefuiască.

— La ce naiba te uiți? am strigat cu bățos, după care am băgat mâna în buzunarul din față, am scos un chiștoc și l-am pus în gură.

Blugii mei erau cu vreo șapte centimetri mai scurți decât ar fi trebuit și-mi dădeau la iveală gambele subțiri ca niște bețe, dar erau prea largi la betelie. Știam că nu arăt a băiat de doisprezece ani. Poate de cel mult zece.

— Mă uit la un copil care doarme într-un cimitir, mi-a răspuns fata.

— Ce amuzant, Sherlock! Unde-i domnul Watson?

— Nu știu cine e domnul Watson, a zis ea, fără să-și ia ochii de la mine. De ce dormi aici?

— De oboseală, am răspuns, ridicând din umeri. Din ce alt motiv?

— Ești ciudat.

— Iar tu te bagi unde nu-ți fierbe oala.

Am început să pronunț apăsat anumite cuvinte, ca să o sperii. Mama zicea mereu că cea mai bună apărare este atacul.

— Dar tu ce faci aici? am cerut să aflu.

— Vin aici pe furiș, ca să văd dacă mama își dă seama că nu sunt acasă.

— Și își dă seama?

— Nu. Niciodată, a spus, clătinând din cap.

M-am uitat urât la ea.

— De ce vii tocmai aici? De ce nu te duci în altă parte?

— Îl vizitez pe fratele meu geamăn.

A făcut un semn spre mormântul pe care stătea.

Fratele ei geamăn era mort. Chiar și la vârsta de doisprezece ani, știam foarte bine ce e moartea. Părinții maică-mii erau morți, la fel ca Keith Olsen, la fel ca Serghei — tipul de la magazinul de

la delicatese din cartierul nostru —, la fel ca Tammy, prostituata care locuise într-un cort în Riverside Park. Fusesem, de asemenea, la o înmormântare. Dar faptul că fata asta își pierduse fratele... mi se părea straniu. Copiii de vârsta noastră nu mor pur și simplu. Până și povestea lui Keith Olsen făcuse valuri în Hunts Point, chiar dacă noi alcătuiam o comunitate destul de dură.

— Cum a murit? am întrebat-o.

Mi-am schimbat poziția pe mormântul lui Harry Frasier și am privit-o printre gene, ca să știe că nu scăpase de interogatoriu doar pentru că era tristă. Bătea darabana pe genunchiul ei gol, unde avea o tăietură urâtă. Probabil sărise peste poartă, la fel cum făcusem eu, ca să intre în cimitir. Era un cimitir privat. Dacă voiai să intri aici, nu puteai sparge lacătul, ci trebuia să suni la biroul administratorului. Impresia proastă pe care mi-o făcuse fata s-a transformat în respect reticent. Nici măcar fetele din cartierul meu, care nu aveau deloc un comportament feminin, n-ar fi sărit peste poarta aia. Avea vârfuri ascuțite de fier și o înălțime de cel puțin doi metri și jumătate.

— A murit în somn, când eram bebeluși.

— Ce naspa!

— Mda, a zis, apoi a răcâit pământul cu vârful tenisului și s-a încruntat. Te-ai întrebat vreodată de ce facem asta?

— Adică de ce murim? Nu cred că o facem dinadins.

— Nu. De ce îngropăm morții?

— Nu prea mă gândesc la chestii de-astea.

Vocea mi s-a înăsprit.

Fata a adăugat:

— La început, am crezut că a îngropa pe cineva e ca și cum ai planta semințe, astfel încât speranța să poată înmuguri.

— Și acum?

Mi-am șters transpirația de pe frunte. Fata asta vorbea într-un fel care o făcea să pară inteligentă. Majoritatea puștilor de vârsta mea erau la fel de isteți precum o plantă în ghiveci.

— Acum cred că îi îngropăm pentru că nu vrem să împărțim lumea cu ea. Fiindcă doare prea mult.

Încruntat, mă gândeam ce să răspund.

Mi se făcea din ce în ce mai sete, dar nu voiam să mă mișc. Mi se părea că e un test. Sau, poate, o întrecere. Acesta era teritoriul meu. Pentru o vară, cimitirul era al meu. Nu voiam ca fata asta să creadă că poate să intre aici și să-mi fure locul. Nu conta că frate-său era mort. Dar mai exista un motiv pentru care nu voiam să plec de aici: poate că, până la urmă, nu era chiar așa de rău să nu fii singur.

— Ai de gând să stai acolo și să te holbezi la mine? Fă ce ai venit să faci!

Am tras din chiștoc, încercând să-l reaprind cu o brichetă pe care domnul Van o scăpase în holul clădirii noastre, zilele trecute.

A fluturat un braț spre mine, nerăbdătoare.

— Mda, bine. Numai să nu mă întrerupi, ciu... *ciudatule*!

Mi-am dat ochii peste cap. Era ciudată. Fratele ei era foarte mic când îl pierduse. Nu e ca și cum fuseseră apropiați. Și totuși, ce știam eu despre frați? Un singur lucru: că nu aveam să am niciunul vreodată. De fiecare dată când un copil mic făcea scandal într-un magazin, maică-mea îmi zicea: *Copiii sunt nerecunoscători și te storc de bani. Sunt o povară costisitoare.*

Uau! Mersi, mamă!

Fata s-a întors cu spatele la mine, spre mormânt. A mângâiat piatra funerară, iar eu am observat că aceasta era mai mică decât celelalte. De fapt, toate mormintele de pe acel rând erau mici. M-a trecut un fior.

— Salut, Ar! Sunt eu, Ari. Am venit să văd ce mai faci. Ne e dor de tine zilnic. Mama are iar o perioadă cam nasoală. Ne ignoră pe mine și pe tati. Ieri am încercat să vorbesc cu ea și s-a uitat prin mine, ca și cum aș fi o fantomă. O face intenționat. Mă pedepsește. Te rog, ai putea s-o vizitezi mai rar în următoarele săptămâni? Știu că te vede tot timpul: în camera ta, pe canapeaua unde dormeam amândoi, la fereastră...

A vorbit cam cinci minute. Încercam să nu trag cu urechea, dar era imposibil. Ari era chiar lângă mine. Am crezut că o să plângă, dar s-a abținut. Într-un sfârșit, fata a luat de jos o pietricică și a pus-o pe lespedea de marmură, după care s-a ridicat.

A început să se îndepărteze spre poartă.

Cuvintele mi-au scăpat pe negândite:

— De ce-ai făcut asta?

S-a răsucit cu fața la mine, surprinsă, de parcă uitase că sunt aici.

— Ce să fac?

— Chestia cu piatra.

— Evreii pun o pietricică pe un mormânt ca să-i arate acelei persoane că a venit cineva să o viziteze. Că nu a fost uitată.

— Ești evreică?

— Bona mea *au pair* era.

— Deci ești bogată.

— De ce? Pentru că am avut o *au pair*?

Se uita la mine de parcă eram idiot.

— Pentru că știi ce înseamnă *au pair*.

— Și tu știi.

Și-a încrucișat brațele la piept. Refuza să mă lase să câștig cearta, indiferent cât de neînsemnată era. A adăugat:

— Totuși, nu-mi pari bogat.

— Nu pot fi considerat un exemplu pentru ceva anume.

Am luat puțin pământ între degete, bucurându-mă de senzația dată de firele de țărână. Consumam ceea ce lumea avea de oferit în cantități mai mari decât copiii obișnuiți. Citeam, ascultam sau priveam câte ceva în fiecare clipă. Tratam viața cu același spirit practic pe care îl rezervam ceasului meu de mână: voiam să întorc viața pe toate părțile, să o desfac și să văd cum funcționează, ce anume o pune în mișcare. Îmi promisesem că nu aveam să fiu ca maică-mea. Nu aveam să fiu devorat de bogătași. Eu urma să-i devorez pe ei, dacă era nevoie.

— Ei, atunci, se poate spune că sunt bogată, a zis ea, apoi a luat altă pietricică și a frecat-o cu degetul mare. Tu nu ești?

— Dacă aș fi bogat, aș dormi în cimitir?

Și-a trecut o mână prin părul nepieptănat. Era încâlcit, plin de frunze moarte și de tot felul de resturi.

— Nu știu, mi-a răspuns fata. Nu totul se învârte în jurul banilor.

— Zici asta pentru că ai bani. Dar nu pari bogată.

— Ce vrei să spui?

— Nu ești frumoasă, am răspuns eu prompt.

Voiam s-o fac să plece și credeam că am reușit să o insult.

Dar, în loc să se supere, ea s-a răsucit spre mine.

— Auzi, vrei niște limonadă și sarmale în foi de varză?

— Nu m-ai auzit? Ți-am zis că ești urâtă.

A ridicat din umeri.

— Și ce? Oamenii mint tot timpul. Eu știu că sunt frumoasă.

Isuse! Nu se clintise din loc. Aștepta să-i răspund la întrebare.

— Nu, nu vreau limonadă și sarmale în foi de varză.

— Ești sigur? Sunt chiar bune. Menajera mea le pregătește cu orez și carne tocată de vită. E un fel de mâncare rusesc.

În capul meu s-au declanșat sirene de alarmă. Sarmalele în foi de varză erau specialitatea maică-mii, atunci când ne permiteam carne tocată de vită — ceea ce nu se întâmpla des. Iar dacă această fată se oferea să aducă mâncare aici, înseamnă că locuia în apropiere.

— Cum te numești? am întrebat-o foarte calm.

— Arya, a răspuns, după care a făcut o pauză. Dar prietenii îmi spun „Ari".

Știa cine sunt.

Știa și voia să se asigure că nu uit care e locul meu în ierarhia socială. *Menajera mea* — așa se exprimase. Eu eram doar o extensie a maică-mii.

— Știi cine sunt? am întrebat-o cu voce răgușită.

Și-a dat părul pe spate și a răspuns:

— Am bănuit.

— Și nu-ți pasă?

— Nu.

— Ai venit aici să mă cauți?

Oare voia să-și bată joc de băiatul care aștepta, la parter, ca maică-sa să termine de făcut curat în casa angajatorului ei?

Și-a dat ochii peste cap.

— Da' de unde! Deci... Vrei limonadă și sarmale?

Ar fi fost stupid să refuz. Mai presus de orice, știam să profit de orice ocazie. Emoțiile nu aveau ce să caute aici. Iar ea îmi oferea mâncare și ceva de băut. Nu conta ce părere aveam despre ea. Doar nu urma să devenim cei mai buni prieteni. O singură masă nu avea să stingă o ură care mocnea de șase ani.

— Sigur că vreau, Ari!

Habar n-aveam ce mă aștepta.

Acesta a fost începutul poveștii.

CAPITOLUL CINCI

CHRISTIAN

În prezent

— Îți bați joc de mine! a exclamat prietenul meu.

În seara aceea, Arsène împungea cu bețișoarele o bucată de ton cu aripioare galbene, la un mic restaurant cu specific asiatic. Eram foarte nerăbdător să povestesc cuiva despre ziua de azi. Claire fusese nevoită să se mulțumească, în pauza de prânz, cu o partidă rapidă de sex la un hotel din apropiere. Nici măcar nu apucase să comande mâncare la pachet.

— Nu e deloc bine să fii avocatul acestei femei, a adăugat el. Îl *cunoști* pe Conrad Roth. Îi porți *multă* pică lui Conrad Roth. El e tipul care te-a călcat în picioare.

Frunzăream algele din bolul meu, fără să iau în considerare argumentele acestea; de altfel, toate erau cât se poate de rezonabile și de logice. Însă răzbunarea nu are o logică anume. Ea este sora neînduplecată și mai sexy a karmei.

Poate că zilele din trecutul meu fuseseră lungi, dar anii zburaseră repede. Conrad Roth mă modelase până când devenisem bărbatul din prezent; și nu ar fi fost deloc înțelept să calce pe

bătături un bărbat ca mine. Nu aveam să refuz ocazia de a-l revedea, de a-i arăta că mă întorsesem pe teritoriul lui, în Upper East Side, că acum amândoi purtam haine de la aceleași branduri, că luam masa în aceleași restaurante, că eu le-o trăgeam unor femei bine educate, cu care fiică-sa probabil fusese colegă de școală și pe care le numea *prietene*. Scursura pe care o disprețuise se ridicase din mizerie și îi murdărise lumea impecabilă, iar în scurt timp Conrad avea să privească de aproape monstrul pe care îl crease.

Nu mai eram Nicolai Ivanov, fiul bastard al Ruslanei Ivanova.

Eram nou-nouț, strălucitor și renăscut. Purtam costume Tom Ford, aveam un zâmbet șiret și maniere îndelung exersate, de puști care se trage dintr-o familie cu bani. Oamenii ca Ruslana Ivanova nu aveau să intre niciodată în lumea lui Christian Miller. Erau invizibili. Recuzită. Nu li se acorda nici măcar un paragraf în povestea mea. Nici măcar o propoziție. Erau între paranteze, iar asta doar dacă spărgeau accidental vreo vază scumpă din livingul meu.

— N-o să mă recunoască, m-am răstit eu.

Mă uitam atent la cele două chelnerițe care ne serviseră. Acum șușoteau agitate și își scriau numerele de telefon pe bucățele de hârtie.

Pe fața lui Arsène a apărut o expresie de dezgust.

— Ești la fel de discret precum piramidele, Christian: un uriaș de un metru nouăzeci, cu ochi albaștri-turcoaz și cu nasul strâmb.

Da, nasul mi se strâmbase în urma croșeului de dreapta pe care îl încasasem de la Conrad, cu aproape două decenii în urmă!

Am gesticulat cu bețișoarele spre Arsène.

— Exact! am încuviințat. El își aduce aminte de un puști costeliv pe care l-a văzut de câteva ori, în vacanțele de vară, pe vremea când încă nu-mi creșteau tulciele.

Mințeam. Nu credeam că tatăl Aryei își amintește de mine. Datorită acestui fapt, îmi era foarte ușor să accept acest caz.

— Te joci cu focul, m-a avertizat Arsène.

— Atât timp cât câștig, nu contează cu ce sau de-a ce mă joc.

— Bine. Hai să zicem că sunt de acord cu tine! Să zicem că el chiar n-o să-ți recunoască mutra și că habar n-are cine ești. În cazul ăsta, de ce să-ți mai bați capul? Care-ar fi satisfacția?

— A, păi, pentru că, în locul meu, oricare alt avocat ar alege să ajungă la un acord cu partea adversă și cu asta basta. Eu vreau să-l târăsc pe Roth prin noroi. Să-l fac să sufere. În plus, m-ar ajuta să devin partener la firma de avocatură.

Arsène s-a holbat la mine de parcă eram dus cu pluta. Ce-i drept, nu era departe de adevăr. Vorbeam cam fără noimă.

— Pun pariu pe cincizeci de mii de parai că Roth o să te recunoască, mi-a zis prietenul meu.

Am pufnit în râs.

— Iar eu pun pariu pe o sută de mii de parai că n-o să mă recunoască. Să-mi pregătești cecul! Luni trec să-l iau.

Era imposibil ca Roth să știe cine sunt. Uitase de mine imediat ce absolvisem Academia Andrew Dexter și îmi schimbasem numele legal, adresa și numărul de telefon. Nicolai Ivanov dispăruse la câteva săptămâni după absolvire, iar cei câțiva oameni cărora le păsa cât de cât de el credeau că este mort. Nu-mi scăpa ironia situației. Roth îmi plătise studiile până la facultate — deși nu prea putea fi considerat un gest generos —, iar acum eu mă foloseam de ceea ce învățasem ca să mă răzbun pe el.

La urma urmei, nu ezitase să mă sâcâie nici măcar când locuisem în alt stat.

— Uite ce e: Conrad Roth *o să te recunoască*. Fără dar și poate!

Arsène a dat la iveală un rânjet lupesc. Nu-i plăceau deloc chestiile lipsite de logică. Răzbunarea este unul dintre cele mai iraționale lucruri din lume. În cea mai mare parte a timpului, când te răzbuni, pur și simplu înrăutățești situația.

— Și ce dacă? am zis, ridicând o sprânceană. Cui îi pasă?

— Carierei tale, a răspuns el sec. Carierei tale îi pasă. Văd că abilitatea ta de a gândi logic a zburat pe fereastră. Ai putea fi eliminat din barou dacă Conrad înaintează o plângere. Răzbunarea ta merită riscul să-ți pierzi cariera?

— În primul rând, nu-i așa de ușor să dai afară pe cineva din barou. Nu mi-am luat diploma în Drept de la supermarketul din colțul străzii, am zis și am luat un dumicat de *edamame*[1]. În al doilea rând, chiar dacă Roth mă recunoaște — ceea ce n-o să se întâmple —, n-ar îndrăzni să ridice nici măcar un deget. Îl am prea mult la mână, fiindcă deocamdată nimeni nu știe ce mi-a făcut când eram puști.

— Chiar dacă toate astea sunt adevărate — a continuat Arsène, desenând cu bețișoarele un cerc în aer —, tot n-o să fii în stare să abordezi cazul ăsta cu mintea limpede, cu concentrare sau cu un strop de judecată sănătoasă. Judecată pe care e evident că o pierzi din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă. Când vine vorba despre familia Roth, rațiunea ta zboară pe geam.

Am spus cu venin:

— A venit vremea ca familia asta să plătească pentru ce-a făcut.

Una dintre chelnerițele care ne serviseră s-a apropiat de noi, legănându-și șoldurile, și ne-a dat hârtiuțele cu numerele de telefon, împreună cu niște beri din partea casei.

— Alegeți cum vă poftește inima, băieți! ne-a îndemnat, după care ne-a făcut cu ochiul.

[1] Fel de mâncare asiatic pregătit din păstăi de soia fierte la abur.

Arsène nu l-a aruncat nici măcar o privire. A arcuit o sprânceană și m-a întrebat:

— *Familie?* Acum e vorba de mai mulți oameni?

Și-a strecurat în buzunar una dintre cele două hârtiuțe, dar știam că n-o să folosească numărul de telefon. Dintre noi trei, Riggs era cel care sărea cel mai des în pat cu femei care nu făceau parte din clasa lui socială. Pe al doilea loc eram eu, urmat de Arsène, cu mult în spatele meu. El era expert în femei din cercurile înalte — femei de mare succes — și era foarte pretențios cu privire la ce gust au, cum miros, ce haine poartă respectivele doamne. Dacă ar fi nevoie să pariez cine e psihopatul dintre noi trei, aș paria pe el.

— Hai că te-ai prins! am comentat eu.

M-am dus la coșul de gunoi și am aruncat jumătate din mâncarea mea.

— Iar tu refuzi să vezi adevărul, a spus Arsène, ținându-se după mine. Îi porți pică unei fete de pai'șpe ani, Christian. Treaba asta nu te pune într-o lumină bună.

— Nu mai are pai'șpe ani!

Am împins ușa de sticlă a restaurantului și am ieșit în noaptea de iarnă. Cădea o ploaie domoală. Forfota orașului mi-a amintit că eu și Arya trăiam sub același cer, probabil doar la câteva străzi distanță.

Atât de aproape, și totuși atât de departe.

Poate că ea mă uitase, dar avea să cunoască noua versiune a băiatului pe care îl jucase pe degete.

Acum Arya Roth era femeie în toată firea și urma să plătească pentru ce-mi făcuse.

CAPITOLUL ȘASE

CHRISTIAN

În trecut

Ea a venit să mă vadă iar, și iar, și — al naibii să fie! — iar.

Ne-am petrecut cea mai mare parte a acelei vacanțe de vară în cimitirul Mount Hebron, plimbându-ne printre morminte.

A doua zi după ce ne-am cunoscut, Ari a coborât la parter ducând o carte numită *Grădina secretă*, pe care am citit-o împreună, tâmplă lângă tâmplă, ținând-o fiecare de câte o copertă. Citeam fiecare câte o pagină pe rând și mi-am dat seama că încercam să ne impresionăm unul pe celălalt.

În ziua următoare, am adus un roman cu Sherlock Holmes, de la biblioteca din oraș. Am citit-o amândoi pe bucăți. Îi tot țipam să nu mai îndoaie colțurile paginilor, fiindcă îmi era foarte frică să nu plătesc vreo penalizare la bibliotecă.

Ne așezam pe mormântul lui Harry Frasier și citeam. Uneori vorbeam amândoi cu fratele ei, Aaron, ca și cum ar fi fost prezent în carne și oase. Ba chiar i-am născocit o personalitate. El era cel care ne strica cheful, cel care se îmbufna și nu voia

niciodată să facă nimic distractiv. Cimitirul a devenit grădina noastră secretă, cu comori și mistere ce așteptau să fie descoperite. Am explorat fiecare colțișor al cimitirului. Știam numele „locuitorilor" săi pe de rost.

Odată, în timp ce ne jucam de-a v-ați ascunselea, ne-a prins îngrijitorul. Am luat-o amândoi la sănătoasa. Ne-a fugărit înjurându-ne și amenințându-ne cu pumnul. Când am ajuns la poarta din fier forjat, am împins-o pe Arya în sus, ca să fugă înaintea mea. Îngrijitorul aproape că m-a prins, dar Arya m-a luat de mână și a zbughit-o. A fost cât pe ce ca omul să mă înșface de tricou, prin grilaj. Atunci am mers ultima oară în cimitir.

Ne-am petrecut restul vacanței de vară explorând cotloanele din Central Park și ascunzându-ne în tufișuri, ca să-i băgăm în speriați pe cei care făceau jogging. Arya aducea mâncare, băuturi și uneori chiar jocuri de societate. Când a început să vină cu porții duble — lapte cu ciocolată, batoane de müsli, sticle de apă —, am știut că maică-mea își dăduse seama de ce făceam noi și că trecea situația cu vederea.

Într-o seară, când mama și cu mine ne întorceam acasă, în Hunts Point, m-a apucat de urechi și mi le-a strâns până am simțit că îmi pierd auzul.

— Ține minte: dacă o atingi pe fiică-sa, domnul Roth o să te omoare!

Să o ating? Abia dacă voiam *să mă uit* la ea. Dar aveam de ales? Datorită Aryei, timpul trecea mai repede, plus că îmi aducea gustări și suc.

La sfârșitul verii, Arya și cu mine eram nedespărțiți. Însă, odată cu începerea școlii, s-a terminat și prietenia noastră. Mi se părea jenant să vorbim la telefon. Și cam artificial. Ai noștri nu aveau să accepte să ieșim împreună la joacă.

Uneori îi scriam, dar nu expediam niciodată scrisorile. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Arya să creadă că o plac.

În plus, nici măcar nu era adevărat.

◆ ◆ ◆

A venit altă vacanță de vară. Eram cu zece centimetri mai înalt. Maică-mea m-a luat iar cu ea la serviciu. De data asta, mi-a dat voie să intru în penthouse. Nu fiindcă și-ar fi făcut griji *pentru* mine, ci fiindcă își făcea griji *din cauza* mea. Cu ceva timp în urmă, începusem să fac bișniță la școală: vindeam adidași contrafăcuți, cu un comision de 500%, după ce îi dădeam partea care i se cuvenea lui Little Ritchie, cel care mi-i dăduse ca să-i vând. Directorul a avertizat-o pe mama că, dacă nu încetez, o să ajung la școala de corecție

Prima oară când am pășit în casa familiei Roth, m-a apucat amețeala. Totul putea fi furat. Aș fi dărâmat pereții și i-aș fi îndesat în buzunare, dacă aș fi putut.

Marmura neagră strălucea pretutindeni, ca blana unei pantere. Mobila atârna de fire invizibile și părea să plutească deasupra podelei. Peste tot erau agățate picturi mari, impunătoare. Frigiderul pentru vinuri era mai mare decât baia din garsoniera noastră. Soții Roth aveau candelabre, statui de marmură și covoare pufoase peste tot. Dacă așa trăiau oamenii bogați, era de mirare că mai ieșeau din casă.

Dar adevărata bijuterie era vederea către Central Park. Siluета schițată de zgârie-nori îmi aducea aminte de o coroană de spini. Iar persoana care purta acea coroană era Arya. Prietena mea stătea la un pian alb, cu spatele foarte drept și având panorama

parcului în fundal. Purta o rochie elegantă și avea o expresie solemnă pe chip.

Am rămas fără aer. Abia atunci am observat că era frumușică. Da, știam că nu e urâtă. Aveam ochi, la urma urmei. Dar nu crezusem niciodată că era la polul *opus* față de urâțenie. Cu o vară în urmă, Arya fusese doar... Arya. Partenera mea de năzbâtii. Fata care sărea fără frică peste porțile cimitirului și care țâșnea din tufișuri, ca să-i sperie pe cei care fac jogging. Fata care mă ajuta să găsesc chiștoace din care puteam să trag un fum.

Brusc, Arya a ridicat capul, iar ochii i s-au aprins când s-a uitat la mine. Pentru prima oară în viața mea, m-am simțit stânjenit. Până atunci nu-mi păsase de nasul meu mare, de urechile clăpăuge sau că mai trebuia să pun câteva kilograme pe mine, ca să nu mai fiu așa de slăbănog.

Soții Roth stăteau în spatele ei și o urmăreau cum cântă la pian. Taică-său ținea o mână pe umărul ei, ca și cum se temea că fiica lui se va evapora din clipă-n clipă. Știam că Arya nu putea să-mi vorbească pentru moment, așa că m-am prefăcut că nu o văd. Am întins cu talpa pantofului, pe podeaua lor, guma de mestecat în care călcasem.

Eu și mama stăteam în prag, ca niște sacoșe de cumpărături abandonate. Ea își tot frământa șorțul albastru în mâini, neliniștită, așteptând.

După ce Arya a terminat de cântat, mama a făcut un pas în față. Zâmbetul ei era jenant. Îmi venea să i-l șterg de pe buze cu una dintre cârpele ei de curățat.

— Domnule Roth, doamnă Roth, el e fiul meu, Nicolai.

Beatrice și Conrad Roth s-au răsucit simultan spre mine, ca niște gemeni malefici dintr-un film de groază comercial. Conrad avea ochi morți și mici, ca de rechin, păr cărunt, tuns scurt și

purta un costum foarte scump. Beatrice era soția-trofeu. Părul ei blond era proaspăt coafat, purta suficient machiaj cât să glazureze cu el un tort cu trei etaje și avea privirea absentă a unei femei care știe că e într-o situație fără ieșire din cauza celui cu care s-a măritat. Văzusem aceeași privire la soțiile mafioților din Hunts Point, care își dădeau seama că averea vine la pachet cu un preț.

— Ce drăgălaș ești! a zis Beatrice, scurt și la obiect.

Dar când am vrut să dau mâna cu ea, s-a mulțumit să mă bată ușurel peste încheietură.

— Ai un băiat adorabil, Ruslana. Înalt, cu ochi albaștri. Vai, n-aș fi crezut!

Conrad mi-a aruncat o privire pentru o fracțiune de secundă, apoi s-a întors spre mama. Părea gata să explodeze de furie. Ca și cum existența mea era un inconvenient.

— Amintește-ți ce-am vorbit, Ruslana! Ține-l departe de Ari!

Simțeam în stomac un bolovan de mărimea statului New Jersey. Tipul ăsta vorbea de parcă eu nu eram *chiar aici*.

— Bineînțeles! a încuviințat maică-mea, ascultătoare.

O uram în momentul acela. Cred că o uram mai mult decât pe Conrad.

— Nicolai n-o să se urnească de lângă mine, domnule.

În spatele lor, Arya și-a dat ochii peste cap și a mimat că își pune o armă la tâmplă. Când s-a prefăcut că apasă trăgaciul, capul ei a zvâcnit. Pe loc, teama mea că o să uite de alianța noastră s-a risipit.

Mi-am reținut un zâmbet larg.

Atunci am înțeles că speranța e un drog.

Și Arya tocmai îmi oferise pe gratis prima doză.

◆ ◆ ◆

Maică-mea nu a ținut cont de regula impusă de Conrad. Avea prea multe pe cap ca să-i pese de asta. În schimb, m-a avertizat că, dacă o ating vreodată pe Arya, pentru ea sunt ca și mort.

— Dacă tu crezi c-o să permit să-mi pierd slujba din cauza ta, te înșeli. O singură greșeală, și zbori, Nicolai!

În ciuda acestei amenințări, vara în care eu și Arya aveam treisprezece ani a fost de departe cea mai frumoasă din viața mea.

Conrad era un mahăr de pe Wall Street. Administra o companie de fonduri de investiții speculative. Arya a încercat să-mi explice ce înseamnă asta. Părea periculos de asemănător cu jocurile de noroc, așa că, bineînțeles, mi-am propus să aprofundez chestiunea când aveam să cresc. Conrad lucra multe ore peste program. Îl vedeam rar. Cât despre Beatrice, era foarte ocupată să-și petreacă weekendurile făcând cumpărături în Europa și luând prânzul în cluburi exclusiviste. Părea mai degrabă sora mai mare și superficială a Aryei, nu mama ei.

Eu și Arya ne-am stabilit repede o rutină. Mergeam în fiecare dimineață la piscina clădirii în care locuia și ne întreceam înot (eu câștigam), apoi stăteam pe balconul ei, ca să ne uscăm, cu fața ridicată spre cer, în timp ce clorul și soarele ne albeau vârfurile șuvițelor. Ne luam la întrecere ca să stabilim cine are cei mai mulți pistrui (ea câștiga).

De asemenea, citeam. *Foarte* mult.

Petreceam ore întregi ascunși sub biroul din lemn de stejar, în biblioteca familiei Roth, bând cu paiul sucuri cu gheață și *boba tea* și luptându-ne cu degetele de la picioare, așezați pe covorul persan.

În acea vară am citit *Vrăjitorul din Oz*, *Insula comorii*, *Proscriții* și toate volumele din seria *Goosebumps*. Am devorat împreună romane polițiste groase, am citit cu greu volume de

istorie și chiar am roșit în fața unor pagini din cărți romantice care ne-au făcut să declarăm la unison că e foarte scârbos să atingi așa pe altcineva.

Deși, ca să fiu sincer, cu cât trecea timpul, cu atât ideea de a o atinge pe Arya mi se părea mai puțin scârboasă. Ba dimpotrivă. Dar, bineînțeles, nu eram atât de prost încât chiar să iau în considerare posibilitatea asta.

Prietenia noastră nu a fost complet trecută cu vederea. Conrad ne-a surprins de câteva ori în timp ce citeam sau ne uitam la filme. Dar cred că lucrul care mie îmi fusese clar încă de la bun început a devenit evident și pentru el: Arya nu era deloc de nasul meu. Frumusețea ei, puterea sufletească și personalitatea ei sofisticată mă înspăimântau. Abia îndrăzneam să o privesc în ochi. Prin urmare, nu exista riscul să fie „coruptă".

— Băiatul ăla n-ar ști ce să facă nici dacă fică-ta i-ar da o șansă, am auzit-o la un moment dat pe mama Aryei, care avea impresia că eu și mama plecaserăm deja.

Apoi a pufnit disprețuitor.

Era una dintre rarele ocazii când o vedeam acasă. Având în vedere că abia schimbase două vorbe cu fiica ei toată vara, mi s-a părut interesant că Beatrice știa ce mi-ar da Arya și ce nu.

Stăteam ascuns într-un colț din dressingul lor uriaș. Maică-mea mă rugase să șterpelesc săptămânal un obiect mic de acolo, ca să-l vândă. De data aceasta, părinții Aryei intraseră în cameră înainte ca eu să-mi duc misiunea până la capăt. Am strâns cureaua Gucci în pumn. Transpiram din toți porii, ascuns în spatele rochiilor de seară atârnate pe un perete.

— Oamenii își pierd inocența în cele din urmă. Băiatul ăla nu e ca noi, Bea.

Un hohot de râs strident a răsunat în baia lor.

— Conrad, e cam târziu să te transformi într-un puritan, nu crezi? Câtă ipocrizie! Te mai miri că abia dacă suport să mă uit la fața ta?

— Draga mea, dintre noi doi, tu ești puritana. Și, pe deasupra, ești al naibii de naivă. Nu-ți pasă decât de Aaron, de cumpărături și de prietenele tale prefăcute. La jumătate dintre ele le-o trag pe la spatele tău.

Soția lui Conrad s-a răsucit brusc spre el.

— Cui i-o tragi? l-a întrebat.

Expresia ei s-a schimbat cu totul. Părea... ciudată. Mai bătrână. Ce transformare în numai câteva secunde!

Acum Conrad a fost cel care a pufnit în râs.

— Ți-ar plăcea să știi, așa-i?

— Nu te mai juca cu mine, Conrad!

— Doar atât mai pot să fac cu tine, Bea: să joc jocuri.

Mi-am apăsat degetele în curea atât de tare, încât catarama mi s-a înfipt în piele și a crestat-o. Pumnul mi s-a umplut de sânge.

Domnul Roth nu știa că soția lui avea dreptate: în acea vară, eu și Arya ne atinseserăm într-un fel care nu era inocent doar o dată, la inițiativa Aryei.

În urmă cu două săptămâni, ne furișaserăm în biroul domnului Roth, unde își ținea trabucurile cubaneze. Voiam să fur unul și să-l fumez împreună cu prietenii mei din Hunts Point. Arya era mereu pusă pe șotii. Era după-amiază, iar penthouse-ul era pustiu. Am găsit cutia din piele gravată exact când maică-mea s-a întors de la supermarket. Auzind ușa de la intrare, Arya a scăpat cutia din mâini. Aceasta a căzut cu zgomot. Pe hol au răsunat pași. Sunetul ricoșa în pieptul meu aidoma unui glonț. Mama venea încoace, să vadă ce se întâmplase.

Arya m-a apucat de încheietură și m-a tras după ea în spațiul dintre dulapurile cu dosare și podea. Ne-am ghemuit împreună sub consolă, înghesuiți unul într-altul, ascunși. Stăteam cu pieptu-rile lipite, răsuflările noastre se contopeau. În aer plutea mirosul de gumă de mestecat, aromă de suc și un sărut neîngăduit. Brusc, am înțeles de ce mi se spusese de atâtea ori să nu o ating pe Arya.

Nevoia de-a o atinge m-a străbătut din cap până-n picioare. Simțeam un gol în stomac.

Mama a intrat în cameră. I-am văzut tenișii uzați. S-a rotit în loc, cercetând în jur.

— Domnișoară Arya? Nicolai? a strigat cu voce stridentă.

Niciun răspuns. A înjurat șoptit, în rusă, și a bătut cu piciorul în podea. Simțeam furnicături din pricina adrenalinei.

— Tatăl tău se va supăra foarte tare, dacă află că ai intrat aici.

Mama încerca să vorbească autoritar, dar nu îi ieșea. O priveam în ochi pe Arya. S-a cutremurat de râs. Mi-am apăsat o palmă pe gura ei, ca să-i înăbuș hohotul. A scos limba și mi-a lins degetele. Fiorul brusc de plăcere pe care l-am simțit m-a zăpăcit. I-am dat drumul imediat, cu o tresărire.

După câteva minte, mama s-a dat bătută și a plecat. Noi am rămas complet nemișcați. Arya mi-a luat mâna și mi-a apăsat palma pe pieptul ei, cu un zâmbet până la urechi.

— Uau! Simți cât de tare îmi bate inima?

De fapt, tot ce simțeam era nevoia de-a o săruta. Inima îmi bătea ca nebuna, încercând să-mi sară din piept. Acum, când stăteam lângă ea, nu mă mai simțeam curajos.

— Mda, am zis și am înghițit anevoie. *Ești bine?*

— Da. Tu?

Am dat din cap că da.

— Mersi că m-ai salvat!

— Păi, îți eram datoare, fiindcă tu m-ai salvat atunci când am fost fugăriți prin cimitir.

Zâmbea atât de larg și de sincer, încât presimțeam *foarte* clar că mă păștea o catastrofă.

— Arya!

— Hmm?

Mâna ei încă era peste a mea.

Dă-mi drumul!

Dar n-am putut s-o spun. Nu puteam să-i refuz nimic. Nici măcar un gest care ar fi adus cu sine sfârșitul meu.

În schimb, mi-am ținut mâna pe pieptul ei până când pericolul a trecut, iar Arya s-a desprins singură de mine.

A fost prima mea greșeală dintre multe altele.

◆ ◆ ◆

Ziua acelui incident a schimbat totul.

Noi doi eram mereu în pragul unui dezastru. Pășeam pe marginea prăpastiei nu pentru că îmi doream nespus de mult s-o sărut — de fapt, probabil aș fi putut rezista o eternitate fără s-o ating, cu toate că perspectiva asta nu îmi convenea deloc —, ci deoarece capacitatea mea de-a o refuza era inexistentă. Deci, mai devreme sau mai târziu, Arya avea să mă bage în belele.

Ce amuzant! Părinții ei își făceau griji că eu aveam s-o corup, când, de fapt, ea era cea care m-ar fi putut convinge să omor pe cineva cu o singură fluturare a părului său rebel.

Cu câteva zile înainte de a se încheia vacanța de vară, am tras iar cu urechea la ce vorbeau soții Roth. De data aceasta, nu a fost întâmplător. Îmi făceam griji că nu aveau să mă lase să-mi petrec următoarea vară cu Arya. Voiam să știu în ce ape se scaldă. Până atunci, pentru mine tovărășia Aryei era cel mai apropiat

lucru de fericire. Aș fi fost capabil să fac niște chestii urâte doar ca situația să continue așa.

M-am ascuns în dressingul doamnei Roth, în timp ce ea se pregătea pentru un eveniment. Prin spațiul îngust lăsat de ușa întredeschisă, mă uitam cum domnul Roth își înnoda cravata în fața oglinzii.

— Știi că l-am prins pe puști împachetând resturile de mâncare pe care de obicei Ruslana le aruncă și luându-le acasă fără să ceară voie?

A răsucit vârful cravatei și a făcut nodul. Îl urmăream cu atenție, ca să reținem toate mișcările. În acea vară hotărâsem că voi avea o slujbă care cere să porți haine mai răsărite decât niște pantaloni de trening.

Conrad a adăugat:

— Sigur că nu i-am zis nimic. Poți să-ți imaginezi titlurile din ziare, dacă s-ar scrie vreodată despre asta? *Magnat de pe Wall Street refuză ca fiul unei sărmane menajere să ia acasă resturi de la masa lui!* Nici nu vreau să mă gândesc!

— Vai de mine! a exclamat nevastă-sa.

Doamna Roth era în partea cealaltă a încăperii, așa că nu puteam s-o văd. Nu părea interesată de discuție. Nu părea niciodată interesată de soțul ei. Conrad a vorbit mai departe:

— Știi ce mi-a spus Ruslana? Cică în weekenduri băiatul lustruiește pantofi la colțul magazinului Nordstrom. Strică piața, fiindcă le cere clienților jumătate din prețul pe care-l cer alții. Iar anul trecut băiatul a pus mâna pe niște adidași Nike contrafăcuți și i-a vândut în școala lui. Chestia asta n-o știu de la Ruslana. Am aflat pe cont propriu.

— Ai căutat informații despre el? a întrebat doamna Roth, pufnind ironic.

Îi plăcea să arate cât de mult îșI urăște soțul.

— Dragă, ai prea mult timp liber la dispoziție. N-ai putea să-ți găsești o amantă care să te țină ocupat? Iar obsesia ta față de fiică-ta e chiar deranjantă. Și eu sunt aici, să știi!

Nu era bine. Nu era bine deloc. Exista pericolul să nu mai pot petrece următoarea vară împreună cu Arya. În următoarele zile trebuia să o ignor, chiar dacă așa o răneam. Chiar dacă așa mă răneam pe *mine*.

— Puștiul ăla are genul de ambiție care o să-l trimită fie în topul *Forbes* al celor mai bogați, fie în închisoare.

Încruntătura de pe chipul lui Conrad Roth transmitea clar unde ar fi preferat să ajung eu în viitor; în orice caz, nu în preajma lui Bill Gates sau a lui Michael Dell.

Am văzut-o pe doamna Roth prin ușa întredeschisă a dressingului. L-a apucat de vârful cravatei și a tras tare. Conrad și-a coborât repede gura spre a ei, dar Beatrice i-a evitat buzele în ultima clipă, cu un hohot de râs plin de cruzime. El a gemut de frustrare.

— Indiferent unde o să ajungă băiatul, n-o să fie lângă fiică-ta.

— Fiica *noastră*, a corectat-o el.

— Chiar e a noastră? Pari să ai impresia că e doar a ta.

L-a sărutat apăsat, cu gura închisă. El i-a strâns fundul în palme. Mi-am ferit privirea.

Îmi plăcea mult Arya, dar îi uram pe părinții ei.

CAPITOLUL ŞAPTE

ARYA

În prezent

Ţăcănitul pantofilor mei Louboutin răsuna pe podeaua de marmură a clădirii Van Der Hout, aflată pe Madison Avenue. Când am ajuns la recepţie, am zâmbit glacial.

— Unde găsesc firma Cromwell şi Traurig?

I-am întins cartea mea de identitate. Cu unghia arătătorului, lăcuită cu roşu — aceeaşi nuanţă de roşu precum pantofii mei —, băteam nerăbdătoare darabana în birou. Nu-mi venea să cred că îmi pierdeam vremea cu aşa ceva. Ea mi-a înmânat o legitimaţie de vizitator şi mi-a restituit cartea de identitate. Le-am strecurat în poşetă.

O voce baritonală a răsunat în spatele meu şi mi s-a strecurat pe sub piele:

— Sand, nu-i nevoie să chemi pe cineva. Urc eu.

— Bună, şefu'! a chiţăit recepţionera, iar mina ei profesionistă s-a topit ca îngheţata pe asfalt. Ai un costum nou? Te prinde bine griul.

Curioasă și puțin surprinsă de faptul că fata încerca să flirteze cu el, m-am răsucit pe călcâie. Am dat cu ochii de unul dintre cei mai atrăgători bărbați din câți au existat vreodată. Un zeu coborât din Olimp, învelmântat într-un costum Armani. Avea gropiță în bărbie și ochi de culoarea penelor de pescăraș. Cu siguranță, era un tip cu gene bune. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, bărbatul ăsta emana suficientă masculinitate cât să inunde un teren de baseball. Nici măcar nu putea fi descris drept chipeș în sensul clasic al cuvântului. Arăta ca și cum nasul lui fusese potrivit la loc de un amator, după ce fusese spart, iar maxilarul lui era puțin cam pătrat. Dar se vedea de la o poștă că avea multă încredere în sine și mulți bani — două calități foarte atrăgătoare pentru femeile celibatare din Manhattan. Am simțit că roșesc. Când roșisem ultima oară? Probabil în adolescență.

— Sunteți pregătită să vedeți clădirea Van Der Hout de la interior? m-a întrebat pe un ton relaxat și cu o expresie impasibilă.

— Aș fi putut să trăiesc toată viața fără să văd interiorul acestei clădiri, dar soarta m-a adus aici.

— Și soarta v-a adus la un etaj anume? m-a întrebat, în aceeași dispoziție veselă.

— La etajul firmei Cromwell și Traurig, am spus cu răceală.

— Vă duc acolo cu plăcere!

Zâmbetul lui i-a dat la iveală dinții albi strălucitori. Era un băiat de bani gata. Îi recunoșteam de la o poștă. Trabucurile. Golful. Râsetul care spune: „Tati o să mă scoată din orice belea".

În timp ce așteptam să coboare liftul, mi-am netezit rochia și m-am dojenit în sinea mea fiindcă am aruncat o privire ca să verific dacă acest străin are verighetă (nu avea). Eu aveam o treabă mai importantă de făcut. Luam parte la prima — și,

după cum speram, la ultima — întâlnire de mediere pentru tatăl meu, legată de cazul de hărțuire sexuală.

Hărțuire sexuală! Ce glumă! Tata era temperamental, dar nu ar fi rănit niciodată o femeie. Fără îndoială, se purta neîndurător la slujbă, însă nu era josnic, ca Harvey Weinstein. Nu era genul de bărbat care își strecoară mâna sub fusta unei femei sau se holbează la decolteul ei. Lucram de ceva vreme în lumea corporatistă. Recunoșteam prădătorii înainte ca ei să se repeadă la următoarea lor victimă. Tata nu bifa niciuna dintre trăsăturile șefului pervers. Nu era excesiv de amabil, nu încerca niciodată să lingușească pentru a fi primit în anumite cercuri sociale și își ținea mâinile acasă. Angajatele lui îl adorau și îl lăudau adesea pentru cât de devotat îmi era. El îl botezase pe fiul secretarei lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Străinul Sexy și cu mine urmăream amândoi cifrele roșii care se aprindeau, pe rând, pe ecranul liftului. Eu băteam din picior.

Douăzeci și doi... douăzeci și unu... douăzeci...

Oare tipul ăsta era într-adevăr șeful recepționerei? Asta ar fi însemnat că era managerul clădirii, poate chiar proprietarul. Părea tânăr. Treizeci sau treizeci și cinci de ani. Dar totodată părea și versat. Avea aerul calm al unui om care știe ce face. Celor care se trag din familii avute li se deschid multe uși, au parte de multe oportunități. Recunoșteam lucrul acesta. Ca să mă lămuresc mai mult în privința tipului, m-am hotărât să-l întreb dacă are vreo legătură cu Cromwell & Traurig.

— Sunteți partener în firmă?

Amanda nu ar fi angajat un simplu asociat.

Zâmbetul lui arogant s-a lățit.

— Nu.

Am oftat ușurată.

— Bun!

— De ce întrebați?

— Fiindcă urăsc avocații.

— Și eu la fel, a zis și s-a uitat la ceasul lui scump de mână — un Patek Philippe.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Omul ăsta nu îmi *părea* un străin. Sau nu complet străin. Acum, în timp ce stăteam lângă el, puteam să jur că trupul meu îl recunoaște pe al lui.

— Groaznică vreme! am comentat.

Ploua de trei zile încontinuu.

— Parcă Steinbeck a zis că vremea în New York e scandaloasă. Sunteți nou-venită în oraș? m-a întrebat pe un ton distrat.

Instinctul mă avertiza să mă păzesc de el, dar ovarele mele îi ziceau să tacă.

— Nici vorbă! am răspuns și mi-am aranjat ușor cocul, din care scăpaseră câteva fire. S-ar crede că ar trebui să fiu obișnuită cu vremea asta, după atâția ani de locuit aici, dar nu e cazul.

— V-ați gândit vreodată să vă mutați?

Am clătinat din cap.

— Părinții mei locuiesc aici.

Și Aaron era tot aici. Îl vizitam mai des decât ar fi fost cazul.

— Dar dumneavoastră? l-am întrebat.

— Am locuit aici în cea mai mare parte a vieții mele.

— Și care e verdictul dumneavoastră?

— New Yorkul e ca o amantă capricioasă. Știi că meriți ceva mai bun, dar asta nu te împiedică să rămâi în preajma ei.

— Puteți pleca oricând, am subliniat eu.

— Aș putea, m-a aprobat el în timp ce își aranja cravata grena. Dar nu-mi place să renunț.

— Nici mie.

Uşile liftului s-au deschis. El s-a dat laoparte, făcându-mi semn să ies prima, ceea ce am şi făcut. A folosit o cheie electronică şi a apăsat pe butonul etajului treizeci şi trei. Ne holbam amândoi la reflexiile noastre lucitoare, în uşile cromate.

— Aţi venit pentru o consultaţie? m-a întrebat.

Aveam senzaţia că e complet atent la mine, dar totodată ştiam că nu flirtează.

Mi-am studiat prelung unghiile lăcuite cu roşu.

— Nu chiar. Sunt aici în calitate de consultant PR.

— Ce incendiu trebuie să stingeţi azi?

— Arde o clădire întreagă! E vorba despre un acord privind o situaţie de hărţuire sexuală.

Şi-a pus telefonul înapoi în buzunar şi şi-a desfăcut nasturii paltonului.

— Ştiţi ce se zice despre incendiile mari.

— Că ai nevoie furtunuri mari ca să le stingi? am întrebat, ridicând o sprânceană.

El a rânjit şi mai larg. Senzaţia dintre coapsele mele îmi dădea de înţeles că eram moartă după el. Unde mai pui că nu aş fi ezitat absolut deloc să plec cu el la Paris! De obicei îmi alegeam iubiţii cu acelaşi pragmatism cu care îmi alegeam hainele dimineaţa. Preferam mereu genul de bărbat galant, cu aspect mediocru. Îmi plăceau bărbaţii fără complicaţii. În schimb, tipul ăsta părea să aibă o mulţime de iubite nebune şi de fetişuri sexuale de bălar bogat. Şi aş fi pus pariu că era obsedat de maică-sa.

— Ce limbă ascuţită aveţi! a zis şi m-a măsurat rapid, de sus până jos.

— Ar trebui să-mi vedeţi ghearele! i-am întors-o, fluturând din gene. Ucid iute şi fără durere.

Tipul s-a răsucit și s-a uitat la mine. Ochii lui albaștri au devenit reci, ca apa unui lac înghețat. În ei am văzut ceva ce exista și în mine: o încăpățânare născută din dezamăgirea crudă pe care ne-o provocase lumea.

— Chiar așa? a comentat tipul.

M-am îndreptat de spate.

— Nu voi permite ca prostia asta cu procesul să se transforme într-un circ mediatic. Sunt prea multe lucruri în joc.

Imposibil ca Amanda Gispen să creadă cu adevărat că are un caz solid împotriva tatei! Evident că urmărea să stoarcă niște bani de la el. Aveam s-o trimitem la plimbare cu un cec consistent și un acord de confidențialitate, prefăcându-ne că nu s-a întâmplat nimic. Nu era vina tatei că angajase o femeie care îl dăduse în judecată atunci când el o concediase. Acum tot ce conta era să reducem la minimum publicitatea care avea să i se facă acestui caz. Din fericire, avocatul lui Gispen, un tip pe nume Christian Miller, încă nu atrăsese atenția asupra procesului. *Deocamdată.* O mișcare calculată din partea lui, fără îndoială.

— Mă scuzați, vă rog..., a spus, iar zâmbetul lui amabil a devenit ca de gheață.

Atunci am observat că avea dinți ascuțiți și că doi dinți din față, de jos, erau înghesuiți. O mică imperfecțiune care-i scotea în evidență trăsăturile răvășitoare.

A continuat:

— Nu cred că v-am reținut numele.

— Arya Roth.

M-am răsucit spre el. Presiunea din pieptul meu a crescut. Furnicăturile pe care le simțeam în tot corpul prevesteau prezența unui pericol.

— Și dumneavoastră cum vă numiți?

— Christian Miller.

Mi-a luat mâna într-a lui și a strâns-o încrezător.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Roth!

Mi s-a curmat răsuflarea. Recunoșteam un dezastru când dădeam ochii cu el. Acum, uitându-mă la zâmbetul viclean al lui Christian, mi-am dat seama că fusesem păcălită. Numai unul dintre noi era surprins de dezvăluirea identității celuilalt eu. El avusese un avantaj când intrase în zona de recepție, în urmă cu zece minute. Într-un mod prostesc — *incredibil* de prostesc —, îi făcusem jocul. Îi arătasem atuurile mele.

— Recepționeta v-a numit „șefu'".

Din fericire, tonul meu încă era neutru. Neafectat.

— Lui Sandy îi plac poreclele, a explicat Christian. O chestie adorabilă, nu-i așa?

Am insistat:

— Ați zis că nu sunteți partener în firma Cromwell și Traurig.

A ridicat din umeri, parcă spunând: „Ce să-i faci?".

— Ați mințit?

— Ei, n-ar fi corect să mint. Sunt asociat senior.

— Deci sunteți...

— Exact! Sunt avocatul doamnei Gispen, mi-a completat el propoziția, după care și-a dat jos paltonul, lăsând complet la vedere costumul gri, din cinci piese.

Ușile s-au deschis. Christian mi-a făcut semn să ies prima. Avea maniere impecabile și un zâmbet nesuferit. Era bizar și uimitor că în mai puțin de șaizeci de secunde se transformase din potențialul tată al viitorilor mei copii în lupul mare și rău.

— Intrați pe a treia ușă pe dreapta, domnișoară Roth. O să vin și eu într-un minut.

— Abia aștept, am spus cu un zâmbet dulce.

M-am îndreptat spre ușa cu pricina, fără să îndrăznesc să privesc în urmă. Încercam să mă adun. Îi simțeam privirea pătrunzătoare sfredelindu-mi spatele, înfiorându-mi ceafa. Omul ăsta evalua, calcula și uneltea.

Eram sigură că acest bărbat avea să se folosească de slăbiciunile mele, dacă i le dezvăluiam.

1–0 pentru echipa-gazdă.

◆ ◆ ◆

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vii, scumpo! Știu cât de ocupată ești și... Ei bine, mă simt jenat.

Tata m-a strâns de mână. M-am așezat lângă el. Stăteam la masa ovală din sala de ședințe a firmei Cromwell & Traurig. Tavanele înalte, treptele somptuoase, marmura italiană, cu filoane roz-aurii, și suporturile din alamă pentru pixuri îmi dădeau de înțeles că Amanda Gispen nu se juca. Probabil își vânduse câteva organe ca să aibă plăcerea de a fi reprezentată de domnul Miller.

I-am mângâiat palma cu degetul meu mare.

— Nu fi ridicol, tată! Peste câteva ore, toată chestia asta o să fie istorie și ne vom putea întoarce la ale noastre. Nu-mi place deloc că ești nevoit să ai de-a face cu așa ceva.

— Face parte din slujba mea, a spus cu un oftat.

Terrance și Louie, avocații tatei, s-au așezat în dreapta lui. Deja luau notițe pe tabletele lor. Discutau însuflețit, fără să ne bage în seamă. Când începuse toată povestea cu procesul, ei ne explicaseră că fusese înaintată o plângere împotriva tatălui meu, la EEOC. Se pare că această întâlnire de mediere făcea parte din procedura de conciliere a EEOC.

Mediatoarea — o femeie căruntă, cu aspect sever, îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler alb — tasta la laptopul ei, în aștep tarea reclamantei și a echipei acesteia.

O femeie minionă, atrăgătoare, care purta o rochie bej ticsată a intrat în sală, strângând un iPad și un clipboard la piept. Era însoțită de o secretară care ducea o tavă cu băuturi. Blonda co chetă s-a prezentat drept Claire Lesavoy, asociată-junior. Având în vedere că mă ignora complet, mi-am dat seama că Christian încă nu-i menționase că mă dădusem de gol. Mă întrebam dacă îi dăduse vreo altă informație. Mă enerva la culme că îmi păsa de asta. Era un nemernic. Tipa n-avea decât să-l păstreze pentru ea.

— De ce întârzie? a întrebat-o Terrance — a cărei față rigidă îmi aducea aminte de un tatu — pe Claire, de parcă ea era responsabilă pentru întârziere. Clienta ta ar fi trebuit să fie aici acum treizeci și cinci de minute.

— Cred că domnul Miller discută detaliile mai delicate cu domnișoara Gispen înainte de ședință. N-o să mai dureze mult.

Claire a zâmbit larg, încântată de nerăbdarea evidentă a lui Terrance. S-a așezat în fața noastră. La o privire mai atentă, am dedus că, mai mult ca sigur, Christian se încurcase cu angajata asta. Tipa părea scoasă din reviste.

Christian și Amanda Gispen au intrat în sală un sfert de oră mai târziu. Ședința deja întârziase cu aproape o oră. M-am uitat la ceasul afișat pe telefonul meu. Jillian și cu mine aveam o întâlnire cu un posibil client în Brooklyn, în mai puțin de două ore. Din cauza ploii și a traficului, sigur nu aveam să ajung la timp.

— Ne cerem scuze pentru întârziere! Domnișoara Gispen și cu mine am fost nevoiți să parcurgem din nou declarațiile premediere.

Râjetul lui Christian era atât de fermecător, de senin, încât mi-am zis că, fără urmă de îndoială, omul avea nevoie de tratament psihologic susținut și de durată. Cui îi place să se ocupe de un caz de hărțuire sexuală, chiar și unul lipsit de temei? Unui avocat. Tata mă avertizase în legătură cu ei. Despre avocați vorbesc, nu despre psihopați... deși ambele categorii sunt de evitat, pe cât posibil. După ce toată viața interacționase cu o mulțime de avocați, tata avea de spus doar lucruri neplăcute despre ei. Conrad Roth se număra printre cei care cred că granița subțire dintre avocați și criminali este o ocazie de a învăța. Tata ura avocații din tot sufletul. Începeam să înțeleg din ce cauză.

— Nu-i nicio problemă, Christian, dragule! a zis mediatoarea și l-a bătut ușor pe braț.

La naiba! Avea deja avantajul de a fi apreciat și respectat. De asemenea, Amanda Gispen și Claire Lesavoy îi făceau ochi dulci.

Christian s-a așezat chiar în fața mea. Eu continuam s-o privesc pe Amanda, pe care o știam de-o viață. Încercam să mă împac cu ideea că aveam în față pe cineva în preajma căruia crescusem. Nu-mi era ușor să mă gândesc că ea era femeia care îmi dădea pe furiș prăjiturele când eram mică. Mă băgam sub biroul ei atunci când tata mă lua cu el la muncă. Ea îmi dăduse o carte despre sexualitate, când aveam doisprezece ani, pentru că maică-mea avea impresia că sexualitatea mea era ca un unicorn: nu avea să apară niciodată. Aceeași femeie de atunci stătea aici, în fața mea, și îi cerea tatei să plătească pentru niște fapte pe care nu le săvârșise.

Mediatoarea a început cu o scurtă prezentare a lucrurilor la care ne puteam aștepta pe parcursul procesului. I-am aruncat o privire tatei. Părea palid, ca și cum îl era greață. Fusese dintotdeauna un om puternic. Mă dărâma să îl văd așa. Când

primiserăm apelul telefonic care ne confirma că Amanda îi dădea în judecată, reacția mamei fusese stranie, ca să nu spun mai mult. Mă așteptam să trântească uși, să țipe, să facă o scenă. În schimb, ea primise vestea cu resemnare. Refuzase să discute despre subiect și, bineînțeles, își programase o vacanță de două săptămâni în Bahamas, ca să scape de toate astea. Nu fusese niciodată o parteneră pentru tata, iar mie nu-mi fusese mamă.

Acum, mai mult ca oricând, tata avea nevoie de mine.

Pe sub masă, l-am luat de mână și i-am strâns-o.

— Contează pe mine! i-am șoptit.

Când mi-am întors privirea, am observat că Christian îmi urmărea, cu maxilarul zvâcnind.

Care naiba e problema lui?

Mediatoarea a terminat de explicat procedura.

— Să-ți fie clar că nu suntem deloc impresionați de metoda ta de șicanare, adică să apari cu o oră mai târziu! i-a zis Louie lui Christian, în timp ce mâzgălea ceva pe marginea unui document.

— Iar ție să-ți fie clar că nu dau nici măcar un rahat pe părerea ta! i-a trântit-o Christian.

Toți ochii din sală s-au îndreptat fulgerător spre el.

Tata a rămas cu gura căscată. Amanda s-a răsucit spre avocatul ei, cu o expresie îngrozită. Până și Claire pălise. Christian părea că ignoră toate aceste reacții. S-a așezat mai bine în scaun.

— Să trecem mai departe! a zis el.

Fiecare dintre avocați a continuat cu propriile declarații. Mediatoarea a explicat că urma să propunem un acord și să-l discutăm în privat, în săli diferite. Tata îmi spusese că, după cum îl sfătuise consilierul său, nu avea să respingă plângerea Amandei. Pe mine nu mă încânta ideea, dar nici nu știam nimic despre cazurile de hărțuire sexuală și voiam doar să trecem odată peste roată

treaba. Ca specialist în relațiile cu publicul, știam că ceea ce e potrivit și ceea ce este corect nu coincid întotdeauna. Lucrul *corect* ar fi fost să rezolvăm totul fără vâlvă, chiar dacă trebuia să ne călcăm pe mândrie și să o plătim pe Amanda, care era o escroacă.

O oră mai târziu, îmi era foarte clar că nu aveam să ajung la ședința cu Jillian. Toate manevrele de care Louie și Terrance au încercat să se folosească și toate soluțiile pe care i le-au propus mediatoarei au fost respinse pe loc, cu seriozitate, de către Christian Miller. A luat-o pe clienta lui în altă sală, ca să discute în particular.

Tata s-a cocoșat. A clătinat din cap și a închis ochii. Nu-i venea să creadă. Nu ajunseserăm la un acord.

— Nu înțeleg nimic! mi-a spus tata, alb ca varul. Ce încearcă să obțină? Dacă ajungem în sala de judecată, toată lumea o să aibă de suferit. Sunt sigur că știe asta.

— Nu-ți face griji, tată! Amanda știe care-i adevărul. N-o să ajungem în sala de judecată.

Nu părea convins de cuvintele mele.

L-am bătut ușurel pe braț.

Discret, ținându-mi telefonul sub masă, i-am trimis un mesaj lui Jillian: nu aveam să ajung la întâlnirea noastră din Brooklyn. Răspunsul celei mai bune prietene ale mele a venit imediat.

Nu-ți face griji! Mult noroc lui Conrad! Ține-mă la curent! X

— Vă plictisim, domnișoară Roth? m-a întrebat tărăgănat Christian.

M-am speriat foarte tare și mi-am lovit genunchiul de masă. Pe dinăuntru, țipam de durere. Dar m-am silit să rânjesc.

— Ciudat că mă întrebați asta, domnule Miller! Răspunsul e *da*, dumneavoastră chiar mă plictisiți.

Mă luase în colimator încă de când păsisem în clădirea Van Der Hout. Înțelegeam că era vorba doar despre muncă și că onorariul pe care el îl încasa de la Amanda Gispen era enorm. Trebuia să-l justifice cumva, dar refuzam să o facă pe socoteala mea.

Christian și-a trosnit încheieturile degetelor. În continuare, mă privea în ochi.

— Îmi cer scuze! Domnișoară Lesavoy, ai putea să-i aduci domnișoarei Roth un *US Weekly*? Poate că are chef de literatură de calitate.

Mi-am încrucișat brațele la piept și i-am susținut privirea.

— Adu-mi revista *Enquirer*, domnișoară Lesavoy! Prefer versiunea audio. Nu prea mă pricep la cuvinte, am zis pe cel mai idiot și aerian ton cu putință.

— Ce-ar fi să vă ciondăniți după ce încheiem negocierea? m-a mustrat Louie. Domnule avocat, eu...

— Puneți-vă telefonul pe masă, domnișoară Roth! s-a răstit Christian la mine, întrerupându-l pe Louie.

Și-a pironit privirea în ochii mei, cu ură fățișă.

Ce mama naibii e în neregulă cu tipul ăsta?

A fost rândul tatei să se întoarcă spre mine. Am zâmbit cu aroganță.

— Îmi cer scuze, domnule Miller! N-am primit notificarea în care ziceți că sunteți șeful meu!

— *Arya!* a șuierat tata, șocat. Te rog!

Christian a mijit ochii.

— Îți sugerez să-l asculți pe tati și să pui telefonul jos! Timpul meu costă bani.

— Merită să plătesc ca să vă scot din sărite, am replicat. Aș pune la bătaie și niște valută și bitcoin, dacă așa v-aș vedea suferind.

Christian a râs tăios.

— Nu te-ai schimbat.

— Poftim? m-am răstit.

Zâmbetul i-a dispărut într-o clipită.

— Am zis că trebuie să te schimbi.

L-am contrazis:

— Ba nu, *nu* asta ai spus. Am urechi, să știi!

— Ai și gură. E un organ pe care ar trebui să-l controlezi mai mult.

Am căscat ochii.

— Nu te-a învățat nimeni bunele maniere? Cine te-a crescut?

Tipul a dat laoparte documentele din fața lui.

— Nimeni, domnișoară Roth. Vă interesează să auziți povestea vieții mele?

— Numai dacă are un sfârșit tragic și abrupt.

Măi, măi! Discuția asta o luase razna foarte repede.

Tata mi-a atins încheietura mâinii, cu ochi rugători.

— Scumpa mea, ce-ai pățit?

În sfârșit, mi-am pus telefonul pe masă. Îmi era puțin greață. Nu puteam să-mi iau ochii de la Christian. În privirea lui albastră sclipea ceva înfricoșător.

Negocierea a continuat încă douăzeci de minute, timp în care am rămas tăcută și plină de înverșunare. De fiecare dată când credeam că urma să ajungem la un acord, ne loveam de un obstacol. Într-un târziu, Terrance și-a șters fruntea transpirată. I s-a adresat lui Christian:

— Domnule, nu înțeleg. V-ați clădit o reputație de avocat care rezolvă cazurile în afara sălii de judecată, și totuși ați refuzat toate propunerile noastre.

— Le-am refuzat fiindcă sunt de părere că acest caz ar trebui să ajungă în instanță, a răspuns Christian.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, aranjându-și cravata grena, care se asorta de minune cu vesta lui gri-deschis. Deci e adevărat: diavolul *chiar* se îmbracă de la Prada.

— Atunci, pentru ce ne-ați mai invitat aici? a întrebat Louie.

Buza de jos îi tremura de furie.

— Voiam să-mi fac o idee despre voi.

Christian își studia unghiile perfect îngrijite. Părea un prinț morocănos, răsfățat și plictisit de moarte.

— *Să-ți faci o idee despre noi?* s-a răstit Terrance.

Tata a intervenit imediat, cu glas pițigăiat:

— Doar nu vorbiți serios! O să se transforme într-un circ...

Miller i-a tăiat vorba:

— Chiar îmi plac circurile.

S-a ridicat și s-a încheiat la costum (da, cu siguranță, era un costum Prada). Ca la un semn, Claire și Amanda l-au imitat, aidoma unui harem credincios. Miller a continuat:

— Circurile sunt colorate, foarte distractive, au popcorn dulce și vată-de-zahăr. Cum să nu-ți placă?

— Niciunul dintre noi nu vrea să intre în atenția presei! a izbucnit tata.

Vârfurile urechilor i se înroșiseră. Toată fața îi asuda. M-am abținut să zic ceva usturător. Știam că trebuia să fiu rece și calculată.

— Să vorbiți doar în numele dumneavoastră, domnule Roth! i-a trântit-o Miller. Mie îmi place să fiu văzut.

Terrance l-a avertizat:

— Treaba asta ar putea deveni foarte urâtă și riscantă pentru cariera oricăruia dintre noi.

— *Au contraire*, domnule Ripp. A mea va înflori. De fapt, cred că acest proces o să-mi aducă o poziție de conducere în firma asta.

Cât ai clipi, Christian și Amanda s-au făcut nevăzuți. Claire și mediatoarea au rămas în sală, ca să discute cu tata și cu avocații lui. Nu m-am putut abține: m-am ridicat și am fugit pe coridor, după Christian. Tocmai o conducea pe Amanda în biroul lui. Când a observat că vin după el, Christian i-a făcut Amandei semn să-l aștepte înăuntru. A rămas în urmă. Și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor eleganți și s-a sprijinit de perete.

— Deja vi s-a făcut dor de mine, domnișoară Roth?

— De ce faceți asta?

M-am oprit în fața lui. Eram complet zăpăcită și în alertă. Simțeam dispreț, iritare, dorință și exasperare. Nici măcar pantofii mei cu tocuri de doisprezece centimetri nu mă făceau să-mi pierd echilibrul, dar uite că tipul ăsta reușea.

Christian și-a atins buzele cu un deget, ca și cum reflecta profund.

— De ce? Să vedem... Pentru că sunt pe punctul de a deveni mult mai bogat și mai popular în domeniul meu, pe socoteala lui taică-tău, un om fără coloană vertebrală. Da, cred că ăsta-i răspunsul.

Mi-am strâns mâinile pumni. Eram furibundă.

— Te urăsc! m-am răstit la el.

— Iar tu mă *plictisești*.

— Ești un bărbat josnic.

— Ei, măcar eu *sunt* bărbat. Taică-tău e un fătălău care a vrut să pipăie o angajată de-a lui și care acum trebuie să suporte

consecințele pentru propriile fapte. E cam aiurea atunci când banii nu te pot scăpa de belele, nu-i așa?

Am scos un sunet: o combinație între un hohot și un pufnet de dispreț.

— Domnule Miller, măcar aveți bunul-simț să nu vă prefaceți că *dumneavoastră* nu v-ați născut într-o familie înstărită, dar fără scrupule!

O expresie ciudată i-a străbătut chipul. A fost iute, dar am observat-o. Aș fi putut crede că-l lovisem într-un punct sensibil, dar mă îndoiam că tipul ăsta avea așa ceva.

— Aveți picioare, domnișoară Roth?

— Știți foarte bine că am. V-ați holbat la ele adineaori, în lift.

— Vă sugerez să vă folosiți de picioare și s-o ștergeți de-aici, ca să nu vă poftească afară cei de la pază! Atunci, singurul foc pe care va trebui să-l stingeți va fi cel care vă va mistui cariera.

— Încă n-am terminat aici, l-am avertizat.

În filme, replica asta sună foarte bine.

— Sunt complet de acord! Vă sfătuiesc să vă îndepărtați de tărășenia asta, înainte să o băgați pe mânecă!

Apoi nemernicul mi-a trântit ușa de la birou în nas.

Uluită, m-am întors în sala de ședințe. Tata și avocații lui deja plecaseră.

— Îmi cer scuze, domnișoară Roth! Peste douăzeci de minute, avem programată o altă ședință în această sală, mi-a spus Claire cu un zâmbet plin de venin, în timp ce își strângea hârtiile. Le-am spus domnului Roth și avocaților săi că vă pot aștepta în holul de la parter. Nu vă supărați, nu-i așa?

— Nu mă supăr deloc, i-am răspuns cu un zâmbet la fel de caustic.

M-am îndreptat spre lift cu capul sus.

Christian Miller avea să se prăbușească, chiar dacă ultimul lucru pe care aveam să-l fac era să-l trag după mine, în iad.

◆ ◆ ◆

— Au acceptat! Ne iubesc mai mult decât o iubește comitetul Premiilor Oscar pe Sally Field.

Ceva mai târziu în acea seară, Jillian a trântit contractul semnat pe noptiera de lângă patul meu, după care a schițat un mic dans al bucuriei. Eu stăteam sub pilotă. După amiaza dezastruoasă de la Cromwell & Traurig, voiam să mă ascund de lume. O imagine care mi-a întors stomacul pe dos mi-a fulgerat prin minte: tata într-o sală de judecată, în timp ce avocații acuzării îl făceau bucățele.

De când mă știam, viața mea personală fusese mereu complicată. Îmi pierdusem fratele geamăn înainte să apuc să-l cunosc. Amintirile din copilărie despre mama mea se rezumau, în mare, la internările ei în clinici de dezintoxicare, la aniversări, ceremonii de absolvire și alte evenimente importante pe care ea le rata, precum și multe scene în public. Tata fusese și era singura constantă din viața mea. Singura persoană pe care mă puteam baza, singura persoană care nu era plătită cu bani frumoși ca să-mi fie alături. Îmi venea să urlu la gândul că tatăl meu urma să treacă prin ceva atât de epuizant psihic precum un proces public.

— Heeei! Arya? Ari?

Prietena mea m-a mângâiat pe spate. Mi-a studiat cu atenție chipul.

— Te-ai îmbolnăvit cumva?

Am gemut. Am tras pilota în jos, până la talie, apoi m-am răsucit spre Jillian. A tresărit și a dus o mână la gură.

— Ai plâns?

Mi-am sprijinit capul de tăblia patului. Simțeam că am ochii cât niște mingi de tenis. Rămăsesem fără lacrimi și fără energie cu vreo două ore în urmă.

— Am alergii, am mormăit.

Jillian a ridicat din sprâncenele ei subțiri. Avea o piele uluitoare, precum cea a unei Kardashian după ce poza i-a fost editată în Photoshop. Păr negru, creț și ochi de culoarea caramelelor. Rochia ei din tweed lila îmi aparținea. O împrumutase din dulapul meu.

— Ce-au spus clienții? am întrebat și mi-am tras nasul.

Într-un moment în care fuseserăm amândouă la răscruce, Jillian și cu mine înființaserăm Brand Brigade, firma noastră de consultanță în relațiile cu publicul. Jillian muncise pentru o organizație nonprofit, ca specialist în PR. Toți nemernicii cu bani de la biroul ei și din afara lui se dădeau la ea. Pentru Jillian acest lucru era o sursă de nefericire, iar pentru iubitul ei, o sursă de gelozie. Eu lucrasem în două campanii electorale dintre care una se sfârșise cu un scandal, iar a doua, foarte prost. Munceam patruzeci și cinci de ore pe săptămână și eram plătită mai degrabă cu complimente decât cu bani.

În cele din urmă, horărâserăm amândouă că ne-am săturat și că ne putem descurca mai bine pe cont propriu. Asta se întâmplase acum patru ani. Nu mai priviserăm în urmă. Afacerea noastră era în floare. Mă mândream cu faptul că îmi câștigam singură banii, chiar dacă maică-mea privea lucrul acesta drept un act de sfidare.

Acum făceam ce știam mai bine: îi scoteam pe oameni din belelele în care se băgaseră singuri. Așa cum spunea Jillian, puteam conta pe două lucruri pe lumea asta: Fiscul avea să-și

încaseze cecurile în fiecare an, pe 15 aprilie, iar oamenii au un mare talent la a face greșeli.

— Au zis că ne angajează și că le-a plăcut la nebunie prezentarea Real Bodies pe care ai făcut-o pentru Swan Soaps.

Jillian s-a trântit în pat, lângă mine, a luat o pernă și a strâns-o la piept.

— Vor să ne angajeze cu o perioadă de probă de trei luni, dar au semnat contractul și au plătit avansul. Mâine vor lua la puricat detaliile contractului. Este o oportunitate uriașă, Ari. Stuffed este cea mai mare companie de scutece reutilizabile din lume.

M-am declarat entuziasmată că obținuse contractul cu acest client, dar nu la asta îmi stătea mintea. Inima mea încă sângera pe podeaua din firma Cromwell & Traurig.

Jillian m-a înghionțit în umăr.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? Știm amândouă că treaba cu alergiile tale e doar vrăjeală.

Nu avea sens să am secrete față de Jillian. Femeia asta avea instincte de agent FBI și abilitatea de a mirosi minciuna de la zece poște.

— Cazul tatei o să ajungă în sala de judecată.

— Glumești!

Și-a lăsat capul pe spate și a rămas cu gura căscată.

— Aș vrea eu să fie o glumă.

— Of, scumpo!

Jillian s-a dat jos din pat. Câteva minute mai târziu s-a întors aducând două pahare cu vin roșu. S-a descălțat de pantofi și i-a lăsat în hol.

— Promite-mi că *nu* o să te gândești prea mult la asta! Nu au nicio dovadă împotriva tatălui tău. Chiar nu ai spus-o. O să

facem niște magie de PR pentru cazul acesta, așa încât Tati Conrad să pară un înger, așa cum și este!

Mi-a întins un pahar. Era plin-ochi.

Am luat o gură și am clipit, fixând cu privirea un punct invizibil de pe perete.

— Oare ar fi cazul să fac mai multe cercetări? am mormăit, mai mult pentru mine. Lăsând laoparte faptul că bărbatul ăsta e taică-miu, acuzațiile împotriva lui sunt de-a dreptul oribile.

Jillian a scuturat energic din cap.

— Hei, am crescut împreună cu tine, mai știi? Veneam în vizită la tine acasă încă de când eram în gimnaziu. Îl știu pe Conrad. El e tipul care te ducea la muzeu în fiecare lună, cel care i-a dat secretarei lui o vacanță plătită de un an de zile, atunci când a născut. Cui îi pasă de ce zice Amanda Gispen?

Mi-ar fi plăcut să-mi imprim pe piele cuvintele rostite de Jillian.

— Dacă Amanda minte, de ce ar duce minciuna până în sala de judecată? am întrebat, făcând pe avocatul diavolului.

— Poate pentru că Conrad i-a refuzat avansurile? Pentru că a fost ceva între ei, iar el a ales s-o rupă cu Amanda? Ar putea fi o mulțime de motive. Oamenii inventează prilejuri de scandal tot timpul. Amanda poate să zică orice.

— Adică să mintă sub jurământ? am întrebat, apoi am mai luat o gură de vin. Ar risca închisoarea, dacă e prinsă.

— E posibil să facă închisoare, dar e puțin probabil. Pur și simplu nu văd niciun grăunte de adevăr în acuzația ei.

Jillian mi-a adresat un zâmbet încurajator.

— Ari, o să fie în regulă.

Mi-am mușcat buza de jos. Gândurile îmi zburau de la privirea plină de ură a lui Christian la expresia tatei, plină de durere, rușine și deznădejde.

— În plus, nu-l suport pe avocatul Amandei Gispen!

— Avocații nu sunt cunoscuți tocmai drept niște cățeluși drăgălași, a zis Jillian și mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Mda, dar ăsta e cel mai rău dintre cei mai răi, Jilly.

— Cine e tipul?

Jillian mi-a atins degetele de la picioare cu ale ei, pe deasupra cuverturii, așa cum obișnuia Nicky să facă atunci când eram copii și citeam cărți sub biroul din bibliotecă, acasă la mine. Am zâmbit cu nostalgie. *Of, Nicky!*

Îmi aminteam de ziua când îl sunasem pe detectivul particular aflat pe statul de plată al tatei și îl rugasem să-l caute pe Nicky, să verifice dacă vechiul meu prieten e teafăr. A fost primul apel telefonic pe care-l dădeam după ce împlinisem optsprezece ani. Îl plătisem pe detectiv cu banii pe care îi economisisem pe parcursul acelei veri, din vânzarea de suvenire pentru turiști.

Nicolai e mort, Arya.

Dezvăluirea fusese urmată de negare, furie, lacrimi și o scurtă cădere nervoasă. Știți voi, ca să fie totul frumos împachetat, cu fundă! Detectivul îmi explicase că se întâmplă des ca puștii asemenea lui Nicky să apuce pe o cale greșită. Probabil că murise din cauza unei supradoze, a unei lupte cu cuțite sau din cauză că se urcase beat la volan. Dar eu îl cunoscusem foarte bine pe Nicolai, deci știam că nu era un golan pus pe rele. Era greu de crezut că nu mai trăiam amândoi sub același cer.

— E pur și simplu cel mai enervant bărbat de pe Pământ, m-am văitat eu, cu nasul în pahar.

— Și cel mai enervant bărbat de pe Pământ are un nume?

— Da, unul plicticos! am pufnit eu. Christian Miller. Sau, așa cum îmi place să-i zic, Diavolul în Carne și Oase.

Jillian s-a înecat de râs și a stropit vin roșu și pe rochia mea din tweed, și pe așternuturi.

— Mai zi o dată!

— Prefer să-i spun Dia...

— Da, am auzit partea aia. Cum îl cheamă?

— Christian Miller, am repetat enervată. Mersi că mi-ai pătat lenjeria din bumbac egiptean! Ești o adevărată prietenă!

Jillian s-a ridicat și a dat fuga în sufragerie, apoi a revenit cu o revistă glossy, pe care n-am recunoscut-o. Contrar părerilor lui Christian, eu nu citeam *nicio* revistă de modă sau de bârfe mondene. Nu că ar fi greșit să citești așa ceva!

A răsfoit revista până a găsit pagina pe care o căuta, apoi mi-a fluturat-o triumfătoare pe la nas. Ochii mei umflați de plâns l-au recunoscut pe Christian, care privea spre obiectiv. Era îmbrăcat într-un smoching răvășitor, cu părul ciufulit într-un mod sexy și cu un rânjet care promitea multă distracție și o despărțire dureroasă.

— Ce-i asta? am întrebat-o, ca și cum abilitatea mea de a-mi folosi vederea se evaporase.

— Citește titlul!

— *Treizeci și cinci de bărbați sub treizeci și cinci de ani: cei mai răvniți burlaci din New York!*

Minunat! Nu doar că era bogat, chipeș și își propusese să-mi distrugă familia, ci era și foarte apreciat în acest oraș. Am citit în fugă detaliile din articol.

Nume: Christian George Miller.
Vârstă: 32.
Ocupație: Avocat la Cromwell & Taurig.
Valoare netă: 4 milioane de dolari.
Înălțime: 2 metri.

Femeia visurilor tale: Ar fi incorect să spun că prefer blondele? Unele cu ochi căprui, profunzi. Înalte, cu picioare lungi. Dacă ar avea o diplomă în științe exacte, asta ar fi un bonus. E obligatoriu să fie un om serios. Să-i placă petrecerile, vinul bun și cărările mai puțin bătătorite.

Am strâns la piept paharul cu Cabernet. Mă simțeam atacată la nivel personal. Femeia visurilor sale era complet opusul meu. Parcă și-o imaginase așa încât să fie total altfel decât mine.

Calmează-te, Ari! Nu te atacă personal. Până în urmă cu șase ore, tipul ăsta nici nu știa că exiști.

— Da, știu că ar trebui să-l urâm, dar, dat fiind că o să piardă cazul ăsta și o să fie umilit în instanță, poți să-mi zici dacă e la fel de chipeș în viața reală cum e în poze? m-a întrebat Jillian, așezându-se pe par.

Din păcate, văzut de aproape, Christian arăta și mai bine. Bineînțeles, nu aveam să recunosc deschis așa ceva.

I-am răspuns:

— E hidos. Îți vine să vomiți.

Am aruncat tâmpenia de revistă într-un coș de gunoi. N-am fost surprinsă că fața lui Christian încă îmi tânjea din pagina mototolită. Bărbatul avea să mă bântuie în cursul acestei vieți și, foarte probabil, în următoarele patru, dacă reîncarnarea există.

— L-au aranjat în Photoshop, am adăugat. În realitate, arată ca o combinație între un căpcăun și Richard Ramirez[1].

— Richard Ramirez e mort de ani buni.

— Exact!

Jillian și-a ţuguiat buzele. Evident, nu mă credea. Într-un târziu, a spus:

[1] Celebru ucigaș în serie nord-american.

— Păi, dă-l naibii, chiar dacă arată ca un semizeu! Dacă vrea să-i facă rău lui Conrad, atunci e și dușmanul meu.

— Mersi!

Am inspirat adânc. După declarația prietenei mele, mă simțeam un pic mai bine. Cel puțin îi răpisem lui Christian Miller șansa de a ieși la o întâlnire cu una dintre cele mai rafinate femei din Manhattan. În plus, Jillian era superbă.

— Oare pot găsi pe LinkedIn numărul lui de telefon? a glumit Jillian.

Am înghiontit-o în umăr.

— Ești o *trădătoare!*

CAPITOLUL OPT

ARYA

În trecut

El era aici.

În sfârșit!

Îmi dădeam seama după sunetul pașilor. După cum înainta pe podeaua de calcar. Constant, măsurat, precis. Adidașii lui contrafăcuți atingeau ușor pardoseala. Am închis ochii și m-am sprijinit de un raft al bibliotecii. Aveam un freamăt în piept, ca bătăile de aripi ale unui fluture.

Zece luni. Au trecut zece luni bune. Vino și găsește-mă!

Simțeam un fior de entuziasm. Până acum nu mai procedasem așa. Nu mă asigurasem că Nicolai nu poate da de mine. Indiferent cât de mult îmi doream să-l aștept lângă ușă, ca un cățeluș nerăbdător, pregătită cu toate cărțile și poveștile pe care voiam să i le împărtășesc, n-am făcut-o. Voiam să mă reinventez în această vacanță de vară. Să fiu misterioasă, seducătoare și să am toate acele calități de eroină despre care citeam în cărți, calități care le făceau să fie atât de râvnite.

Eram în bibliotecă și strângeam între degete un exemplar alb-negru, cu copertă necartonată, din *Ispășire*, de Ian McEwan. Purtam o rochie-pijama verde-mentă. Citisem cartea în februarie. O furasem din biblioteca școlii doar ca să simt cum este să iau ceva ce nu e al meu. De atunci încoace, abia așteptam să-i povestesc lui Nicky despre carte. Deși locuiam în același oraș, parcă trăiam în universuri paralele. Lumile noastre nu se intersectau. Viețile noastre gravitau în jurul unor școli diferite, a unor oameni diferiți și a unor evenimente diferite. Abia în vacanța de vară se întâlneau. Abia atunci universul exploda de culoare.

De câteva ori, în timpul anului școlar, m-am pomenit că îmi vine să-i scriu o scrisoare sau un e-mail ori măcar să-l sun. De fiecare dată fusese nevoie să duc muncă de convingere cu mine însămi, ca să renunț la ideea asta. El nu mă căuta niciodată în timpul anului școlar, așa că eu de ce să-l caut? Poate că pentru Nicky eram doar un fel de substitut jalnic pentru o tabără de vară. Poate că nici măcar nu eram prieteni, ci doar doi puști care își petreceau vara într-un spațiu închis, uitați și neglijați de adulții care îi aduseseră pe lume.

Poate că acum avea o iubită.

Poate, poate, poate.

Așa că am așteptat. Fierbeam la foc mic, cu gândul la *Ispășire*. Mă scăldam în emoțiile pe care cartea asta le stârnea în mine. Întotdeauna mă călăuzeau iar către Nicolai. Nicky al meu.

Pașii răsunau mai tare, mai aproape.

Mi-am dat după ureche o șuviță rebelă de păr și am încercat să-mi potolesc bătăile inimii. Mă îndrăgostisem de Nicolai Ivanov încă din prima zi când îl cunoscusem, în cimitir. Până acum nu dădusem un nume sentimentelor pe care le aveam față de el. Însă anul ăsta parcă toți colegii mei de școală se cuplaseră.

Dintr-o chestie rușinoasă, caracteristică numai fetelor rele, să ai un iubit se transformase peste noapte în cea mai mare realizare din viața unei fete, iar eu rămăsesem în urmă la acest capitol. În timpul orelor de curs, nimeni dintre cei care erau cuplați nu vorbeau cu perechea lor și nici nu petreceau timp împreună, dar aveau titulatura de cuplu. Iar în excursii și la petreceri perechile șușoreau și se sărutau.

Și sărutul devenise un rit de inițiere. Ceva ce trebuia bifat. Nu voiam să sărut pe absolut niciun băiat de la școala mea.

Singurele buze pe care îmi doream să le simt lipite de ale mele erau buzele lui Nicolai.

Am răsfoit paginile din *Ispășire*, dar cuvintele păreau să-mi scape, ca și cum ar fi căzut de pe pagini. Eram surprinsă că nu am o grămăjoară de litere la picioare. Era inutil să încerc să mă concentrez la orice altceva în afară de Nicolai.

Și apoi... extaz! Am văzut cu colțul ochiului cum Nicolai a apărut în prag. Pantofi găuriți, blugi rupți și un tricou decolorat, cu tivul zdrențuit. Cu fiecare an ce trecea, băiatul ăsta se șlefuia tot mai mult și devenea mai chipeș.

M-am prefăcut că nu-l observ.

— Care-i treaba? m-a salutat el.

Avea un chiștoc neaprins în colțul gurii. Mă întrebam ce ar fi spus măreața Beatrice Roth despre faptul că îmi doream să sărut un băiat care bagă în gură chiștoace culese de pe stradă. Ca să fiu sinceră, probabil nu ar fi avut multe de zis. Atât timp cât nu aduceam vreo boală în casa noastră, mama nu s-ar fi sinchisit nici dacă mi-aș fi retezat brațele și picioarele, dintr-un simplu capriciu.

Am ridicat privirea.

— A, bună, Nicky!

Frumusețea lui m-a străfulgerat. Nu fusese atât de chipeș cu doi ani în urmă. În fiecare vară, trăsăturile lui deveneau și mai masculine. Maxilarul lui devenise mai proeminent, cuta dintre sprâncene — mai adâncă, iar buzele, mai roșii. Însă cea mai frumoasă trăsătură a lui erau ochii. Aveau nuanța uimitoare a topazului albastru. Era înalt și suplu și, mai presus de toate, avea o calitate greu de descris: farmecul unui puști care știe cum să aibă grijă de el însuși, cum să lupte pentru propria supraviețuire. Mi se făcea rău la gândul că unii copii stăteau în preajma lui două semestre pe an, se puteau uita la el, îl puteau admira, se bucurau de compania lui.

— Ești bine? m-a întrebat Nicky.

S-a desprins de tocul ușii și a venit spre mine. Observasem că în ultimul an pe brațele lui slăbănoage apăruseră mușchi. Acum avea vene proeminente.

S-a oprit abia când degetele de la picioare ni s-au atins. Mi-a luat cartea din mâini și a răsfoit-o nonșalant. Și-a scos chiștocul din gură, l-a pus după ureche și s-a încruntat.

— Bună! am zis.

— Bună!

A ridicat privirea din carte, mi-a adresat un zâmbet larg, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra volumului. Abia așteptam să-l văd în slip, în vara asta, când urma să înotăm împreună.

— Ai citit-o? l-am întrebat, înroșindu-mă.

A scuturat din cap.

— Am auzit că are niște scene fierbinți.

— Mda, dar nu despre asta e cartea.

— O giugiuleală zdravănă rezolvă orice, mi-a zis Nicky.

A ridicat iar privirea către mine și a rânjit șmecherește. Mi-a înapoiat cartea.

— Poate o s-o citesc într-o zi, dacă doamna Van încetează să-mi mai dea numere uzate din *Penthouse*.

Iată prilejul de a-i spune la ce mă gândisem tot anul, la ce visam noaptea.

— Felicitări! Ai devenit scârbos la modul oficial.

— Mi-a fost dor de tine, a răspuns râzând.

— Mda, și mie mi-a fost dor de tine.

Îmi răsuceam o șuviță de păr pe arătător. Mă simțeam ciudat în propria-mi piele, ca și cum nu-mi aparținea.

— Mă gândeam să fac un curs de teatru acum, că sunt la liceu.

În niciun caz nu aveam această intenție, dar îmi trebuia un pretext serios pentru ceea ce aveam în plan să fac.

— Cool! a exclamat Nicolai.

Deja dădea târcoale prin cameră. Deschidea sertare și căuta lucruri noi, strălucitoare, pe care să le studieze. Pentru Nicolai, casa mea era ca un parc de distracții. Îi plăcea să folosească brichetele tatei, să-și sprijine picioarele pe mesele de mahon și să se prefacă a răspunde la apeluri folosind telefonul vintage Toscano.

Am continuat:

— Mă gândeam să jucăm împreună o scenă din carte. Știi, ca repetiție, pentru audiția mea din septembrie.

— Ce să jucăm?

— Una dintre scenele fierbinți din cartea asta. Trebuie să fac ceva mai picant pentru audiția mea.

— Picant? a mormăit el.

În continuare, deschidea sertare și scotocea prin ele.

— Da. N-o să mă accepte la curs dacă joc ceva banal.

Despre ce naiba vorbeam? Nici eu nu aveam idee.

— Cât de fierbinte e scena? s-a interesat Nicky.

Era distras, preocupat să șterpelească ceva.

Am luat cartea și am răsfoit-o. M-am oprit la pagina 126. I-am întins cartea. El s-a oprit din scotocit. Privirea i-a căzut pe text. Mi-am ținut respirația cât timp a citit. Când a terminat, mi-a înapoiat cartea, iar eu am pus-o pe raftul de bibliotecă din spatele meu.

— Glumești, nu? mi-a zis.

Am clătinat din cap că nu. Mi se întețise pulsul.

Nicolai a încremenit. M-a privit. Am văzut neîncredere în ochii lui de culoarea topazului. Se vedea că înțelege. În ochii lui se citea răzvrătire și iritare. Voiam să recreez scena din bibliotecă, atunci când Robbie o pironește pe Cecilia de rafturi și o sărută ca și cum ar veni sfârșitul lumii. Fiindcă pentru Robbie acel sfârșit chiar se apropia.

Mi s-au zbârlit toate firele de păr de pe brațe. Nu voiam să vomit pe pantofii mei. Și totuși, se părea că exact asta urma să fac.

— Doar o să ne sărutăm, am clarificat eu și m-am prefăcut că casc. N-o să facem nimic din celelalte chestii dubioase, evident.

— *Doar* să ne sărutăm?

— Hei, tu ai spus adineaori că totul se rezolvă cu o giugiuleală zdravănă!

Am ridicat mâinile, schițând un gest de capitulare.

Buzele i s-au arcuit într-un mic rânjet. Am simțit un gol în stomac.

— Ți-ai băgat cumva nasul în dulapul cu băuturi al lui taică-tău, Ari?

Nicky a micșorat distanța dintre noi. Mi-a mângâiat urechea cu un deget. M-a trecut un fior.

— Nu putem să ne sărutăm, Ari. Sau vrei ca părinții noștri să mă omoare?

— Adică să *ne* omoare.

— A, nu!

Și-a luat chiștocul de după ureche și a început să-i molfăie filtrul, ca să aibă o ocupație.

— Tu o să scapi din aproape orice atâta timp cât Tati Conrad are grijă de tine. Vina îi aparține mereu sărăntocului cu nume caraghios. N-ai observat că asta e o temă care se repetă în toate cărțile clasice pe care le-am citit împreună astă-vară?

— N-o să spun nimănui despre sărut.

Simțeam că mă sufoc, ca și cum aveam gâtlejul plin de pietricele. Deodată, respingerea avea gust, miros, era ceva concret. O chestie vie, a cărei înțepătură îmi ardea obrajii. Nici măcar nu puteam să mă supăr pe Nicky. La urma urmei, eu nu luam atitudine de fiecare dată când tata, mama sau Ruslana lansau amenințări, ca niște săgeți, spre Nicky.

Să nu îndrăznești s-o atingi!

Îndepărtează-te de ea, fiule!

Nicolai, nu cumva trebuie s-o ajuți pe mama ta la spălatul vaselor?

— Știu, a spus Nicky. Nu e vorba că n-am încredere în tine. N-am încredere în norocul meu. Dacă ai tăi află cumva, dacă aici sunt microfoane sau camere de supraveghere... Ari, știi că nu pot s-o fac.

A rostit cuvintele cu blândețe, dar mi-am dat seama că luase deja o decizie. Nu mai aveam motive să discutăm despre asta. Deși îl înțelegeam, eram furioasă pe el, pentru că încă gândea rațional cu privire la noi doi, în timp ce eu aveam logica unei roți de camion când venea vorba despre el. Amăreala care-mi apăruse adineaori în gâtlej și-a făcut prezența pe limba mea. Nu eram genul de fată foarte feminină. Mă mândream cu faptul că

eram exact cum voia Nicky să fiu. Mă uitam la filme de acțiune, mă jucam cu mingea la perete și ziceam „frățiе" de cel puțin cincisprezece ori pe zi.

— Hei, nu mergem să înotăm? m-a întrebat.

Nicky a luat o bilă mică de cristal, aflată pe raftul din spatele meu, și a băgat-o în buzunar. Șterpelea diverse obiecte foarte des, iar eu nu mă supăram. Știam că nu ar lua niciodată un lucru care îmi era drag.

— M-am antrenat la piscina clubului YMCA tot anul. Pregătește-te! O să te fac praf, fată de bani gata!

Înțepătura pe care o simțeam în ochi mă anunța că aveam la dispoziție trei secunde — cel mult cinci — până când lacrimile aveau să se reverse.

— Ei, frățiе! am pufnit disprețuitor. Eu o să te fac praf pe tine! Mă duc să-mi pun costumul de baie.

— Ne vedem la ușă în cinci minute.

M-am răsucit pe călcâie și am ieșit din bibliotecă. Am intrat în camera mea. În timp ce scotoceam printr-un sertar, după costumul meu de baie, m-am tăiat la degetul mare. Deși sângeram, nu simțeam deloc durere.

Am băgat degetul în gură și am supt sângele. În tot acest timp, mă uitam în oglindă și exersam cel mai strălucitor și mai larg zâmbet al meu.

Aceasta a fost prima lecție din adolescența mea.

Când ți se frânge inima, trebuie să acționezi discret, pe străduțele dosnice ale sufletului tău. Privită din afară, eram puternică, dar pe dinăuntru mă năruiam.

◆ ◆ ◆

După ce ne-am întrecut înot — Nicky chiar m-a învins —, l-am evitat în prima săptămână a vacanței de vară: într-o zi am mers la cumpărături cu câțiva prieteni, în altă zi m-am dus la bibliotecă. Ba chiar am fost la brunch împreună cu mama și cu prietenele ei plictisitoare.

Însă Nicky continua să vină zilnic la noi și, judecând după expresia lui hotărâtă, voia să fim prieteni în continuare. Și totuși, în fiecare zi îmi găseam altceva de făcut, activități în care el nu era implicat.

Eram conștientă că îl pedepseam — chiar dacă pe ocolite — pentru că nu mă sărutase. Ruslana îl obliga să o ajute la treburi, ca să-i dea o ocupație. Îi permitea să ia câteva pauze zilnic. Nicolai le petrecea pe balconul livingului, care era lângă terasa dormitorului meu. Săritul dintr-un balcon în altul era posibil, dar riscant. Bariera de sticlă era prea înaltă, așa că erai nevoit să sari peste grilaj și să atârni de marginea clădirii cam un metru, până când treceai pe partea cealaltă.

Într-o zi din acea primă săptămână de vacanță, când Ruslana dusese gunoiul și eu tocmai mă întorsesem dintr-o altă ieșire în oraș, ca să-l evit, Nicky s-a năpustit spre panoul de sticlă care ne despărțea. Și-a lipit palmele de sticlă. L-am imitat, atrasă instantaneu de el, ca de un magnet.

— Mă pedepsești? m-a întrebat el, fără urmă de furie în voce.

Am râs forțat:

— Ei na, de ce aș face așa ceva?

— Știi foarte bine de ce.

— Uau, Nicky! Nu crezi că ai un orgoliu cam mare?

M-a studiat cu o expresie neutră. Aveam senzația că sunt cea mai mare nesimțită din lume.

Nicky a schimbat tactica. M-a întrebat:

— *Mai suntem prieteni?*

I-am adresat o privire compătimitoare. Mă uram fiindcă mă uitam așa la el. Era genul de privire pe care mi-o aruncau mie fetele populare de la școală, de fiecare dată când dădeam o replică de tocilară sau ziceam ceva care nu era considerat cool.

I-am răspuns:

— *Să știi că e OK să nu-mi doresc să-mi petrec toată vara cu tine.*

— *Mda, ai dreptate.*

Mă privea atât de atent, încât mi se părea că mă dezbrăcă de minciuni, una câte una.

— *Dar mi se pare că nu vrei să petreci nici măcar un minut cu mine.*

— *Ba da. O să înotăm mâine. A, stai!*

Am pocnit din degete.

— *I-am promis tatei că o să merg la el la birou și o să le ajut pe secretare cu organizarea unor dosare.*

— *Mă lași baltă pentru niște dosare?*

Privirea i s-a oțelit.

— *Ei, Nicky! E o experiență de muncă. Oricum, amândoi ar trebui să ne angajăm vara viitoare. Am crescut prea mult ca să mai ardem gazul în vacanță.*

Se uita când la grilaj, când la mine. Am scuturat din cap. Nu voiam să moară. De fapt, poate că-mi doream asta un pic, pentru că respingerea lui mă durea, dar știam că nu aș supraviețui dacă el ar păți ceva.

— *Nu trece de barieră!* I-am avertizat.

Aveam senzația că nu vorbeam doar despre panoul de sticlă care despărțea cele două balcoane.

Și totuși, s-a mișcat. Aproape că a sărit de partea cealaltă. Am tresărit.

În aceeași clipă, mama lui l-a strigat. Nicky a zâmbit și a zis:

— Pentru tine, Arya, s-ar putea să trec.

◆ ◆ ◆

Și s-a ținut de cuvânt.

Trecuseră nouă zile chinuitoare, punctate de un weekend în care am urlat în pernă. Îmi legam șireturile adidașilor. Mă pregăteam să hoinăresc o după-amiază întreagă prin Manhattan, ca să-l evit pe Nicolai. Ruslana era plecată în oraș, după cumpărături. Tata era la muncă, iar mama — la o lecție de tenis. În casă era liniște. Doar Fifi, cățelușa noastră shih tzu, lătra în fața unei statuete noi pe care o cumpărase Beatrice, la o licitație într-un weekend. Câinele ăla era extrem de drăgălaș și de prostănac.

Am observat cu coada ochiului o mișcare pe terasa mea. Când mi-am răsucit capul ca să mă uit mai bine, l-am văzut pe Nicky, care se agățase de balconul camerei mele.

Am sărit din pat și am dat fuga într-acolo.

— Idiotule! am strigat.

Inima îmi bătea cu cinci mii de bătăi pe minut.

Dar Nicky era suplu și atletic. A sărit pe balcon, scăpând de pericol. Și-a scuturat mâinile de praf, apoi a deschis ușa de la balcon.

L-am împins în camera mea și am sărit cu gura pe el:

— Ai fi putut muri!

— N-ai tu norocul ăsta, prințesă de bani gata!

Disprețuiam și iubeam porecla asta în egală măsură. Mă deranja că Nicky mă lua peste picior, dar, la urma urmei, era drăguț că-mi zicea „prințesă".

— Și dacă eram dezbrăcată?

— Ce noroc aș fi avut! a răspuns imediat.

A închis ușa în spatele nostru și s-a sprijinit de un bufet scund, cu gleznele încrucișate. Chipul lui părea blând, și totuși avea o expresie pătimașă. Ca un portret în ulei. Îmi venea să plâng. Nu era drept că el nu era al meu! Și nu era drept că, deși ar fi putut fi al meu, am fi fost nevoiți să păstrăm secretul asupra relației noastre.

— Trebuie să vorbim, *prieteno*.

Felul în care a pronunțat *prieteno* mi-a dat de înțeles că nu mă mai considera prietena lui.

— Zi repede! l-am zorit. Mă întâlnesc cu niște prieteni peste jumătate de oră.

— Nu-i adevărat.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am adoptat pe loc o atitudine ostilă. Mă simțeam ca o proastă. Până atunci, Nicky și cu mine fuseserăm *suflete-pereche, ținute la un loc de o legătură* invizibilă. Doi copii lăsați de izbeliște într-un oraș mare. Deși proveneam din medii diferite, aveam foarte multe lucruri în comun. Însă acum relația noastră *mi se părea anapoda. El era în avantaj.* Știa că îmi place de el *în acel fel.* Balanța se înclinase în favoarea lui.

— Uite ce-i, a început Nicolai. Am intrat în panică, pricepi? Nu e vorba că nu vreau să te sărut. Doar că mi-ar plăcea mult să mai am coaie când o să intru la liceu și... ei bine...

I-am încheiat fraza:

— Nu poți garanta că o să le mai ai, dacă ne prinde tata sărutându-ne.

Zâmbetul lui îmi dădea de înțeles că nu dă doi bani pe ce crede tata despre el, ci numai despre consecințele faptului de a încălca restricțiile impuse de taică-miu.

— Pe scurt, da!

Am făcut un pas în față și mi-am lăsat brațele să atârne pe lângă corp.

— Știu că tata e foarte protector cu mine. E o chestie care i se trage de la Aaron...

— Nu, a zis Nicky sec. E vorba că bărbatul bogat îl disprețuiește pe băiatul sărac.

— Tata nu-i așa! am protestat.

— Ba exact așa e, și încă cum! Ca să fiu sincer, dacă ai fi fiică-mea, nici eu nu aș vrea să stai în preajma unuia ca mine.

Convingerea cu care a rostit acele cuvinte era un semn că nu avea rost să încerc să-l conving de contrariu.

— În orice caz, nu ți-aș fi propus niciodată să ne sărutăm dacă aș fi crezut că o să fim prinși. Îmi pare rău! Am fost o toantă. Și o nesăbuită. Și...

— Arya?

— Da?

— N-am terminat de vorbit.

— O!

Aveam o vagă senzație de gâtuire.

— Scuze! Ăăă... Continuă!

— După cum ziceam, dacă ai fi fiica mea, nici eu n-aș vrea să stai pe lângă un tip ca mine, a spus, apoi a făcut o pauză. Dar, cum *nu* ești fiică-mea, am decis că repetiția ta pentru audiție merită riscul. *Nu* fiindcă vreau să te sărut — a ridicat un arătător, în chip de avertisment —, ci pentru că vreau ca restul lumii să aibă parte de viitoarea Meryl Streep.

M-am înfiorat *toată*.

— Hei, nici eu nu vreau să te sărut! Dar vreau să devin actriță.

Ar fi trebuit să mă simt prost fiindcă mințeam. La urma urmei, îmi doream să devin actriță tot atât de mult cum îmi doream să mă fac clovn de circ. Însă mi-am spus că scopul scuză mijloacele.

— Vreau să primesc două bilete la toate filmele în care o să joci rolul principal! Și să-mi trimiți o limuzină care să mă aștepte în fața casei și să mă ducă la cinematograf! a spus Nicky, clătinând din deget.

— Limuzinele nu prea mai sunt la modă.

— Hei, în joc sunt coaiele mele, deci eu stabilesc regulile.

— Mai ai și alte condiții?

— Nu care cumva să apari într-un film prost! Dacă joci cum joacă Demi Moore în *Un weekend de coșmar*, jur pe Dumnezeu, Ari, c-o să mă dezic de tine pe viață!

Am pufnit în râs și mi-am desprins de obraz câteva șuvițele rebele.

— Bine. O să-ți trimit o limuzină și o să te fac să fii mândru de mine, dacă promiți că n-o să iei cu tine la film o fată mai frumoasă decât mine.

— În primul rând, acum nu negociem. Eu sunt cel care își asumă riscul aici! În al doilea rând, ce-mi ceri e floare la ureche!

S-a legănat pe călcâie, un pic rușinat.

— Nu cunosc nicio fată la fel de frumoasă ca tine.

Deodată, tăcerea care s-a așternut între noi părea grea. Plină de cuvinte pe care ne era mult prea teamă să le spunem.

Și-a dres glasul.

— Iar dacă nu mai petreci timp cu mine, maică-mea o să mă oblige să-ți curăț până și tavanul. Așa că mai bine ți-ai mișca fundul afară din camera asta; altfel, înțelegerea noastră pică.

Am simțit că mă cuprinde o bucurie imensă, care îmi curmă răsuflarea. Chiar se întâmplal Nicolai Ivanov avea să mă sărute.

— Așteaptă-mă în bibliotecă! i-am zis.

— Bine, măi viteazo!

S-a răsucit și a dat să plece.

— Nicky?

S-a oprit, dar nu s-a întors spre mine.

— Dacă mai sari vreodată peste grilaj, nu-i cazul să-ți faci griji în legătură cu căderea. O să te omor cu mâna mea.

◆ ◆ ◆

Când am intrat în bibliotecă, stătea cu spatele la mine.

Ceva m-a făcut să mă opresc în prag și să-l privesc lung pe băiatul pe care îl iubeam. Admira panorama orașului New York, cu mâinile la ceafă, cu spatele drept. Părea fel de puternic precum orașul care devora visuri și speranțe zi de zi.

Brusc, am avut o revelație înfiorător de clară: Nicolai avea să ajungă departe și, oriunde urma să fie acel loc, nu avea să mă ia cu el. Nu-și permitea să ia bagaje. Ultima lui oprire nu era în Hunts Point.

— Tatăl tău s-a întors acasă? m-a întrebat Nicky, fără să se răsucească spre mine.

Am intrat în bibliotecă și am închis ușa în urma mea.

— Trebuie să participe la o gală de caritate în seara asta. A zis că se întoarce după cină. În afară de noi, nu mai e nimeni în casă.

Îmi simțeam genunchii ca de gelatină. Înainte să intru aici mă uitasem la ceas. Era patru după-amiaza. Mama era plecată în altă vacanță. Se relaxa practicând yoga undeva de cealaltă parte a oceanului. Era posibil ca Ruslana să se întoarcă de la cumpărături, dar întotdeauna își făcea simțită prezența când știa că eu

și Nicky suntem împreună. Trântea oalele, dădea cu aspiratorul pe hol, vorbea tare la telefon. În eventualitatea în care eu și fiul ei făceam ceva nepermis, nu voia să ne surprindă. Dacă ar fi știut, s-ar fi expus unui risc.

Nicky s-a rotit pe călcâie, cu un chip grav și hotărât, ca și cum urma să fie condamnat la moarte. Știam că face asta pentru mine. Pe de-o parte — îmi închipuiam eu —, îi era groază să mă sărute. Puteam să pun capăt acestei tărășenii. Aș fi putut să-l scutesc de disconfort.

Dar nu eram suficient de lipsită de egoism.

Nu eram suficient de virtuoasă.

Tata zicea mereu că scrupulele sunt podoabele săracului și că nu trebuie să-mi bat capul cu problemele morale.

„Plătim taxe prea mari ca să mai fim și buni", glumise el odată.

M-am apropiat de un corp de bibliotecă, m-am sprijinit de rafturi și am închis ochii. Mi se părea că joc teatru. Deci cel puțin chestia asta nu era o minciună. Sunetul pașilor îmi răsuna în piept. Mi-am dat seama că s-a apropiat când am simțit căldura corpului său. Era atât de aproape, că nu puteam să-i admir chipul pe de-a-ntregul. Doar ochii aceia turcoaz, care sclipeau ca oceanul. Mă întrebam dacă păream la fel de pierdută precum părea și el. Arăta foarte speriat. Foarte... *nesexy*.

— E primul meu sărut.

Vocea mea suna de parcă îmi ceream scuze. Mi se părea că nu-mi aparține.

— Și pentru mine la fel, a recunoscut Nicolai.

Își tot mușca buza de jos. S-a îmbujorat. Datorită valului de roșeață din obrajii lui, situația mi se părea și mai emoționantă.

Voiam să savurez acest moment ca pe o piersică zemoasă. Să-i simt sucul dulce și lipicios pe bărbie.

— Ce bine! am chicotit. Sunt sigură că o să fiu de doi bani la sărutat.

— Imposibil! m-a contrazis el, pe un ton serios.

Nu știu de ce, l-am crezut.

S-a aplecat să mă sărute, dar nu mi-a nimerit buzele. Ne-am ciocnit frunțile cu stângăcie. Ne-am îndepărtat și am pufnit în râs. A încercat iar, de data asta cu mâinile pe gâtul meu, ridicându-mi fața spre el. Buzele lui erau fierbinți și moi; aveau gust de tutun, de gheață și de băiat. Amândoi țineam ochii deschiși.

— Așa e OK pentru tine? a murmurat, cu buzele lipite de gura mea.

Deasupra buzei superioare, udă de salivă, avea un puf de mustață. Încă nu începuse să se bărbierească. Inima îmi bătea cu putere în piept. Speram că o să-și amintească mereu de clipa asta. De prima fată care îl sărutase.

Am dat aprobator din cap, cuprinzându-i buzele cu ale mele. Am suspinat de plăcere.

— Foarte bine, a șoptit el. La naiba, ce frumoasă ești!

— Acum mulți ani ai zis că sunt urâtă.

Ne sărutam, vorbeam, ne țineam în brațe.

A scuturat din cap. Buzele lui încă le explorau pe ale mele.

— Minciuni! Ești și vei fi mereu frumoasă.

Inima stătea să-mi explodeze. M-a sărutat iar. Și-a întrepătruns degetele cu ale mele. Încă era un moment jenant, dar am dat sfiala deoparte. Euforia de a fi sărutată aproape că mă amețea. Nu senzația în sine îmi plăcea, ci faptul că experimentam sărutul împreună cu *el*. Să știu că risca atât de mult ca să mă sărute îmi punea sufletul pe jar. În piept simțeam o durere care

s-a împrăștiat ca atunci când despături o bucățică de hârtie. Devenea tot mai intensă, cu fiecare secundă.

— Ia-ți mâinile jegoase de pe fata mea!

Apoi totul s-a derulat foarte repede. Într-o secundă, corpul lui Nicky era lipit de al meu, iar în următoarea Nicolai era pe jos, trântit printre câteva cărți groase, cartonate. Tata era deasupra lui, strângându-i tricoul în pumn.

S-a auzit un plesnet. Mi s-a înceţoşat privirea.

— Ar fi trebuit să mă aștept... Rahat mic ce...

Nu l-am lăsat pe tata să-și termine propoziția. M-am năpustit la el și l-am tras de braț, ca să-l îndepărtez de Nicky.

— Tati, te rog!

— ... să-ți distrug viața!

Tata l-a ridicat în picioare, ținându-l de guler, și l-a izbit cu spatele de rafturi. O ploaie de cărți s-a abătut asupra lor. Tata era roșu la față, aproape vânăt, pe când Nicky avea o expresie sfidătoare. Dar nu a încercat să nege sau să explice ceea ce se întâmpla. Nu a dat înapoi, ca un laș. Avea să treacă prin asta așa cum trecuse prin orice altceva în viață.

Tata l-a pocnit iar peste față. Când am auzit trosnetul, am bănuit că tata îi spărsese nasul.

Am încercat să-i despart, să descleștez degetele tatei de pe gâtul lui. Eram confuză, supărată și îmi era greață. Nu-l văzusem niciodată pe tata să se poarte violent. Întotdeauna fusese blând și afectuos cu mine, ca să compenseze atitudinea rece a mamei.

Ruslana a dat buzna în bibliotecă, strângând o mătură în mână.

— Ce se-ntâmplă aici? a strigat ea.

Când a văzut chipul învineţit al fiului ei, care se holba la tată, a sărit între ei, împungându-l pe tata cu mătura, ca să-l îndepărteze.

— Dă-te! Dă-te de pe el! a urlat ea. O să-l omori, iar după aia eu va trebui să răspund la întrebările polițiștilor.

De ce îi pasa ei acum?! Serios?!

— Bătăușul tău imbecil și murdar a atins-o pe Arya mea! M-am întors acasă mai devreme, ca să-mi schimb cravata înaintre de eveniment, și...

— Te rog, ai milă! s-a tânguit Ruslana, apoi s-a răsucit spre fiul ei, care se transformase într-o grămăjoară de membre stropite de sânge și de carne zdrobită. E adevărat? Ți-am *spus* să n-o atingi!

Nicky și-a ridicat bărbia, cu îndrăzneală.

— Zi ceva! i-a cerut Ruslana.

Nicky s-a întors spre tata, zâmbind. Avea gingiile pline de sânge.

— Arya are gust bun, domnule!

Tata l-a pocnit cu dosul palmei, folosindu-se de inelul lui masiv ca să-l rănească și mai tare. Fața lui Nicky a zvâcnit într-o parte. S-a izbit cu obrazul de un raft. Se întâmpla numai din cauza mea. Din vina mea! Aș fi vrut să fac foarte multe lucruri.

Să-i spun că îmi pare rău.

Să spun că nu știam că tata avea să apară.

Să-l ajut.

Să le explic tatei, Ruslanei. Trebuia să îndrept situația. Să-l protejez.

Dar cuvintele mi-au rămas înțepenite în gât, aidoma unui ghem. Am deschis gura, dar n-am reușit să scot nicio vorbă.

Nu e vina lui.

— Du-te în camera ta, Arya! a mârâit tata.

S-a dus furios la ușa deschisă și a făcut semn spre hol.

La început nu m-am mișcat.

— Du-te, fir-ar al dracu'!

Dar apoi m-am gândit cum s-ar fi schimbat viața mea dacă tata ar fi hotărât să se poarte ca mama: să mă neglijeze, să privească în altă parte, să mă trateze de parcă eram o piesă de mobilă.

Spre uluirea și rușinea mea, m-am urnit din loc, cu picioarele grele ca plumbul.

Încă simțeam privirea lui Nicolai țintuindu-mă. Senzația fierbinte a trădării. Durerea convingerii că Nicky nu avea să mă ierte niciodată.

Că lucrurile nu aveau să mai fie la fel.

Că îmi pierdusem cel mai bun prieten.

CAPITOLUL NOUĂ

CHRISTIAN

În prezent

O recunoscusem instantaneu.

Gâtul de lebădă. Privirea à la Ava Gardner, ochii verzi, de felină. Arya înainta în vârstă cu graţie şi eleganţă. La treisprezece ani fusese drăguţă. La treizeci şi unu de ani era o adevărată frumuseţe. Aura ei de inocenţă, care dădea impresia de integrare, de lucru de neatins se fisurase, dar încă rămăsese intactă. Femeia asta strălucea de la zece poşte distanţă, iar eu voiam să-i fac splendoarea să pălească. Să-i sting lumina lăuntrică şi să o trag cu mine în umbre.

Când o văzusem la recepţie, nu-mi venise să cred ce noroc am. Se hotărâse să ia parte la şedinţă şi să aibă un loc în primul rând, la spectacolul prăbuşirii lui taică-său. Habar n-aveam ce căuta ea acolo. Prima mea reacţie a fost să-i vorbesc. Să văd dacă mă recunoaşte. Să-mi dau seama dacă eu contasem vreodată pentru ea sau dacă fusesem doar fiul slujnicei, băiatul care-i furase primul sărut şi care plătise pentru asta cu vârf şi îndesat.

Ea nu știa cine sunt. Nu era de mirare. Fusesem mereu un nimic în lumea ei. O anecdotă fără însemnătate. Simțeam nevoia acută de-a o pedepsi, de a-i arăta că această nouă versiune a mea nu poate fi trecută cu vederea, nici ascunsă într-o școală cu internat, unde nimeni să n-o vadă și unde nimeni nu putea să ajungă. Nu m-am putut abține.

Nu mă putusem stăpâni să înjur în mijlocul unei ședințe de mediere, de parcă aș fi fost un rapper de mâna a doua.

Nu mă putusem stăpâni să resping fiecare ofertă de conciliere — inclusiv o sumă ispititoare, cu opt cifre.

Nu mă putusem stăpâni să-i admir cu nesaț chipul, ca și cum eram același puștan de paisprezece ani, chinuit de erecții, care tânjea după firimituri de atenție din partea ei și primea bucuros orice catadicsea ea să-i ofere.

Am luat o gură de whisky. Din apartamentul meu de pe Park Avenue, priveam panorama Manhattanului. Apartamentul avea un singur dormitor, dar era numai al meu, plătit de mine. Dintotdeauna am preferat calitatea, nu cantitatea.

— Vii în pat? a întrebat Claire în spatele meu.

Îi vedeam reflexia în sticla ferestrei cât un perete. Se sprijinea de tocul ușii de la dormitor. Era desculță și îmbrăcată doar cu cămașa mea albă.

— Imediat.

— Dacă simți nevoia să vorbești, te ascult, mi-a sugerat.

Dar nu avea sens să vorbesc cu Claire. Nu m-ar fi înțeles. Niciodată nu mă înțelegea.

Te urăsc! îmi zisese Arya în acea după-amiază, la birou. După cum îi tremurase buza de jos — așa cum se întâmplase cu mulți ani în urmă, când vorbise despre Aaron —, știam că nu glumește.

Vestea bună era că și eu o uram și eram foarte dornic să-i demonstrez cât de mult.

Ești un bărbat josnic.

Trebuia să recunosc că avea dreptate. Eram josnic, mai ales după ce preluasem cazul împotriva lui taică-său.

Un mârâit a izbucnit din pieptul meu. Am azvârlit paharul cu whisky în fereastra dublă și am privit cum lichidul auriu se scurge pe sticlă, prelingându-se pe podea. Angajatul de la curățenie avea să strângă cioburile sclipitoare de cristal.

Iată în ce om mă transformasem!

Un bărbat care nici măcar nu *știa* numele oamenilor care munceau ca să facă ordine în apartamentul său.

Eram arât de rupt de realitatea în care crescusem, încât mă întrebam uneori dacă, până la urmă, copilăria mea fusese adevărată.

Apoi mi-am amintit că singura diferență între mine și Nicolai erau banii.

Arya Roth avea să plătească în valuta care îi era cea mai dragă.

Tatăl *ei*.

◆ ◆ ◆

Câteva zile mai târziu, peste tot se vorbea despre plângerea Amandei Gispen, depusă la tribunalul municipal al Districtului Sudic din New York. Imediat ce EEOC ne anunțase că avem dreptul să-l dăm în judecată, trimisesem pe cineva să ducă personal plângerea în biroul funcționarilor de la tribunal. Ziarele naționale s-au năpustit să scrie despre subiect. Povestea a apărut la canalele de știri, ca știre principală. Am fost nevoit să iau un taxi până acasă și să mă strecor prin garaj, ca să evit reporterii. Eu și Claire fuseserăm desemnați să lucrăm împreună la caz.

Părinții ei au trimis un buchet uriaș de flori la birou, pentru a sărbători evenimentul, de parcă fiica lor s-ar fi logodit.

Când am remarcat florile, Claire m-a anunțat din senin:

— Chiar vor să te cunoască săptămâna viitoare, când ea vine încoace, din D.C. Știu că ai mărturii miercuri și joi...

— Îmi pare rău, Claire! Nu se poate.

Amanda fusese avertizată să nu discute cu nimeni despre caz. S-a rupt de lume și s-a mutat acasă la sora ei. Nu voiam ca Roth sau fiica lui toxică să facă vreo șmecherie. În acea seară, pentru prima oară după aproape douăzeci de ani, am dormit bușteanu

CAPITOLUL ZECE

CHRISTIAN

În trecut

După incident, am simțit multă furie.

O furie imensă, neputincioasă, cu care nu știam ce naiba să fac.

Emoția asta era îndreptată împotriva Aryei. Probabil îmi întinsese o capcană, ca să ne prindă taică-său în timpul sărutului. Iar capcana aceea mi-a distrus viața.

Eram furios pe Conrad Roth, miliardarul insuportabil, abuziv, bun de *nimic*, care credea (de fapt, care *știa*) că avea să scape basma curată după ceea ce-mi făcuse, așa cum scăpa basma curată mereu.

Și, într-o anumită măsură, furia mea era îndreptată spre mama, de la care nu mai așteptam multe, dar care reușea să mă surprindă cu fiecare trădare de-a ei, indiferent cât de mică sau de mare era.

Dar nu aveam ce să fac cu această furie. Era ca un nor mare și negru care plutea deasupra capului meu. Imposibil de atins, dar real. Nu puteam să mă răzbun pe Arya, fiindcă o proteja

Conrad. Și nu puteam să mă răzbun pe Conrad, fiindcă îl protejea întregul Manhattan.

După ce Conrad m-a lovit pentru o ultimă oară, am reușit să fug de la familia Roth, plin de sânge. Sângeram pe podeaua autobuzului. Am atras priviri neliniștite chiar și din partea newyorkezilor, care sunt obișnuiți să vadă tot felul de grozăvii. M-am întors în blocul unde locuiam, iar când am ajuns acolo am descoperit că nu aveam cheie. Rămăsese la mama, în poșeta ei. Acum maică-mea curăța sângele băiatului ei de pe podelele strălucitoare, de marmură.

Așadar am găsit o soluție temporară pentru furia mea.

Am izbit cu pumnul în ușa de lemn. O dată, de două, de trei ori, până au început să-mi sângereze încheieturile degetelor.

Iar, și iar, și iar, până când am găurit lemnul și m-am ales cu o fractură la mână.

Am continuat să izbesc până când gaura a devenit suficient de mare ca să-mi pot strecura mâna însângerată prin ușă și să o descui din interior. Degetele mele se umflaseră și stăteau într-o poziție ciudată. *Nefirească.*

Asta-i problema cu chestiile stricate, mi-am zis.

Sunt mai vulnerabile, mai ușor de manevrat.

Mi-am jurat să mă adun repede și să pun deoparte, la păstrare, resentimentele față de Conrad și față de Arya Roth.

Aveam să revin asupra lor mai târziu.

◆ ◆ ◆

Nu puteam să rămân în New York după incidentul cu Conrad. Așa a zis mama.

Ce-i drept, nu mi-a zis-o *mie*. La urma urmei, eu eram un puști bun de nimic. I-a împărtășit părerea *asta* prietenei sale

Sveta, într-o convorbire telefonică foarte aprinsă. Vocea ei stridentă reverbera în clădirea mică, ricoșând în țiglele acoperișului.

Auzeam doar frânturi din conversație. Stăteam la parter, trântit pe canapeaua familiei Van, acoperită cu o husă de plastic. Îmi apăsam o pungă cu gheață pe maxilar.

— ... o să-l omoare... A zis că i-am promis, și are dreptate... S-a gândit la... Cum îi zice? „Școală de corecție"... L-am avertizat să nu se atingă de fată... Poate o școală în altă parte... Să nu faci niciodată copii, Sveta! Niciodată să nu faci copii!

Jacq, fiica de șaptesprezece ani a doamnei Van, mă mângâia pe păr. Aveam noroc că domnul Van fusese prezent și că-mi oferise adăpost atunci când mama mă dăduse afară din casă. În lipsa lui, nu aș fi avut unde să dorm în acea noapte.

— Ai nasul spart, mi-a zis Jacq.

Își trecea degetele lungi prin părul meu, stârnindu-mi fiori pe spinare.

— Știu.

— Ce păcat! N-o să mai fii chipeș.

Am încercat să zâmbesc, dar n-am reușit. Toată fața îmi era umflată.

— Rahat! Chiar mă bizuiam pe cum arăt ca să fac niște bani.

Ea a râs.

— Ce crezi că o să se întâmple cu mine? am întrebat-o, nu fiindcă aș fi crezut că știe, ci pentru că Jacq era singurul om de pe lumea asta care îmi vorbea.

— Habar n-am. Dar, sincer vorbind, Ruslana pare o mamă foarte nasoală. Probabil o să încerce să scape de tine.

— Mda. Cred că ai dreptate.

— Ar fi trebuit să-ți ții buzele acasă, iubărețule! Ți-a spus cineva vreodată că ai niște gene foarte frumoase?

— Te dai la mine?

Aș fi vrut să ridic dintr-o sprânceană, dar gestul ăsta mi-ar fi redeschis una dintre numeroasele răni.

— Poate că da, a zis Jacq.

Am răspuns cu un geamăt. După ce se întâmplase azi, jurasem să nu mai am niciodată de-a face cu fetele.

— Când erai mic ți-a tăiat mama ta genele, ca să le facă să crească mai groase?

Am clătinat din cap că nu.

— Probabil că maică-mii nu îi păsa de mine nici măcar cât să-mi schimbe scutecele.

Pentru mulți ani, aceea a fost ultima mea seară în New York.

În ziua următoare, mama a bătut la ușa familiei Van și m-a aruncat, cu puținele lucruri pe care le aveam, pe bancheta unui taxi.

Nici măcar nu mi-a zis „la revedere". Doar m-a avertizat să nu intru în belele.

Am fost trimis la Academia Andrew Dexter pentru băieți, în New Haven, în Connecticut.

Și toate astea s-au petrecut din cauza unui sărut stupid.

CAPITOLUL UNSPREZECE

CHRISTIAN

În trecut

Trebuia să vină. Nu se putea altfel.

Nu mai îndrăzneam să visez. Sau, oricum, nu o făceam des. Dar azi visam.

Poate pentru că era Crăciunul și o părticică din mine — oricât de mică ar fi fost — tot credea în vrăjeala cu miracolele de Sărbători, care ni se bagă pe gât când suntem copii. Nu eram nici pe departe un bun creștin, dar se zice că Dumnezeu e milos cu toți copiii săi, chiar și cu cei care sunt varză.

Păi, eu eram copil și al naibii să fiu dacă nu aveam nevoie de puțină fericire! Asta era ocazia ca Dumnezeu să se țină de cuvânt. Să demonstreze că există.

Nu o văzusem pe mama de șase luni. Printre teme și practica pentru înot, timpul s-a scurs pe nesimțite. Pentru a cincisprezecea mea aniversare îmi cumpărasem o brioșă de la o benzinărie și îmi pusesem o dorință: să supraviețuiesc până la următoarea mea aniversare. De când mă izgonise din Manhattan, mama

nici măcar nu mă sunase ca să mă întrebe de sănătate. Primisem doar o scrisoare mototolită, două luni mai târziu, pătată de ploaie, de urme de degete și de un sos oarecare. Mama îmi scrisese cu scrisul ei înclinat.

Nicolai,

Vom petrece Crăciunul în apartamentul meu. O să închiriez o mașină și vin să te iau. Așteaptă-mă la intrare, la ora patru, pe 22 decembrie! Dacă întârzii, plec fără tine.

— Ruslana

Era o scrisoare impersonală, rece. Ai fi putut găsi mai mult entuziasm la o înmormântare, dar eu eram încântat că își amintise că exist.

Băteam ușor cu mocasinul meu găurit pe scara din beton, la intrarea în școala Andrew Dexter. M-am uitat la ceas. Îmi țineam rucsacul între picioare. Îndesasem în el tot ce aveam pe lume. Așteptând ca timpul să se scurgă, mi-am amintit de câte ori o așteptasem pe mama în cimitir, lângă clădirea în care locuia Arya. Numai că acum nu aveam cum să-mi omor timpul cu o fată frumușică. Se dovedise că *acea* fată era o ipocrită. Speram că, indiferent unde se afla Arya Roth în clipa asta, karma își bătea joc de ea în stil mare.

O lovitură pe spate m-a scos din reverie. Pe deasupra, Richard Rodgers — amicii lui îl spuneau *Dickie* — mi-a dat și un bobârnac peste ceafă. A coborât scările în fugă, spre un Porsche negru care-l aștepta în fața intrării.

— Mamă!

— Scumpule!

Mama lui, o femeie cunoscută în lumea mondenă, a deschis portiera din dreapta șoferului și a desfăcut larg brațele. Avea pe ea suficientă blană veritabilă cât pentru trei urși polari. Tatăl lui aștepta la volan, zâmbind încruntat, ca un copil care asistă la slujba de duminică. Era greu de crezut că Richard, care își câștigase popularitatea scoțând sunete caraghioase, cu palma lipită de subsuoară, era demn de dragostea acelei femei frumoase. Mama lui Dickie s-a dat în spate, ca să se uite bine la el. I-a cuprins chipul în mâinile ei cu unghii impecabil manichiurate. Inima mea se zbătea ca un vierme prins în cârlig. Mă durea până și să respir.

Unde naiba ești, mamă?

— Arăți foarte bine, dragostea mea. Ți-am pregătit plăcinta ta preferată, a gângurit mama lui Dickie.

Stomacul mi-a ghiorăit. Să plece naibii odată, ca să nu blocheze aleea!

Richard a sărit în mașină și a șters-o.

Mama avea să vină. Îmi spusese că vine. Trebuia să vină.

A mai trecut o oră. Vântul bătea mai tare; din gri, cerul a devenit negru. Mama nu apăruse, iar încrederea mea deja zdruncinată se sfărâma precum plăcinta expirată pe care mi-o adusese îngrijitorul școlii, în vacanța de Ziua Recunoștinței, pentru că știa că sunt singurul copil care rămâne în internat.

După patru ore, șaisprezece palme încasate pe spate și replici precum „ne vedem la anul", aici era beznă și ger. Fulgi de zăpadă mari și pufoși cădeau din cer ca niște ghemotoace de bumbac.

Nu simțeam nici frigul, nici umezeala din mocasinii mei găuriți, nici cele două lacrimi care mi se rostogoliseră din ochiul drept și îmi înghețaseră pe obraz. Singura certitudine era faptul

că mama îmi trăsese clapa de Crăciun și că eram singur, ca de obicei.

Ceva ușor și moale mi-a aterizat pe cap. N-am apucat să mă răsucesc, ca să văd ce mă atinsese, fiindcă Riggs, un băiat din echipa de înot, s-a așezat pe scări, lângă mine. Și-a cocârjat umerii, ca să-mi imite poziția jalnică.

— Ei, care-i treaba, Ivanov?

— Nu te privește! am șuierat.

Cu un gest smucit, am luat pălăria din catifea roșie, care apăruse pe capul meu, după care am aruncat-o pe jos.

— Ce atitudine din partea unui tip care cântărește doar 18 kile! a comentat Riggs.

Nemernicul arăta bine! A fluierat o dată și m-a măsurat cu privirea, de sus până jos.

M-am întors spre el și l-am pocnit cu putere în braț.

— Au! Idiotule! De ce dai în mine?

— Ca să taci naibii! am mârâit. Din ce alt motiv?

Ce căuta el aici?

— Du-te dracului! a răspuns Riggs Bates vesel.

Situația i se părea extrem de amuzantă.

— Deja m-am dus. Doar sunt aici, nu-i așa?

Academia Andrew Dexter era un școală catolică numai pentru băieți, situată în mijlocul unei zone rurale din Connecticut. Fusese construită în 1891, de către un finanțist de căi ferate. Atunci ar fi trebuit să devină cel mai luxos hotel de pe Coasta de Est, însă din cauza unor eșecuri financiare construcția a fost oprită câțiva ani. După care câțiva imigranți bogați, veniți din Europa, după Primul Război Mondial, au investit bani, aducându-i aici pe urmașii lor cu comportament problematic, câțiva preoți și profesori. Unul dintre acești preoți era Andrew

Dexter. Așa a apărut cel mai bun internat pentru băieți din Statele Unite.

Nu aveai cum s-o îndulcești: Academia Andrew Dexter era un loc uitat de lume. Ca să ajungem la cel mai apropiat minimarket trebuia să mergem pe jos 16 kilometri, în orice direcție. Eram izolați de restul lumii, și pe bună dreptate. Locul acesta adăpostea câțiva dintre cei mai nesuferiți cretini americani aflați la vârsta adolescenței. Partea bună a situației: în eventualitatea unei apocalipse provocate de zombi, am fi avut un oarecare răgaz înainte ca mâncătorii de creiere să ajungă la noi.

Era evident că mama nu avea să vină. Și mai evident era că urma să petrec singur Crăciunul, așa cum îl petrecusem și pe cel de dinainte. Data trecută, singura persoană care îmi ținuse companie fusese paznicul, care mă vizita mai degrabă ca să verifice că nu m-am sinucis. Nu îmi luasem zilele. În schimb, studiasem și scosesem la imprimantă exemple de dosare pentru admiterea la facultate. Scopul meu era să devin milionar. Dacă toți idioții din jurul meu și părinții lor erau putred de bogați, eu de ce să nu fiu?

— Dar tu ce naiba cauți aici? l-am întrebat pe Riggs.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele, aruncându-i o privire urâtă.

El a ridicat dintr-un umăr.

— Ai uitat că n-am familie?

Mi-am arcuit o sprânceană și am zis:

— De fapt, chiar am uitat. Hobbyul meu nu e să nu te scap din ochi.

Abia dacă vorbeam cu Riggs sau cu oricine altcineva de la școală. Dacă discutam cu oamenii, mă atașam de ei, iar eu nu-mi doream absolut deloc să mă atașez de cineva. Oamenii te dezamăgesc.

— Mda, n-am familie, a continuat Riggs. Bunicul meu, care m-a crescut, a dat ortul popii Crăciunul trecut.

— La naiba!

Mi-am mișcat degetele în mocasini, ca să le dezmorțesc. Începeam să simt frigul.

— Păi, sunt sigur că îți permiți să-ți cumperi un alt bunic, am comentat.

Umbla vorba că Riggs era plin de bani.

Deși meritam să primesc o replică acidă, Riggs nu părea supărat din cauza înțepăturii mele. A zis:

— Nuuu! Originalul era de neînlocuit.

— Ce aiurea!

Riggs încerca să scoată rotocoale de abur pe gură.

— Crăciunul e cea mai urâtă sărbătoare din lume. N-ar trebui s-o mai finanțăm. Dacă o să înființez vreodată o fundație de caritate, o s-o numesc *Omorâți-l pe Moșu!*

— Nu te aștepta să primești donații babane!

— Ai fi surprins câți bani sunt unii dispuși să doneze, Ivanov. Pot fi foarte convingător, iar bogătașilor le place să-și arunce banii pe prostii. Bunicul avea un capac de toaletă făcut din aur. Când mă duceam la toaletă acasă la el, stăteam pe un veceu de rege.

A privit în depărtare, nostalgic.

— Deci nu te duci acasă de sărbători? l-am întrebat.

Speranța că mama avea să vină se risipea încet. Mă gândeam la ce îmi spusese Riggs.

— Stai așa! N-ai fost aici de Ziua Recunoștinței.

Riggs a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Ba da. Arsène și cu mine am fost cu cortul, în pădure. Am plecat pe furiș, când nu era nimeni atent. Am făcut focul,

am prăjit bezele și... am provocat un mic incendiu. Dar a fost din greșeală.

— Deci voi ați dat foc?

Am căscat ochii cât cepele. După incendiul cu pricina, cei de la școală ne bătuseră la cap o zi întreagă cu măsurile de siguranță antiincendiu și toți elevii fuseseră pedepsiți pentru un weekend.

Riggs a rânjit mândru, umflându-și pieptul.

— Un gentleman adevărat nu se laudă că a stârnit un incendiu.

— Tocmai te-ai lăudat.

— Mda. Dar bezelele au meritat, frate! Pufoase și dulci!

Riggs s-a prefăcut că-și linge degetele.

— Și Arsène unde e acum? m-am interesat eu.

Am privit în jur, ca și cum Arsène urma să-și facă apariția printre pini. Nu știam multe despre Arsène Corbin, dar auzisem că e foarte isteț și că familia lui deține o grămadă de proprietăți în cartierele de fițe din Manhattan.

— E sus, în chicinetă. Pregătește macaroane cu brânză și șuncă și niște ramen. M-a trimis să iau asta.

Riggs a scos o sticluță dintr-un buzunar interior al gecii.

— Am luat-o din biroul directorului Plath. Apoi te-am văzut stând aici, pe scări, ca un trist, și m-am gândit să-ți zic că noi am rămas în școală.

— Nici Arsène nu are familie?

Am simțit un început de speranță. Îmi părea bine că nu eram singurul fără familie. Și în același timp îmi părea rău, fiindcă, încă o dată, se confirma că adulții sunt niște nemernici.

— A, ba are o familie, a răspuns Riggs. Dar îi urăște. E la cuțite cu soră-sa vitregă sau cam așa ceva.

— Cool!

— Pentru Arsène nu e cool.

— Păi ar putea s-o ignore pe soră-sa și să stea în camera lui.

— Hm... Nu cred că e așa de simplu.

Riggs mi-a întins sticluța, îndemnându-mă să iau o gură de alcool. M-am uitat la recipientul argintiu, apoi la fața lui. L-am atenționat:

— Plath o să ne omoare.

Știam că Roth cheltuia o căruță de bani aici, ca să se asigure că nu voi fi exmatriculat din conacul ăsta bântuit. Aici erau trimiși puștii care își loveau profesorii, care pierdeau averea familiei la jocuri de noroc sau care erau dependenți de droguri. Iar acum eram cu toții problema directorului Plath, nu a oamenilor care ne trimiseseră aici.

— Nu și dacă ne sinucidem, mi-a spus Riggs. Să știi că e posibil să murim, având în vedere cum gătește Arsène, de câtă băutură am reușit să fac rost. Unde mai pui că avem talent la aprins focul! Vii sau nu?

Riggs s-a ridicat, iar părul blond și dezordonat i-a căzut pe frunte, acoperindu-i ochii.

Era prima oară când îl vedeam pe Riggs Bates ca pe ființa umană grozavă care se crede el că e, și nu ca pe un nesimțit bogat, căruia i se pare că e cel mai tare.

Am aruncat o privire șovăielnică spre drum.

— *Nu mai spera, Ivanov!* Se bate prea multă monedă pe oameni. Și mai ales pe părinți.

— Mama a zis că vine.

— Și eu am zis că n-o să mănânc lasagna de casă a lui Dickie, săptămâna trecută. Și totuși, două ore mai târziu eram pe veceu, în baia comună, dând pe cur afară fâșii de paste și de vinete.

M-am ridicat, urmând exemplul lui Riggs.

M-a bătut ușurel pe spate și m-a îndemnat:

— Haide! O să te simți mai liber când o să-ți dai seama că n-ai nevoie de oamenii care te-au adus pe lume.

Poate că ninsese și mama rămăsese înzăpezită într-un loc unde nu avea semnal la telefon.

Poate că întârzia din cauza traficul de dinaintea sărbătorilor.

Poate că fusese implicată într-un accident groaznic.

Indiferent de motiv, un lucru era sigur.

N-a venit.

◆ ◆ ◆

Macaroanele cu brânză ale lui Arsène au fost groaznice: crude, pline de cocoloașe și cu o mulțime de bulgărași de pudră portocalie. Tăieței *ramen* gătiți de el îți stârnea cheful de-a bea clor, ca să le maschezi gustul. Nu știam că poți s-o dai în bară gătind tăieței. Și totuși, iată-ne aici, mâncând ramen expirat, care plutea într-un lichid ce semăna suspect de mult cu urina, în cutii de polistiren. Riggs a amestecat alcoolul din sticluță cu Tropicana. Lichidul rezultat avea gust de detergent de vase. În mod sigur, mă aflam în cel mai jos punct în care ajunsesem vreodată. Dacă Dumnezeu exista, voiam să-l dau în judecată.

Stăteam toți trei pe patul lui Arsène. În cameră erau paturi suprapuse. Ne așezaserăm pe cel de jos și ne cocoțaserăm picioarele pe salteaua colegului său de cameră, Simon.

— Îmi place la nebunie cum ai decorat aici, a zis Riggs gesticulând în jur cu bețișoarele pentru tăieței.

Pe un perete întreg Arsène desenase un graffiti cu o frază care se repeta de o mie de ori, scrisă cu negru și auriu:

O urăsc pe Gracelynn Langston. O urăsc pe Gracelynn Langston. O urăsc pe Gracelynn Langston. O urăsc pe Gracelynn Langston. O urăsc pe Gracelynn Langston. O urăsc pe Gracelynn Langston.

— Cine e Gracelynn Langston? am întrebat, înghițind un cocoloș de brânză.

— Sora vitregă și malefică a lui Arsène, a răspuns Riggs.

A sorbit un țăicțel. Eu încă mă chinuiam să mânuiesc bețișoarele. Copiii bogați știau să facă o mulțime de chestii la care eu nu mă pricepeam. Folosirea bețișoarelor era unul dintre ele.

Arsène m-a măsurat cu ochii lui căprui. Îmi dădeam seama că nu îi eram foarte simpatic. Riggs era un tip relaxat, care se lăsa purtat de val. Pe de altă parte, Arsène nu părea dornic să-și extindă cercul social, care momentan îl includea numai pe Riggs.

— Omule, ești sigur că e bine să-l invităm aici? l-a întrebat pe Riggs. Nu știm nimic despre el.

— Nu-i adevărat. Știm că e sărac lipit pământului și că e un înotător bun.

Deși Riggs a râs, nu mă simțeam jignit de vorbele lui. Băiatul ăsta nu avea niciun strop de răutate. Dar nu puteam să zic același lucru despre Arsène.

— Dacă o să ne dea în gât c-am furat băutura lui Plath? l-a întrebat pe Riggs, ignorându-mă.

— Uită-te la el! Ți se pare că poate răni pe cineva? Nu cred că e în stare să omoare nici măcar un gândac. N-o să zică nimic despre sticluță, a zis Riggs și a fluturat din mână. Deci... Arsène, ce părere ai despre Gracelynn Langston? Te rog, spune tot!

Riggs a pufnit în râs.

— Aș omorî-o, dacă ar merita să irosesc un glonț pe ea, a bombănit Arsène. Din cauza ei îmi petrec Crăciunul cu voi, idioților!

— Nu începe iar! a zis Riggs cu un căscat. Ori ne spui de ce o urăști, ori încetezi să te plângi!

— *Tu* m-ai întrebat ce-i cu ea, a ripostat celălalt băiat, după care l-a lovit pe Riggs în fluierul piciorului. Hei, tipul ăsta are gură sau nu?

— Am gură! m-am răstit.

Am amestecat tăieței în cutia de polistiren.

Pur și simplu nu voiam să vorbesc. Nu aveam multe de zis.

Arsène și-a ațintit privirea asupra mea.

— Hai să mă exprim altfel: poți să zici ceva interesant?

— Lasă-l în pace! Maică-sa i-a tras clapa, i-a explicat Riggs.

— Ce naspa! Deci care-i povestea ta?

— Cum adică? am întrebat, încruntându-mă.

— Cum ai ajuns în închisoarea asta pentru adolescenți? Nimeni nu a venit aici de bunăvoie.

Am ridicat privirea. Ochii noștri s-au întâlnit.

— Am fost prins când o pipăiam pe fata unui miliardar. M-au trimis aici drept pedeapsă. Nu mi-am văzut mama de un an. Nu știu dacă o s-o mai văd vreodată.

Abia când am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că era adevărat: nu știam dacă aveam s-o revăd. Arsène și-a frecat gânditor bărbia. Arăta de parcă chiar era în stare să omoare pe cineva. În schimb, Riggs avea o înfățișare de băiat drăgălaș și dezordonat, după care fetele se dădeau în vânt.

— A cui a fost vina? m-a întrebat Arsène. Mă refer din vina cui ați fost prinși.

Și-a pus cutia de polistiren pe podea, apoi a făcut la fel cu a mea. Din sertarul noptierei a scos niște chipsuri cu aromă de oțet și niște popcorn. A desfăcut pungile, iar eu am răsuflat ușurat.

— Contează?

— Viața contează? mi-a întors-o el. Bineînțeles că are importanță! Răzbunarea îți dă o motivație. Dacă ai pe cine să dai vina, poți să te răzbuni.

Am meditat puțin la ideea asta.

— Atunci, a fost vina ei, am răspuns și am luat un pumn de popcorn. Cu cât mă gândesc mai mult la ce s-a întâmplat, cu atât mai tare seamănă cu o înscenare. Taică-său a intrat în cameră imediat după ce i-am atins buzele.

— În mod clar a fost o înscenare, a întărit Riggs.

Mesteca zgomotos chipsuri, stând cu picioarele încrucișate.

— Măcar fata arată bine?

— Hmm...

Mi-am frecat bărbia. Mă gândeam la Arya. Era de ajuns ca numele ei să-mi apară în minte, și o vedeam aievea. Îi vedeam ochii verzui — ochi ca de mlaștină, așa cum îi numisem odată — și buzele pline.

— Mda, aș zice că arată bine.

— Nu e suficient. Arată-ne! a cerut Riggs.

— Cum?

— Sunt sigur că tipa are conturi pe social media.

I-am răspuns:

— Pun pariu că are, dar eu nu am computer.

Nu era tocmai o minciună. Aveam un computer, numai că era antic. Unul pe care abia puteam să folosesc Wordul. Făcusem rost de el doar fiindcă Academia Andrew Dexter cerea ca fiecare elev să aibă computer.

Arsène a scos un laptop nou-nouț din rucsacul lui de piele.

— Uite! Intră pe MyFriends! m-a îndemnat el. Tastează-i numele acolo.

— Ai cont de MyFriends?

L-am privit bănuitor. Despre Arsène Corbin știam doar că e un geniu malefic care, deși abia dacă venea la ore, reușea să încheie fiecare an ca premiant. În timp ce Riggs își risca viața cățărându-se în copaci, sărind de pe un acoperiș pe altul și încălecându-se, Arsène era mai degrabă genul care face bombe artizanale și le vinde pe internet. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, mi se părea ciudat că ăștia doi se împrieteniseră. Probabil că erau atât de apropiați numai fiindcă erau constrânși de singurătate.

— Mi-am făcut cont pe MyFriends ca să fac muncă de cercetare, a explicat Arsène.

L-am luat peste picior:

— Vrei să zici ca să *pândești* oamenii.

Arsène m-a împuns cu piciorul.

— Îmi erai mai simpatic când îți țineai gura.

Am tastat numele Aryei în căsuța de căutare. Simțeam că-mi transpiră degetele. Nu înțelegeam de ce reacționez așa. Mă gândisem des la ea — în mare, cu tanchiună —, dar nu era ca și cum încă o plăceam.

Fata zâmbitoare a Aryei a apărut printre rezultate. Am dat click pe imagine.

— Nu-mi vine să cred că contul ei nu e privat! a comentat Arsène.

Aproape că ne-am izbit căpățânile când el s-a aplecat să se uite la ecran. A adăugat:

— Părinții ei sigur sunt proști ca noaptea.

I-am explicat:

— Maică-sa e cam absentă. Mereu e plecată la cumpărături. Cred că o urăște pe Arya fiindcă nu a murit ea în locul fratelui ei geamăn. Iar taică-său nu se pricepe la treburile astea cu social media.

Am început să mă uit la pozele ei.

Așa cum bănuiam, Arya se distra pe cinste în timp ce eu eram aici. În ultimele două luni postase multe poze: ea la un bal de iarnă, organizat de școala ei: Arya patinând la Centrul Rockefeller; tot ea, la o petrecere între fete, acasă la familia Roth, împreună cu o tipă pe nume Jillian; Arya mâncând înghețată în Bahamas. Ultima poză mi-a atras cel mai mult atenția. Fusese publicată cu numai patru ore în urmă. O poză făcută în Aspen, Colorado. Arya stătea pe un munte înzăpezit, în echipament complet de snowboarding, și zâmbea la obiectivul aparatului, alături de taică-său. Furia imensă care mă răscolea nu era provocată de faptul că cei doi nesimțiți se distrau pe cinste, în timp ce eu eram nevoit să stau aici, într-un azil pentru copii cu probleme emoționale. La urma urmei, mă obișnuisem să mi se tragă țeapă. Femeia care stătea în spatele lor a fost cea care mi-a stârnit furia. Era *mama*. Ținea în mâini bețele lor de ski și părea că mai are puțin și se răstoarnă. Ca întotdeauna, era la dispoziția lor, gata să se ocupe de orice nevoie a angajatorilor ei.

— Nicolai! m-a strigat Riggs și mi-a fluturat o mână prin fața ochilor. Ai o cădere nervoasă sau ce?

— Ea e.

Eu mă refeream la mama. Băieții s-au uitat lung la pozele cu Arya.

— Nu zău! Avem ochi. Fata arată destul de bine, dar nu suficient de bine încât să fii aruncat aici, la Andrew Dexter, din cauza ei, a comentat Riggs, după care și-a scărpinat barba nerasă cu dosul palmei.

— Arată mai bine decât Gracelynn, a comentat Arsène cu venin.

Vorbise ca și cum soră-sa vitregă era chiar aici, cu noi, iar el voia cu tot dinadinsul s-o jignească.

Îi înțelegeam furia. Țicăloșii ăștia își trăiau viața la maximum, pe când noi trei eram lăsați în urmă, uitați de lume.

— Nu la asta mă refer, am explicat eu. Vreau să zic că femeia din poza aia e maică-mea. A mers în vacanță cu familia Roth, la Aspen, și nici măcar nu mi-a spus că și-a schimbat planurile de sărbători. Uite-o!

Am dat zoom pe poză.

Era stupid să mă enervez, având în vedere situația de față, și totuși... Ce dracu'? Nu putuse să mă sune? Să-mi trimită un mesaj? Să-mi scrie încă o scrisoare idioată? Maică-mea nu era înăpezită pe undeva, nici blocată în trafic și nici nu fusese implicată într-un accident îngrozitor. Era chiar acolo, în carne și oase. Mereu îi alegea pe oamenii ăia, în loc să mă aleagă pe mine.

Mă scotea din minți gândul că eu nu contam deloc pentru această femeie!

Mă întrebam dacă avusesem vreodată șansa de a fi iubit de ea. Poate că renunțase la mine pentru că îi aduceam mereu aminte de tatăl meu absent. Sau poate că eu eram de vină, fiindcă o dădusem în bară?

Arsène m-a bătut ușurel pe spate; era prima oară când mă atingea. De fapt, după ce Conrad mă snopise, era prima oară când cineva încerca să mă aline.

— Se pare că e o femeie „de ispravă", a zis Arsène. N-ai nevoie de ea. N-ai nevoie de nimeni.

— Cu toții avem nevoie de cineva, a subliniat Riggs. Sau cel puțin așa am citit în cărțile de dezvoltare personală pe care le-am furat de la bibliotecă.

— De ce le furi? l-am întrebat.

Riggs și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ce altceva să folosesc ca să-mi rulez jointurile?

— Am nevoie de oameni, m-am auzit spunând. Nu pot să trec singur prin toate astea.

Prin școală. Prin viață. Prin amărăciunea care mă străpungea de fiecare dată când mă gândeam la Conrad sau la Arya.

— Bine! În cazul ăsta, ne vom sprijini unii pe ceilalți, a zis Arsène.

Și-a îndreptat spinarea, lăsând punga de popcorn să cadă pe saltea.

— Dă-i naibii! Dă-le dracului de familii! Dă-i dracului pe părinții noștri, pe cei care ne-au făcut rău și ne-au nedreptățit! Ducă-se naibii cina de Crăciun, pomii împodobiți, lumânările parfumate și cadourile împachetate frumos! De-acum înainte, noi trei o să fim ca o familie. La fiecare Crăciun. La fiecare Paște. La fiecare Zi a Recunoștinței. O să fim uniți și o să învingem, la naiba!

Riggs și-a ciocnit pumnul de al lui Arsène. Apoi acesta și-a ridicat pumnul și m-a îndemnat pe tăcute să fac același gest. M-am uitat lung la pumnul lui. Mi se părea că eram în pragul a ceva uriaș, monumental. Amândoi mă priveau, stând în expectativă. M-am gândit la ce-mi spusese Arya în urmă cu mulți ani, în cimitirul Mount Hebron: banii nu sunt totul pe lumea asta. Poate că avea dreptate, până la urmă. Copii ăștia erau bogați, și totuși nu păreau mai fericiți decât mine.

Mi-am ridicat brațul și mi-am atins pumnul de al lui Arsène.

— Bravo! a râs Riggs. Ți-am zis că Nicolai e de-al nostru!

Și, din acel moment, chiar am fost de-al lor.

CAPITOLUL DOISPREZECE

CHRISTIAN

În prezent

Luni dimineaţă, Claire a aruncat un ziar pe biroul meu.

— E clar că Arya Roth ştie să sucească o poveste.

Eu eram adâncit în studiul hârtiilor pe care Amanda Gispen mi le trimisese în weekend. Etapa de aducere la cunoştinţă a învinuirii era crucială, dacă voiam să avem un caz solid. Ştiam că avocaţii lui Conrad aveau să înainteze o moţiune *in limine*, ca să excludă plângerea depusă la EEOC din cazul nostru. În weekend fusesem atât de preocupat de materiale, încât eu şi Claire analizaserăm probele, în loc să ne-o tragem ca nebunii, aşa cum plănuiserăm. Oricum, nu aveam chef de altceva decât să distrug familia Roth.

Am aruncat o privire la titlul articolului. M-am încruntat. Claire şi-a sprijinit un şold de biroul meu, aplecându-se spre mine. În poza care însoţea articolul, Conrad Roth îmbrăţişa nişte copii, într-un spital. Le dăruise fiecăruia câte o consolă video nouă-nouţă şi foarte scumpă — genul de gadget pe care nu oricine şi-l poate permite.

... Roth a donat 1.500 de console GameDrop Spitalului de copii „Don Hawkins", împreună cu generoasa sumă de 2 milioane de dolari...

— Ce rahat!

Am făcut ziarul sul și l-am aruncat în coșul de gunoi. Claire și-a scos telefonul și a tastat pe ecran.

— Astăzi au apărut alte trei articole pozitive despre Conrad Roth, pe diferite site-uri de știri. Pe Twitter e în trend hashtagul #NoRothDoing. Foști colegi de-ai lui Conrad povestesc cât de amabil și de profesionist este el. La fel și unele femei influente. Arya Roth muncește din greu pentru a apăra imaginea lui tati.

Simpla pronunțare a numelui ei îmi provoca mâncărimi. Femeia asta nu doar că-mi intrase pe sub piele, ci îmi aprinsese un foc de tabără în stomac.

— #NoRothDoing e cel mai stupid hashtag de care am auzit vreodată! Și, din păcate pentru mine, am văzut multe.

— Sunt de acord cu tine. Dar funcționează, a oftat Claire. Ce facem?

— Nimic, am răspuns, ridicând din umeri. O să vorbesc în sala de judecată, în fața unui juriu care chiar poate să schimbe ceva. Trolii de pe internet nu sunt publicul meu țintă.

— N-ar trebui să adoptăm o tactică? Poate s-o speriem puțin pe Amanda? a sugerat ea.

Claire și-a săltat fundul pe marginea biroului și și-a încrucișat brațele la piept. Mi-am dat scaunul înapoi, ca să mă îndepărtez puțin de ea. Claire era o femeie superbă, ambițioasă, bogată, în vârstă de douăzeci și șapte de ani. Dar începea să fie sâcâitoare, fiindcă își dorea să facem excursii de weekend și să-i cunosc părinții. Când am început să facem sex îi spusesem clar care sunt regulile mele. I-am explicat că mă obișnuisem atât de mult să fiu

un playboy, încât nici măcar cu o hartă, cu o lanternă sau cu un GPS nu aș fi reușit să găsesc o relație sănătoasă. Ea îmi zise că a înțeles și că e de acord. Poate că atunci chiar pricepuse, dar situația începea să se complice. Peste câteva zile trebuia să-i pun capăt.

Am protestat:

— Vrei să încep să vorbesc cu jurnaliști de mâna a doua? Să încerci să-l împroști pe reclamant cu noroi e o tactică de joasă speță.

— Arya Roth ne subminează cazul.

— Nu. E limpede că Arya se chinuie. Nu-mi fac griji despre strategia ei.

Dar Claire avea dreptate într-un fel. În timp ce citeam în fugă un articol, pe telefonul ei, mi-am dat seama că ar fi trebuit să iau în calcul că Arya încă era îndrăzneață, descurcăreață și — cel mai enervant dintre toate — avea talent, se pricepea de minune să-și facă meseria. Până să fie publicată știrea despre cazul de hărțuire sexuală a lui Conrad Roth, Arya găsise o sută de metode de a denatura situația. Folosea toate trucurile murdare din arsenalul ei. Amanda Gispen divorțase recent. Fostul ei soț o înșelase — așa se zvonea. Arya făcuse în așa fel încât Amanda să pară a fi o femeie care urăște bărbații și care era plină de resentimente în urma divorțului, din cauza fostului soț și a bărbaților în general. Amanda rămăsese în urmă cu plata ipotecii. Evident, din cauza divorțului. Acum tabloidele speculau că îl ataca la tribunal pe fostul ei angajator pentru a face repede rost de bani. Ipoteza era foarte departe de adevăr. De fapt, Conrad îi oferise Amandei o sumă suficientă pentru a plăti 700 de ipoteci, cu condiția să nu insiste ca acest caz să ajungă în instanță.

Arya era meticuloasă, perseverentă și lucra nonstop.

Din nefericire pentru ea, aceleași lucruri erau valabile și pentru mine.

Brusc, s-a auzit vocea lui Traurig:

— Claire are dreptate.

Claire s-a ridicat brusc și și-a netezit fusta. Traurig a pășit în prag. S-a prefăcut că nu observă că angajata lui încerca să reproducă scena aceea celebră, cu Sharon Stone, din *Instinct primar*.

Traurig a continuat:

— S-ar putea ca domnișoara Roth să fie o problemă. Ar trebui să stai cu ochii pe ea. Contează enorm ce se scrie în presă. Ar trebui să știi asta, pușticule. Când lucrai la procuratură, ai câștigat cazul ăla pentru că erai feblețea tabloidelor.

Mi-a zvâcnit maxilarul. În timp ce Arya se străduia să ne saboteze cazul, Traurig voia să-mi submineze prestigiul, spunându-mi „pușticule". Lui Claire nu i-ar fi zis „pușroaico". Ar fi fost considerat sexist. Însă eu eram un mascul-alfa pe care Traurig voia să-l pună la punct.

— Am situația sub control, i-am zis.

— Nu-ți permiți să pierzi acest caz. Sunt multe în joc.

Traurig spunea chestii absolut evidente. Se referea la șansa mea de a deveni partener în firmă.

— Eu o să câștig jocul, i-am zis. Stai liniștit și privește!

— Asta vreau să aud, pușticule!

— Încetează cu cuvântul ăsta de rahat!

A râs și i-a dat un cot lui Claire în timp ce ieșea.

— E cam sensibil. Să ai grijă de el, bine?

Traurig a ieșit din biroul meu. Claire își făcea de lucru cu șuvițele ei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Uite ce e..., a început Claire, apoi și-a dres glasul. Poate că e deplasat...

Din proprie experiență, știu că frazele care încep așa sunt *întotdeauna* deplasate. Răbdarea mea, deja pusă la grea încercare, se împuțina tot mai mult.

— ... dar mi se pare că am observat o tensiune ciudată între tine și Arya Roth. Sigur că, după cum te știu, nu ai sabota niciodată un caz de-al nostru și nici nu l-ai prelua, dacă ar exista...

A tăcut. Spera că o să-i ofer de bunăvoie informații. I-am aruncat o privire ucigătoare, provocând-o să spună tot ce avea de spus. A început să se foiască.

— *Că tot veni vorba...* Mă întreb dacă n-ai vrea să preiau eu mai multă responsabilitate în ceea ce o privește pe Arya. Dacă să discuți cu ea te face să te simți aiurea, aș putea să discut eu cu Arya, ca să nu fii nevoit să ai de-a face cu ea sau...

— Nu-i nevoie.

Claire era descumpănită.

— Aha... Pot să întreb de ce nu?

Pentru că îmi doresc cu înverșunare să mă răzbun și vreau să am un loc în primul rând, atunci când Arya va primi, în sfârșit, ceea ce merită.

I-am răspuns:

— Pentru că pot să mă descurc fără probleme cu o tipă abia ieșită din adolescență, care a absolvit o facultate de stat și care are câteva contacte la niște ziare locale.

Faptul că o redusesem pe Arya la nivelul unei păpușici cu diplomă m-a surprins chiar și pe mine. Însă mă îndoiam că am dreptate. Problema ei nu fusese niciodată că avea un IQ scăzut, ci faptul că nu avea suflet.

— Corect! a aprobat Claire, cu gravitate. Știi, pari altfel în dimineața asta. Pari mai... *viu*.

Am înghițit în sec. Nu i-am dat nicio replică. La urma urmei, ce puteam să zic? Că vederea Aryei îmi provocase o ditamai erecția?

Claire a dat să iasă, apoi s-a oprit în prag și a bătut în tocul ușii.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, Christian!

Am nevoie ca Arya să fie întinsă pe biroul meu, țipându-mi numele — și pe cel vechi, și pe cel nou — și implorându-mă să mă milostivesc de ea.

Hopa! Dacă mă gândeam să-i răspund așa, chiar că trebuia s-o rup cu Claire. Bine că răspunsul fusese rostit numai în mintea mea.

— Bineînțeles! i-am zis.

În clipa când Claire a ieșit din birou, am luat ziarul din coșul de gunoi și am început să evidențiez, cu un marker, posibilele hibe din povestea pe care Arya o țesuse cu atenție în jurul lui taică-său.

Avea să descopere că eu nu iau prizonieri când merg la război.

◆ ◆ ◆

— E cel mai nasol lucru care mi s-a întâmplat. Și trebuie să iei în considerare că m-am întors dintr-o zonă de război! a spus Riggs.

A luat o gură de bere. Cerceta încăperea cu o privire de uliu.

— Nu mai exagera! Suntem la scara jocurilor de cultură generală, nu într-un spital plin cu ciumați! a comentat Arsène.

A sorbit cu sete din berea lui.

Eram toți trei la *Brewterhood*. Mi-am sprijinit coatele de tejgheaua barului. Urmăream cum oamenii se strâng la mese și se

pregătesc pentru evenimentul principal al serii. Pe scena mică, rezervată de obicei studentelor care dansau pe jumătate dezbrăcate, fusese pus un scaun. Gazda evenimentului era o vedetă din New Jersey, care participase la un reality-show și care devenise oarecum celebră după ce făcuse sex cu unul dintre ceilalți concurenți, într-o piscină publică. Uite de ce renunțasem să mă uit la televizor! În cazul divertismentului secolului XXI, granița dintre cultură și un morman de rahat se estompează foarte mult.

— Barurile s-au inventat ca să te îmbeți și să le-o tragi femeilor, nu ca să te educi, a comentat Riggs, după care i-a făcut semn lui Elise să ne mai aducă un rând de beri. Am nevoie de o vacanță.

— Tu *trăiești* într-o vacanță permanentă! i-am zis. Stai și tu naibii locului, măcar un minut!

— Niciodată! a spus vehement Riggs.

Știam că vorbise foarte serios. Nomadul nostru s-a răsucit spre mine, încruntat.

— Aptopo de destinații de vacanță, ce părere are Alice despre noul ei apartament din Florida?

Alice era cea mai importantă femeie din viața mea și din viața celor doi prieteni ai mei. Dintre noi trei, eu eram considerat băiatul „de treabă", grijuliu. Eu îi trimiteam lui Alice flori la aniversări și felicitări de Crăciun, atunci când nu puteam s-o vizitez de sărbători.

I-am răspuns lui Riggs:

— Îi place la nebunie. Datorită excursiilor organizate pentru vârstnici și cursurilor de tai chi, Alice e al naibii de zen. Am vorbit cu ea acum două zile.

— Ar trebui să-i facem o vizită, a sugerat Riggs.

— Alice e singurul om capabil să mă scoată din New York, a zis Arsène.

— O să stabilesc cu ea în ce zi să venim, le-am spus eu.

Însă știam că în niciun caz nu aveam să plec din New York înainte de a câștiga cazul Conrad Roth.

— Ar trebui să participăm la rahatul asta de concurs de cultură generală, a zis Arsène.

S-a întors cu spatele la femeia pe tocuri, care se apropia încet de el.

Ferească Dumnezeu să poarte o conversație cu cineva care nu avea IQ-ul unui geniu!

— Am în minte o mulțime de informații inutile, plus că îmi place să câștig, a adăugat el.

— Chiar dacă premiul este o vacanță de două zile într-un hotel de trei stele din Tacoma? I-am întrebat și am luat o gură de whisky. Ăsta-i genul de porcărie pe care o s-o câștigi aici.

— Cu atât mai mult!

Arsène a luat berea pe care i-a întins-o Elise și i-a strecurat un bacșiș fără s-o privească în ochi. Tipul ura femeile cu atâta înverșunare, încât bănuiam că avea să îngroașe rândurile bărbaților care mor burlaci și își lasă averea câinelui vecinului sau unui străin aflat în capătul opus al lumii.

— M-ar ajuta să văd cum trăiește populația săracă!

— Tu nu dai doi bani pe cum trăiesc săracii, i-am întors-o cu.

Arsène și-a ciocnit sticla de bere de a mea și a comentat:

— Dar nu-i nevoie ca ei să știe asta.

— Retrag ce-am zis despre concursul de cultură generală. Se pare că are totuși anumite avantaje, a spus Riggs, cu privirea îndreptată spre intrare.

M-am uitat și eu într-acolo și mi-am mușcat limba până când am simțit gust de sânge.

Pe bune?! Care erau șansele să vină aici?

Trecuseră trei săptămâni de când o întâlnisem pe Arya la mine la birou. Trei săptămâni în care mă adunasem și reușisem să uit de gura ei seducătoare și de corpul ei ispititor. Iar acum era aici! Pășea pe teritoriul meu, îmbrăcată într-o rochie neagră minusculă, purtând un colier de perle și pantofi Balenciaga roșii, cu tocuri amețitor de înalte. Era însoțită de trei femei. Purtau toate eșarfe precum cele ale concurentelor de la concursurile de frumusețe. Pe eșarfe scria *Fetele Sherlock Holmes*. Deci Arya nu era doar rece și răutăcioasă, ci și penibilă.

— Închide gura, amice, să nu intre o muscă în ea!

Riggs m-a bătut ușurel pe braț, a pufnit în râs și a adăugat:

— OK, văd că ai pus ochii pe micuța Audrey Hepburn. Din fericire pentru tine, nu fac mofturi. O iau eu pe blondină.

— Ce-ar fi s-o iei la sănătoasa? am comentat și i-am dat mâna deoparte. Eu plec.

— Ai avut o zi grea la birou?

Riggs a afișat un rânjet cu gropițe. Era nebărbierit. Nu-i de mirare că topea inimile femeilor prin simpla sa prezență.

— Ia să ghicesc ce te-așteaptă: terci de ovăz și o carte de Dan Brown la cină, așa-i?

La capitolul maturitate, cel mai bun prieten al meu nu era mai bătrân decât cutia de lapte din frigiderul meu. Și nu era deloc sofisticat.

— Femeia asta e fiica inculpatului dintr-un caz la care lucrez, prostănacule!

— Așa, și? a întrebat Arsène, încruntat. O să fie un concurs de cultură generală, nu o orgie publică.

— Îl cred pe Riggs în stare să transforme concursul într-o orgie.

Mi-am pus paltonul. Sub nicio formă nu voiam să mă uit la Arya Roth. Îmi plăcea autocontrolul. Întotdeauna îmi înfrânam pornirile. De când aveam cincisprezece ani, nu îi căutasem numele pe Google și nici nu mă interesasem de ea. I-am ignorat cu succes existența încă de când eram în clasa a noua. Pentru mine, era ca și moartă. Nu voiam să o văd online, frumoasă, fericită și *vie*.

— Nu intra în belele și ai grijă ca Riggs să folosească prezervative! i-am zis lui Arsène și l-am bătut pe spate.

Eram pe punctul de a ieși din bar.

Riggs mi-a ațintit calea. S-a uitat peste umărul meu.

— Mersi că ai atâta grijă de mine, tati! Aaa, apropo! Audrey Hepburn vine încoace și pare foarte încântată să te vadă.

— Bineînțeles! s-a băgat Arsène în vorbă.

A aruncat o privire curioasă în spatele meu. Pe fața lui s-a lățit un rânjet. A adăugat:

— *Arya Roth.*

Mi-am pus portofelul și telefonul în buzunar. Am strâns din dinți.

Riggs a fluierat admirativ.

— E o bunăciune.

— Da, una care mi-a distrus viața, am rostit printre dinți, cu ciudă. Eu plec.

M-am răsucit pe călcâie, dar m-am izbit de o persoană minioană. Acea persoană era, desigur, Arya. Aproape că am dărâmat-o. S-a împleticit în spate. Una dintre prietenele ei, probabil cea pe care Riggs voia s-o adauge la colecția lui, a ținut-o să nu se prăbușească.

— Ce plăcere să dau de dumneavoastră, *la propriu*! a exclamat Arya.

Zâmbetul ei ironic era intact.

Oare mă urmărea? Pe lângă faptul că așa ceva nu era etic, era și ilegal.

Am măsurat-o cu o privire disprețuitoare.

Controlează-te! Tu ești Christian, nu micuțul Nicky. Ea nu te poate răni.

Am salutat-o:

— Bună ziua, domnișoară Roth!

— Deja plecați?

— Văd că nu vă scapă nimic, am ironizat-o eu.

— Se pare că *dumneavoastră* îmi scăpați. Jocurile de cultură generală nu sunt punctul dumneavoastră forte, domnule Miller?

Rânjind, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— Totul este punctul meu forte, domnișoară Roth. Ați face bine să țineți minte asta!

Când mi-am îndreptat spatele, am observat ceva pe chipul ei. Recunoaștere? Confuzie? Oare își amintea de mine? Dar apoi expresia aceea a dispărut și a fost înlocuită de un zâmbet rece.

— De fapt, strategiei dumneavoastră de management mass-media i-ar prinde bine niște schimbări. Din întâmplare, am venit aici cu partenera mea de afaceri, Jillian, și cu echipa noastră minunată, Hailey și Whitley. Dați-ne un telefon după ce se termină procesul! O să vă dăm câteva sfaturi de PR.

Arya a scos o carte de vizită neagră, cu un scris cursiv, roz-auriu, și mi-a pus-o în mână. Pe ea scria *Brand Brigade*. Măi, măi! Avea propria companie. Pe de altă parte, avea și un tată care își permitea să-i cumpere o navetă spațială, dacă fiică-sa ar fi dorit să se joace de-a astronautul.

— Vă mulțumesc, domnișoară Roth, dar prefer să primesc sfaturi de la omul fără adăpost care stă la colțul dintre Broadway și Canal și strigă într-un megafon cum că l-au răpit extratereștrii și că acum a devenit nemuritor.

Am aruncat cartea de vizită direct în coșul de gunoi din spatele barului.

— Bună idee, domnule Miller! El știe mai multe decât dumneavoastră despre relațiile cu mass-media.

Zâmbetul nu i-a dispărut, dar îmi dădeam seama după sclipirea din ochii ei că nu era obișnuită ca bărbații să nu o privească precum o comoară.

Când am văzut că nu voia să se dea din calea mea, am oftat.

— Încă sunteți aici. De ce? Vă rog, luminați-mă!

— Ați văzut că judecătorul Lopez a fost desemnat pentru procesul nostru? a întrebat Arya, fluturând din gene.

— Nu discut despre caz cu dumneavoastră!

Am făcut un pas în lateral, cu gând s-o ocolesc. Arya m-a apucat de braț. Atingerea mi-a provocat o explozie de fierbințeală în vintre. Când venea vorba despre ea, corpul meu mă trăda mereu.

— Rămâi! a cerut Arya, exact când fosta vedetă de televiziune a anunțat la microfon că toate grupurile trebuie să se înregistreze și să ia loc înainte de începerea jocului. Hai să vedem câți bani faci!

Mi-am băgat mâinile în buzunare. Am strâns pumnii.

— Oricâți bani aș face, tu nu-ți permiți să mă cumperi.

— Bun. Arată-mi ce ratez!

— Mă îndoiesc că o să pierzi cu demnitate.

— Sunt o persoană destul de onorabilă, m-a contrazis ea.

Am pufnit.

— Scumpo, numele tău și cuvântul „onoare" nici nu ar trebui să împartă același cod poștal, darămite să fie în aceeași propoziție.

Arya s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat. Aghiotantele ei au urmat-o, clătinându-se pe tocuri.

— Riggs, înscrie-ne în concurs! m-am răstit. Rămânem să jucăm!

Încă mă uitam după Arya. Riggs s-a apropiat de scenă. Eram sigur că numele pe care prietenul meu avea să-l aleagă pentru echipa noastră avea să fie și jignitor, și cu o conotație sexuală, puțin degradantă față de femei.

Idiotul din reality-show, care se autonumise Dr. Armăsar Italian (nu se știe dacă era adevărat), a anunțat că erau opt echipe, inclusiv B Tabăra S[1], așa cum ne botezase Riggs.

Bineînțeles! Nu se putea ca Riggs să nu mă asocieze cu herpesul genital în fața unei persoane pe care aveam să o întâlnesc săptămâna următoare, într-o sală de judecată.

— Ți-aș spune că ești imbecil, dar după aceea toți imbecilii din lume s-ar simți jigniți, i-am zis lui Riggs.

M-am întors spre el. Îmi venea să-l lovesc cu capul de masa în stil colonial. Încercam să nu mă uit la Arya, dar îmi era greu. Era chiar acolo. Frumoasă, strălucitoare și distrugătoare.

După câteva runde, au mai rămas doar patru echipe: echipa Quizzitch — un grup de băieți pricepuți la tehnologie, care aveau ochelari cu lentile rotunde și frizuri la modă —, Girl Squad, alcătuit din câteva studente, Fetele Sherlock Holmes — minunata echipă a Aryei — și Arsène, Riggs și cu mine.

Ca să răspunzi la întrebările de încălzire din a doua rundă era de ajuns să ai IQ-ul unei beri: de la numele capitalei Statelor

[1] BTS — acronim pentru „boli cu transmitere sexuală".

Unite până la numărul de vârfuri ale unui fulg de nea. Dacă nu trebuia decât să ai mai mult de doi neuroni funcționali, grupul Girl Squad a ieșit din competiție pentru că nu a știut în ce țară se desfășoară acțiunea din filmul *Sunetul muzicii* și au confundat Austria cu Australia.

— Asta îmi aduce aminte de întâmplarea cu tipa căreia i-ai spus că ai o diplomă în astronomie, iar ea ți-a zis că e în zodia Taur și te-a întrebat dacă chiar e adevărat că Taurii sunt perfecționiști, a comentat Riggs, înghiontindu-l pe Arsène.

Riggs se prăpădea de râs.

Trebuia să recunosc, fără tragere de inimă, că Fetele Sherlock Holmes erau istețe. Mai ales Arya și Jillian. Din păcate pentru ele, nu aveau nicio șansă în fața lui Arsène și a mea. În vacanțe, când Arya se bronza în Maui sau schia în Saint Moritz, Arsène ne târa pe Riggs și pe mine la biblioteca școlii noastre, unde citeam enciclopedii întregi, ca să ne omorâm timpul.

La patruzeci de minute după începerea concursului, echipa Quizzitch a fost eliminată, după ce a numit greșit luna în care rușii sărbătoresc Revoluția din Octombrie (răspunsul corect este noiembrie). Prin urmare, am rămas doar echipa noastră și Fetele Sherlock Holmes.

— Se încing spiritele aici, a zis Dr. Armăsar Italian.

Și-a frecat mâinile, entuziasmat.

Avea suficientă ceară în păr cât să sculpteze o statuie în mărime naturală a lui LeBron James și niște dinți mari și albi precum clapele de pian. Nu îl ajuta nici faptul că purta blugi rupți și un tricou de prost gust, cu logoul unui brand celebru. Tricoul ăsta acoperea un corp în care fuseseră injectați mai mulți steroizi decât se folosesc într-o unitate de terapie intensivă. Mă uimea că era suficient de educat încât știa să citească.

— Fetelor Holmes, cine credeți că o să câștige? a zis tipul.

S-a întors spre Arya, care stătea în celălalt capăt al scenei.

Din nou, m-am pomenit că mi se scurg ochii după ea. Ea și-a dat după ureche câteva șuvițe castanii și a răspuns:

— Noi o să câștigăm, fără îndoială.

— Voi ce ziceți, băieți? ni s-a adresat vedeta.

Dr. Armăsar Italian și-a dezlipit cu greu ochii de Arya. Arsène i-a aruncat o privire compătimitoare și a comentat:

— Nici măcar n-o să catadicsesc să răspund la întrebarea asta.

După expresia lui, îmi dădeam seama că Dr. Armăsar Italian ține cu Fetele Holmes. Același lucru era valabil și pentru alte părți ale corpului său.

Vedeta de reality-show a continuat:

— Aha! Văd că ești foarte competitiv. Intrăm în runda finală! Țineți minte: o greșeală e de-ajuns ca să fiți eliminați. E timpul să câștigați bani. Mai exact, e timpul să câștigați voucherul pentru restaurantul *Denny's*. O sută de dolari, dragilor!

— Nu mai pot de nerăbdare, a comentat Arsène pe un ton sec și a sorbit din bere.

— Care e al doilea prenume al lui Joe Biden? Fetelor Holmes, întrebarea e pentru voi. Întrebarea va trece la BTS-iști dacă nu puteți da un răspuns.

Echipa Fetelor Holmes s-a strâns laolaltă. Fetele au șușotit pentru o vreme, apoi Arya și-a îndreptat spinarea și a zis:

— Robinette. Răspuns final!

— Corect! Hm... Nu știam asta.

Dr. Armăsar Italian s-a scărpinat în cap. Mă îndoiam că știe pe ce continent se află, așa că nu mă mira că nu știuse răspunsul.

S-a răsucit spre noi. Sala era plină de oameni care voiau să vadă ce grup avea să dea lovitura.

— Următoarea întrebare e pentru BTS-iști: cât de repede se învârte Pământul?

— Cu 1.670 de kilometri pe oră, a răspuns Arsène, cu un căscat.

— Fetelor Holmes, ce foloseau romanii ca apă de gură?

— Urină! a strigat Jillian sărind de pe scaun și vârsând cocktailurile de pe masă. Foloseau urină. O chestie foarte perversă, dar cine suntem noi să judecăm?

— Corect! Echipa BTS, în ce scop a fost inventat comerul de înghețată?

— Ca suport de flori, am zis fără să clipesc.

Prezentatorul a fluierat.

— Măi să fie! Aflu tot felul de lucruri interesante în seara asta! Aproape că-mi vine să deschid o carte. Întrebare pentru Fetele Holmes: ce nu poate să facă un ghepard, dar un tigru și o puma pot să facă?

Arya a deschis gura imediat, dar n-a ieșit niciun cuvânt. S-a încruntat, surprinsă de faptul că nu știa informația asta.

— Ți-a înghițit pisica limba? am întrebat-o, ridicând din sprâncene și amuzându-mă pe seama ei.

Arya s-a răsucit spre Jillian. Au început să vorbească în șoaptă. M-am lăsat pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate la piept. Arya Roth era pusă în încurcătură. Iată imaginea mea preferată! Posibil să-mi placă chiar mai mult decât răsăriturile de soare.

— Bănuiesc că vrei să răspunzi tu atunci când o să ne pună întrebarea, mi-a zis Arsène.

În clipa asta, prietenul meu vindea acțiuni la Bursă, folosind o aplicație de pe telefonul lui.

— Hei! l-a mustrat prezentatorul. Nu ai vrea să-ți folosești telefonul! Trișezi.

— Nici tu n-ar trebui să prezinți un concurs de cultură generală, fiindcă ești un prost, a răspuns Arsène, fără să ridice ochii din telefon. Și totuși, iată-ne aici!

Riggs i-a smuls telefonul din mână și i l-a arătat Doctorului Armăsar Italian, ca să știe că prietenul nostru vinde acțiuni, nu caută informații pe Google.

Arya și-a scărpinat obrazul, iar mie mi-a zvâcnit scula. Nu aveam de gând s-o ating nici măcar cu un par de zece metri, fiindcă îmi învățasem lecția. Dar era foarte tentant s-o fac să-mi strige numele cel nou, s-o duc până la orgasm de câteva ori, dar să n-o las să-și dea drumul.

— Fetelor Holmes, v-ați hotărât? a întrebat Armăsarul Italian, după care a verificat cronometrul pe telefon. Timpul trece! După zece secunde, o să le adresez băieților întrebarea asta.

— Așteaptă o clipă! s-a răstit Arya.

S-a uitat iar la amicele ei.

Pentru o secundă, am văzut-o pe vechea Arya. Fata cu genunchii juliți, care protesta furioasă când ne întreceam înot în piscina familiei Roth, iar eu începeam cu o nanosecundă înaintea ei. Mă stropea și apoi mă convingea să mai concurăm de zeci de ori — cine putea să-și țină respirația sub apă mai mult, cine putea să sară ca o ghiulea în piscină —, până câștiga și ea *o* întrecere. Amândoi eram extrem de încăpățânați. Acest lucru nu se schimbase. Eu însă nu mai eram dispus să-i fac pe plac, să-i ofer ceva doar pentru plăcerea de-a o vedea zâmbind.

Urechile Aryei s-au făcut roșii ca focul. Privirile ni s-au intersectat. O emoție ciudată atârna în aer. Probabil avea senzația că ne mai întâlniserăm înainte.

Armăsarul Italian a început să numere secundele.

— Patru... trei... doi...

— Să înoate! a strigat Arya.

Răspunsul ei m-a descumpănit. Adineaori mă gândisem la timpul pe care îl petrecuserăm împreună la piscină.

Arya a adăugat:

— Ghepardul nu poate să înoate, iar tigrul și puma pot.

— Răspunsul vostru e greșit.

Armăsarul a arborat o expresie exagerat de tristă și s-a răsucit spre noi.

— Întrebarea trece la *BTS*-iști. Dacă răspundeți corect, câștigați.

M-am răsucit spre Arya și am privit-o fix în ochi. Se vedea că se simte foarte umilită.

— Să-și retragă ghearele, am rostit eu.

— Poftim?

M-a privit printre gene.

— Spre deosebire de pume și tigri, singurul lucru pe care nu pot să-l facă gheparzii este să-și retragă ghearele. Nu toate felinele sunt egale.

— Corect! a strigat Armăsarul Italian. *B Team* 5, ați câștigat!

— Nu! a exclamat Arya, țâșnind în picioare.

Era o purtare ridicolă, de om răzgâiat, și totuși stupid de adorabilă.

Fiindcă demonstra că rămăsese aceeași prințesă răsfățată, pe care adoram s-o urăsc.

Atmosfera s-a animat pe loc. Armăsarul a împrăștiat confetti și ne-a chemat pe scenă, ca să ne primim premiul. Arsène a aruncat un teanc de bancnote spre Elise și a plecat fără să-și ia la revedere. În seara asta interacționase prea mult cu oamenii.

Riggs s-a dus la bar. Era înconjurat de fetele din Girl Squad, care îl sorbeau din ochi. Arya a plecat valvârtej la toaletă, îmbujorată. Probabil voia să plângă.

Un bărbat mai înțelept nu ar fi mers după ea. Și totuși, m-am trezit că-mi croiesc drum spre toaleta unisex. Fiindcă ar fi fost o nesăbuință să intru și eu acolo, am așteptat în fața toaletei. Am început să răspund la e-mailuri, pe telefonul meu. Tot era destul de aiurea, dar cel puțin așa nu aveam să mă trezesc cu un ordin de restricție. Când a ieșit, avea fața udă și umerii cocârjați. A incremenit când m-a văzut.

— Mă urmăriți?

— Ciudat! Voiam să vă întreb exact același lucru. Eu frecventez barul ăsta. Sunt vreo 25.000 de cluburi de noapte în oraș. Ce coincidență că ați apărut aici, pentru prima oară în viața mea, imediat după ce s-au publicat știrile despre proces!

— Șansele să vin aici erau destul de mari, având în vedere că probabil locuim în același cartier, am mers la aceeași școală și facem parte din aceleași cercuri sociale.

— Deja m-ați ghicit? am întrebat-o, cercetându-i chipul.

Arya și-a împins bărbia în față.

— Mai mult sau mai puțin. Dar trebuie să recunosc că sunteți un bărbat greu de descifrat, domnule Miller. Nu am găsit multe informații despre dumneavoastră pe internet.

Buzele mi-au zvâcnit. Crezuse minciuna mea, cum că sunt multimilionar. Probabil avea impresia că facem parte din același club de iahting.

— Cât de departe ați ajuns cu documentarea?

Mi-am sprijinit brațul de perete, chiar deasupra capului ei, blocând-o între perete și corpul meu. Mirosea a Arya. A șampon de piersici amestecat cu aroma dulce a pielii ei. A veri lungi,

pline de lenevie, a timp petrecut în piscină și a cărți vechi. Îmi mirosul prăbușirii mele iminente.

S-a uitat în ochii mei.

— Ați absolvit Dreptul la Harvard. Apoi ați fost recrutat aproape imediat de biroul procuraturii. Traurig și Cromwell v-au recrutat după ce ați câștigat un caz important, deși erați în dezavantaj. V-au atras în clubul întunecat al marilor privilegiați. Acum sunteți cunoscut drept un avocat nemilos, care obține acorduri cu sume uriașe pentru clienții săi.

M-am aplecat puțin spre ea, ca să-i inspir aroma.

— Și atunci, unde-i misterul? Se pare că sunt ca o carte deschisă. Aveți nevoie de CNP-ul meu și de un istoric medical amănunțit ca să vă faceți o imagine cuprinzătoare despre mine?

Și-a înclinat capul într-o parte, cu o expresie de curiozitate.

— V-ați născut având deja optsprezece ani? m-a întrebat.

— Din fericire pentru mama, nu.

— Pe internet nu există informații despre perioada de dinaintea anilor pe care i-ați petrecut la Harvard.

Am izbucnit într-un hohot de râs amar.

— Printre realizările mele, înainte să împlinesc optsprezece ani, se numără câștigurile la jocuri de ping-pong cu bere și să fac sex în remorca de la camioneta mea.

M-a privit cu scepticism.

I-am luat-o înainte, ca să nu mai pună alte întrebări:

— Trebuie să recunosc: datorită eforturilor dumneavoastră, presa îl descrie pe dobitocul care v-a angajat drept un adevărat înger.

— Păi mi-a fost ușor! Pentru că e nevinovat.

Deși buzele ei erau doar la câțiva centimetri de ale mele, mă simțeam stăpân pe situație.

— Nu dumneavoastră decideți dacă e sau nu vinovat. Dacă insistați să răstălmăciți povestea înainte de proces, o să-i cer judecătorului o interdicție de mediatizare a cazului. Tentația de-a vă închide gura e foarte mare.

— Vă deranjează femeile care spun ce gândesc? s-a alintat ea, cu ochi strălucitori.

Discuția semăna atât de mult cu ciondănelile noastre de acum cincisprezece ani, încât aproape c-am izbucnit în râs.

— Nu, dar fetițele plângăcioase mă deranjează.

La auzul replicii, s-a tras înapoi și a strâmbat din buze, iritată.

— Ați venit aici pentru altceva în afară de a-mi flutura pe la nas victoria dumneavoastră?

Ai vrea să-mi fluturi altceva?

M-am dezlipit de perete, ca să las puțină distanță între noi.

— Chiar am venit pentru altceva. În primul rând, *Brewterhood* e teritoriul meu. Găsiți-vă un bar pentru femei, unde se servesc cocktailuri și se organizează concursuri de cultură generală! Iar data viitoare, înainte să participați la un asemenea concurs, puneți mâna pe o carte! Cunoștințelor dumneavoastră de cultură generală le-ar prinde bine niște *schimbări*, i-am zis, folosind expresia pe care o utilizase ea ca să mă ironizeze în legătură cu abilitățile mele de management al mass-mediei.

A deschis gura. Fără îndoială, se pregătea să riposteze, să-mi zică să-mi bag aroganța în fund, dar n-am lăsat-o să mă întrerupă.

— În al doilea rând, cred că merit o informație în schimbul ăstuia.

I-am arătat voucherul pentru o consumație în localul *Denny's*, pe care ni-l înmânase prezentatorul tembel, ceva mai devreme. I-au sclipit ochii de entuziasm. Știam că nu-l pasă de voucher în sine, ci numai de ce reprezenta acesta: faptul de a merge acasă

cu premiul. O atitudine tipică Aryei. Uneori, când ne întreceam înot, în piscină, mă apuca de picior și uneori trișa. Făcea orice ca să câștige.

— Vreți o informație? Iat-o: sunteți un nesuferit! Ce ziceți de asta? Acum dați-mi voucherul! Angajații mei merită mese gratuite la *Denny's*.

S-a întins spre voucher. Am ridicat brațul mai sus și am râs.

— Scuze! Ar fi trebuit să mă exprim mai clar: *eu* pun întrebările.

A schițat un gest de exasperare. Nu era obișnuită să i se țină piept.

— Spuneți!

— Cum ar trebui să vă zic: *domnișoară* sau *doamnă*?

Îmi propusesem să nu caut pe internet dacă Arya e căsătorită, dar asta nu înseamnă că nu eram curios. Nu purta un inel de logodnă. Pe de altă parte, nici nu-mi părea genul de femeie care ar face paradă cu un inel ostentativ.

— Sunteți interesat de mine.

Mi-a zâmbit, iar ochii i s-au aprins. M-am abținut să-i dau laoparte de pe față o șuviță răzleață.

— Vă faceți iluzii. Pur și simplu îmi place să știu diverse lucruri. Cunoașterea înseamnă putere.

Și-a lins buzele. S-a uitat la voucherul din mâna mea. Hotărârea ei se clătina. Voia să mențină misterul, dar și mai mult își dorea să câștige.

— Sunt celibatară.

— Ce surpriză!

I-am întins voucherul. L-a înșfăcat imediat, de parcă se temea c-o să mă răzgândesc, și l-a pus în poșeta ei.

— Presupun că sunteți cuplat cu asociata aceea frumușică.

— De unde până unde presupunerea asta?

Eram surprins. Cu excepția situațiilor în care lucram amândoi la un caz, o ignoram complet pe Claire în timpul programului.

Arya a ridicat din umeri.

— Puteți să-i ziceți intuiție!

— Pot să-i zic și *gelozie*.

A zâmbit.

— N-ai decât să sucești povestea cum vrei, ca să-ți protejezi orgoliul fragil, scumpule!

S-a răsucit pe călcâie, gata să plece.

— Ai o intuiție bună, prințesă de bani gata.

Capul ei s-a sucit atât de iute în direcția mea, încât m-am temut că o să-i cadă de pe umeri.

— *Cum* mi-ai spus?

La naiba! Pur și simplu îmi scăpase. Parcă nici nu trecuseră aproape două decenii.

— „Prințesă."

— Nu. Ai spus *prințesă de bani gata*, m-a contrazis Arya, privindu-mă bănuitor.

— Ba nu. Dar nu-i o poreclă rea.

— Degeaba încerci să mă convingi că n-am auzit bine.

— Păi, de vreme ce n-ai cum să dovedești ce am spus, iar eu n-o să recunosc nimic, îți sugerez s-o lași baltă. Ți-am zis *prințesă*. Asta-i tot.

A cugetat îndelung, apoi a dat scurt aprobator cap.

— Ne vedem la audierile preliminare, săptămâna viitoare.

Și-a luat la revedere fără să aștepte să confirm sau să neg presupusa mea relație cu Claire.

Trebuia să aștept șapte zile până aveam să o văd din nou.

Dar asta-i foarte bine. Ai uitat c-o urăști?

— De-abia aștept.

S-a îndepărtat. Tocurile ei zgâriau podeaua lipicioasă. Indiferent unde s-ar fi aflat, Arya mereu știrbea ceva.

— Încă ceva, domnișoară Roth!

S-a oprit și s-a răsucit spre mine, cu sprâncenele arcuite. Mi-am trecut limba peste dinți.

— Frumoase *gheare* aveți!

◆ ◆ ◆

În seara aceea mi-am permis o scăpare.

Bine, recunosc: două scăpări.

Prima: am căutat-o pe Arya pe Google. Am descoperit că este directoarea și fondatoarea firmei Brand Brigade, alături de Jillian Bazin. Absolvise *cum laude* Universitatea Columbia, participase în calitate de consultant la campanii politice și mersese frecvent la evenimente caritabile, împreună cu scumpul ei tătic. Cred că erau ca două picături de apă și călcau pe cadavre, în drum spre următoarea lor țintă. Am găsit și câteva poze în care apărea Arya. Femeia superbă, din cauza căreia toată viața mă ferisem de brunetele cu ochi verzi.

A doua scăpare s-a întâmplat la duș. Stăteam cu fruntea sprijinită de faianță, cu ochii închiși, lăsând apa fierbinte să alunge oboseala de peste zi. Când m-am uitat în jos, am văzut că aveam o ditamai erecția. Penisul meu era umflat și mă ruga să-l scap de suferință.

Controlează-ți pornirile! Amintește-ți că o urăști!

Însă corpul meu idiot refuza să accepte ceea ce creierul știa foarte bine. De fiecare dată când mi-o aminteam pe Arya purtând rochie neagră și perle, penisul meu cerea atenție. *Scuzați-mă, domnule! Aș vrea să mă... rezolvați. Aș fi putut să o sun pe*

Claire și s-o chem ca să se ocupe de problemă, dar ea nu m-ar fi satisfăcut.

Așa că am început să găsesc scuze pentru excitarea mea. De-a dreptul jalnic, nu?

Așa cum procedam în toate situațiile, am adus argumente solide.

1. Ce importanță are o singură masturbare, când privești imaginea de ansamblu?

Tot o detestam pe Arya Roth. Tot aveam să-i dobor pe ea și pe taică-său, să le distrug universul perfect. Planul ăsta nu se schimbase deloc.

2. E mai bine să mă eliberez acum, în lipsa ei, decât împreună cu ea.

Nu puteam s-o am. Era de neatins. Să cedez tentației aici, în duș, era mult mai bine decât să cedez în altă parte, unde aș fi folosit o întreagă cutie de prezervative și, astfel, mi-aș fi compromis cazul.

3. Ea nu avea să afle niciodată.

Asta era argumentul meu preferat.

Arya nu avea să-și dea seama niciodată că bărbatul pe care îl văzuse azi era puștiul care o sărutase cu buze tremurătoare. Băiatul care număra în fiecare an, în septembrie, zilele rămase până la următoarea vacanță de vară. Cel care, atunci când dorul de ea devenea prea copleșitor, intra în magazinul Duane Reade, ca să miroasă șamponul pe care îl folosea Arya.

Mi-am luat penisul în palmă și l-am frecat prelung. Am închis ochii, strângând mai tare, imaginându-mi că-i ating coapsele, că îi ridic rochia și o lipesc de biroul meu, peste un teanc de hârtii și peste laptop...

Mi-a scăpat un geamăt. Nici măcar nu ajunsesem la partea în care o penetram, și deja mâna mea era plină de sperma caldă, lipicioasă.

Am oprit dușul și am deschis ușa. Mi-am petrecut un prosop în jurul mijlocului. M-am dus la oglindă, m-am sprijinit de chiuvetă și mi-am privit încruntat reflexia.

Prostule! Femeia asta deja ți-a intrat pe sub piele.

CAPITOLUL TREISPREZECE

ARYA

În prezent

Există un termen care descria cum eram în această clipă.

Jalnică.

Cu siguranță, și situația mea din prezent era jalnică.

Deși, privită din afară, nu păream așa. Acum stăteam așezată lângă tata, la audierile preliminare. Arătam prezentabil; purtam o rochie de lână gri și pantofi cu tocuri înalte, îmi strânsesem părul într-un coc. Dar mă simțeam ca o proastă. Inima mi se zbătea în piept fiindcă știam că *el* avea să fie aici.

Prințesă de bani gata.

Ba chiar începusem să-mi imaginez tot felul de chestii.

Și-așa era aiurea că Christian fusese la *Brewterhood* alaltăieri. Care era probabilitatea ca barul unde eu și Jilly ne doream să mergem de multă vreme să fie bârlogul lui? Pe deasupra, acum eram nevoită să privesc în timp ce Christian îmi distrugea ultima rudă pe care puteam conta.

Am strâns mâna transpirată a tatei. Într-o singură lună îmbătrânise cu zece ani. De când apăruseră știrile despre proces, abia dacă mai dormise și nu prea pusese mâncare în gură. Săptămâna trecută îl dusesem la psihiatru. Doctorița îi prescrisese o pastilă pentru insomnii și o altă pastilă care avea să îi crească nivelul de serotonină. Până acum, niciuna nu îi fusese de ajutor.

— Hei, nu-ți face griji! Terrance și Louie sunt cei mai buni avocați, i-am spus și l-am mângâiat pe dosul palmei.

Tata s-a întors și m-a privit cu ochi injectați.

— Avocații de pe locul *al doilea*! Faptul că Amanda a reușit să-l angajeze pe Miller nu are nicio noimă. Am auzit că el nici măcar nu mai primește clienți noi.

— A dat de un caz de anvergură și l-a acceptat, i-am explicat eu.

Am scrutat încăperea. Nu mai fusesem într-o sală de judecată până acum, așa că nu aveam termen de comparație. Cu toate acestea, sala Daniel Patrick Moynihan mi se părea somptuoasă. De fapt, de-a dreptul teatrală: draperii de catifea roșie, cu ciucuri aurii, scări nesfârșite din marmură, în spirală, podiumuri din mahon și bănci ca în biserică. Acolo urmau să se așeze jurnaliștii, fotografii și angajații tribunalului, imediat ce începea procesul. Deocamdată erau prezenți doar judecătorul, inculpatul, reclamantul și avocații celor două părți.

Am intuit prezența lui Christian Miller înainte de a-l vedea. Am simțit pe ceafă furnicături fierbinți și, de entuziasm, tot corpul mi s-a trezit la viață. Mâna mea tremura ușor într-a tatei. M-a copleșit vinovăția.

— N-am făcut nimic greșit. Poate oi fi făcut vreo două glume cu Amanda, dar n-a fost nimic sexual, a spus tata și s-a uitat la mâinile noastre unite. Nu-i corect să mă pedepsească fiindcă vor

să mă dea drept exemplul Vreau ca treaba asta să se termine, Arya.

— O să se termine curând.

— Slavă Domnului că te am pe tine, scumpo! Mama ta e...

L-am întrerupt:

— Inutilă? Da, știu.

L-am văzut pe Christian, pe Amanda și pe Claire cu coada ochiului. Nu îndrăzneam să mă uit la el, dar am observat cum arăta: aidoma unui prădător, calm și cu un zâmbet în colțul gurii. Era proaspăt tuns, cu un costum călcat la dungă. Cravata avea o nuanță ceva mai închisă decât ochii lui albaștri. Tipul ăsta atrăgea atenția tuturor celor din sală.

Ochii judecătorului Lopez s-au luminat când l-a văzut pe Christian. Era evident că se cunosc.

— Domnule avocat, v-am văzut pe terenul de golf în weekend. V-a dat Jack Nicklaus lecții private?

— Domnule judecător, nu o zic din modestie, dar să știți că am jucat împotriva lui Trump. Până și pe un teren de joacă pentru copii ați vedea lovituri mai bune.

După cum se foiau în scaune, după cum au început să mâzgălească în carnete și să transpire din plin, mi-am dat seama că tatei, lui Louie și lui Terrance nu le convenea faptul că Christian vorbea atât de amical cu judecătorul. Tata și-a desprins mâna dintr-a mea și și-a masat tâmplele. M-am răsucit spre el.

— E totul în regulă?

A aprobat din cap, fără să zică nimic.

Câteva minute mai târziu, când Louie și Christian au început să discute despre jurământul preliminar al martorilor și despre selectarea juraților, era evident că Christian venise mai pregătit. Claire îi arunca priviri admirative. Simțeam un ghimpe de

gelozie. Era absolut evident că făceau sex și că ea era îndrăgostită de el.

Și, de asemenea, era absolut evident că nu trebuia să mi se scurgă ochii după avocatul care voia să-l distrugă pe tata.

Restul audierii s-a scurs ca prin ceață. Cele două părți au stabilit datele și au estimat durata procesului: între patru și șase săptămâni. Între timp, îl studiam pe Christian, întrebându-mă de ce îmi părea atât de familiar.

— Ai văzut ceva ce-ți place?

Întrebarea tatei m-a smuls din reverie. M-am îndreptat de spate și mi-am dres glasul.

— Mi-ar plăcea să-i fac vânt de pe niște stânci.

Nu aspectul lui fizic era cel care mă atrăgea cel mai mult — cu toate că nu mai întâlnisem niciodată un bărbat atât de arătos —, ci mai degrabă ochii lui, felul în care își trosnea încheieturile degetelor și acel surâs copilăresc și sfios care îi mijea pe buze în timp ce lua notițe, când credea că nu se uită nimeni la el.

Când s-a încheiat audierea, Christian, Amanda și Claire au ieșit primii. Tata, Louie și Terrance au rămas în urmă. Tata strângea din buze. I-am dat o sticlă cu apă. Am încercat să-l consolez:

— Faptul că judecătorul Lopez îl știe pe Miller nu are importanță. Era de așteptat. La urma urmei, Miller e avocat.

— Las-o moartă, Arya! s-a răstit tata. Toate astea s-au întâmplat din cauza ta.

În drum spre ieșire, tata m-a împins cu umărul. Louie și Terrance pășeau în urma lui. Mă țineam după ei, încruntată. Eram absolut descumpănită.

Ce naiba vrea să zică?

— Poftim?!

Pentru prima oară în viața mea, tata nu se purta afectuos cu mine. Cuvintele lui usturătoare mă luaseră prin surprindere.

— Toată șarada asta e o sfidare la adresa noastră. E ca o declarație. Un mod de a ne pune pe noi, familia Roth, la pământ.

— Bine, bine, dar ce legătură are cu mine?

Mergeam pe holurile tribunalului, spre ieșire. S-a oprit și s-a întors cu fața la mine.

— În timpul ședinței de mediere l-ai iritat pe domnul Miller la fiecare pas. Parcă *tineai morțiș* să-i stârnești o reacție. Și ai primit-o: acum sunt obligat să trec printr-un proces.

— Dai vina pe *mine*? l-am întrebat.

— Era foarte limpede că Miller te fascinează.

— Zici asta pentru că i-am dat replica?

Uluirea mă copleșea.

— Nu de asta, ci pentru că mereu ți-au plăcut băieții răi, și de fiecare dată eu trebuia să te consolez când sufereai din cauza lor.

Uau! *Uau!* Ce baliverne! Mi-am ferit capul, ca să evit stropii de salivă care-i zburau din gură. Fără îndoială că la ședința de mediere nu fusesem în apele mele, dar Christian venise hotărât să-i intenteze tatei proces. Decizia lui nu avea nicio legătură cu comportamentul meu.

— În primul rând, ce bine că ai rescris tu istoria în anii când am încercat să te iert pentru ce s-a întâmplat! În al doilea rând, o să pun conversația asta pe seama faptului că nu ai mai dormit de trei săptămâni și că supraviețuiești numai cu cafea și pastile.

Am scos un șervețel din geantă și i l-am dat. L-a luat și și-a șters saliva de pe buza de jos.

Am ieșit din tribunal și am urcat direct în Cadillacul Escalade care îl aștepta.

— Unde să te las, Ari? m-a întrebat Jose, șoferul tatei.

Louie și Terrance îi explicau șoptit tatei ce se discutase mai în sala de tribunal.

I-am zis lui Jose care era adresa biroului meu și mi-am întors din nou atenția asupra tatei.

— Christian Miller îți poartă pică. Nimic nu l-ar fi făcut să se răzgândească.

— De ce?

Tata le-a tăiat vorba avocaților săi. M-a țintuit cu privirea, apoi a adăugat:

— De ce sunt eu lupta lui cea mai mare? Miller vede zilnic cazuri mult mai urâte decât al meu. N-am făcut decât s-o mângâi puțin pe Amanda și să văd dacă nu cumva era rost de o aventură, a zis tata cu năduf.

— Ai mângâiat-o puțin?

Simțeam o furie năucitoare. Tata și-a dat ochii peste cap.

— Așa se presupune. Pentru numele Domnului, Arya! Așa se presupune!

— Faptul că adaugi expresia asta nu te face nevinovat, am subliniat. *Chiar ești* nevinovat?

— Bineînțeles că sunt! a exclamat, gesticulând larg cu brațele. Chiar dacă relația a fost un pic neclară, o aventură la care ambele părți au consimțit nu este același lucru cu hărțuirea sexuală. La urma urmei, maică-ta nu-mi dădea niciun pic de atenție.

— Te tot contrazici.

În ciuda replicii mele, știam că nu aveam să scotocesc în cufărul cu secrete al familiei mele, fiindcă mă temeam de ceea ce era posibil să găsesc acolo.

— Ai avut sau nu o aventură cu Amanda Gispen? Ai atins-o sau nu într-un mod necuviincios?

— N-am greșit cu nimic! s-a răstit tata.

— Ne tot învârtim în cerc, am mormăit, închizând ochii.

— Ești liberă să cobori din mașină oricând vrei!

Mă străduiam să-l cred. Oricum, tata avea dreptate: Christian Miller voia să-mi dezbine familia, iar eu începeam să-mi fac griji că dorința lui avea un motiv întemeiat.

◆ ◆ ◆

După ce Jose m-a lăsat la birou, Jillian și cu mine am intrat într-o ședință cu un potențial client. Eu am dat-o în bară rău de tot. Jillian mai avea puțin și mă dădea afară din birou, pe fereastră. Și nu aș fi învinovățit-o dacă ar fi procedat așa. CEO-ul companiei Bi Knead — un lanț de brutării care urma să fie listat la Bursă — a plecat dezamăgit din biroul nostru, după ce mă bâlbâisem în timpul prezentării. În mod clar, nu aveam să obținem contractul.

— Îmi pare foarte rău! i-am zis lui Jillian când am ieșit din sala de ședințe. Ar fi trebuit să mă pregătesc mai bine. M-am uitat pe prezentare azi-dimineață, dar creierul meu era terci după audiere.

Jillian a fluturat din mână, obosită și iritată.

— Nu-i nimic. Ai avut o zi foarte lungă. Cum a fost Domnul Nesuferit la audieri?

— Tot un nesuferit.

— Ai încercat să-l omori azi?

— Numai prin telepatie.

— Sunt mândră de tine, a oftat prietena mea, apoi mi-a aruncat o privire înțelegătoare. Și tatăl tău ce face?

— Se poartă ca un adolescent cu toane. Zice chestii fără noimă.

— E foarte stresat, a subliniat Jillian.

M-am dus la biroul meu și mi-am deschis laptopul. Am tastat numele lui Christian în motorul de căutare. O mai făcusem înainte, când aflasem că el avea să fie avocatul Amandei. Dar de data asta nu am intrat pe pagina lui de LinkedIn și nici pe site-ul firmei pentru care lucra. M-am dus direct pe social media. Nu am găsit multe informații. Doar o pagină de Facebook uitată, care părea să fi fost actualizată cu secole în urmă. Am deschis o fotografie cu un Christian mai tânăr. În imagine, zâmbea alături de cei doi bărbați care fuseseră în bar și făcuseră echipă cu el, la concursul de cultură generală.

I-am cercetat profilul. Lumea îl felicita pentru diverse promovări și îi dădea *tag* în fotografii ale companiei. Singura persoană care dădea mereu like-uri, la aproape toate pozele, era o femeie pe nume Alice, însă ea nu avea poză de profil. Era o fostă iubită? O admiratoare? Eram convinsă că Claire nu era încântată de existența lui Alice.

Ultima postare în care fusese etichetat Miller era veche de șapte luni. O postase un tip pe nume Julius Longoria. Nu era nicio poză în postare. Doar făcuse check-in la o sală de fitness de fițe, din centrul New Yorkului. Textul postării anunța: *Am venit aici ca să transpirăm!*

Bătcam darabana pe birou și mă gândeam ce să fac mai departe. Să mă duc la sala pe care o frecventa el era o nebunie. Și totuși, niciodată n-am pretins că sunt întreagă la minte. El crezuse și înainte că îl urmăresc, atunci când dădusem nas în nas în *Brewtherhood*. Asta l-ar fi confirmat cu vârf și îndesat teoria cum că sunt o tipă obsedată de el, ca protagonista din filmul *Atracție fatală*.

Pe de altă parte, ceva în legătură cu Christian Miller mă intriga foarte tare. Nu puteam pune punctul pe *i*, dar ceva mi se părea... *suspect*. Merita să cercetez problema, de vreme ce viitorul tatei era în mâinile lui. Poate urma să descopăr că Christian flirta cu o antrenoare de fitness drăguță sau că făcea el însuși chestii libidinoase.

Mai era și treaba cu Claire. Bănuiam că face sex cu ea. Nu exista oare o regulă care interzicea relațiile amoroase între colegi? Merita să cercetez și aspectul ăsta.

Orice avantaj pe care l-aș fi obținut ar fi fost în favoarea mea. Iar în dragoste și în război e permis orice.

— Am mai văzut expresia asta la tine, a spus Jillian dezaprobator.

A tastat ceva la laptop.

— Indiferent ce pui la cale, Ari, las-o baltă! Se vede că e rost de dezastru.

Dar sămânța fusese deja sădită.

Christian Miller avea să mai primească o vizită-surpriză.

◆ ◆ ◆

Solstices era o sală de fitness întinsă pe trei etaje, pe Columbus Avenue, dotată cu spa, cu o piscină interioară, cu un coafor și un salon de epilat. În principiu, puteai să intri acolo arătând ca desprins de pe coperta revistei *Enquirer* și să ieși ca un fotomodel de pe coperta publicației *Sports Illustrated*.

Mi-am făcut abonament pentru o lună, de probă, în schimbul unei sume scandaloase.

Contrar opiniei generale, fusesem *foarte* strângătoare de-a lungul anilor. Datorită independenței financiare obținute la optsprezece ani (lăsând laoparte taxa de studii la facultate, pe

care o plătiseră ai mei). Îmi plăceau brandurile de lux, însă cumpăram când găseam reduceri sau din magazine secondhand. Nu-mi plăcea să arunc cu banii.

Mergeam la *Solstices* dimineața și seara, ca să dau de Christian. Foloseam benzile de alergat și stăteam cu ochii în patru. În a treia zi mi-am zis că n-ar fi rău să fac sport în timp ce pândeam, așa că mi-am adus costumul de baie și o cască de înot.

Cum înotul era singurul sport pe care-l puteam tolera, m-am dus la piscina interioară. Mi-am adus aminte de copilăria petrecută cu Nicky.

Primele două ture au fost foarte neplăcute. Îmi ardeau plămânii și am înghițit multă apă. La a treia tură mi-am intrat în ritm. La a zecea, am scos capul din apă când am ajuns la marginea piscinei și am tras cu nesaț aer în piept. Picături de apă mi se prelingeau în gură. Eram epuizată.

— Ia te uită cine și-a făcut apariția!

Mi-am ridicat iute capul și l-am văzut pe Christian Miller în persoană. Purta șort de înot. Abdomenul lui bine lucrat era la vedere, iar părul de pe piept sclipea de apă. Mi-am dat seama că înotase chiar lângă mine. Nu fusesem atentă.

— N-am voie nici să vin la sală?

Mi-am sprijinit un braț pe marginea piscinei. Dintr-o mișcare, mi-am scos casca de înot.

— De ce nu-mi trimiteți un e-mail cu lista locurilor pe care le pot frecventa în orașul ăsta? am adăugat sarcastic.

Christian și-a potrivit șortul. Abdomenul lui ar fi putut rivaliza cu cel al actorului Joe Manganiello.

Christian mi-a întors-o:

— De fapt, nu-i o idee rea. O să vorbesc cu secretara mea, să alcătuiască lista.

— Să vedem dacă vă iese!

Mi-am sprijinit palmele pe marginea piscinei și am ieșit din apă. M-am îndreptat spre banca unde îmi lăsasem prosopul și șlapii. Christian se ținea după mine. Mi-am dat seama că trage cu ochiul la picioarele mele, în timp ce mă înfășuram în prosop.

— Vreți să ziceți că nu ați venit aici pentru mine? m-a întrebat.

Și-a încrucișat brațele la piept.

Am pufnit, ca și cum ideea în sine era absurdă.

— Vă vine să credeți sau nu, domnule Miller, lumea nu se învârte în jurul dumneavoastră.

Mă urmărea în timp ce mă ștergeam cu prosopul.

— Înotați des?

Ca să vezi! Nu-mi trântea nicio replică usturătoare? Poate că azi nu era în apele lui.

— Tocmai m-am reapucat de înot. Dumneavoastră?

— Înot în fiecare zi, de când aveam doisprezece ani.

Se vedea că e adevărat: avea un corp suplu și musculos, de înotător. Mușchii erau bine definiți, dar nu umflați.

— E un sport bun pentru sănătate, am zis.

Minunat! Acum vorbeam ca bunică-mea. Poate că trebuia să-i dau lui Miller o rețetă de prăjiturele cu müsli.

— Așa e, a răspuns sec.

— Mi-a lipsit înotul.

Ce aiureli scoteam pe gură!

Christian a început să-mi dea roată ca un rechin, cu un rânjet pe buze.

— Ce cauți aici, Roth? Acum hai să vorbim serios! De-a ce te joci?

— Îmi păreți familiar.

Mi-am strâns prosopul în jurul meu, apoi m-am răsucit ca să-l privesc.

— Și am de gând să aflu de ce. În rest, pur și simplu mă bucur de noua mea rutină de fitness zilnică.

Ochii lui albaștri s-au pironit într-ai mei. Pentru prima oară de când îl cunoscusem, nu zăream ură sau dispreț în privirea lui, ci curiozitate și un pic de speranță. Mi se părea că îmi scapă ceva. Era ca și cum purtam două conversații diferite, despre două subiecte diferite. Mă sâcâia senzația că discuția noastră era ceva greșit. Interzis.

— Vreți să spuneți că ne cunoaștem, domnișoară Roth?

A rostit cuvintele foarte lent, parcă încercând să-mi bată un apropo.

— Zic că piesele de puzzle nu se potrivesc și că n-o să mă dau bătută până nu am imaginea de ansamblu.

— Spuneți-mi, domnișoară Roth: ce-o să se întâmple dacă pierdeți cazul?

— Eu nu pierd.

Am răspuns repede. Prea repede.

Dorința de a nu pierde procesul mă motiva mai mult decât să aflu răspunsul la întrebarea de un milion de dolari: era tata vinovat sau nu?

A urmat o pauză. Liniștea atârna în aerul umed, fierbinte, asemenea unui tăiș de sabie.

— Ne vedem în sauna, peste douăzeci de minute!

A rostit cuvintele iute, ca și cum se lupta cu ele. S-a răsucit și a plecat. În vreme ce îl priveam, mi-am zis că mai văzusem spatele ăsta undeva. Poate chiar îl atinsesem. Dar era imposibil. Mi-aș fi amintit de un asemenea bărbat, dacă m-aș fi culcat cu el. Singura persoană care mă făcuse să tânjesc cu atâta disperare

după ceva imposibil de definit dispăruse de mult. Nicky murise. Și chiar după ce mi se spusese că e mort, din când în când tot mă treceam că îl caut. Evident, în zadar.

Însă Christian era aici, iar Christian era altfel: crud și îndrăzneț — total opus băiatului dulce și morocănos care îmi furase inima.

Eram hotărâtă să fac tot ce trebuia pentru a-l proteja pe singurul bărbat din viața mea căruia îi păsa de mine.

Chiar dacă asta presupunea să mor încălcându-mi principiile.

CAPITOLUL PAISPREZECE

CHRISTIAN

În prezent

Îmi păreți familiar.

Propoziția mă întorsese pe dos. Douăzeci de minute mai târziu, iată-mă în saună, pe o bancă de lemn, așteptând-o pe Arya.

Mă enerva că era atât de atrăgătoare în costumul ei de baie roșu, încât îmi venea s-o mănânc. De asemenea, mă scotea din sărite că mersesem la barul *Brewtherhood* aproape în fiecare seară, cu speranța că Arya o să mă sfideze și o să-și facă apariția acolo. Ca să continuăm din punctul în care rămăseserăm.

Mi-am sprijinit capul de perete. Picături de transpirație mi se scurgeau pe abdomen și pe prosopul alb din jurul mijlocului. Aveam erecție. Întotdeauna aveam erecție când Arya Roth era prin preajmă. Și, habar n-am de ce, părea să fie mereu prin preajmă. Acum, că apăruse iar în viața mea, nu puteam să scap de ea.

Nu-mi plăcuse deloc că se prezentase la audierea preliminară. Nu doar pentru că fusesem nevoit să mă lupt cu excitarea

În timp ce făceam schimb de ponturi de golf cu judecătorul Lopez, ei și pentru că să o văd nefericită nu a avut asupra mea efectul pe care l-aș fi vrut. Indiferent cât de mult o uram — și o detestam cu adevărat — , tatăl ei era ținta mea principală.

În plus, Claire începea să intre la idei. Nu o mai chemasem la mine acasă de când avusese loc audierea. Iar colega mea observase că nu-mi puteam lua ochii de la Arya ori de câte ori eu și ea eram în aceeași încăpere. Îmi tot repetam că Claire știa că relația noastră nu era serioasă și că insistasem asupra acestui lucru de nenumărate ori.

Ușa sauna s-a deschis cu un scârțâit și apoi s-a închis. Stăteam cu ochii închiși. Așteptam să spună ceva. La urma urmei, ea se dăduse peste cap ca să mă găsească.

— Christian...

Mi-a rostit numele cu voce răgușită, plină de căldură.

— Stai jos! i-am ordonat.

— Mai întâi uită-te la mine!

— *Stai. Jos!*

— Uită-te la mine!

— Sper să merite efortul.

Un zâmbet îmi dădea târcoale. Atunci am auzit sunetul prosopului ei, care a căzut pe podeaua udă. Femeia asta era complet dezbrăcată? Puteam să aflu într-un singur mod.

Am deschis ochii. Arya stătea în fața mea, ca în toate fanteziile mele erotice în care apăruse. Sânii ei erau spectaculoși. Avea sfârcuri mici și rozalii, șolduri moi și rotunde. Corpul ei era ca o clepsidră, plin de sudoare. Piele catifelată, care implora să fie atinsă.

Nu merită să pierd parteneriatul pentru ea. Ca să nu mai spun c-o să ratez ocazia de a da cu taică-său de pământ. Arya vrea să le răpună. Femeia asta seduce ca să distrugă.

A făcut câțiva pași spre mine. Eram singuri, dar oricine ar fi putut intra aici din clipă-n clipă. Sauna era unisex. Îmi dădeam seama că, dacă nu o opream, avea să se urce pe mine și să mă încalece. Indiferent cât de mult mă durea — și mai ales un anumit organ mă durea — s-o resping, nu puteam să cedez avansurilor ei.

S-a aplecat spre mine. Și-a sprijinit un braț de perete, deasupra umărului meu, iar ochii ei verzi i-au întâlnit pe ai mei. Cu cealaltă mână mi-a atins pieptul. Mușchii mi s-au încordat instinctiv. Scula mea mai avea puțin și se juca de-a v-ați ascunselea cu prosopul. Brusc, parcă aveam iar paisprezece ani.

Am strâns-o de încheietură și i-am îndepărtat mâna.

— Refuz.

— De ce?

— Niciodată să nu-ți întinzi gâtul cuiva care vrea să ți-l taie.

— Dar e un gât frumos, a comentat ea, cu ochii sclipind.

Mai să izbucnesc în râs. Nu s-a clintit.

— Mă refuzi din cauza lui Claire?

Claire. Numele ei pe buzele Aryei suna ciudat. Anapoda. În cei treizeci și doi de ani ai mei, nicio femeie nu putea rivaliza cu nivelul atracției pe care Arya o exercita asupra mea, cu abilitățile ei și cu capacitatea ei de distrugere.

— Ești geloasă?

Mi-am umezit buza de jos.

— Poate că sunt.

Palmele ei mi-au cuprins umerii.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Nu mă așteptasem la răspunsul ăsta.

— Nu fi geloasă!

— Vrei să zici că nu te culci cu colega ta?

Deși era tentant să o mint, n-am putut să o fac.

Am clătinat din cap și i-am răspuns:

— Vreau să zic că ea nu contează.

Era foarte posibil ca Arya să caute informații pe care să le folosească împotriva mea. Faptul că i-o trăgeam unei asociate din firma la care lucram sigur nu dădea bine.

— Atunci, care-i problema? Între noi există atracție.

A vorbit pe un ton serios, scurt și la obiect.

I-am oferit un zâmbet larg.

— Așa e, dar nu vreau să-mi compromit cazul. Amândoi știm foarte bine că, dacă te ating, pot pierde procesul. Pune un prosop pe tine și așază-te în celălalt capăt al băncii! Trebuie să vorbim.

S-a retras. A făcut un pas în spate. A luat prosopul de jos, s-a înfășurat în el și s-a așezat în cel mai îndepărtat punct al băncii circulare. Stătea calmă în fața mea, ca și cum nu o respinsesem cu două minute în urmă.

— Ar trebui să te distanțezi de Conrad, am spus.

Mi-am trecut o mână prin păr. Era ud de transpirație.

— Nu.

— E vinovat.

— Normal că spui asta! Doar ești avocatul Amandei Gispen.

— O spun pentru că am ochi și urechi. Am aruncat o privire la dovezile împotriva lui Conrad. Tatăl tău o să fie lovit din plin. O să fie un dezastru, dar nu e musai să fii și tu afectată.

— Christian, de fapt ce vrei să faci? a spus Arya, aproape dojenitor.

Mi-am amintit iar de noi doi, la treisprezece ani. Dintotdeauna îi plăcuse să dea ordine.

— Îți dau un sfat.

— Iar la sfârșitul acestei ore o să mă taxezi cu cinci sute de dolari? mi-a trântit-o ea.

— Onorariul meu e de două mii. N-o să te taxez. Sfatul pe care ți-l dau e gratuit, deși ar trebui să-l consideri de neprețuit. Avocații tatălui tău fac parte din echipa internă de litigiu?

Habar n-aveam ce naiba aveam în cap în clipa asta și nici de ce naiba făceam așa ceva. Pur și simplu știam că trebuie să o ajut cumva. Voiam să câștig, dar nu din oficiu. Acum cazul lui Conrad Roth era șubred, foarte ușor de combătut.

— Nu, a spus Arya scuturând din cap. Sunt consilieri externi. A mai lucrat cu ei. Echipa tatei îi apreciază foarte mult.

— Echipa lui de avocați nu face nici cât o ceapă degerată, iar echipa de relații cu publicul a lui taică-tău ar trebui concediată. Orice începător ți-ar spune că, atunci când ai de-a face cu un caz axat pe o problemă de gen, juriații reacționează pozitiv în fața unei avocate. Mai ales o avocată tânără.

— Precum Claire, a subliniat Arya.

— Da, dar nu asta-i ideea.

— Vrei să zici că tata trebuie să angajeze o avocată?

Ochii ei verzi sclipeau de curiozitate. Iat-o pe Arya pe care o știam și de care eram obsedat! Se pare că încă era prezentă sub hainele de designer, dincolo de atitudinea ei agresivă și seducătoare.

— Exact!

— E sexist ce spui.

Am ridicat din umeri.

— Asta nu înseamnă că nu e adevărat.

A mijit ochii la mine.

— De ce-mi spui asta? Doar nu vrei ca tata să câștige cazul.

I-am zâmbit de parcă era o copilă prostuță și i-am explicat:

— O să câștig cazul chiar dacă l-ai aduce pe însuși Isus Hristos ca să-l apere pe taică-tău. Mi-ar plăcea să transpir ceva mai mult ca să câștig. Prin urmare, îți ofer un avantaj.

Arya și-a plimbat privirea peste pieptul meu. Mă bucuram că nu mai avea sânii la vedere. În clipa când o văzusem goală, IQ-ul meu scăzuse cu 69 de puncte.

— Mie îmi pari destul de transpirat, a comentat ea.

— Vreau să transpir *în sala de judecată*.

Și-a întins picioarele bronzate și a început să-și miște degetele. Am tras cu ochiul. Nu mă puteam abține. Mai întâi m-am uitat la pulpele ei grațioase, apoi la degetele ei, pe care le întrepătrundea cu ale mele atunci când eram copii și citeam cărți sub biroul din biblioteca familiei Roth.

— Ia spune-mi, Christian, de unde te cunosc?

Deci acum ne vorbeam la per tu. Nu era de bine. Și totuși, mi se părea ciudat să mă adresez Aryei spunându-i „domnișoară Roth".

M-am încordat tot.

— Pari o fată isteață. Găsește singură răspunsul!

Îl auzeam pe Arsène în mintea mea: *Te joci cu focul.*

I-am răspuns: *Probabil că da. Cum să nu mă joc, când flacăra e atât de frumoasă?*

◆ ◆ ◆

A doua zi, am chemat-o pe Claire în biroul meu.

— Domnișoară Lesavoy, te rog să iei loc!

Claire era atrăgătoare, dar în ultima vreme părea să se îngrijeze mai mult decât de obicei. Probabil voia să-mi amintească faptul că are mai multe de oferit, pe lângă mintea ei ageră.

S-a așezat în fața mea, zâmbind în colțul gurii.

— Bună, străine! Am încercat să te sun aseară. Căsuța ta vocală e plină.

Fusesem ocupat să mă masturbez gândindu-mă la Arya. Dar nu aveam să îi spun asta lui Claire.

Mi-am netezit cravata.

— Scuze! Am fost ocupat. Ascultă, Claire, o să trec direct la subiect. Ești superbă, inteligentă, perspicace și deloc de nasul meu. Eu sunt un nesimțit sleit, blazat, care nu poate refuza aruncă când îi iese ceva bun în cale. Nu fac altceva decât să te încetinesc. O să-ți fac o favoare: pun punct relației înainte să începi să-mi porți pică, înainte ca munca împreună să devină o corvoadă.

Mi se părea un discurs destul de reușit, mai ales având în vedere că tot ce spusesem era adevărat. Ea *chiar* era prea bună pentru mine. Eu *chiar* eram blazat. Și situația se complicase, mai ales că acum ne ocupam de cazul Roth.

Claire mi-a aruncat o privire urâtă. Nu se străduia să se prefacă netulburată. La modul rațional, eram conștient că acest lucru ar fi trebuit să-mi placă, dar îmi lipseau jocurile manipulatoare ale Aryei. Îmi lipseau mândria și aroganța ei. Încăpățânarea ei.

— Nu crezi că eu ar trebui să fiu cea care stabilește dacă ești sau nu suficient de bun pentru mine? m-a întrebat Claire.

— Nu, i-am răspuns cu blândețe. Mă pricep să mă prefac că sunt un tip de calitate.

— Cred că te subestimezi, a zis Claire, apoi mi-a strâns mâna, pe deasupra biroului. Îmi placi foarte mult, Christian.

— N-ai niciun motiv să mă placi.

— Îmi placi cu atât mai mult, cu cât habar n-ai că ești un bărbat uimitor.

I-am aruncat o privire prin care îi dădeam de înțeles că n-o să mă convingă.

Mi-a dat drumul la mână.

— Problema e domnișoara Roth?

— Nu insista, Claire!

— Deci am dreptate.

S-a ridicat, dar nu a plecat. Aștepta să neg. Să mă răzgândesc. Mi-am ascuns iritarea sub o grijă aparentă:

— Meriți pe cineva mai bun decât mine.

— E clar că așa-i.

A zâmbit fără pic de umor. Nu s-a clintit. Aștepta lucruri pe care nu eram în stare să i le ofer. Compasiune. Remușcare. Înțelegere. Îmi venea să-i omor pe Arya și pe Conrad chiar aici și acum, fiindcă, din cauza lor, mă simțeam lipsit de foarte multe lucruri pe care le-aș fi putut oferi celor din jurul meu.

— Sper că am încheiat cu subiectul ăsta, i-am spus.

Și atunci am observat. Am înțeles pe deplin. Când emoția din privire i s-a stins, mi-am dat seama că înțelesese.

— Da. Totul e foarte clar. Mai aveți ceva de adăugat, domnule Miller?

Claire și-a împins bărbia în față.

— Nu, domnișoară Lesavoy.

Claire nu mi-a mai vorbit în acea zi.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

ARYA

În prezent

— Ești sigură că vrei să mănânci brioșa asta?

Mama — sau pur și simplu Beatrice, de vreme ce nu prea îi convenea ca o femeie de treizeci și ceva de ani să îi zică „mamă" în public — mi-a aruncat o privire pe deasupra meniului, strâmbând dezaprobator din buze.

Tata stătea lângă ea. În tăcere, ungea cu unt o felie de pâine prăjită. M-am uitat în ochii lui Beatrice și am mușcat zdravăn din brioșa cu portocale și afine. Câteva firimituri au căzut pe rochia mea Gucci verde.

— Se pare că vreau, Bea.

Luam brunch-ul de duminică în *Columbus Circle Inn*, un restaurant minunat, în culori pastelate, decorat cu flori din sticlă suflată. Nu mă întâlneam des cu Beatrice Roth. Făcea parte din tot felul de comitete și fundații caritabile și avea de organizat mese festive. Dar ne întâlneam o dată pe an, când mergeam la mormântul lui Aaron, la comemorarea morții lui. Tradiția

noastră era să luăm brunch-ul după aceea. Maică-mea trata cu maximă seriozitate comemorarea pierderii fratelui meu geamăn, însă de ziua mea de naștere nu îi păsa deloc.

— Trebuie să ai grijă să-ți menții silueta, Arya. Nu mai ai douăzeci de ani.

Mama și-a atins cerceii noi, cu diamante. Știam că o face numai pentru a atrage atenția asupra lor.

O vedeam rar, deși locuiam pe aceeași stradă. Și ori de câte ori o vedeam, făcea comentarii nu tocmai plăcute la adresa mea. O dezgusta lipsa mea de interes pentru a deveni o femeie întreținută. După părerea ei, munceam prea mult, nu făceam suficient sport și vorbeam prea des despre politică. Una peste alta, maică-mea considera că eșuasem cu totul în calitate de femeie mondenă.

— O să țin minte sfatul tău atunci când o să-mi caut un soț misogin, care nu-și dorește decât o femeie-trofeu, fără creier și fără poftă de mâncare.

— Chiar trebuie să fii așa de vulgară tot timpul? m-a întrebat Beatrice, apoi a sorbit din ginul ei tonic dietetic.

— Nu, nu trebuie. Dar sunt vulgară atunci când am chef să fiu vulgară.

— Las-o în pace, Bea! a avertizat-o tata, cu voce ostenită.

— Nu-mi spune tu ce să fac!

Bea i-a aruncat o privire neprietenoasă, apoi s-a concentrat din nou asupra mea.

— Atitudinea ta nu ne avantajează deloc familia. Tatăl tău mi-a zis că l-ai scos din sărite pe avocatul Amandei Cispen. Ba chiar l-ai provocat să intenteze proces.

— Beatrice! s-a răstit tata.

Își ceruse scuze pentru cum se purtase cum mine după audiere, iar eu îi acceptasem scuzele. Însă de atunci ceva se frânsese în relația noastră. Încrederea fragilă pe care o restabiliserăm între noi, când aveam cincisprezece ani, se clătina.

M-am înecat cu o îmbucătură de brioșă. Beatrice a vorbit mai departe, puțin iritată:

— Sinceră să fiu, mă mir că nu te-ai străduit mai mult să prezinți altfel tărășenia asta în ochii presei.

— De fapt, am muncit nonstop pentru ca presa să publice articole favorabile la adresa tatei. Nu e o treabă ușoară, având în vedere acuzațiile care i se aduc. Nu pot să fac foarte multe înainte de începerea procesului.

M-am întors spre tata și i-am zis:

— Am vorbit cu o persoană a cărei opinie o apreciez. Mi-a sugerat să angajezi o avocată în echipa ta. Se pare că jurații reacționează pozitiv la pledoaria unei femei.

Tata a sorbit din paharul lui cu *sangria*.

— Mersi de pont, Arya! Treaba ta este să mă faci să dau bine la public, nu să-mi oferi sfaturi juridice.

— Ai zis că trebuie să te ajut mai mult!

— Da, în domeniul tău!

— Ei bine, nu crezi că...

Chelnerița ne-a întrerupt conversația. Ne-a adus tartele comandate, paharele cu Bloody Mary și ouăle Benedict. Am tăcut toți până s-a îndepărtat. Pe urmă tata a continuat:

— Uite ce-i: nu vreau să angajez alt avocat, fie bărbat, fie femeie. O să pară că suntem disperați.

Cu mișcări smucite, s-a apucat să taie tarta cu spanac din farfuria lui.

— Păi *suntem* disperați, am subliniat eu.

— N-aș vrea ca Christian Miller să-și dea seama de asta.

M-am răstit:

— A, deci *acum* îți pasă de aparențe?

Știam că situația asta ar fi putut fi prevenită dacă tata ar fi fost mai puțin grosolan când o concediase pe Amanda. Presupuneam din capul locului că restul afirmațiilor făcute de Amanda nu erau adevărate — o ipoteză care mi se părea din ce în ce mai improbabilă pe zi ce trecea. În plus, chiar nu voiam să-mi pese de părerea lui Christian. Dacă întorceam problema pe toate părțile, m-aș fi târât într-o gaură de șarpe și aș fi murit de rușine, fiindcă îmi respinsese avansurile, în sauna din *Solstice*. Probabil că el și Claire se tăvăleau de râs pe seama mea. Dar nu conta. Puteam dormi liniștită noaptea, căci nu mă interesa deloc părerea lui.

Am decis să încerc o altă abordare.

— Nu există păcat mai mare decât mândria, tată. În cazul de față, nu-ți permiți luxul de-a fi mândru, am spus cu precauție.

— Arya, n-o să fac o schimbare în echipa mea de avocați, pe ultima sută de metri, doar pentru că un prieten de-al tău te-a sfătuit s-o fac, a ripostat tata, apoi și-a aruncat șervetul pe masă și s-a ridicat. Apropo, cred că ar fi cazul să te străduiești mai mult. Te ții după mine ca un cățeluș pierdut și nu faci mare lucru ca să mă ajuți să scap din situația asta.

Să scape din situație? Credea că eu aveam puterea de a-l scoate din încurcătură?

— Vai, iertare! Stai să-mi găsesc bagheta magică, aia care o să mă ajute să-l conving pe judecător că ești nevinovat!

Nu prea înțelegeam cum de eu și tata ajunseserăm să avem o asemenea interacțiune. Mama se uita când la el, când la mine, ca și cum eram doi străini care îi întrerupeau brunch-ul.

Tata a clătinat din cap.

— Ne vedem acasă. La revedere, Beatrice, Arya!

S-a ridicat și a plecat. Am rămas înmărmurită. Mama a vorbit iar din ginul ei tonic. Nu era deloc afectată de supărarea tatei. Dar, sinceră să fiu, niciodată nu-i văzusem pe părinții mei comportându-se ca un cuplu normal. Relația lor semăna mai mult cu o relație între doi frați care nu se suportă.

Am rostit o întrebare care m-a surprins chiar și pe mine:

— Crezi că e vinovat?

Mama a rămas imperturbabilă. A continuat să-și mănânce ouăle Benedict.

— Arya, *fii serioasă!* Cu siguranță, tatăl tău a avut aventuri, dar toate au fost consensuale. Femeile astea se aruncă de gâtul lui fără niciun strop de rușine. Sunt sigură că el și Amanda s-au bucurat unul de compania celuilalt la un moment dat și că ea a așteptat o compensație financiară, după ce tatăl tău a înlocuit-o cu vreun fotomodel.

— Tata te-a înșelat?

Știam deja răspunsul la întrebarea asta.

Mama a izbucnit în râs. A rupt o bucățică de pâine cu maia și a dus-o la buzele ei stacojii.

— M-a înșelat, mă înșală, o să mă înșele. Alege tu timpul verbal. Dar n-aș folosi chiar termenul ăsta. Dacă aș zice că m-a înșelat, ar însemna că-mi pasă de ce face taică-tău. De multă vreme nu mă mai interesează să-mi îndeplinesc obligațiile de soție. De la bun început, înțelegerea noastră a fost că, dacă își dorește afecțiune din partea unei femei, va trebui să caute în altă parte.

— De ce nu ați divorțat? am izbucnit.

Furia îmi clocotea în vene.

Nu îmi făceam iluzii că părinții mei au o căsnicie fericită, dar crezusem că era oarecum acceptabilă.

— De ce să trecem printr-un lucru atât de oribil și de complicat precum un divorț, când eu și tatăl tău avem o înțelegere?

— Unde ți-e mândria?

— Dar mândria lui unde e? m-a întrebat mama, cu un fel de veselie. În cercurile sociale înalte virtutea nu are viață lungă. Crezi că fățăirul prin patul unor femei străine e mai onorabil decât faptul că eu stau acasă și știu ce face Conrad?

Realitatea, așa cum o știusem până acum, se prăbușea. N-aș zice că îl pusesem pe tata pe un piedestal, dar cu siguranță îl vedeam într-o lumină mai favorabilă decât ar fi fost cazul. Acum mă întrebam ce altceva îmi mai ascund ai mei.

— Câte aventuri a avut?

Mi-am schimbat poziția pe scaun. Simțeam că mai am puțin și încep să am mâncărimi.

Mama a fluturat nepăsător dintr-o mână.

— Vreo șase sau șapte. La amantele serioase mă refer. În rest, cine știe? De Amanda n-am știut, dar au fost altele. Infidelitatea lui a început devreme. Înainte să vă nașteți tu și fratele tău, de fapt. Dar după ce a murit Aaron...

Mi s-a frânt inima. În clipa asta, mama era vulnerabilă și merita să fie iubită. Nu era doar femeia care îmi ignorase existența încă din ziua în care îl pierduse pe fratele meu.

— E îngrozitor, am comentat eu.

Mama a zâmbit puțin.

— Chiar așa e? A fost un tată minunat pentru tine în toți anii în care eu abia dacă puteam să te privesc în ochi. Îmi amintești prea mult de fratele tău.

Oare din cauza asta mă ura? Din acest motiv îmi ignora existența?

A vorbit mai departe, gânditoare:

— Tatăl tău e un om sucit.

— Crezi că e în stare de toate faptele de care e acuzat?

Am încercat s-o privesc în ochi, dar privirea ei era goală. Nu se citea nimic în ochii verde-smarald ai lui Beatrice Roth.

— E capabil să hărțuiască sexual pe cineva? am insistat eu.

A făcut semn să ni se aducă nota și mi-a evitat privirea.

— Vai, se face frig! Hai să continuăm discuția asta altă dată, bine?

◆ ◆ ◆

A doua zi, Whitley, secretara noastră, a ridicat privirea din laptopul ei și mi-a strigat:

— Ari, jos e cineva care vrea să te vadă.

Nedumerită, mi-am deschis agenda digitală.

— N-am nicio ședință până la trei.

Până și ședința de la acea oră urma să aibă loc în SoHo, la câteva străzi distanță de biroul meu.

Din celălalt capăt al încăperii, Jillian și Hailey, designerul nostru grafic, mi-au aruncat priviri cercetătoare. Whitley își rodea pielițele unghiilor. Ținea receptorul interfonului între umăr și ureche.

— El așteaptă jos.

— *El* are un nume? m-am interesat.

— Sunt sigură că are.

— Ar fi cazul să-l întrebi care e.

Whitley l-a întrebat pe omul care aștepta cum îl cheamă. Și-a ridicat capul, ca să mă vadă pe deasupra laptopului.

— Îl cheamă Christian Miller. Zice c-o să fii încântată să-l vezi.

Mi s-a stârnit o senzație stranie în stomac: zeci de fluturași tălțăiau brusc din aripioarele lor catifelate.

— Minte!

Fa i-a transmis replica mea, apoi i-a ascultat răspunsul și a râs.

— Spune că se aștepta c-o să zici asta, dar are informații pe care ți-ar plăcea să le auzi.

— Spune-i că o să cobor într-un minut!

Fără tragere de inimă, mi-am netezit părul, mi-am luat telefonul și ochelarii de soare și m-am îndreptat spre scări. Dat fiind că era exclus să purtăm o conversație plăcută, m-am hotărât să terminăm de vorbit cât mai repede. Fără îndoială, Christian venisc ca să-mi dea alte vești proaste. Întrebarea era: dacă îmi aruncase la coșul de gunoi cartea de vizită, în ziua când ne întâlniserăm la *Brewtherhood*, cum de știa unde lucrez?

Am coborât treptele câte două odată. Christian aștepta pe trotuar. Se juca cu o cutie de chibrituri și vorbea la telefon. Când m-a văzut, a ridicat un deget, făcându-mi semn să aștept puțin. Nu se grăbea să încheie conversația. După ce i-a dat unuia dintre asociații săi o explicație detaliată despre cum voia el ca interlocutorul să înainteze o moțiune pentru a impune ceva în sala de judecată, a încheiat apelul și și-a pus telefonul în buzunarul de la piept al sacoului. Apoi s-a uitat la mine de parcă eram o mâncare mucegăită, veche de trei zile, pe care o găsise în chiuveta din bucătărie.

— Domnișoară Roth, ce mai faceți?

Mi-am pus ochelarii pe nas.

— Până acum cinci minute făceam foarte bine. Acum mă întreb ce tortură nouă ai pregătit anume pentru mine.

— Mă rănești.

A scos un trabuc dintr-un buzunar și a continuat pe un ton care nu părea deloc al unui om suferind:

— N-aș pregăti niciodată o tortură nouă anume pentru tine. Dar e adevărat că n-o să-ți pice bine ce-o să auzi acum.

— Zi ce ai de zis, Miller!

— Voiam să-ți spun personal, ca să nu afli din zvonuri. Avocații aceia pe care i-a angajat taică-tău par la fel de competenți precum niște bolovani. Nici măcar nu sunt în stare să amâne data începerii procesului.

Și-a aprins trabucul.

Din nefericire, deși era nesuferit și îmi sufla fumul direct în față, Christian semăna mai degrabă cu un manechin de pe coperta revistei *Esquire* decât cu personajul negativ dintr-un film cu mafioți.

— Au apărut alte patru femei care susțin acuzațiile Amandei Gispen. Una are câteva poze deocheate, foarte intime, pe care i le-a trimis taică-tău. Nu e deloc plăcut să vezi așa ceva, dar, dacă vreau să-mi reprezint clienta așa cum se cuvine, trebuie să împărtășesc pozele astea cu alții. Așa că le voi include printre probele acuzării. Pozele vor fi prezentate la proces, în sala de tribunal.

M-am sprijinit de zidul clădirii și am inspirat adânc, tremurător, încercând să nu par la fel de afectată precum simțeam. Eram devastată. Situația scăpa de sub control. Acum *cinci* femei depuneau mărturie împotriva ta*te*ii! Și existau poze incriminatoare!

Oare tata e vinovat? Este în stare de asta?

Acum înțelegeam de ce mama spusese că nu vrea să știe adevărul despre faptele tatei. Răspunsul era înspăimântător. Puteam să fac față unei singure plângeri din partea unei femei. În lipsa unui context și a altor victime, îi puteam găsi acuze tatei.

Dar cinci plângeri erau o mare problemă, mai ales că eu însămi, ca femeie, știam cât de copleșitor este gândul de a sta în boxa martorilor, în fața unor avocați experimentați, și de a fi luată la întrebări în legătură cu o experiență atât de traumatizantă. Mi s-au înmuiat genunchii.

Christian m-a studiat atent, de parcă aștepta să-mi pice fisa.

— Problema asta n-o să dispară, Ari.

Am sărit ca arsă și am căscat ochii la el.

— Mi-ai zis „Ari"?

A roșit puțin și s-a corectat:

— Arya. Dacă nu te distanțezi față de încurcătura asta, viața ta o să fie dată complet peste cap.

— Da, așa-i. Iar tu abia aștepți să asiști la spectacol. Te aștepți să nu mai fac muncă de PR pentru tatăl meu?

Mi-am dat părul peste umăr.

— Nu. Mă aștept ca el să renunțe la serviciile tale și să te scutească de o conversație foarte neplăcută. Dacă ție ți-e greu s-o faci, roag-o pe Jillian să-i spună lui Conrad că n-o să mai lucrați pentru el.

Cum de știa despre Jillian? Oare chiar avea impresia că îl cred că-și face griji pentru mine?

— Să te distanțezi de situația asta e decizia corectă. Dacă stau să mă gândesc mai bine, n-am idee de ce n-ai făcut-o deja.

— Nu te preface că mă cunoști! Și nu sufla fumul spre mine!

I-am luat trabucul dintre degete, l-am rupt în două și am aruncat bucățile într-un coș de gunoi din apropiere.

— Ești nebună.

Dar pe fața lui se citea amuzament, nu enervare.

Îi *plăcea* să mă sâcâie. Savura furia mea.

— Iar nebunia ta mi se pare ciudat de încântătoare, a adăugat el.

— Nu flirta cu mine!

— De ce nu?

Of! Bună întrebare! Atracția dintre noi era exasperantă.

— Și cum rămâne cu Claire? am întrebat.

A scuturat din cap.

— De săptămâna trecută, Claire e de domeniul trecutului.

Am spus pe un ton inexpresiv:

— Îmi pare rău să aud asta.

A rânjit.

— Îți pare rău pe dracu'!

— Ai dreptate. Sunt prea concentrată pe haosul din viața familiei mele.

— E de-nțeles.

Nu ne puteam abține să ne sorbim din ochi.

— Apreciez că m-ai prevenit, domnule Miller.

— Procesul o să fie scurt. Judecătorul Lopez nu vrea spectacol. Dovezile sunt foarte numeroase. Cred că sentința va fi dată destul de rapid.

L-am prevenit:

— Ai face bine să taci.

M-am răsucit spre ușa de la intrare, pregătită să plec.

— Arya?

Oar nu m-a auzit?

M-am întors iar spre el, afișând un zâmbet fals.

— Da, Christian.

— Nu veni în sala de judecată săptămâna viitoare! Se vor prezenta chestii pe care nu vrei să le vezi. Ca să nu mai spun că o să-ți îngropi cariera.

Mi-a vorbit blând. Privirea lui nu era la fel de rece ca în urmă cu câteva zile, în saună.

— Pentru unele lucruri merită să mori. E vorba despre tatăl meu.

— Da. E vorba despre tatăl tău. Nu despre *tine*. Imediat ce moțiunea pentru conexarea reclamațiilor va fi acceptată, presa va da năvală să scrie despre subiectul ăsta, iar atunci nicio poză în care taică-tău pupă bebeluși într-un spital nu va putea face problema să dispară. Investitorii o să-și retragă banii din fondul lui de investiții. Consiliul director o să-l oblige, probabil, să demisioneze. Acum sunt alte acuzații, deci s-a schimbat și pedeapsa posibilă. Conrad Roth nu se va întoarce pe Wall Street. Dacă vrei să-ți păstrezi cariera, acum e timpul să te distanțezi de el.

— Tu i-ai întoarce spatele propriului tată?

Am mijit ochii la el.

Christian a zâmbit trist și a privit în pământ. Se juca cu cutia de chibrituri.

— I-aș călca pe ai mei cu o semiremorcă în schimbul unei cești de ceai călâi. Și nici măcar nu îmi place ceaiul. Nu sunt persoana potrivită căreia să-i pui întrebarea asta.

Replica lui mă făcea să mă simt vulnerabilă. *Vinovată.*

— Vrei să vorbim despre asta? l-am întrebat.

A clătinat din cap și m-a privit în ochi.

— Nu. Acum trebuie să te preocupi de familia ta.

— Da. Și aleg să-i acord tatei prezumția de nevinovăție.

— Aici nu poate fi vorba de așa ceva. Faptele lui au fost înregistrate. Există martori. Nu eu sunt cel care a ucis buna reputație a lui taică-tău. Eu sunt doar medicul legist. Cadavrul lui deja se răcise când am ajuns eu aici. În plus, mai e ceva de luat în considerare.

— Ce anume?

— Nu pot să te scot la o întâlnire cât timp ești implicată în acest caz.

Am rămas cu gura căscată. Eram furioasă sau mai degrabă șocată? Nu-mi dădeam seama. Însă știam un lucru: l-aș fi pocnit peste față dacă familia mea nu ar fi fost deja la ananghie. Omul ăsta întrecea orice limită. Aroganța lui era șocantă.

— Vrei să ieșim la *întâlniri?* am spus disprețuitor.

— N-aș merge chiar atât de departe. Mi-ar plăcea să mă culc cu tine și sunt dispus să fac toți pașii corecți, civilizați, ca să ajung din punctul A în punctul B.

— Ai folosit replica asta și cu Cla...

— Nu. N-a fost nevoie.

Mi-am împins ochelarii de soare în jos, pe nas, și am zâmbit în colțul gurii.

— Ce nostim! Când eram amândoi în saună, nu păreai așa de dornic să te culci cu mine.

— Scena ta din saună a avut un scenariu prost gândit. Ca să nu mai zic că nu voiam să pășesc pe teritoriul problematic al infidelității. Dar acum nu mai am problema asta.

Am ridicat brațele, exasperată.

— Nici măcar nu mă placi!

Am început să mă plimb de colo-colo pe trotuar, ignorând privirile curioase ale oamenilor din jurul nostru. Christian părea foarte în largul lui, ca și cum era obișnuit să-i pună pe ceilalți în situații stânjenitoare.

— Nu e nevoie să te plac ca să vreau să mă culc cu tine. La vârsta ta destul de înaintată, mă aștept să fii familiarizată cu conceptul de sex din ură.

— Și de unde știi care e vârsta mea *destul de înaintată?*

M-am oprit și m-am întors să mă uit la el. Atunci am observat că își conștientiza greșeala — spusese ceva ce nu trebuia să spună —, dar și-a recăpătat iute stăpânirea de sine.

— Știu totul despre oamenii care au legătură cu cazurile mele.

— Dacă ai impresia că o să mă culc cu un tip care vrea să-l ducă la sapă de lemn pe tata, atunci trebuie să te trezești la realitate și să mergi un pic la terapie.

— Deci accepți.

— Să nu mai vii aici, Christian!

I-am întors spatele și am intrat în clădire.

M-am întors în birou. Pe scări, m-am împiedicat de cel puțin trei ori. Aveam mintea împrăștiată din cauza lui Christian, a tatei și a căsniciei alor mei, care era precum un cocktail Molotov. Când am deschis ușa biroului, am dat de expresia împietrită a lui Jillian. Ținea servieta în mână. Se machiase de curând — un semn că era pe picior de plecare.

— Ai uitat de ședința noastră cu ShapeOne! Ne-au sunat să ne spună că ai întârziat jumătate de oră.

Jillian a încercat să nu ridice tonul, dar nu i-a ieșit. Așa se întâmpla de fiecare dată când era supărată. Probabil că uitasem să notez întâlnirea în agenda mea. *La naiba!* Era al doilea client cu care o dădeam în bară luna asta.

— Eu... eu...

Nu știam ce să spun. Jillian a clătinat din cap.

Când a ieșit din birou, m-a împins din calea ei. Am rămas încremenită în prag, întrebându-mă ce naiba se întâmpla cu mine.

◆ ◆ ◆

Toată ziua am încercat să dau de tata. Nu mi-a răspuns la telefon. Adevărul mă împresura din toate părțile, ca și cum aș fi fost înghesuită într-un plic care acum se sigila.

Când am plecat de la birou, am hotărât că vremurile disperate impun măsuri disperate. Am sunat-o pe mama. A răspuns la al treilea sunet de apel. Părea mai rece ca de obicei.

— Arya, mă suni din senin, deci probabil că vrei să mă întrebi de taică-tău.

Salutări și ție, mamă!

Mă săturasem de atitudinea ei.

— Nici tu nu mă suni să mă întrebi de sănătate, i-am întors-o eu. Da, te sun ca să te întreb de tata. Nu răspunde la telefon.

Îi auzeam pașii răsunând în livingul uriaș. Papucii de designer țăcăneau pe podeaua de marmură. Cățelul ei minuscul lătra în fundal.

— Tatăl tău a stat închis în biroul lui toată ziua, împreună cu avocații. Au o discuție cu care nu vreau să am nimic de-a face. Noile dovezi și plângeri o să îngreuneze situația. Îți poți imagina ce o să trebuiască să îndur săptămâna viitoare, la prânzul de la club? Mă gândesc să-l contramandez. Poze cu scula lui, Arya! Cât de vulgar!

Poze cu scula lui. N-aș fi crezut niciodată că o să aud expresia asta din gura mamei.

Din nou, îi păsa doar de cum o afecta pe ea situația asta, nu și pe mine.

Am ajuns la ușa clădirii în care locuiam, am tastat codul de acces și am deschis ușa.

Am repetat întrebarea pe care i-o adresasem la brunch:

— Crezi că e vinovat?

De data asta nu mi-a răspuns cu amuzament, ci cu o liniște gravă. Niciodată nu puteam să deslușesc intențiile mamei, să-mi dau seama ce gândește.

— Asta nu contează, nu-i așa? Suntem familia lui. Trebuie să-i fim alături.

Chiar trebuie? mi-am zis. Chiar dacă tata le făcuse atât de mult rău altor oameni și cu bună știință?

Am deschis ușa apartamentului meu. Mi-am scos pantofii cu toc și m-am uitat la rafturile de pe pereți. Erau încărcate de fotografii cu mine și cu tata, făcute în vacanțe, la baluri caritabile și de sărbători. Nicio poză cu mama. Nu ne însoțea niciodată la evenimente. Tata mă crescuse de unul singur.

— Consecințele financiare sunt alt lucru la care trebuie să ne gândim, a adăugat ea. Dacă taică-tău nu-și dă demisia, compania o să intre în faliment. Și chiar dacă își dă demisia, tot s-ar putea să fie prea târziu. Ca să nu mai spun că daunele pretinse acoperă mare parte din averea lui. Nu pot să cred că ne-a făcut așa ceva!

— Lasă-mă să mă gândesc, mamă!

— Bine. Și... Arya...

Mama și-a tras nasul. Am așteptat să continue.

— Nu te purta ca o străină! Poți să mă suni, să știi. Încă sunt mama ta.

Nu prea ești mama mea, mi-am zis.

Pentru mine n-ai fost nimic, niciodată.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

ARYA

În prezent

M-am hotărât să-mi iau o zi liberă, ca să mă relaxez. De fapt, voiam să fac exact opusul. Voiam să obțin răspunsuri și să analizez acuzațiile care i se aduceau tatei. Până ieri presupusesem că nu minţise când le negase atât de vehement. Acum nu mai eram la fel de sigură. Aseară îi trimisesem mesaj lui Louie, care îmi confirmase că primiseră mai multe cereri de aducere la cunoștință a învinuirii. Alte femei se implicau în proces, iar suma din cea mai recentă declarație despre daune era astronomică; dacă pierdea procesul, tata își pierdea și majoritatea bunurilor.

Cât timp am mers cu metroul, de la mine acasă până la penthouse-ul alor mei, pe Park Avenue, m-am gândit la Christian. Detestam din tot sufletul faptul că avea dreptate: chiar trebuia să mă distanțez de situația tatei.

Când am ajuns la ai mei, mama aștepta la ușă.

— Mulțumesc că ai venit! Am putea comanda sushi pentru prânz, a spus cu un mic zâmbet.

— Aaa... Poftim?

Voiam să mă asigur că nu este o păcăleală. Niciodată nu îmi propusese să petrecem timp împreună. Iar după ce mă respinsese în copilăria mea, nu mai încercasem să-i propun să facem diverse lucruri împreună.

— Să mâncăm sushi. Te-aș putea ajuta să cauți prin lucrurile tatălui tău.

Acum nu aveam timp să mă joc de-a familia fericită împreună cu mama, dar apreciam că se străduia. Am bătut-o ușor pe braț și am trecut pe lângă ea, în drum spre dormitorul principal.

— Scuze, dar lucrez mai bine de una singură.

Am ajuns la ușa dormitorului. Am ciocănit după tiparul secret, pe care îl știam doar eu și tata. *O lovitură ușoară, o bătaie, cinci lovituri ușoare, o bătaie, două lovituri.*

— Tată?

Niciun răspuns. Mama a apărut lângă mine. Își făcea de lucru cu tivul rochiei.

— Toată ziua a avut toane, să știi. Nici măcar avocaților lui nu le-a răspuns la telefon.

— Tată!

Am ciocănit din nou. De data asta, fără să folosesc tiparul secret.

— Deschide ușa! Nu pot să te ajut dacă nu vorbești cu mine. Trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat.

Toată noaptea trecută nu reușisem să închid un ochi. La gândul că tatăl meu putea fi în stare de asemenea lucruri îngrozitoare, îmi venea să mă arunc în râul Hudson.

Mama s-a apropiat de mine.

— Pleacă! a strigat tata, de dincolo de ușă.

— Tată, vreau să te ajut.

— Chiar vrei? Până acum nu prea ai fost de ajutor.

— Am niște întrebări pentru tine.

Atitudinea lui îmi sporea suspiciunile.

— Dacă nu crezi că-s nevinovat, poate n-ar trebui să vii în sala de tribunal.

— N-am spus că nu te cred.

Deși, sinceră să fiu, aveam dubii *foarte* mari în legătură cu nevinovăția lui.

— Vreau doar...

— N-o să-ți răspund la nicio întrebare. Pleacă! a răcnit taică-miu.

Am făcut automat un pas în spate. Mi s-au înfierbântat obrajii, de parcă mă plesnisc peste față. Toată viața mea, tata nu-i pase nici măcar o dată la mine. Asta nu înseamnă că nu-l văzusem comportându-se agresiv cu alții. Dacă eram sinceră cu mine — și în majoritatea timpului, când venea vorba despre el, nu prea eram sinceră cu mine însămi —, trebuia să recunosc că, de când mă știu, tata avusese probleme cu controlul furiei. Dar bineînțeles că furia este aidoma unui cancer: se răspândește în toate domeniile vieții tale. Felul în care te comporți la birou se răsfrânge întotdeauna în viața personală. În cea amoroasă.

— Ai cumva cheia de la dulapurile cu documentele lui? am întrebat-o pe mama. Aș vrea să arunc o privire la contractele lui de angajare.

Tata era un afacerist de modă veche. După părerea lui, toate documentele trebuie să fie scoase la imprimantă și puse la păstrare. Toată corespondența lui cu propriii angajați era ținută în biroul tatei. Era prea prevăzător ca să lase aceste informații la birou.

— Crezi că ți-ar putea fi de ajutor? a spus mama, frământându-și mâinile.

— Merită să încercăm.

Chiar dacă nu era de ajutor pentru cazul tatei, avea să mă ajute să înțeleg dacă vreuna dintre acuzații era întemeiată.

Zece minute mai târziu, stăteam așezată pe covorul luxos din biroul tatei. Aveam în fața mea hârțogăraie din ultimii treizeci de ani. Totul era aici: de la acorduri de servicii până la e-mailuri personale și acte de concediere. Mă întrebam câte dintre aceste documente le înmânase tata lui Louie și lui Terrance și dacă le înmânase vreunul. Mi se părea că procesul ăsta îl încolțise. Pe de-o parte, îmi venea să-l sun pe Christian, ca să încerc să aflu ce dovezi aveau împotriva lui. Dar, așa cum menționase el, scopul său era doar să mi-o tragă, nu să mă ajute.

— Arya?

După trei ore, mama a bătut la ușa biroului. Avea în mână o tavă cu prăjiturele și o limonadă. Acum nu mai era împotriva brioșelor? Deci acum, când era foarte posibil să rămân singura ei rudă apropiată, i se părea în regulă să consum carbohidrați. Mă îndoiam că Beatrice avea să mai stea cu tata, dacă el rămânea fără niciun sfanț.

— O să las astea aici, mi-a spus cu blândețe.

A intrat în vârfurile degetelor. A pus limonada și prăjiturelele lângă mine.

— Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva!

În copilăria mea, aveam nevoie să fii exact cum ești acum. Să fii conștientă de prezența mea, în loc să o detești.

Deși nu îl cunoscusem pe Aaron, îi simțisem mereu lipsa. Aceasta plutea în atmosfera din casa noastră, era impregnată în

fiecare piesă de mobilier, în fiecare tablou. Un gol uriaș ce rămâne în urmă atunci când un membru al familiei dispare.

— Mulțumesc!

Nu mi-am ridicat privirea din munții de hârtii din jurul meu. Mama zăbovea lângă ușă.

Am găsit un alt e-mail scos la imprimantă, din corespondența Amandei cu tata. L-am adăugat la teancul cu informații despre Amanda. Încercam să-mi dau seama în ce punct luase relația lor o întorsătură proastă.

— Mamă, încerc să muncesc.

— Ah! Sigur, te las!

A închis încet ușa.

— Haideți, amante cu inima frântă! Haideți, profitorilor! Arătați-mi adevărata voastră față! Spuneți-mi că totul e o minciună...

Asta șopteam în timp ce răsfoiam documentele.

Probabil că univetsul m-a auzit. Două minute mai târziu, dintre dosare a căzut un plic negru. Era plin de hârtii și sigilat.

Ce naiba?

Am ridicat capul, scrutând încăperea goală, încercând să-mi dau seama dacă se aude vreun zgomot în hol. Niciun sunet. Am luat un cuțitaș de corespondență și am desigilat plicul negru. Un teanc de hârtii galbene s-a revărsat pe covor. Am luat o scrisoare în mână. Inima îmi bătea cu putere în piept. Scrisul părea familiar, și totuși ciudat. Aplecat și înghesuit, ca și cum expeditorul încerca să facă economie de hârtie.

Dragă Conrad,

Am făcut așa cum mi-ai spus. N-am răspuns la scrisorile și apelurile lui Nicolai. Mă simt prost.

E fiul meu, la urma urmei. Dar știi că îți sunt loială. Mi-e dor de el și aș vrea să-l văd curând. Aș putea petrece Crăciunul cu el? Sigur că mi-ar plăcea să-l petrec și cu tine. Dar numai dacă nu vine și ea. N-o sufăr deloc. Nu te merită nici pe tine, nici pe Arya.

Cu dragoste,
Ruslana

Am scăpat scrisoarea din mână. *Nicolai.*

Ruslana vorbea despre Nicolai. Cum adică făcuse ce o rugase tata? Ce motiv ar fi avut tata s-o roage să nu-i răspundă lui Nicky, după ce vechiul meu prieten din copilărie se mutase? Cu mulți ani în urmă, tata îmi dăduse o cu totul altă explicație referitor la ce se întâmplase după acea zi scandaloasă.

Nu era nevoie să fii detectiv ca să tragi o concluzie: conținutul scrisorii sugera că Ruslana și tata aveau o aventură. Probabil că acea „ea" era mama. Într-adevăr, atunci Beatrice refuzase să petreacă Crăciunul împreună cu noi și alesese să facă plajă în Sydney. Nu era neobișnuit ca tata și Ruslana să meargă cu mine în vacanțe și să-mi distragă atenția de la faptul că nu aveam o mamă în viața mea. Dar în toate călătoriile noastre Ruslana stătea într-o cameră separată și abia dacă vorbea cu tata. Am luat altă scrisoare.

Dragă Conrad,

Încep să cred că ești un mincinos. Dacă nu ești, atunci de ce mai stai cu Beatrice?

Ai spus că o s-o părăsești, ca să fim împreună. Totuși, au trecut trei ani. Acum Nicolai e bărbat.

Nici măcar nu-mi vorbește. Am pierdut legătura cu familia mea, fiindcă am crezut că o să intru într-a ta. Am crezut că, după ce îmbătrânesc, Nicolai o să aibă grijă de mine. Acum nici măcar nu-mi răspunde la telefon. Sunt sigură că îți e cunoscută următoarea zicală, fiindcă vouă, americanilor, vă place la nebunie: de ce să cumperi vaca, dacă poți primi laptele pe gratis?
Mă simt folosită, Conrad, și nu-mi place absolut deloc senzația asta.

Încă a ta,
Ruslana

Mi s-a întors stomacul pe dos. Deci atâta amar de vreme nu existase niciun fel de comunicare între Ruslana și Nicolai? Ce legătură avea tata cu toată treaba asta? În ziua când ne descoperise pe mine și pe Nicky în bibliotecă, în timp ce jucam scena sărutului din *Ispășire*, parcă își ieșise din minți. Dar nu era în stare să... Doar tata nu ar fi...

Sărmanul Nicky! Să fi fost tata capabil de o asemenea cruzime?

Dacă miroase ca un porc și arată ca un porc... atunci e un porc.

Am mai luat o scrisoare, apoi încă una. Vedeam cuvintele ca în ceață, printre lacrimi.

Dragă Conrad... Nu pot să mănânc... Nu pot să dorm... Dragostea mea pentru tine arde ca o lampă noaptea...

Dragă Conrad... Mă gândesc să discut cu Beatrice... Dacă nu-i spui tu, o să-i zic eu. Ai zis că o s-o părăsești. Ai mințit?

Dragă Conrad... Sunt disperată. Când o să mă suni?

Dragă Conrad... Te rog, nu mă concedia! Voi fi cuminte. Promit! N-o să-ți mai nesocotesc regulile. Îmi pare rău că am făcut asta. Eram... buimăcită. Nu-mi permit să-mi pierd slujba. Deja am pierdut prea multe.

Ultima scrisoare mi-a spulberat și ultima brumă de speranță.

Dragă Conrad,

Nu-mi dai de ales. O să-i spun eu însămi lui Beatrice.

Dacă nu îmi dai bani ca să tac, o să plătești pentru ce ai făcut.

Ruslana

Ruslana nu-și dăduse demisia, ci fusese concediată.

Concediată. Îndepărtată, ca să nu o întâlnească pe mama. Fusese exilată din împărăția tatei, exact cum pățise Nicolai.

Încă țineam minte ce-mi spusese Conrad în ziua când Ruslana nu mai venise la noi, fără să ne anunțe la telefon sau în scris. Eram studentă. Venisem acasă fiindcă voiam să-i salut.

— Cred că Ruslana a vrut să se mute într-un loc unde locuiesc mai mulți ruși. Fox River e o alegere perfectă, îmi zisese tata.

Mi se păruse atât de straniu că vechea noastră menajeră, care încă din septembrie se plângea de venirea iernii, ar fi ales să se mute de bunăvoie în Alaska. Mi s-a părut ciudat și faptul că n-am putut să fac rost de adresa ei. Voiam să-i trimit flori ori un

coș cu bunătăți, în semn de mulțumire că ne ajutase atâția ani. Dar Ruslana parcă dispăruse de pe fața pământului.

Acum începeam să înțeleg.

Nicolai.

Ruslana.

Aventurile tatei.

Amanda.

Și, pe deasupra, comportamentul tatei față de mine acum, când credea că sunt împotriva lui. Mă exilase și pe mine din împărăția lui.

M-am ridicat, abandonând pe podea hârtiile împrăștiate. La ușă, mama a încercat să mă oprească. Am trecut pe lângă ea, am ieșit din clădire, m-am încovoiat deasupra unui tufiș și am vomitat.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

ARYA

În trecut

A doua zi după ce Nicolai fusese trimis acasă, am cerut să știu:

— Unde e?

Stăteam în prag, în biroul tatei. A trecut o vreme până am reușit să mă uit la el fără să mă tem că o să mă năpustesc la el și o să-l lovesc.

Ruslana continuase să-și îndeplinească sarcinile în casă de parcă nu se întâmplase nimic, dar de fiecare dată când încercam s-o întreb despre Nicky, fie se prefăcea că nu mă aude, fie spăla vasele și împăturea rufele cu mult zel, de parcă nu era în stare să vorbească și să facă acele treburi în același timp.

Tata a ridicat privirea din hârtiile lui, a lăsat stiloul pe masă și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Unde e mama ta, scumpo?

— Ia ghici! am șuierat. Pe undeva prin lume se organizează o săptămână a modei. Probabil că în clipa asta îți toacă banii și te bârfește.

De fapt, mama era într-un centru de yoga, dar voiam să o vorbesc de rău. Era prima oară când spuneam ceva răutăcios despre ea ca să mă simt mai bine. Ciudat este că n-a funcționat. Amărăciunea care mă sufoca devenea din ce în ce mai apăsătoare.

— Răspunde-mi! Unde e Nicky?

Tata și-a împins în spate scaunul directorial și mi-a făcut semn să iau loc în fața lui. M-am îndreptat spre scaun, cu o expresie moborâtă.

— Uite, Arya, n-am cum să-ți spun asta într-un mod care să nu doară. Nici măcar eu nu te pot apăra de adevăr.

S-a scărpinat pe obraz.

— Întâi de toate, regret cum am reacționat când v-am văzut în bibliotecă. Nici nu știi cât de rău îmi pare! Tu ești fiica mea, iar principala mea grijă e să te protejez. Când am văzut că băiatul te înghesuie în rafturile alea, m-am gândit... Ei bine, de fapt, *n-am* gândit. Tocmai asta a fost problema. Am acționat condus doar de instinctul de tată. Fii sigură că după aceea m-am dus la Nicolai și i-am spus cât de rău îmi pare pentru cum m-am purtat. Nu sunt un sălbatic. Nu sunt un om violent. Te asigur că Nicolai era teafăr. Avea câteva zgârieturi, dar nimic mai mult.

Priveam în sus, la tavanul înalt precum al unei catedrale, ca să nu plâng. Știam că nu puteam să-l las să scape așa de ușor după ce făcuse. Mai mult decât atât: nu aș fi putut să-i trec faptele cu vederea nici dacă aș fi vrut. În clipele acelea văzusem un bărbat violent, rău. Un bărbat pe care nu mi-l doream ca tată.

— Minți, am spus cu răceală.

— Crezi că te-aș minți?

M-a privit neajutorat. Era un bărbat diferit de cel care, cu o zi în urmă, îl snopise pe Nicky.

— Da, asta cred. L-ai rănit mult mai tare pe Nicolai.

— Apropo de asta... Scumpo, eu pur și simplu... Nu eram sigur ce văd. Știu că tu și Nicolai erați apropiați. După ce m-am dus să-i cer scuze lui Nicolai, el m-a rugat ceva și n-am putut să-l refuz. Trebuie să înțelegi: am făcut ce a vrut el numai pentru că mă simțeam extrem de vinovat. Am simțit că nu pot să-l refuz, fiindcă exista posibilitatea să facă plângere împotriva mea. Trebuia să mă gândesc la familia mea. Nu poți locui aici doar cu mama ta.

— Ce-ai făcut?

Vocea mea era atât de glacială, încât chiar și eu m-am înfiorat.

— Arya...

— Zi odată, tată!

A închis ochii și și-a cuprins capul în palme. Pentru prima oară, mă întrebam dacă tata este un om bun. Ideea era prea copleșitoare ca s-o pot cuprinde cu mintea. În fond, el era singura mea rudă adevărată.

— Nicolai m-a rugat să-i cumpăr un bilet spre Bielorusia, doar dus, ca să se ducă la tatăl lui, care locuiește în Bielorusia. Am fost de acord.

Totul a început să se învârtă cu mine, deși tălpile mele se sprijineau pe podea.

Nicolai plecase.

— A zis că vrea s-o ia de la capăt în altă parte. Să trăiască într-un loc unde să nu fie nevoit să stea toată vara lângă tine, lângă ispită. Treaba asta îl termina, scumpo.

Îmi venea să vomit. Gustul de fiere mi-a inundat gura. Am înghițit anevoie. Furia, rușinea, dezamăgirea... Și, mai presus de toate, umilința.

Deci așa te simți când ți se frânge inima. Parcă ești înjunghiat în suflet de o mie de ori.

— A zis că nu mai vrea să-și petreacă verile aici?

Am clipit apăsat. Cu greu îmi stăpâneam lacrimile. Tata și-a acoperit fața cu mâinile, apoi și-a sprijinit coatele pe birou. Nu putea îndura să mă vadă în starea asta.

— Îmi pare rău, Arya. Sunt sigur că Nicolai ține foarte mult la tine. Pur și simplu nu vrea ca situația să fie... complicată. Îi respect dorința. Să știi că am încercat să-l conving să rămână aici. Am făcut-o mai mult de dragul Ruslanei. E singurul ei fiu.

În timp ce cântăream aceste vești, simțeam că mâinile îmi tremură în poală. Ideea de trădare m-a lăsat fără suflare. Deși Nicky și cu mine eram împreună doar vara, acele veri mă menținuseră pe linia de plutire. Verile petrecute cu el mă umpleau de stări minunate. Mă ajutau să înfrunt lumea.

— O să-l uiți. Acum ți se pare că e sfârșitul lumii, dar adevărul e că fiecare sfârșit aduce cu sine un nou început. Ești atât de tânără, încât în scurt timp nici măcar n-o să-ți mai aduci aminte de el.

— O să-i cer Ruslanei numărul lui de telefon.

Mândria mea era rănită, dar să nu mai vorbesc niciodată cu Nicky era mai rău decât un orgoliu șifonat. Tata și-a trecut o mână prin părul grizonant și a răsuflat prelung.

— N-o să ți-l dea, a spus cu asprime.

Apoi, pentru a-și îndulci cuvintele, mi-a explicat:

— Ruslana încearcă să repare relația ei cu Nicolai. El nu vrea să mai aibă nicio legătură cu familia Roth. Și pe bună dreptate.

— Vrei să spui că din cauza comportamentului tău nu mai vrea să aibă de-a face cu noi, nu?

Scrâșneam din dinți din pricina furiei.

— Nu de asta. Nicolai crede că intenționat l-ai ademenit în bibliotecă. Nu vrea să-ți vorbească.

Încă o lovitură!

Mi-am îndreptat umerii și am întrebat cu voce oțelită:

— Ai adresa tatălui său? Vreau măcar să-i scriu.

Refuzam să mă dau bătută. Nicky trebuia să afle adevărul.

— Sigur, o să-ți dau adresa. Ia-o ușor când îi scrii, bine? Să nu-i scrii la supărare! Mă simt îngrozitor pentru ce s-a întâmplat. Sper să-și poată găsi locul acolo.

Nu! Eu sper să se întoarcă acasă. La mine.

Voiam ca Nicky s-o dea în bară acolo.

Să se recunoască învins și să se întoarcă aici.

Atunci am descoperit că dragostea mai are o latură, una întunecată, spinoasă. Plină de cuie ruginite și de puroi. Otrăvitoare, la fel ca mine.

— Încă ceva, tată.

— Da, scumpo?

— Să nu-mi mai vorbești! Pentru mine ești ca și mort.

◆ ◆ ◆

În acea seară i-am scris lui Nicky prima scrisoare. Avea patru pagini. În ea, îmi ceream scuze și îi explicam ce se petrecuse în ziua când tata ne surprinsese în bibliotecă. Am adăugat și poze cu noi doi, făcute la piscină și în parc. Dintr-un motiv necunoscut, eram îngrozită că o să-mi uite chipul. I-am dat scrisoarea Ruslanei, cu timbrul deja lipit, și i-am urmărit cu atenție reacția. Expresia menajerei mele a rămas neclintită. M-a asigurat că o să pună scrisoarea la poștă.

Două săptămâni mai târziu, i-am scris lui Nicky din nou. De data asta, l-am acuzat de mai multe lucruri: că mă ignoră, că m-a trădat, că a întors spatele prieteniei noastre.

Între timp, tata încerca să-mi intre din nou în grații. M-a copleșit cu cadouri — un aparat de fotografiat nou, bilete la music-hallul *Wicked*, o poșetă pe care majoritatea femeilor adulte ar considera-o prea luxoasă —, dar n-am cedat.

În săptămâna următoare i-am trimis lui Nicky a treia scrisoare, în care îmi ceream scuze pentru ce scrisesem în a doua scrisoare.

Cu cât trecea mai mult timp fără să primesc răspuns, cu atât mai mult creștea disperarea mea. Eram nostalgică, panicată, copleșită de vină și de indignare. Dacă hotărâse să se descotorosească de mine așa de ușor, atunci poate că merita să-l cicălesc. Mândria mea, care deja era foarte fragilă, a fost făcută fărfeniță. Voiam doar să vorbesc cu Nicky. Să-i aud vocea. Să-i văd iar zâmbetul în colțul gurii, atunci când îmi adresa o replică sarcastică.

În primele patru luni din clasa a noua, i-am scris enorm de mult. Răspunsul lui Nicky a venit sub forma unui cadou nedorit, în Ajunul Crăciunului: toate scrisorile mele fuseseră trimise retur, încă nedesfăcute.

Și astfel, într-un târziu, m-am resemnat.

Nu voia să-mi vorbească. Nu îl interesa să afle ce mai fac. Nu voi să mai știe de existența mea.

Între timp, tata aștepta o ocazie de-a ne împăca.

— Îmi pare foarte rău! spunea. Aș face orice ca să îndrept situația.

◆ ◆ ◆

Se scurseseră luni bune, dar furia mea nu dispăruse. În anul acela abia dacă am dat ochii cu tata. Îmi umpleam serile și weekendurile cu diverse activități la care el nu participa.

Într-o zi, când golul din inima mea, provocat de lipsa lui Nicky, părea mai mare decât de obicei, tata a trecut pe lângă camera mea. Stăteam în pat, holbându-mă în gol.

— Ce-ai văzut așa de interesant la tavan? a întrebat.

— În casa asta nenorocită nu există priveliște mai bună.

Îmi dădeam seama că vorbeam ca o răzgâiată.

— Ridică-te! Hai să-ți arăt o priveliște!

— Deja mi-ai arătat destule.

Știam amândoi că mă refer la Nicky. Băiatul ăsta încă mă obseda.

— O să fac așa încât să merite osteneala, a încercat el să mă convingă, cu voce rugătoare.

— Mă îndoiesc!

Furia mea împotriva tatei nu scăzuse. Înțelegeam că nu am pe cine să mă bazez, în afară de Jillian. Prietenile mele din liceu nu erau trainice, iar rudele mele locuiau departe.

— Dă-mi o șansă! a cerut tata, apoi și-a sprijinit un umăr de tocul ușii. Că o să fie azi, luna viitoare sau la anul, tot o să cedezi. O să te conving să mă ierți. Să fii sigură de asta!

— Bine, m-am pomenit că răspund. Dar să nu crezi că după aia o să fim prieteni la cataramă!

M-a dus la muzeul Met Cloisters, ca să văd arta și arhitectura medievală. Ne-am plimbat împreună, în tăcere.

Când am ajuns la gisanți, tata a spus:

— Să știi că sunt mai mulți de-ăștia în Westminster Abbey. Preferatul meu este cel al reginei Elisabeta I. Aș putea să te duc acolo să-l vezi, dacă vrei.

— Când? am întrebat cu dispreț.

Cumva, nu știu când, să fiu răutăcioasă cu el se transformase în ceva normal, precum mâncatul. O altă sarcină de bifat în agenda mea.

— Mâine sunt liber. Vrei să mergem? a propus el, ridicând din sprâncene și adresându-mi bine cunoscutul lui rânjet șiret.

— Eu am școală mâine, am zis, ceva mai îmbunată.

— În Londra o să ai ce învăța. E un oraș plin de istorie.

Și astfel, după un an, am ales calea ușoară și l-am primit iar pe tata în viața mea.

Să vizităm împreună muzeul a devenit un obicei lunar.

◆ ◆ ◆

Londra nu m-a schimbat.

Nici călătoriile la Paris, la Atena sau la Tokyo.

Încă eram obsedată de orice lucru care avea legătură cu Nicky. Eram nespus de dornică să primesc măcar frânturi de informații despre el.

Am schimbat tactica: de la preocuparea constantă față de Nicky am trecut la reprize scurte de întrebări și de cicăleală. Uneori treceau săptămâni întregi fără să-l pomenesc, după care întrebam încontinuu despre el, zile în șir.

Ruslana mi-a explicat că Nicky era fericit în Minsk și că nu îmi răspundea la scrisori din cauză că avea un program încărcat. Tata mă susținea, dar, de fiecare dată când îl rugam să apeleze la detectivul lui personal, ca să afle ce mai face Nicky, mă refuza. Zicea că refuză de dragul *meu*. Că trebuia să-*mi* văd de viață. Și adăuga că detestă să vadă cum mă consum din cauza obsesiei mele.

Poate că era ceva în neregulă cu mine. Dragostea poate să te îmbolnăvească? Bănuiam că da. Toată viața *mea* o văzusem pe

mama jelindu-l pe fratele meu. Eu nu voiam să tânjesc după un om care nu avea să se întoarcă la mine.

Totuși, la șaisprezece ani, când am avut parte de al doilea sărut din viața mea — cu Andrew Brawn —, tot ce mi-a trecut prin minte a fost că Andrew nu e Nicky.

Dar știam că e imposibil să-l forțez pe tata să facă ceva împotriva voinței lui. În plus, trebuia să-mi aleg cu grijă bătăliile. Mama nu mai petrecea timp cu noi aproape deloc. Singura mea rudă adevărată era tata. Nu voiam să distrug relația noastră certându-mă cu el din cauza unui băiat care nici măcar nu se deranjase să-mi răspundă la scrisori.

Anii s-au scurs. Am avut tot felul de experiențe cu băieți — alții decât Nicolai Ivanov. Primele șapte minute în rai[1] (Rob Smith). Primul meu sărut cu limba, sub tribunele de pe terenul de sport (Bruce Le). Primul meu iubit (Piers Rockwysz) și prima despărțire dureroasă (Carrie și Aidan, din *Sex and the City*; sincer să fiu, Piers era mișto, dar nu se ridica la nivelul lui Aidan). Nicky era mereu prezent în subconștientul meu. Fiecare iubit pe care-l avusesem fusese jalnic, în comparație cu el. Mă întrebam cu câte fete se sărutase de-a lungul anilor, dacă se mai gândea la mine când le atingea pe altele sau când își strecura mâna pe sub fusta lor. Mi se părea dureros că nu puteam să-i adresez aceste întrebări. Dar poate că era și un noroc, pentru că, într-un fel, nu îmi doream să știu răspunsurile.

Când am împlinit optsprezece ani, primul lucru pe care l-am făcut a fost să îl sun pe detectivul personal al tatei. David Kessler era cel mai bun detectiv particular din Manhattan.

[1] Joc jucat de adolescenții nord-americani la petreceri. Un băiat și o fată petrec șapte minute într-un loc strâmt și întunecos (de exemplu, un șifonier), unde pot face orice doresc pentru șapte minute.

La o lună după ce l-am rugat să-l caute pe Nicky, David a luat legătura cu mine și m-a anunțat că fostul meu prieten din copilărie murise.

Nu m-am ridicat din pat trei zile, după care teama c-o să ajung să înghit pastile, ca mama, a întrecut tristețea de a ști că Nicky nu mai trăia.

Atunci mi-am jurat să uit că Nicolai Ivanov a existat.

De-ar fi fost atât de ușor...

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CHRISTIAN

În prezent

În prima zi a procesului, Arya a venit în sala de judecată.

Era evident că hotărâse să nesocotească sugestia mea prietenească de a sta deoparte. Reacţia ei îmi sugera să-mi văd de treaba mea şi să nu-i mai dau sfaturi.

Cel puţin se aşezase în zona pentru public, nu pe banca rezervată familiei, unde ar fi fost în văzul tuturor. Fie din orgoliu, fie pentru că ştia că, indiferent ce făcea, nu avea să scape de dezastru, Conrad Roth nu angajase o femeie avocat, aşa cum îi sugerasem Aryei.

Cinci victime îl acuzau pe Roth de şase incidente de hărţuire sexuală şi cereau daune totale în valoare de 200 de milioane de dolar, deci 40 de milioane pentru fiecare reclamantă.

Spre deosebire de oricare alt hărţuitor sexual care avea o poziţie socială şi o avere la fel de mare ca a lui, Conrad nu se sinchisise să-şi ascundă faptele. Bănuiam că peste o lună judecătorul Lopez avea să ne ceară să susţinem pledoariile finale.

Stăteam în fața judecătorului Lopez, pregătit să susțin pledoaria de deschidere. Purtam un costum Brunello Cucinelli și aveam o expresie sumbră pe chip. Cu greu am reușit să-mi iau ochii de la femeia așezată pe ultimul rând din sală. Arya stătea dreaptă ca o lumânare, cu nasul în vânt. Era întruchiparea eleganței și a rafinamentului. Nu mai venise la piscină, așa că pentru o săptămână, după ultima noastră întâlnire, am fiert în suc propriu. Mă trimisese la plimbare, după ce o invitasem la cină. Evident, respingerea ei m-a făcut să o doresc și mai mult.

Nu știam când anume începuse să se estompeze granița dintre a vrea să-i trag țeapă Aryei și a vrea să *i*-o trag. Eram periculos de aproape de a o încălca.

Indiferent cât de irațional, cât de ilogic și de periculos era (și nu încăpea îndoială că, dacă o atingeam, exista posibilitatea să-mi compromit cazul, perspectiva parteneriatului și viața mea, în general), o doream pe Arya.

Pe deasupra, meritam să fie a mea. După roată suferința pe care o îndurasem din cauza ei, să o am în patul meu ar fi fost premiul de consolare perfect.

Putea să-și vadă de viață după ce terminam cu ea. Acum, când scumpul ei tătic urma să fie dat afară din compania de fonduri de investiții pe care o administra și să devină un proscris, probabil că Arya urma să se mărite cu un bărbat sub nivelul ei.

Din nefericire pentru Arya — și, poate, pentru mine însumi —, pledoaria mea de deschidere a inclus o fotografie cu scula lui taică-său. Conrad *i*-o trimisese unei stagiare în vârstă de douăzeci și trei de ani. Poza se lățăia pe un ecran, în mijlocul sălii, mărită de câteva ori. Părul pubian și semierecția lui Conrad erau cât se poate de vizibile.

Am încercat din răsputeri să nu mă uit la Arya în timp ce le explicam juraților că părâtul îi trimisese o asemenea poză unei femei mai tinere decât fiica lui. Îmi venea să vărs. M-am silit să ignor prezența Aryei atunci când clienta mea înlăcrimată a explicat, în boxa martorilor, cât de mult a afectat-o revelația că șeful ei e un ticălos pervers.

Prima zi de proces a decurs fără probleme. Reclamantele erau convingătoare. Juraților se arătau a fi plini de empatie. Eu am oferit un joc actoricesc demn de un Premiu Oscar, ascultându-le și încruntându-mă preocupat.

Când judecătorul Lopez a anunțat că vom lua o pauză, m-am răsucit spre locul unde stătea Arya și am văzut că era gol.

Eu, Claire și reclamantele am ieșit împreună pe ușile duble ale sălii de judecată. Am discutat despre pledoarie cu clientele mele și am coborât scările tribunalului, strecurându-mă printre coloanele impresionante. Ploaia îmi stropea costumul. Vizavi, pe trotuarul celălalt, am surprins cu coada ochiului o coamă castanie, pe care aș fi recunoscut-o oriunde. *Arya*. A intrat într-o cafenea.

S-a răsucit spre mine. Exact când m-a întrebat dacă vreau să mergem să bem o cafea și să discutăm, am îndemnat-o:

— Ia-o înainte! Ne vedem la birou.

Claire a înghițit anevoie, apoi a încuviințat din cap.

— Da, da, bineînțeles.

Cu privirea lipită de ușa cafenelei, am traversat strada și am intrat acolo. Arya se așezase la o masă în dreptul unei ferestre mari. Ținea între palme o ceașcă de cafea. M-am așezat pe scaunul din fața ei, conștient că mă jucam cu focul în apropierea unui butoi plin cu zeci de kilograme de explozibil.

— Cum te simți azi?

Mi-am dat seama pe loc că era o întrebare aiurea. Cum naiba credeam că se simte Arya? În ultimele șapte ore îi săpaserăm groapa lui taică-său.

Arya a ridicat privirea. Părea puțin dezorientată. Ploaia bătea în geamul din fața noastră.

A gemut și s-a frecat la ochi.

— Credeam că avocații ar trebui să fie pricepuți la interpretarea limbajului nonverbal. Ghicește singur cum mă simt!

Mi-am pus servieta între noi și i-am zis:

— Prefer să vorbesc verde-n față.

Arya a dus ceașca la buze.

— Nu mai spune! În cazul ăsta, uite o știre-bombă: nu vreau să vorbesc cu tine, Christian! *Niciodată!*

M-am prefăcut că nu am auzit replica.

— De ce ai venit azi la tribunal?

Nu-mi stătea în obicei să hărțuiesc femeile și nu le dădeam atenție decât dacă o doreau. Fiindcă eram croiți la fel, știam că mecanismul de apărare al Aryei era să-i țină pe ceilalți la distanță. Însă mă îndoiam că în aceste clipe își dorea într-adevăr să fie singură.

— Conrad n-a dat nici cel mai mic semn că te-a văzut în sală, am adăugat.

— În centrul sălii era o poză cu scula lui. O poză de mărimea unui ecran de cinema! E cam greu să-ți privești copilul în ochi după așa ceva.

— Exact! Nu se poate să mai crezi că e nevinovat.

— Nu sunt deloc sigură că e nevinovat.

A pus ceașca pe masă și a învârtit-o între degete, cu un aer absent.

— Încă am îndoieli c-ar fi vinovat. Dar ai dreptate: tata mă ignoră. Nici măcar nu-mi răspunde la telefon.

— E o formă de recunoaștere a propriei vinovății.

Am luat ceașca dintre degetele ei și am sorbit din ea. Își bea cafeaua fără zahăr și fără lapte. La fel ca mine.

— Revin la întrebarea mea: de ce ai venit în sala de judecată?

— E greu să-ți abandonezi familia, chiar dacă respectiva familie e îngrozitoare. E mai rău decât dacă ar fi murit. Dacă ar fi murit, măcar l-aș putea iubi mai departe.

În calitate de fiu a doi părinți nesimțiți, o înțelegeam perfect.

— Și cum rămâne cu mama ta? am întrebat-o.

— Să fiu sinceră, nu prea mi-a fost mamă. De-asta am trecut cu vederea semnele bătătoare la ochi că tata făcea lucruri îngrozitoare. Ai zis că nu ești apropiat de ai tăi, nu?

Am zâmbit crispat.

— Așa-i. Nu sunt.

— Ești singur la părinți?

Am făcut semn că da.

Și-a sprijinit bărbia în palmă.

— Ți-ai dorit vreodată să fi avut frați? m-a întrebat Arya.

— Nu. Cu cât sunt mai puțini oameni în viața mea, cu atât mai bine. Tu?

— Am avut un frate, a spus gânditoare, privind ploaia care se întețise. Dar a murit acum mult timp.

— Îmi pare rău.

— Uneori mi se pare că o să fiu mereu o jumătate dintr-un întreg. Niciodată nu voi fi o persoană completă.

— Nu spune asta!

În ciuda imperfecțiunilor tale, n-am întâlnit niciodată un om atât de complet ca tine.

Brusc, Arya s-a încruntat. Și-a înclinat capul într-o parte și m-a pironit cu o privire cercetătoare.

— Ia stai! Ai voie să-mi vorbești?

— Nu mai ești implicată în caz. Nu-i mai oferi tatălui tău servicii de PR și numele tău nu e pe lista martorilor.

În ciuda acestor argumente, faptul că vorbeam cu fiica acuzatului era, în cel mai bun caz, un gest neortodox sau, în cel mai rău caz, o catastrofă pe cale să izbucnească.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios? s-a mirat Arya.

— La câteva zile după ce am fost la biroul tău, Conrad a șters de pe site-ul firmei pe care o administrează pasajele în care era menționată Brand Brigade. Bănuiesc că tu i-ai cerut să le steargă.

A căscat ochii. Deci presupunerea mea era greșită. S-a ridicat brusc de la masă, iar cafeaua ei s-a vărsat. Lichidul maroniu s-a împrăștiat pe masă și pe podea. Mâna îi tremura când a ridicat ceașca.

— O seară frumoasă, domnule Miller!

A deschis ușa în grabă și a ieșit valvârtej în stradă. Mi-am luat servieta și am urmat-o. Îmi dădeam seama că mă purtam ca un nesăbuit. În clipa asta, pur și simplu o căutam cu lumânarea. Judecătorul Lopez ar fi avut tot dreptul să mă elimine din caz, dacă descoperea ce făceam.

Istoria se repetă.

— Arya, oprește-te!

Făceam slalom prin mulțimea care străbătea Manhattanul. Turna cu găleata. Ploaia îmi lipea părul de pielea capului.

Arya a iuțit pasul. Fugea. Fugea de mine.

Am accelerat.

— Arya!

Nici măcar nu știam ce voiam să-i spun. Știam doar că doream să am ultimul cuvânt. Ploaia îmi bătea în față. Ea s-a oprit într-o intersecție, la lumina roșie a unui semafor. Era încolțită. S-a răsucit spre mine, parcă gata să mă atace. Ochii verzi i se mișcau nebunește în orbite.

— *Ce?* Ce vrei de la mine, Christian?

Totul și absolut nimic.

Vreau lacrimile tale, scuzele tale, regretul tău, corpul tău.

Și mai presus de toate, vreau să-ți amintești de noi doi. De ce a fost cândva între noi. Și de ceea ce nu vom mai putea fi niciodată.

Mi-am trecut o mână prin părul ud.

— De ce n-ai mai venit la piscină?

Și-a lăsat capul pe spate și a râs. Era atât de frumoasă, că-mi venea să-mi dau singur un șut în fund pentru că preluasem cazul și nu lăsasem pe altcineva să-l doboare pe Conrad Roth. Atunci aș fi putut avea o aventură fierbinte cu fiica lui, plină de weekenduri petrecute în locuri exotice, dezbrăcați, cu șampanie și sex pervers.

Arya mi-a vorbit printre dinți:

— La început, am vrut să scormonesc după chestii urâte despre tine. După care...

A tăcut brusc. Nu prea voia să-și încheie propoziția.

— După care am înțeles că nu tu ești adevăratul personaj negativ în povestea asta.

— Ai dreptate. Nu sunt.

Și totuși, nu era chiar așa. Din anumite puncte de vedere, eram personajul negativ.

Nici eu, nici ea nu ne sinchiseam de ploaia care ne biciuia fețele. Stăteam nemișcați pe trotuar. Mirosul ei — miros de

piersici, de zahăr și de Arya — se simțea mai tare. Semaforul s-a făcut verde. M-am apropiat de ea. Simțeam un neastâmpăr în degete. Îmi doream să-i cuprind obrajii în palme.

— Acceptă situația! Întoarce-i spatele tatălui tău, așa cum ți-a făcut și el ție! Hai să ieșim amândoi la cină!

A scuturat din cap și a închis ochii. Din părul ei au zburat stropi. Brusc, parcă aveam din nou paisprezece ani. Mi-am lipit fruntea de a ei și i-am inspirat parfumul. Spre surprinderea mea, nu m-a împins. Părul ei s-a lipit de al meu, iar nasurile ni se atingeau. Simțeam cât de tare îi bate inima. Voiam să-i fac lucruri la care nu ar fi trebuit să mă gândesc.

— Doamne! a exclamat Arya.

Și-a sprijinit pumnii pe pieptul meu.

— Vreau ca toate astea să înceteze! a adăugat.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău!

O spusesem cu toată sinceritatea. Micul și inocentul Nicky ieșise la iveală, cu tot cu slăbiciunea lui idioată pentru fata asta.

— Mă simt atât de pierdută..., a spus Arya, după care a răsuflat apăsat.

— O să te regăsești în curând, când se termină procesul. Când lucrurile se vor așeza.

— Visul tău este să i-o tragi unui Roth?

Buzele ei erau atât de aproape de gura mea, încât puteam să le simt gustul.

— Nu, nu oricărui membru al familiei Roth. Doar unuia. Să i-o trag e pe lista mea cu chestii de făcut înainte să mor.

— Și de obicei reușești să bifezi ce ai pe listă?

— Da, de cele mai multe ori.

— Ei, pe mine n-o să mă ai.

— Deja ești pe jumătate a mea.

Stăteam lipiți unul de celălalt. Hainele noastre erau leoarcă. Arya nu a dat înapoi. Nu s-a îndepărtat. Mi-am amintit de fata de doisprezece ani cu care pierdeam vremea în cimitir. Cea care nu mă lăsa să câștig în nicio ceartă. Fata aceea încă era prezentă.

— Pui pariu că nu sunt a ta? m-a întrebat.

Stropi de ploaie i se agățaseră în gene. Niciodată nu fusese atât de frumoasă, de distrugătoare și de reală.

— Sigur! am răspuns, cu gura nespus de aproape de buzele ei. Hai să ne distrăm puțin! Dacă o să facem sex, tu o să plătești retroactiv pentru toate cinele la care o să te scot.

Cineva a trecut în grabă pe lângă noi, căutând un loc ferit de ploaie. Aproape că împins-o pe Arya în stradă. Am apucat-o de talie și am tras-o spre mine. În tot acest timp, nu ne-am luat ochii unul de la celălalt.

— Ce galant ești! Iar dacă nu vom face sex — adică dacă o să câștig eu —, o să-mi răspunzi la toate întrebările despre cazul tatei.

— Nu pot să fac asta.

— *După* ce se încheie procesul, m-a lămurit ea. Tot atunci o să stabilim cine a câștigat pariul.

I-am petrecut șuvițele ude după urechi.

— OK, așa facem! Cu câteva condiții: întrebările tale să nu întreacă măsura și să avem în vedere acordul de confidențialitate față de clienta mea.

— Cât o să dureze procesul? m-a întrebat.

Mă fascinau buzele ei, cât de ude erau și ce formă luau când pronunțau vocalele.

— Patru săptămâni. Sau cinci, dacă avocaților tatălui tău le vine mintea la cap și își fac treaba. Dar, sincer să fiu, pare puțin probabil.

— Ai face bine să dai tot ce poți la proces! mi-a zis Anya.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Am petrecut-o din ochi. În mod inexplicabil, simțeam că mi se furase ceva.

Ari și Nicky.

Nicky și Ari.

Atunci, demult, nu fusesem suficient de bun pentru ea.

Eram hotărât să-i dovedesc că acum eram mai mult decât putea ea să ducă.

◆ ◆ ◆

Mai târziu, în acea seară, eu și Arsène eram într-un bar foarte popular, aflat în cartierul SoHo. Din întâmplare, ne-am întâlnit cu Jason Hatter, un tip destul de OK, care îmi fusese coleg la Drept, la Harvard. Ne-a zărit din capătul opus al barului. Și-a sărutat partenera pe obraz și a venit la noi. Ne-a zis că de curând fusese numit partener în firma unde lucra. Și totuși, părea la fel de fericit ca un bărbat care era nevoit să-și câștige existența lingând subsuorile altora.

— Tot nu te-au făcut partener? m-a întrebat Jason, mai degrabă cu surprindere decât cu aroganță.

Era un tip de treabă, dar era limpede că avea la fel de mult tact precum un șervețel murdar.

— Christian încă le face curte avocaților de la Tati & Tati, a explicat Arsène.

Prietenul meu m-a bătut ușurel pe șale, de parcă aș fi fost iubita lui. L-am plesnit peste mână și i-am aruncat o căutătură urâtă.

— O să devin partener anul acesta, i-am zis lui Jason.

— A, nici nu mă îndoiesc că așa va fi! Ți-ai construit o reputație foarte bună. Iubita mea mă întreabă dacă ai pe cineva.

M-am gândit la Arya — nu la Claire, așa cum ar fi fost ca-zul —, apoi am scuturat din cap.

— Amice, nu te supăra, dar nu mă dau în vânt după sexul în trei.

Jason a izbucnit în râs.

— Nu-i vorba de asta. Iubita mea vrea să te cupleze cu o prietenă de-a ei.

M-am încruntat.

— Aha! Nici asta nu mă interesează.

După ce a plecat Jason, Arsène s-a răsucit spre mine, cu un rânjet triumfător.

— Să revenim la ce povesteai! Vreau să mă asigur că am înțeles bine: ziceai că te-ai *ținut* după ea pe stradă?

Am luat paharul de coniac și mi-am frecat bărbia.

— Exact!

Prietenul meu a vorbit mai departe, tărăgănând cuvintele și uitându-se la mine de parcă ar fi trebuit să port cască de protecție, fiindcă eram un pericol și pentru mine însumi, și pentru toți cei din jurul meu:

— După aceea ai pus pariu cu ea că o s-o convingi să se culce cu tine, deși nici măcar nu ai numărul ei de telefon?

— Am numărul ei de telefon, am subliniat. De fapt, nu mi l-a dat de bunăvoie.

— Cum adică?

— Am rugat-o pe secretara mea să-i găsească numărul.

Arsène a încuviințat din cap. Parcă aștepta să-mi dau seama cât de nebunească era chestia asta.

— Și pe urmă aproape că ai sărutat-o.

— Dar nu am sărutat-o...

— De ce?

— Pentru că ar fi complicat situația.

Era o minciună. Adevărul era că știusem că, dacă încerc să o sărut, Arya o să mă respingă. Dar aveam răbdare și eram dispus să aștept.

— Îmi pare rău să ți-o zic, amice, dar situația deja este complicată. Ești într-un mare rahat. Mai pe scurt, te-ai ars! mi-a trântit-o Arsène. Niciodată nu ai fost lipsit de profesionalism, dar în cazul Aryei, ai întrecut măsura rău de tot.

L-am ironizat:

— Ei, nu mă mai descrie ca pe un sfânt!

Am rotit coniacul în pahar, după care — fiindcă, după cum se pare, voiam să-mi demonstrez lipsa de profesionalism — am zis:

— La urma urmei, am făcut sex cu Claire.

— Ce să-ți zic! Halal sex! Țipa aia e plicticoasă rău. Ai ținut-o pe lângă tine pentru că pur și simplu era convenabil. Ai făcut tot posibilul ca să ascunzi că ai o aventură cu ea. În plus, toată tărășenia n-a durat nici măcar trei luni.

— Chiar și după ce i-am anunțat pe cei de la resurse umane că am o relație cu ea, faptul că m-am încurcat cu Claire nu dădea bine în mass-media, i-am răspuns prietenului meu. Claire e subordonata mea.

— Însă nu e „subordonată" așa cum ar vrea ea să fie, a adăugat Arsène cu subînțeles.

A golit paharul dintr-o suflare și l-a trântit pe tejgheaua de lemn.

— Pe deasupra, de fapt nu i-ai făcut vânt lui Claire fiindcă îți făceai griji despre ce-o să scrie cei din mass-media. Arya Roth e punctul tău sensibil. N-ar fi trebuit să preiei cazul, iar acum nu poți da înapoi. Dacă te retragi, cariera ta o să ajungă pe buturi.

Între noi s-a strecurat o roșcată cu sâni mari. Purta o fustă din piele neagră și ceva ce semăna cu un sutien roșu din care

lipseau bucăți de material. Mi-a adresat un zâmbet viclean și și-a înclinat capul într-o parte.

— Prietenele mele au pus pariu cu mine, pe cincizeci de dolari, că nu pot să te conving să-mi faci cinste cu o băutură. Ce zici de chestia asta?

I-am zâmbit prietenos, apoi m-am aplecat spre ea, ca să-i șoptesc la ureche.

— Zic că tocmai ai pierdut cincizeci de dolari.

I-a dispărut zâmbetul. Bosumflată, s-a întors cu pași apăsați la prietenele ei. Era fix genul meu, dar nu voiam doar o copie fidelă a ultimei femei cu care avusesem o aventură de-o noapte. Îmi doream pe cineva care să mă provoace, să-mi țină piept, să mă înnebunească. Iar momentan femeia capabilă să facă toate astea mă lăsa cu ochii în soare din cauză că voiam să-l distrug pe taică-său.

M-am întors spre Arsène. Teribil de amuzat, prietenul meu a comentat:

— Ești terminat!

— Ce vrei să spui? m-am răstit la el.

— Vechiul Christian n-ar fi refuzat o noapte de sex fără obligații cu o bombă sexy.

— Vechiul Christian nu trebuie să se trezească mâine la șase dimineața, ca să se pregătească pentru proces.

Arsène a izbucnit în râs. M-a bătut prietenește pe umăr.

— Sigur, cum să nu... Noul Christian n-are decât să creadă gogoșile astea, dacă așa se simte mai bine.

◆ ◆ ◆

În aceeași seară, am luat un taxi spre casă și l-am rugat pe șofer să oprească la biroul Aryei. Nu-mi păsa de ce credea Arsène.

Aveam nevoie de o singură partidă de sex cu ea, apoi puteam să uit definitiv de Arya și de taică-său.

Știam că noi doi nu aveam un viitor împreună. Nu doar pentru că ea se prefăcuse a fi o persoană de încredere și apoi mă înjunghiase pe la spate, ci și din cauză că Arya credea că eu sunt — la propriu — alt om. O relație între noi nici nu intra în discuție. Arya ar fi fugit mâncând pământul dacă ar fi aflat cine sunt cu adevărat.

În plus, Arya cea de la paisprezece ani mă zdrobise doar așa, ca să se amuze. Ce ar fi în stare să facă acum, la treizeci și unu de ani, dacă mi-ar descoperi secretul?

Dincolo de geamurile taxiului, străzile ude din Manhattan se zăreau ca prin ceață. Șoferul a oprit lângă clădirea din cărămidă roșie unde se afla sediul firmei Brand Brigade. Era zece și jumătate seara. În biroul Aryei lumina era aprinsă.

Am văzut-o. Se plimba de colo-colo prin birou, luând hârtii din imprimantă și vorbind la telefon.

Era dependentă de muncă. Exact ca mine.

Taximetristul și-a dres glasul:

— Domnule...

— Hmm? am întrebat absent, fără să-mi iau ochii de la ea.

— A trecut un sfert de oră.

Chiar a trecut atât de mult?

— Da, a răspuns șoferul.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că pusesem întrebarea cu glas tare.

— Putem pleca?

Am început să mă joc cu cutia mea de chibrituri.

— Da. Du-mă acasă!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CHRISTIAN

În trecut

— Mai repede! a cerut directorul Plath şi mi-a ars o palmă peste ceafă.

Se plimba prin bucătărie, cu mâinile împreunate la spate. Eu eram pe jumătate vârât în cazanul industrial pe care îl curăţam. Pielea de pe încheieturile degetelor mele era atât de uscată, încât sângera de fiecare dată când mă spălam pe mâini. Şi mă spălam destul de des, căci eram de serviciu la spălatul vaselor de cel puţin patru ori pe săptămână.

Am inspirat adânc. Folosind un burete din sârmă, frecam crusta ca o smoală care se depusese pe pereţii cazanului. Mâzga aia nu se mai dădea dusă.

Plath a adăugat:

— Domnul Roth are dreptate. Eşti atât de urât, că până şi lumina se sperie de tine.

Directorul a râs zgomotos. S-a oprit la o fereastră care dădea spre peluza verde. Câţiva elevi se tolăniseră pe un deal mic,

lângă o fântână. Stăteau la soare, sorbeau din sucurile lor cu gheață și povesteau despre planurile lor pentru vacanța de vară. Cât despre mine, planul meu de vacanță era să mă angajez în cel mai apropiat oraș și să merg pe jos cam un kilometru și jumătate, între școala cu internat și oraș, fiindcă nu-mi permiteam să plătesc pentru bilete de autobuz. Îmi imaginam că Ruslana — nu avea sens să-i mai spun *mamă* — era nelipsită din familia Roth. Îi prepara Aryei bolurile alea de fițe cu fructe de açai, îi împletea părul, îi căra geanta de plajă pe dunele aurii de nisip, în locuri exotice, aflate aproape de ocean.

— Să știi că domnul Roth îți face o mare favoare, a continuat directorul Plath.

A aruncat o privire pe geam. În ochii lui a apărut o expresie lacomă. Constatasem că îi plăcea cam mult să se uite la unii băieți.

A adăugat:

— Nu s-ar fi ales nimic de tine dacă ai fi rămas în New York.

Am mormăit:

— Mi-ar fi plăcut să am un cuvânt de spus când s-a hotărât să plec de-acolo.

Am schimbat poziția brațului cu care curățam cazanul. Mușchii mă dureau de epuizare. După ce munceam cu orele în bucătărie, mi se întâmpla deseori să-mi simt brațele amorțite toată noaptea.

Directorul și-a răsucit capul spre mine atât de iute, încât, pentru o secundă, am avut impresia că o să-și rupă gâtul.

— Ce-ai zis?

— Nimic, am rostit printre dinți.

Elevii nu erau puși să muncească în bucătărie sau la spălătorie decât dacă se comportau urât. Era un fel de pedeapsă. Dar se

părea că eu făceam parte dintre angajații de aici. Arsène și Riggs îmi tot ziceau că e o porcărie. Eram de acord cu ei, dar nu prea aveam ce să fac în privința asta.

Plath s-a repezit la mine, gata de harță.

— Ba nu! Repetă ce-ai spus!

M-am întors spre el. Îmi simțeam fața înfierbântată. Eram furios din cauza lui, pentru că-mi făcea rahaturile astea, și eram furios pe mine însumi fiindcă înghițeam rahaturile cu pricina. Eram furios și pe Conrad, care mă chinuia chiar și acum, după ani întregi — ce-i drept, mă tortura de la distanță —, doar pentru că îndrăznisem să o ating pe fiica lui prețioasă, stupidă și răsfățată.

I-am răspuns:

— Am zis că mi-ar fi plăcut dacă domnul Roth mi-ar fi dat de ales!

A pășit mai aproape de mine. Nasul lui aproape că îl atingea pe al meu.

— Ai habar cât plătește domnul Roth ca să te țină în școala asta în fiecare an?

— Pun pariu că eu câștig banii ăia de taxe, fiindcă muncesc aici tot anul.

Pieptul lui Plath s-a lipit de al meu. Era mai înalt decât mine. Mă privea drept în ochi.

— Muncești aici tot anul fiindcă ești un nenorocit care nu poate sta departe de necazuri, a spus batjocoritor. Pentru că ești un cretin inutil, a cărui singură contribuție la societate este să curețe și să calce hainele băieților cuminți.

Atunci s-a rupt ceva în mine. Eram sătul. Mă săturasem să mă trezesc la cinci dimineața ca să mă ocup de rufele altora. Mă săturasem să-mi fac temele la două dimineața, din cauză că ziua

eram nevoit să curăț oale și tigăi. Mă săturasem să tund gazonul în zilele caniculare de vară, fără să am nici măcar o pauză în care să beau apă. Mă săturasem să fiu pedepsit pentru ceva ce nici măcar nu-mi *dorisem* să fac. În același timp, știam că Plath voia să mă provoace. Aștepta să-i dau replica. Să ripostez. Voia un pretext pentru a mă lovi. Nu cred că s-ar fi dat în lături de la a mă pălmui. Deocamdată nu o făcuse, dar răutatea — cea mai pregnantă dintre trăsăturile lui de caracter — se lupta să iasă la iveală.

Deși știam că o să regret, m-am forțat să rânjesc, să-mi dezvelesc dinții cât de mult puteam, chiar dacă era dureros. Apoi am rostit cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spun lui Conrad atunci când mă bătuse:

— *Du-te, Dracului!*

L-am scuipat în față. Aveam să plătesc pentru gestul meu, dar am simțit o mare satisfacție. Scuipatul a aterizat pe obrazul drept al lui Plath și i s-a scurs pe gât. Nu l-a șters. Stătea și se holba la mine cu o expresie despre care așteptam cu frică s-o descifrez.

Următoarele secunde au trecut ca prin ceață. Directorul Plath și-a trosnit încheieturile degetelor. Ca la un semn, ușa bucătăriei s-a deschis. Trei băieți voinici, de clasa a douăsprezecea, au năvălit în încăpere. Făceau parte din echipa de canotaj a școlii.

Să fiu al naibii! Așteptaseră la ușă. Totul era un plan menit să mă scoată din sărite.

— Domnilor..., a rostit Plath, apoi a făcut un pas în spate. Mă duc să mă curăț. Vă rog să-i țineți companie domnului Ivanov cât timp sunt plecat. Ați înțeles?

Unul dintre băieți — cel mai mare și cel mai idiot, evident — a incuviințat:

— Nicio problemă, domnule.

S-a apropiat cu pași apăsați de mine, iar ușa bucătăriei s-a închis. M-am uitat la cei trei. Știam ce mă așteptă, și totuși nu-mi părea rău pentru ce făcusem.

Tembelul Numărul Unu și-a trosnit încheieturile degetelor, iar Tembelul Numărul Doi m-a izbit de perete. Tembelul Numărul Trei stătea de pază la ușă, să se asigure că nu intră nimeni. Până aici mi-a fost! Probabil că aveam să mor.

— Salut, orfanule! Dacă ai reușit să te strecori într-o clasă socială superioară, ai crezut că pur și simplu o să te lăsăm să faci ce te taie capul? m-a întrebat Tembelul Numărul Unu.

Nu i-am răspuns. M-a pocnit în bărbie. Capul meu a zvâcnit în spate. Tembelul Numărul Doi mă ținea pe loc.

Cel care m-a lovit a râs. Îmi curgea sânge din gură. Bărbia îmi amorțise, dar tot simțeam cum un lichid fierbinte se scurgea pe ea.

— I-ai răspuns așa de obraznic directorului! Unde-ai crescut? În junglă?

M-a lovit în burtă. Când m-am încovoiat de durere, m-a pocnit peste față de mai multe ori, ținându-mă de umeri, ca să nu cad. A urmat o chelfăneală zdravănă. La un moment dat, eram doar pe jumătate conștient. Îmi simțeam pleoapele foarte grele. Aproape că nu puteam să țin ochii deschiși. Zgomotele din jur s-au estompat. Parcă eram la fundul unui ocean. Nu știam cât timp trecuse. Poate doar câteva minute. Sau poate că se scursese o oră.

La un moment dat am auzit urlete. Lumea se încăiera în jurul meu. Apoi m-am trezit că două perechi de mâini mă târăsc afară din bucătărie, în timp ce posesorii mâinilor discutau. Mai întâi am recunoscut vocea lui Arsène. Vorbea cu înfiorător de mult calm. Riggs, pe de altă parte, voia să se întoarcă și să-i cotonogească.

— Deja i-ai spart nasul ăluia, a zis Arsène.

Gemea de efort. Cei doi mă târau pe scări, spre camera mea.

Țineam ochii închiși. Eram prea jenat ca să-i deschid. Nu voiam să fiu nevoit să răspund la întrebări.

— Păi, nemernicul ăla arăta încă de la început ca un opossum lovit de mașină. Vreau să-l cotonogesc zdravăn, a comentat Riggs. Să-i las niște sechele permanente.

Am ajuns la etajul unde se afla camera mea.

Arsène a ripostat:

— Tipul ăla are deja sechele. Are IQ-ul unui iaurt, și nu din cauză că l-ai lovit tu. Las-o baltă! Băieții ăia sunt prieteni la cataramă cu Plath.

— Ar trebui să-l cotonogim și pe Plath, a zis Riggs, după care a deschis ușa camerei mele, cu o lovitură de picior.

M-au trântit pe pat. Am deschis un ochi. Riggs și-a scos tricoul, l-a pus în chiuvetă și l-a înmuiat în apă rece.

Arsène s-a așezat lângă mine și m-a forțat să beau puțină apă.

— N-are rost. Conrad Roth îl are la degetul mic pe director. Va trebui să-l supraveghem mai bine pe Nicky.

Riggs și-a stors tricoul, mi-a desfăcut uniforma și a început să-mi tamponeze pielea zdrobită, care ardea. Am gemut de durere, dar senzația era binefăcătoare.

— Ei, ia te uită! S-a trezit prințesa, a glumit Riggs. Ești bine, scumpo?

— Du-te dracului, Riggs!

A râs.

— Văd că Nicky e teafăr. Hei, ce-ar fi să cumpăr niște burgeri? Aș putea să merg cu mașina până în oraș.

Am scuturat din cap și i-am zis:

— O să te prindă.

Riggs trecuse de la a arunca în aer tot felul de lucruri și a provoca mici incendii la furtul mașinilor angajaților școlii și la furișatul în oraș. Nu avea permis de conducere, dar asta nu-l împiedica să șofeze.

Riggs m-a bătut ușurel pe genunchi. Arsène a alcătuit o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le cumpere. Fără îndoială, printre ele se numărau niște cartofi prăjiți cu mult usturoi.

— Dacă sunt prins, eu o să fiu pedepsit să fac de serviciu la bucătărie, nu tu. Sau, și mai bine, o să muncim în bucătărie împreună. Ca o familie fericită și disfuncțională.

— Nu poți să faci chestia asta, am mormăit.

Dar eram prea obosit ca să-i țin piept.

— Ba putem, și chiar o s-o facem, a intervenit Arsène. Ai face bine să ne întorci favoarea atunci când eu și Riggs o să dăm de belea.

A doua zi, Arsène a fost prins în timp ce cumpăra marijuana de la niște băieți de-a douăsprezecea — deși nu avea deloc intenția s-o fumeze —, iar Riggs a adus la școală o *pumă* căreia reușise, habar n-am cum, să-i pună o lesă. A zis că e noul lui animal de companie. Drept pedeapsă, cei mai buni prieteni ai mei au primit trei săptămâni de muncă în bucătărie și în spălătorie.

După incidentul acela, Riggs și Arsène s-au asigurat că niciodată nu mai lucrez singur la bucătărie.

CAPITOLUL DOUĂZECI

ARYA

În prezent

Am hotărât să mă prezint la proces în timpul zilei și să recuperez scara tot ce aveam de lucrat. Nu era o soluție ideală. Pe de altă parte, nici situația mea nu era deloc ideală.

Christian Miller nu se înșela: probele prezentate de acuzare nu lăsau loc de îndoială. Fiecare tactică de apărare pe care au încercat-o Louie și Terrance a fost întâmpinată cu și mai multe probe din partea lui Christian și a clientelor lui. Louie și Terrance nu puteau nici măcar să nege că tata chiar le hărțuise pe femeile acelea. Când le-a venit rândul să-și prezinte argumentele, cei doi avocați au sugerat că femeile nu se împotriviseră avansurilor lui Conrad. Dar una dintre acuzate avea douăzeci și trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Era mai tânără decât mine și o catolică ferventă, iar gândul că ea s-a dat la tata era ridicol. Pe deasupra, tata le concediase pe femei după ce acestea îi refuzaseră avansurile sexuale.

Totuși, am venit zilnic în sala de judecată. Poate și dintr-o pornire masochistă, dar mai degrabă ca să-l pedepsesc pe tata. Știam că îl rănea foarte tare că eram martoră la așa ceva.

Nu prea am dormit în acele zile. Plângeam până la epuizare și derulam în minte, la nesfârșit, ca un disc zgâriat, toate momentele în care asistasem la interacțiunile tatei cu angajatele lui.

Apoi, într-un sfârșit, adormeam. Dimineața mă trezeam din somn și mă târam până la sala de tribunal iar, și iar, și iar.

La sfârșitul fiecărei zile de proces, Christian îmi dădea o rezervare scoasă la imprimantă. Rezerva o masă la cele mai căutate restaurante din oraș. Ba la *Benjamin Steakhouse*, ba la *Luhuh*, la *Pylos* sau la *Barnea Bistro*.

De fiecare dată îmi spunea:

— Diseară o să te aștept acolo pentru o oră. O să avem o cameră separată sau cel puțin un separeu unde n-o să ne vadă nimeni.

— Vai! Sunt sigură că ți-ar plăcea să fim surprinși împreună, îi răspundeam eu.

— Ba nu mi-ar plăcea! Dacă suntem surprinși, amândoi avem de pierdut.

Nu insista niciodată să vin la restaurant și nici nu se milogea. A doua zi, nu se declara dezamăgit sau iritat fiindcă nu dădusem curs invitației. Însă eram sigură că mă așteptase de unul singur în restaurant.

În fiecare zi în care îi ignoram invitația, hotărârea mea lăsa loc din ce în ce mai mult șovăielii. Și eram din ce în ce mai aproape de a ceda. Când îi ascultam pledoariile în sala de judecată, mă simțeam plină de furie, de dorință și de exasperare fiindcă, pentru prima oară, nu-mi dădeam seama dacă o anumită persoană îmi este aliat sau dușman.

Mai presus de toate, îl analizam pe Christian cu teamă, bănuiam că înțelesese că nu mai veneam la tribunal pentru tata.

Veneam la tribunal pentru el.

◆ ◆ ◆

Într-o noapte, dormeam buștean în dormitorul meu. Purtam un hanorac pe care-l șterpelisem de la Jillian, cu câțiva ani în urmă, când eram studente. Eram frântă după ce petrecusem o zi întreagă la tribunal și apoi la birou. Reușisem, în mare, să recuperez munca pe care o aveam de făcut la birou, dar era obositor să mă implic în două lucruri care îmi ocupau tot timpul.

Tocmai când aveam somnul mai dulce, am simțit o prezență deasupra mea. Am deschis ochii. Christian stătea lângă patul meu, purtând costumul lui elegant. Mirosea a ploaie.

Mă săturasem să-l tot resping. Și eram atât de obosită, încât nici măcar nu l-am întrebat cum intrase în casa mea.

— Ce faci aici?

Nu o spusesem cu ostilitatea cu care obișnuiam să-i vorbesc.

Christian nu mi-a răspuns. A luat loc pe marginea patului meu, m-a apucat de gleznă și mi-a tras talpa în poala lui, ca să-mi facă masaj. Mă îngrozea neputința mea de a-l respinge.

Am gemut, mi-am lăsat capul pe spate și l-am lăsat să își facă numărul de magie.

Palmele lui au urcat tot mai mult, până au ajuns la genunchi. Mă masau necontenit, făcând să dispară încordarea din mușchii mei.

Cu ochii închiși, am îngăimat:

— Chestia asta nu înseamnă nimic.

Amândoi știam ce urma.

A pufnit în râs și a zis:

— Bun, deci o să anulez invitațiile la nunta noastră.

— Dar nu și comanda de tort! Să trimiți tortul la biroul meu! Toată săptămâna mi-a fost poftă de ceva dulce.

Mâinile lui au alunecat mai sus, pe partea interioară a coapselor. M-a tras spre el. Degetele lui au ajuns chiar între coapsele mele, în acea zonă pe care niciun bărbat nu o mai atinsese de multă vreme. Am răsuflat tremurător. A strecurat o mână pe sub chiloții mei. Când a băgat două degete în mine, a descoperit cât de udă eram.

— Așa-mi placi! Acum o să folosesc doar degetele, ca mâine să fii excitată toată ziua și să-mi ceri să ți-o trag pe bune. Ai priceput?

Am deschis ochii și i-am aruncat o privire încruntată. Ce nupeu avea, de vorbea așa de încrezător și de arogant! Nu aveam de gând să-l caut a doua zi, dar, dacă în seara aceasta era rost de un orgasm, puteam să-i suport temporar grandomania.

— Cum zici tu, Napoleon! Vezi să mă duci la extaz!

I-am luat mâna și am împins-o cu totul sub chiloții mei. De pe buzele lui s-a desprins un hohot de râs profund. I-am simțit vibrația până în pântecul meu.

Apoi a început să mă pătrundă. Degetele lui intrau și ieșeau din mine, îndoindu-se când erau în interiorul meu și atingând un punct sensibil. În tot acest timp, îmi mângâia clitorisul. Am recunoscut, fără tragere de inimă, că avea dreptate: Christian *chiar era* priceput la toate. Mai ales la treaba asta.

Mi-am împins șoldurile spre el. Îmi doream să-i simt și mai mult atingerea. Gemetele mele s-au întețit. Respiram anevoie în vreme ce pândeam apropierea orgasmului.

— Christian! Eu... eu... eu...

— Nu poți să spui nici măcar o propoziție coerentă? mi-a susurat la ureche, râzând încet.

— Să ți-o trag!

— Eu ți-o trag *ție*, scumpo!

Și-a mișcat degetele mai repede, mai apăsat. Mâinile lui erau peste tot: pe sânii mei, apucându-mă de ceafă, mângâindu-mi picioarele. Dar nu m-a sărutat și nici nu m-a penetrat. Exact cum promisese.

Orgasmul m-a lovit în valuri. Tot corpul mi s-a cutremurat și am strâns tare din pleoape. Nu mă simțeam în stare să mă uit la el când Christian mă făcea să simt atât de multă plăcere.

Când am deschis ochii din nou, Christian dispăruse.

Aievea erau doar umezeala dintre picioarele mele, chiloții distruși și degetele mele, încă strângând elasticul chiloților.

Fusese o fantezie.

Un vis.

Christian nu fusese deloc aici.

◆ ◆ ◆

— Tatăl tău vrea să te vadă, m-a anunțat mama la telefon, foarte abătută.

Dat fiind că o evitam de câteva zile, atitudinea ei era justificată. Nu o învinuiam că nu venea la tribunal. Eu eram o masochistă de primă clasă pentru că îmi făceam rău de una singură, asistând la procesul tatei. Și cu toate acestea, dădeam vina pe mama pentru aproape orice; inclusiv pentru (dar fără a mă limita la) că se făcuse că nu exist până în urmă cu câteva săptămâni, când explodase scandalul cu tata. Acum mama voia compania. Își dorea să îndrepte situația. Era un efort tardiv și mult prea neînsemnat.

— Și nu poate să-mi zică personal că vrea să mă vadă? am întrebat-o.

Așteptam la coadă, la cafeneaua de vizavi de tribunal. Țineam mobilul între ureche și umăr. Băteam nerăbdătoare din picior. Am aruncat o privire la ceasul de mână. Procesul se încheiase pe ziua de azi, iar eu încă nu mâncasem nimic.

— Având în vedere situația, Conrad nu crede că vrei să vorbești cu el, mi-a explicat mama.

Știam că nu mama era de vină pentru toate astea, și totuși nu mă puteam abține să-mi vărs o parte din furie asupra ei. În fond, ea era responsabilă pentru destrămarea căsniciei lor.

— Așa că tata te-a trimis ca purtător de cuvânt?

— Arya, nimeni n-a pretins vreodată că taică-tău e un om foarte politicos. Vii sau nu?

Coada se mișca precum un melc. Aveam mare nevoie de o cafea.

— Ajung în jumătate de oră, i-am spus. Douăzeci de minute, dacă traficul e lejer.

Am închis telefonul și l-am pus în poșetă. În sfârșit, a venit rândul meu să dau comanda.

— Vă rog, un Grande Americano fără frișcă și fără zahăr. Mulțumesc!

Tocmai mă pregăteam să scot portofelul, când am simțit că o mână mi-a atins umărul. Cineva i-a întins barmanului un card American Express negru.

— Domnișoara vrea și un *wrap* vegetarian, și boabe de cafea trase în ciocolată!

M-am răsucit spre nou-venitul nepoftit, pregătită să-i arunc o căutătură urâtă.

— Ce crezi că faci?

— Îți adaug datorii la toate cinele pentru care o să mă plătești, a spus Christian.

Surâsul lui era ca o dezmierdare.

— Deocamdată îmi datorezi 1.100 de dolari. Restaurantele unde am așteptat de unul singur, săptămâna asta, nu sunt ieftine. Și de fiecare dată comand o sticlă de vin bun.

— Să bei singur în fiecare seară poartă un nume, i-am întors-o eu, cu un zâmbet dulce. Se cheamă alcoolism.

Liniile fine i-au apărut la colțul ochilor. A zâmbit larg.

— Nu-ți face griji, domnișoară Roth! Le dau vinul meu clienților de la mesele alăturate. Un gest foarte generos din partea ta!

Trebuia să recunosc că nimeni nu era imun la farmecele lui. Nici juraților — bărbați și femei deopotrivă —, nici reporterii din sala de tribunal și nici avocata aceea care-i era subordonată. Din nou, mă întrebam de ce se ține după mine. Sigur, arătam bine și eram o femeie de succes în domeniul meu, dar Christian Miller avea de unde să aleagă. De ce își pierdea vremea cu o femeie care încerca din răsputeri să-l urască?

— Nu uita: dacă nu mă culc cu tine, nu-ți datorez niciun sfanț. Apropo...

M-am răsucit spre barmanul din fața noastră și i-am zâmbit.

— Vreau și o pungă de chipsuri, plus *toate* prăjiturile cu aluat fraged pe care le aveți. Dați-mi și niște carduri-cadou în valoare de 500 de dolari!

— Chiar crezi că n-o să facem sex. Optimismul tău e de toată lauda, a zis Christian.

Și-a umezit buza de sus.

— Iar delirul tău e îngrijorător, i-am răspuns în zeflemea.

I-am mulțumit angajatului. Omul l-a întrebat pe Christian ce vrea să comande.

A cerut o cafea. Am rămas lângă el până se pregătea cafeaua mea Americano.

— Și în ce restaurant *nu* o să cinăm diseară? l-am întrebat veselă, ca să schimb subiectul.

— Mă bucur că ai întrebat. Diseară o să te aștept la *Sant Ambroeus*. E un restaurant italienesc din West Village. Se zice că mori după spaghetele lor cu brânză și piper.

— Ei, nu mai spune! Asta sper și eu: să mori.

Mi-a adresat încă un zâmbet. Mă simțeam ca o fetiță căreia un adult îi face pe plac.

— Nu mai zâmbi! i-am ordonat. Îmi dă o stare aiurea.

— Nu mă pot abține. E drăgălaș că detești să pierzi.

— Nu sunt drăgălașă, am spus tăios.

Nu eram drăgălașă! Eram o femeie puternică și influentă, cu o carieră pe val.

— Ba ești, m-a contrazis Christian, cu o urmă de regret. Și nu mă așteptam la așa ceva.

Un *barista* m-a strigat pe nume. M-am dus să-mi iau cafeaua.

— Nu-ți cer decât o oră din timpul tău, a subliniat Christian. De data asta, o să comand un Château Lafite Rothschild din 1995. Costă opt sute de dolari sticla. Nu te superi, nu?

I-am întors spatele și m-am îndepărtat călcând apăsat, pe tocurile mele Jimmy Choo. Am comandat un Uber.

Ce nesimțit!

◆ ◆ ◆

— Brand Brigade va trebui să mă ia din nou drept client. De data asta ca persoană fizică, nu ca membru al unei corporații.

După ce a vorbit, tata s-a sprijinit de spătarul fotoliul tapițat cu piele maro. Focul ardea în șemineu. Biroul lui era în dezordine:

hârtii peste tot, inclusiv teancurile de documente pe care le fo-foisem eu recent. Probabil tata bănuia că aflasem despre aven-tura lui cu Ruslana. Nu că ar fi contat. Mă îndoiam că era dispus să se justifice în fața cuiva.

— De ce să te acceptăm iar drept client? l-am întrebat cu răceală în glas.

Conrad, care în ultimele săptămâni slăbise cel puțin cinci kilograme, a clipit și s-a uitat la mine de parcă eram idioată.

— Pentru că sunt tatăl tău, Arya.

— Un tată care nu mi-a răspuns deloc la telefon și a refuzat să mă vadă câteva săptămâni la rând, am subliniat eu.

Mama a intrat în birou, aducând o tavă cu prăjiturele și cu ceai. În ultimele săptămâni o văzusem mai des decât o văzusem ani la rând. Și-a ignorat complet soțul. A pus tava în fața mea. Nici măcar nu o întrebasem cum reușește să suporte situația. Am simțit o împunsătură de vinovăție.

— Scuze! mi-a zis mama. N-am vrut să vă întrerup. M-am gândit că ți-ar prinde bine o gustare. Prăjiturelele astea sunt preferatele tale, nu-i așa?

De fapt, îmi plăceau mai mult prăjiturele cu bucățele de ciocolată, dar detaliul acesta chiar nu avea importanță. I-am zâmbit reticent.

— Mulțumesc, mamă!

După ce a închis ușa în urma ei, m-am întors din nou spre tata.

— Ce ziceai?

Conrad și-a frecat un obraz și a oftat adânc, teatral.

— Ce ar fi trebuit să fac? Tu ești fetița mea cea scumpă. Nimeni nu vrea să fie prins pe picior greșit în fața celor dragi.

— Așa că ai mințit, am spus sec.

— Da și nu. Am avut aventuri. Multe aventuri. Nu sunt mândru de infidelitatea mea. Dar n-am hărțuit pe nimeni.

— Poza cu scula ta te contrazice.

A început să se foiască, jenat.

— A fost mereu cu acordul lor. Eram într-o perioadă întunecată din viața mea. Nu sunt un monstru.

I-am trântit-o:

— Instanța este cea care va decide dacă ești un monstru, nu eu.

M-am așezat picior peste picior și mi-am sprijinit mâinile pe genunchi.

— Iar până nu aflu răspunsul, nu pot să asociez numele companiei mele cu numele tău. Mai ales având în vedere că ai renunțat din senin la serviciile firmei noastre, chiar înainte să înceapă procesul.

— Am făcut-o ca să te protejez! a strigat Conrad și a izbit cu palma în biroul dintre noi.

Am scuturat din cap ca să-l contrazic.

— Nu. Ai făcut-o pentru că voiai să angajezi o companie de PR mai mare și mai influentă. Dar niciuna n-a acceptat să te reprezinte, nu-i așa? Pentru că nimeni nu vrea să-și strice reputația.

S-a aplecat deasupra biroului care ne despărțea. O venă îi pulsa la tâmplă.

— Crezi că asta-i un joc? E posibil să pierd până și ultimul meu ban, Arya, iar atunci tu ai rămâne fără moștenire. Ai putea fi *săracă*.

A rostit ultimul cuvânt cu un dispreț total.

— N-o să fiu niciodată săracă, pentru că mă încreștin singură. Dar dacă îmi pierd moștenirea, a cui o să fie vina?

— E vina femeilor alora! a strigat tata.

A țâșnit de pe scaun, cu brațele în aer, plin de frustrare.

— Bineînțeles că e vina lor! De ce crezi că le-a luat atât de mult să vină cu acuzații în public? S-au sprijinit pe plângerea Amandei Gispen!

M-am ridicat și eu de pe scaun. Strângeam din dinți.

— Nu au depus plângere mai devreme fiindcă se temeau că o să le distrugi viața. Așa cum ai făcut cu Ruslana și cu Nicky. Ce s-a întâmplat cu ei? Spune-mi!

Tata s-a holbat la mine. Nu crezusem în veci că o să văd expresia asta pe fața lui. O expresie de ură. Mă întrebam unde dispăruse bărbatul care în copilăria mea îmi sărutase julitu„ca să treacă durerea", și care îmi citise povești înainte de cul care. Cum puteam să îl aduc înapoi? Și cea mai importantă întrebare dintre toate: oare bărbatul acela existase cu adevărat?

— Crezi că încă e posibil să închei o înțelegere cu femeile acelea? a întrebat el, ca să schimbe subiectul.

— De unde să știu?

— Tipul ăla, Christian, pare fermecat de tine.

Când a rostit numele lui Christian, inima mi-a sălțat în piept.

— Serios? am zis, încercând să trag de timp.

— Văd că se ține după tine ca un cățeluș. Nu se pricepe să-și ascundă interesul. Fă niște cercetări, poate afli ceva!

Îmi venea să arunc cu un obiect în perete. Cu greu m-am stăpânit.

Am încercat să-l lămuresc:

— N-o să se lase convins. Christian îți vrea capul.

— Dar și mai mult vrea să se strecoare în patul tău.

Când s-a uitat iar la mine, ochii lui îmi transmiteau rugămintea pe care gura lui nu îndrăznea să o rostească. Eram scârbită. Îmi venea să vomit. În acea clipă nu a mai contat dragostea pe care o simțeam pentru el, nici amintirile mele despre tata, fie

frumoase, fie neplăcute. Nu mai conta nici firul de loialitate care încă ne ținea legați. Un bărbat care îi cere așa ceva fiicei sale este capabil de lucruri mult mai rele. Tata tocmai își dăduse arama pe față.

— Uau! Bine... Cred că trebuie să plec.

Tata a șuierat:

— Dacă nu mă ajuți...

A întins o mână ca să mă oprească, dar a retras-o iute, fiindcă a intuit că aveam de gând să i-o plesnesc

— ... ești moartă pentru mine, Arya! Asta e șansa ta — singura ta șansă — de a mă răsplăti pentru faptul că am avut grijă de tine și mi-a păsat atunci când mama ta nu dădea doi bani pe tine. Vreau să știu: ești de partea mea sau nu?

Amândoi eram în picioare. Habar nu aveam când mă ridicasem. Am inspirat adânc.

— Fii sincer cu mine! Le-ai făcut rău acelor femei?

Știa la ce mă refer. Am insistat:

— Așa s-a întâmplat?

A urmat o pauză. Adevărul plutea între noi, atârna deasupra capetelor noastre. Avea gust, miros și puls. Am știut răspunsul încă dinainte să-l aud. Iar el și-a dat seama că nu are sens să mă mintă.

— Da.

Cuvântul mi-a reverberat în urechi. Mă străduiam să-mi stăpânesc lacrimile. M-am răsucit pe călcâie și am fugit. Voiam să ies cât mai repede din penthouse. Mama m-a urmat. Aștepta afară, în hol, probabil trăgând cu urechea.

— Arya! Arya, așteaptă!

Dar nu am așteptat-o. Am coborât scările și apoi am apăsat iute pe butonul liftului. În lift, mi-am dat seama că nu îi mai

spuneam „tată" nici măcar în mintea mea. Acum el era Conrad Roth, bărbatul care căzuse în dizgrație și își târâse familia în noroi.

Când liftul a ajuns la parter, am avut pornirea de a traversa strada și de a merge la cimitir, să-l vizitez pe Aaron. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Să mă descarc.

Dar nu voiam să vorbesc cu un mort.

Pentru prima oară după multă vreme, voiam să vorbesc cu cineva care putea să-mi răspundă.

— Îmi pare rău, amice! Azi nu vin, am zis.

Am trecut pe lângă cimitir și am luat un taxi.

M-am uitat la ceas.

Poate că aveam să ajung la timp.

◆ ◆ ◆

L-am văzut pe Christian pe fereastra restaurantului. Stătea într-un separeu tapițat cu catifea roșie. Nu se atinsese de mâncarea pe care o avea în față. Lucra la laptop. Stătea cu spatele drept, cu o expresie severă, ignorând privirile curioase pe care i le aruncau oamenii din jur. Inima a început să-mi bată mai tare. Mi-am șters lacrimile pe care le vărsasem pe drum și i-am întins șoferiței cardul de credit.

— Cum arăt? am întrebat-o pe doamna între două vârste.

Mi-a aruncat o privire în oglinda retrovizoare.

— Vrei să fiu sinceră?

În general preferam sinceritatea, însă acum nu eram sigură că voiam să aud adevărul.

— Pari varză. Nu te supăra că ți-o zic!

— Nu m-am supărat.

— Dar ai un chip frumos și sâni grozavi, așa că du-te să-l dai pe spate, scumpo!

După aceste cuvinte de încurajare, am coborât din taxi.

Era nouă fără cinci minute, dar ajunsesem la timp. Am intrat în restaurant și i-am explicat șefului de sală că iubitul meu mă aștepta, apoi am traversat labirintul de separeuri. Am simțit un puseu inexplicabil de afecțiune atunci când Christian a ridicat privirea din ecranul laptopului. Pe chip i s-a așternut o expresie de uimire copilărească.

Și-a închis laptopul și s-a lăsat pe spătar, încântat de ceea ce vedea. Am rămas în fața lui, fără să mă așez încă. Gâfâiam, părul îmi era în dezordine și aveam mare nevoie să fac duș și să dau uitării ziua asta.

— Nu-i nicio problemă că suntem văzuți împreună în public?

— Nimeni dintre cei de aici nu ne cunoaște. În orice caz, dacă ne întâlnim o dată sau de două ori în public, fără să ne atingem și fără să flirtăm, tot se poate considera că tu lucrezi la caz și că încerci să mă convingi să le sfătuiesc pe clientele mele să încheie o înțelegere cu acuzatul. N-o să avem probleme atât timp cât nu ne... *giugiulim*.

— N-o să ne *giugiulim*, m-am răstit la el.

— Te simți bine?

În glasul lui nu era nicio urmă de sarcasm.

— De ce nu m-aș simți bine? m-am răstit din nou.

Nu mă simțeam în stare să-i povestesc despre conversația avută cu tata, deși veniserm aici tocmai din acest motiv.

— Pentru că ai venit aici, a răspuns el cu blândețe.

S-a ridicat și mi-a tras scaunul, ca să mă așez.

Am luat loc. Și-a pus mâinile pe umerii mei. Tot corpul mi s-a trezit la viață. Căldura pielii lui străbătea chiar și prin straturile mele de haine. Nu mă mai simțeam ca o trădătoare, ca o stricată fiindcă voiam să fiu cu el. Tata era un monstru care merita să fie

pedepsit. Christian avea dreptate: nu el era de vină pentru pră-
bușirea lui Conrad Roth.

S-a așezat în fața mea. Aș fi jurat că în ochii lui albaștri și reci sclipea o bucurie pură.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Chiar contează? am zis cu țâfnă.

Ochii mi se umpleau iar de lacrimi.

S-a întins să-mi toarne vin în pahar. Chiar părea să fie un vin scump. *Mai bine nu m-aș culca cu tipul ăsta.*

— Da, pentru mine contează.

— De ce?

— Pentru că n-o să te culci cu mine atât timp cât crezi că-i fac o nedreptate lui taică-tău. Așa că vreau să știu dacă ți-a picat, în sfârșit, fisa.

Cuvintele lui m-au trezit la realitate. Bineînțeles că era interesat de mine doar ca de o cucerire. Pentru Christian, eu eram un trofeu strălucitor. Un bonus, o răsplată pentru câștigarea procesului. Îl încânta perspectiva că astfel putea smulge ceva de la tata. Mi-am desfăcut șervetul și l-am întins în poală, am luat o furculiță și am înfipt-o în paste. Eram atât de conștientă că mă țintuia cu privirea, atât de copleșită de emoții!

— Am venit aici pentru că am nevoie de o pauză și de o masă bună. Nimic mai mult.

Vorbeam cu voce sigură, dar nu-l puteam privi în ochi.

— Și eu am venit aici pentru mâncare, a spus el sec.

— Da, e bună mâncarea la restaurantul ăsta.

M-am prefăcut că răsfoiesc meniul. Simțeam că mă privește. Am închis meniul, l-am pus iar pe masă.

— De ce ai vrut să devii avocat? l-am întrebat.

A ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Dintre toate profesiile de pe lumea asta, de ce ai ales avocatura? Ești inteligent. Ai o minte ascuțită. Ai fi putut avea orice carieră.

Așteptam să-mi spună o glumă, să schimbe subiectul sau să-mi dea un răspuns în doi peri. În schimb, Christian a cugetat îndelung înainte să-mi răspundă.

— Când eram copil, lumea s-a purtat nedrept cu mine. Am vrut să mă asigur că n-o să se mai întâmple. Dacă îți cunoști drepturile, știi cum să te aperi. Iar eu nu mi-am cunoscut întotdeauna drepturile.

Am înghițit în sec și am spus:

— Ai dreptate.

Nu am apucat să-l întreb ce i se întâmplase, fiindcă Christian mi-a luat-o înainte:

— Dar tu? De ce ai vrut să lucrezi ca PR-ist?

— A trebuit să aleg între o carieră în PR și una în Medicină. Îmi place să-i ajut pe oameni, plus că sângele îmi face greață.

Christian a râs.

— Bună alegere! Îmi închipui că ai fi țipat la pacienți și i-ai fi acuzat că sunt teatrali.

Am râs și eu. Părea să mă înțeleagă. Dar... cum era posibil așa ceva?

După aceea conversația a fost plăcută. Deși amândoi voiam să știm multe unul despre celălalt, ne-am limitat la un subiect care nu putea stârni certuri: mâncarea.

A început să-mi dea detalii despre fiecare fel de mâncare pe care îl comandase. Când a terminat de vorbit, l-am studiat plină de bănuială. Îl mai întâlnisem pe bărbatul acesta. Poate pentru

scurt timp, într-un bar, sau la o petrecere din facultate, sau la un eveniment caritabil. Oricum, eram sigură că ne știam de undeva.

— Te fascinează ce vezi? m-a întrebat Christian.

A zâmbit cu aroganță.

Am ridicat din umeri și am sorbit din vin.

— Nu. Doar că mi se pare drăgălaș.

— Ce anume?

— Cât de mult îți dorești să câștigi pariul nostru.

Christian și-a ciocnit paharul de al meu.

— Ar trebui să știi un lucru despre mine, Arya: eu nu pierd niciodată un pariu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

CHRISTIAN

În prezent

Ea era aici.

Pe teritoriul meu, în *ghearele* mele.

Indiferent dacă taică-său ori misterul care mă înconjura pe mine o împinsese în brațele mele, Arya muşcase în sfârşit momeala. Părea epuizată. Conturul coastelor ei era vizibil prin bluză. Avea o expresie de om hăituit. Chiar şi aşa, tot îmi doream s-o am. Cel puțin asta nu se schimbase.

Am avut parte de o cină plăcută, deşi îmi dădeam seama că mintea ei era în altă parte. Eram sigur că Tati cel Scump îşi recunoscuse în sfârşit faptele rele. Arya nu fusese nevoită doar să înfrunte adevărul, ci şi să-l accepte. După ce am achitat nota (mă întrebam dacă s-o văd scriindu-mi un cec pentru toate mesele la restaurant pe care le plătisem avea să fie la fel de plăcut precum a i-o trage), i-am propus să facem o plimbare.

A acceptat imediat:

— Da. Mi-ar prinde bine puțină mișcare.

M-a surprins că Arya a lăsat deoparte obișnuita ei atitudine sfidătoare. Ne-am plimbat pe Greenwich Avenue. Strada era foarte animată. Oricât de ciudat era să fiu din nou împreună cu ea în New York, nu mă puteam abține să mă bucur de experiență. În adolescența mea îmi imaginasem de nenumărate ori că o duc în diverse locuri. Îmi închipuisem că sunt altă persoană — poate fiul unui chirurg și al unui psiholog pentru copii. Un băiat care o scoate pe prețioasa fiică a lui Conrad Roth la o înghețată. În fantezia mea, taică-său nu s-ar fi împotrivit.

Arya s-a cuprins cu brațele. Obrajii ei erau înfierbântați după vin și mâncare.

— Tata se întreabă dacă clientele tale ar fi dispuse să ajungă la un acord financiar.

Deci de asta venise să ia cina cu mine. Am zâmbit mohorât.

— Nici înainte să înceapă procesul nu eram dispuși să facem așa ceva, deci e aproape imposibil să încheiem un acord acum. Ar fi bine ca data viitoare când tatăl tău vrea să-mi vorbească, să-și folosească avocații drept intermediari.

Arya și-a făcut gura pungă. Am împuns-o ușor în umăr.

— Hei, hai să nu vorbim despre subiectul ăsta!

A urmat o pauză. Arya s-a forțat să zâmbească și mi-a zis:

— Povestește-mi despre copilăria ta! Încă încerc să-mi dau seama de unde te știu.

Iată un prilej ideal de a-i mărturisi totul. Însă, fiindcă nu eram idiot, am lăsat ocazia să treacă. Mi-am amintit că nu puteam să-l fac curte cu adevărat acestei femei. O înșelam foarte mult prin faptul că nu-i dezvăluiam adevărata mea identitate.

— Am crescut aici, în New York. Am plecat să învăț la o școală privată când aveam paisprezece ani. Nu prea mă înțelegeam cu părinții mei.

— Cu ce se ocupă ai tăi?

— Tata e proprietarul unui magazin de delicatese, iar mama a administrat o moșie.

Deocamdată, ce îi spusesem nu era o minciună. Însă magazinul tatălui meu biologic era la un continent distanță de noi, iar mama „administrase" proprietatea familiei Roth doar mărunțind podelele.

— Cunosc școala asta privată? a încercat Arya să mă tragă de limbă.

— Da.

— Are un nume?

— Are, i-am confirmat.

— Uau! Chiar n-ai de gând să-mi spui?

Îmi cerceta fața. Citeam în ochii ei speranța că aveam să mă înduplec.

— Ești imposibil!

— Iar ție îți place la nebunie chestia asta.

— Deci cum ai ajuns la Facultatea de Drept de la Harvard, dacă nu te înțelegeai cu ai tăi? Să nu-mi zici că ai obținut o bursă completă! E aproape imposibil, mai ales luând în considerare că familia ta e bogată.

Încă avea impresia că provin dintr-o familie înstărită. Nu am corectat-o. M-am întrebat cât de multe era înțelept să-i dezvălui. Numai Riggs și Arsène îmi știau adevărata poveste. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu prea avea importanță dacă-i spuneam adevărul despre cum reușisem să urmez o școală atât de prestigioasă.

— Promiți să nu mă judeci? am întrebat-o.

— Nu pot să promit asta, domnule avocat. Dar de obicei nu judec oamenii.

Mi-am băgat mâinile în buzunare și am zis:

— Am avut un fel de... *sponsor*.

— Ce e un sponsor, mai exact? E un eufemism pentru „o femeie cu bani"? Sau acum expresia corectă este „o femeie mai în vârstă care preferă bărbații tineri"?

— Nu prea știu care e expresia corectă. Oricum, ea e cea care m-a întreținut în toți anii de facultate, când nu-mi puteam permite nici măcar un bilet de tren spre Boston.

— Stai puțin! Adică a cheltuit o sumă cu șase cifre pentru educația ta? a întrebat Arya, de data asta foarte serioasă. Chiar ești *atât* de bun la pat?

Mi-a scăpat un râs zgomotos. De ani buni, era prima oară când râdeam cu adevărat. Corpul meu se dezobișnuise, așa că senzația mi se părea străină.

— În primul rând, răspunsul este *da*. De fapt, sunt foarte bun la pat. În al doilea rând, nu te mai gândi la prostii! Doamna Gudinski avea cincizeci de ani când eu eram la liceu. Se simțea foarte singură. Pe atunci eram adolescent și lucram la grajdurile ei.

— Până acum, scenariul ăsta seamănă cu un film porno foarte bine regizat.

Am înghiontit-o din nou în umăr, în joacă. Amândoi am izbucnit în râs.

— Doamna Gudinski avea cai. Unii foarte scumpi. Dar venea la grajduri numai ca să-i viziteze, nu ca să-i călărească. Răposatul ei soț a fost mare amator de cai. Ea ținea caii în amintirea lui, dar nu era deloc pasionată de ei. Avea foarte mulți bani, însă nu avea cu cine să-i cheltuie. Avea nevoie de o persoană

care să-i țină companie de sărbători. Cineva care s-o viziteze în weekenduri. Înțelegi tu: un om căruia să-i pese de ea.

— Și acel om ai fost tu? a zis Arya.

Avea o expresie sceptică.

M-am încruntat la ea, prefăcându-mă jignit.

— Da, eu și prietenii mei apropiați, pe care i-am implicat în treaba asta. Împreună, am devenit o mare familie disfuncțională.

— Hm...

— Nu mă lua cu „hm"! Zi-mi la ce te gândești!

— Nu-mi pari o persoană afectuoasă ori grijulie.

— De ce nu?

— În primul rând, pentru că vrei doar să te culci mine. Nu ți se pare că suferi de fobie de relații?

Gelozia ei a stârnit o senzație periculoasă în adâncul meu. Genul de senzație care te copleșește când îți dai seama că tocmai ai supraviețuit unui accident de mașină aproape fatal.

— Nu-i vorba de nicio fobie. Nu vreau să avem o relație serioasă, pentru că nu îmi *permit* să fiu cu tine. Să ies la întâlniri romantice cu fiica bărbatului căruia îi intentez proces, mai ales într-un astfel de caz, nu ar fi deloc o mișcare înțeleaptă pentru cariera mea.

— Am putea zice că mă cam ai la mână. Nu ți se pare?

I s-au luminat ochii. Am iuțit pasul, ca să ne încălzim.

— Nu. E o decizie pragmatică. Și e benefică și pentru tine. Imaginează-ți ce scandal s-ar isca dacă s-ar afla că suntem împreună! Relația *noastră* ar fi sortită eșecului. Asta nu înseamnă că nu-mi doresc o legătură serioasă atunci când o să apară femeia potrivită.

— Uau! Chiar că știi cum să faci o femeie să se simtă specială!

Am pufnit în râs.

— Încă ții legătura cu doamna care te întreținea în schimbul sexului?

Arya s-a cuprins cu brațele, ca să se protejeze de frig.

— Da. Tu? am întrebat-o.

— Eu?! N-o cunosc pe doamna aceea, dar la o adică... aș putea s-o sun, nu?

Mă prăpădeam de râs.

Mi-am explicat întrebarea:

— Cum erai tu în adolescență?

— Rebelă. Agitată. Șoarece de bibliotecă.

Am zâmbit. Îmi aduceam aminte cum devora Arya cărți — cel puțin una pe zi în timpul vacanțelor de vară —, ca și cum cuvintele aveau să dispară dacă nu le citea suficient de repede.

— Șoarece de bibliotecă, am repetat, prefăcându-mă surprins. Care e cartea ta preferată?

O să spună că e Ispășire.

— *Ispășire*, cu siguranță. Când aveam paisprezece ani am furat-o din biblioteca publică, pentru că e o carte oarecum scandaloasă și știam că ai mei nu mi-ar fi permis să mi-o cumpăr. Romanul ăsta nu e apreciat la adevărata lui valoare. L-ai citit?

— Nu.

Nu voiam să citesc cartea care adusese cu sine căderea mea în disgrație. Dacă nu aș fi sărutat-o pe Arya..., dacă nu aș fi cedat propunerii ei...

Ce s-ar fi întâmplat? Ai fi rămas în mahala, cu o mamă care nu te iubea și tânjind după o fată care nu putea fi niciodată a ta, și ai fi devenit un infractor.

Eram conștient că situația ar fi putut fi mult mai rea dacă aș fi rămas acasă și aș fi mers la o școală de rahat. Chiar dacă acel prim sărut n-ar fi fost văzut, al doilea, al treilea sau al patrulea

ar fi sărit în ochi. Și chiar dacă toate săruturile noastre ipotetice ar fi trecut neobservate, Arya tot n-ar fi putut fi a mea. Aș fi fost nevoit să asist neputincios cum Arya se îndrăgostește de un bărbat cu care putea avea o relație. Un Will, un Richard sau un Theodore. Un tip care încă de la zece ani are un șofer, o menajeră și un consultant educațional.

— Ar trebui s-o citești, m-a sfătuit Arya.

— Împrumută-mi-o pe a ta!

A strâmbat din nas.

— Nu împrumut romanele mele cartonate preferate. E o regulă de-a mea.

— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

— Ce interesant că tocmai un *avocat* spune asta!

Ne-am oprit în fața librăriei Jefferson Market. Ceasul din turn arăta că mai erau cinci minute până la miezul nopții. Nu-mi venea să cred că petrecuserăm atât de multe ore împreună, plimbându-ne și vorbind. Parcă nici nu trecuseră douăzeci de ani.

Dar timpul trecuse.

Acei ani se îngrămădeau în spațiul dintre noi, reci, singuratici, plini de oportunități ratate și de nedreptate.

— De ce ești aici, Arya?

M-am întors spre ea. Vocea mea era răgușită, aspră, ca solzii unei creaturi oceanice.

— Și, te rog, scutește-mă de prosteala cu mâncarea bună de la restaurant!

Și-a trecut limba peste buze și a lăsat privirea în pământ.

— Am venit să-ți spun că nu o să mai asist la proces. Azi am venit la tribunal pentru ultima oară. N-o să mă mai pedepsesc pentru faptele tatei. Nu mai suport să aud prin ce au trecut acele femei.

— Crezi că e vinovat?

Aveam nevoie s-o aud spunând că da. Că se dezice de bărbatul pe care îl alesese cândva în locul meu. Stăteam lipiți unul de celălalt. Abia dacă era loc să strecori un ac între noi.

A rostit încet:

— Da.

Am întins o mână spre ea și i-am ridicat bărbia. Genele ei străluceau ca niște diamante, din cauza lacrimilor. Când eram copii îi spusesem că are ochi ca de mlaștină. Dar nu era adevărat. Ochii ei aveau culoarea mușchiului. Un verde catifelat, pe care ar fi plăcut să-l privești ore în șir. Mi-a susținut privirea, cu îndrăzneală.

Prințesă de bani gata.

Ceasul a bătut miezul nopții.

— E ora vrăjitoarelor, a spus Arya.

A închis ochii. Două lacrimi i s-au prelins pe obraji.

— În cărți se întâmplă lucruri stranii la ora asta.

I-am cuprins gâtul în palme și am tras-o mai aproape, inspirându-i aroma.

— Și în realitate se întâmplă lucruri stranii.

Și astfel, după douăzeci de ani, am făcut aceeași greșeală pe care o făcuse Nicolai Ivanov: mi-am lipit buzele de ale Aryei Roth. Chiar dacă lumea ar fi explodat din cauza acestui sărut, ar fi meritat să mor pentru el.

Mâinile mele erau în părul ei. L-am strâns între degete și am tras ușor, așa cum visam de atâția ani să fac. Dorința îmi gonea prin sânge. Voiam să o devorez pe această femeie și să nu las nimic pentru bărbatul următor. Nerăbdătoare, Arya a deschis gura. Limbile noastre s-au jucat una cu cealaltă. A gemut din adâncul gâtlejului. Am mușcat-o cu putere de buza de jos,

trăgând-o mai aproape, și i-am lins buza de jos. Am sărutat-o iar, sălbatic, profund. Am strâns-o de talie și am lipit-o de mine. Nu mă mai săturam de ea. Brusc, am intrat în panică. Pe lumea asta exista o singură Arya. Era singura mea șansă să fie a mea. M-am desprins de gura ei și i-am dat laoparte buclele de pe obraji. În ochii ei citeam dorință și o mulțime de emoții. Unele plăcute, altele mai puțin plăcute. Trăiri tipice Aryei.

I-am cerut:

— Vino acasă cu mine!

La dracu'! Suna mai degrabă a poruncă decât a rugăminte. Ea a înțepenit în brațele mele și a revenit cu picioarele pe pământ. Euforia a dispărut. Și-a proptit o palmă pe pieptul meu.

— N-o să mă culc cu tine, Christian.

— De ce? Din cauza pariului? Dă-l naibii de pariu!

Am scrâșnit din dinți, mai-mai să-i sfărâm. Disperarea pe care o simțeam mă scotea din sărite. Mă culcasem cu o mulțime de femei și de fiecare dată eu deținusem controlul asupra relației, asupra detaliilor și a situației.

— Nu din cauza pariului, mi-a răspuns ea. Ai dreptate: nu putem fi împreună și nu sunt sigură că e o idee bună să mă bag în așa ceva cu tine, când mă simt atât de...

— Vulnerabilă? am sugerat.

— *Confuză*. Trec prin multe chestii. Așa că, dacă vrei ceva mai mult decât prietenie, nu mă căuta! Nu vreau o relație interzisă.

Noi aveam o relație interzisă pe vremea când nu-mi permiteam nici măcar să-mi cumpăr haine, pe vremea când m-ai rugat să te sărut lipită de rafturile bibliotecii. Atunci, când ai vrut să mă distrugi, ți-a plăcut ideea de-a avea o relație interzisă.

Am rostit încrezător:

— O să te răzgândești.

— Ce te face să spui asta?

— Ne potrivim. Între noi există atracție. Ar fi firesc să fim împreună. Lucrurile sortite eșecului sunt mai ispititoare, nu crezi? Atracția asta nu o să dispară până nu trecem la fapte. Vrei un prieten? Bine! Îți ofer prietenie. Dar o să vrei mai mult. Îți garantez!

Și-a sprijinit capul de umărul meu, chicotind.

— Oof! Sunt prea bătrână pentru așa ceva.

— Pentru ce?

Mi-am apăsat mâna pe spatele ei și i-am inspirat cu nesaț parfumul. Presimțeam că avea să plece în curând.

— Pentru *asta*. Era mai ușor să te urăsc când nu te cunoșteam deloc.

— Mă cunoști dintotdeauna, am șoptit, cu buzele în părul ei.

— Știi ce? Cred că ai dreptate. Sufletul meu... e liniștit când sunt cu tine.

Am zâmbit sumbru.

Dacă ar fi știut...

◆ ◆ ◆

A doua zi, am ajuns la tribunal atât iritat, cât și ușurat. Arya nu era acolo. Prin urmare, puteam să-mi fac treaba fără să am o semierecție și fără să mă întreb ce-i trecea prin minte. Pe de altă parte, nu mai aveam privilegiul de a mă desfăta cu prezența ei, de a ști că e doar la câțiva pași distanță de mine.

Imediat ce am terminat de completat niște acte la birou, am sunat-o.

— Cum ai făcut rost de numărul meu? m-a întrebat Arya. O auzeam tastând la laptop.

— Mi-ai dat cartea ta de vizită, mai ții minte?

— Da. Îmi mai aduc aminte și că ai aruncat-o la gunoi.

— N-are importanță. Sunt un bărbat cu abilități nelimitate.

În realitate, îi cerusem secretarei mele să caute numărul Aryei în Pagini Aurii.

M-a luat peste picior:

— Vrei să zici un bărbat care bagă vrăjeală nelimitată.

— Ce-ai zice să mâncăm un hotdog lângă Biblioteca Publică din New York? Vreau să împrumut o carte de-acolo. La șapte și jumătate e în regulă?

— În primul rând, biblioteca se închide la cinci. În al doilea rând, nu e în regulă.

Oare numai eu eram obsedat de sărutul nostru? Așa se părea. Arya vorbea ca și cum se gândea la altele.

A adăugat:

— Nu pot la cinci. Trebuie să plec undeva.

— Vrei să-ți țin companie?

Christian, dacă tot ai ajuns în punctul ăsta, de ce nu-i oferi coaiele tale pe o tavă și apartamentul tău?

Dacă așa reacționam la un simplu sărut, atunci, cu siguranță, nu trebuia să mă culc cu femeia asta!

— Nu sunt sigură că ai vrea să-mi ții companie.

— Unde te duci?

— La cimitir.

Am scăpat pixul din mână. M-am uitat la calendarul de pe-rete. La naiba! Era 19 martie, ziua de naștere a Aryei și a lui Aaron. M-am apropiat de birou, unde aveam telefonul pus pe speaker.

— OK. Ne vedem la cimitir. Dar care dintre ele? am întrebat, prefăcându-mă că nu știu.

A rămas tăcută pentru o vreme.

— De ce vrei să mergi cu mine la *cimitir*?

— Prietenii nu se sprijină reciproc?

— Asta suntem noi acum? Prieteni?

— Da, Suntem prieteni.

Cu toate acestea, să-i ofer prietenie după tot ce îmi făcuse Arya era o nebunie.

Altă pauză. Oare ce naiba aveam în cap?

— La cimitirul Mount Hebron.

— Pe cine vizităm?

— Pe fratele meu.

— Crezi că o să mă placă?

Când eram mici, ne prefăceam că Aaron încă trăiește, că ne certăm cu el, că îl tachinăm și că râdem împreună cu el.

Arya s-a oprit din tastat și a oftat.

— Cred că i-ai plăcea *la nebunie*.

◆ ◆ ◆

Cimitirul Mount Hebron nu se schimbase. Salcia uriașă încă era acolo, deasupra mormântului lui Aaron. Am văzut silueta Aryei aplecată deasupra mormântului. M-am oprit s-o admir. Avea picioare lungi, puse în evidență de o fustă-creion de design ner și de pantofi roșii cu toc. Impresionantă, și totuși nu mai impresionantă decât acea Arya pe care o cunoscusem cu aproape douăzeci de ani în urmă. Un licurici — o ființă mică, dar strălucitoare. Am deschis poarta din fier forjat. Când fusesem puști, nu avusesem luxul de a intra *pe poartă*. Arya mi-a simțit prezența și s-a răsucit, adresându-mi un zâmbet obosit.

— E ciudat că ai venit, a spus cu un oftat.

— Ești obișnuită ca oamenii să nu vină *atunci când ar trebui* să vină?

— Cam așa ceva. În plus, eu nu sunt problema ta.

— Nu te-am considerat niciodată o problemă. Faptul că ești îmbrăcată ar putea fi o problemă. Dar tu, niciodată!

A schimbat subiectul:

— Ce e în geantă?

I-am întins-o în tăcere. Mă oprisem la băcănia de pe strada cu cimitirul, ca să văd dacă tipul care mă hrănise cu mulți ani în urmă încă era acolo. În schimb, l-am găsit pe fiul lui. L-am rugat să-mi vândă toate alimentele care erau pe punctul de a expira. După ce mă privise bănuitor, se înduplecase.

— O cină pentru doi. Sper că nu faci nazuri la mâncare.

— Deloc.

A luat punga de plastic și a tras cu ochiul înăuntru.

— Oooo! Chipsuri Takis! Ce sofisticat!

— Mai sunt și chifteluțe cu brânză și bomboane cu migdale. Am vrut să-ți ofer o masă completă, hrănitoare.

M-am dus și m-am așezat pe același mormânt pe care stăteam când eram mici: cel al lui Harry Frasier. Lângă acesta mai era o piatră funerară. Cea a Ritei Frasier. *Soție, mamă, bunică și medic.*

— Nu mai ești singur, amice, am spus și mi-am trecut palma peste piatra funerară a lui Harry, după care m-am sprijinit de ea.

Când m-am întors spre Arya, am surprins-o uitându-se ciudat la mine. Din nou, m-am pomenit că-mi doresc să fiu dat în vileag. Îmi doream ca Ari să mă tragă la răspundere pentru minciuna mea. Să mă recunoască. Ochii i-au sclipit. Mă întrebam ce avea să facă în continuare și ce avea să spună.

Nicky, cât de dor mi-a fost de tine!

Nicky, pot să-ți explic.

Nicky, Nicky, Nicky.

Dar ea doar a clipit și a scuturat din cap. S-a răsucit spre mormântul din fața ei.

— Bună, Ar! Sunt eu, Ari. Eu... De unde să încep? Situația, ca de obicei, e dezastruoasă. Nu doar în privința lui Conrad. Din senin, mama e interesată de soarta mea. Probabil se teme că în curând o să rămână fără casă...

Arya a clătinat din cap.

— E stupid să mă plâng ție, când situația ta e mult mai nasoală. Uneori te invidiez pentru faptul că ești mort. Alteori, ideea asta mă îngrozește. Încă vorbesc cu tine în mintea mea. Încă te văd peste tot. În imaginația mea, ai crescut împreună cu mine, acum ești căsătorit și soția ta așteaptă un copil. Aaron...

Din gâtlejul ei a țâșnit un sunet: pe jumătate hohot de râs, pe jumătate hohot de plâns.

— O *detest* pe nevastă-ta, Eliza, din tot sufletul. Îi spun „Lizzy" doar ca s-o scot din sărite. E *atât* de înțepată!

Mi-am mușcat buza de jos. Arya fusese și rămăsese o fată minunat de ciudată. Însă, pentru prima oară, recunoșteam și că noi doi nu eram foarte diferiți. Părinții noștri greșiseră enorm, chiar dacă în moduri diferite.

— În universul ăsta alternativ, aștept cu nerăbdare să-mi oferi un nepot. Știi că iubesc copiii. Și chiar mă gândesc să fac și eu unul. Ce-ai zis? Dacă am cunoscut pe cineva?

S-a încruntat și mi-a aruncat o privire scurtă. M-am pomenit că-mi îndrept imediat spatele, ca un școlar în sala de clasă.

— Nu. Nimeni important. De fapt, ar fi un tip, dar nu-mi permit să mă încurc cu el. Spune că avem o chimie foarte puternică. Dar, după cum știi, în liceu am picat la chimie.

A mai vorbit cu Aaron câteva minute, după care s-a așezat lângă mine. Am desfăcut o pungă de chipsuri și ne-am apucat să mâncăm. Și-a întins picioarele, apoi și-a încrucișat gleznele.

— Cum a murit? am întrebat-o.

— Sindromul morții subite la sugari.

— Îmi pare rău.

— E bine că nu am apucat să-l cunosc înainte să moară. M-ar fi durut mult mai tare.

Depinde de om. De pildă, mie nu-mi era dor de maică-mea.

— Îl vizitezi des?

Ne uitam amândoi la piatra funerară a lui Aaron. Dacă ne-am fi privit, ne-am fi simțit... vulnerabili.

— Mai des decât ar trebui. Cel puțin asta mi se zice. Pe de-o parte, sunt furioasă pe Aaron, pentru că el nu e nevoit să înfrunte porcăria asta. Am nevoie să fie cineva aici, lângă mine. Înțelegi?

— Ai deja pe cineva lângă tine, am rostit cu o sinceritate care ar fi trebuit să mă înspăimânte.

Dar nu mă simțeam înspăimântat.

Brusc, mi-am adus aminte de ceva. I-am dat Aryei punga cu chipsuri, m-am ridicat, am găsit două pietricele lângă un vas de flori și le-am așezat pe mormântul lui Aaron.

— Ca să știe că noi am fost în vizită.

Bănuiam că Arya zâmbește. M-am răsucit spre ea.

Ochii ei sclipeau.

— Și eu făceam treaba cu pietricelele. De unde ai știut despre obiceiul ăsta? m-a întrebat.

— Poate că sunt evreu, am răspuns, ridicând din sprâncene.

A izbucnit în râs.

— Numele tău e *Christian*.

Numele meu fals.

Ai grijă! m-a avertizat o voce lăuntrică. Dar deja mă luase valul. Nu am ascultat-o.

— Odată, cineva mi-a spus despre obiceiul cu pietricelele.

M-am așezat iar lângă ea. Umerii ni se atingeau.

— Auzi, Christian?

— Da?

— Azi e ziua mea de naștere.

Știu.

— La mulți ani, Arya!

Am sărutat-o pe creștet. Și-a sprijinit obrazul pe umărul meu. Se uita la șirul de oameni în costume, care mergeau pe Park Avenue.

— La mulți ani și ție, Aaron!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

ARYA

În prezent

Nu ne-am sărutat din nou.

Dacă voiam să-i supraviețuiesc lui Christian Miller, nu puteam permite să mă sărute iar. Deja știam că zilele mele aveau să fie mai gri și mai mohorâte după ce el urma să dispară din peisaj.

M-a condus acasă în liniște. Ca niște copii, amândoi răsufflam pe gură, scoțând aburi în aerul rece.

Știam că ar fi trebuit să mă îngrozească faptul de a mă deschide, de a-i permite să-mi zărească nebunia. În fond, femeile de treizeci și doi de ani nu își sărbătoresc ziua de naștere într-un cimitir, împreună cu un bărbat pe care abia dacă îl cunosc. Unde mai pui că Christian era al naibii de pornit să distrugă ce mai rămăsese din familia mea disfuncțională!

Când am ajuns la ușa apartamentului meu, Christian m-a mângâiat pe obraz. Avea mâna caldă și aspră. Nu mai fusesem

cu un bărbat de mai bine de un an. Ultima oară mă culcasem cu un tip cunoscut pe Tinder. Întâlnirea începuse cu o partidă stângace de sex. La sfârșit, tipul plânsese pe umărul meu, din cauza fostei iubite care nu voia să se împace cu el.

Simțeam fiori pe ceafă. Am tras în piept mirosul lui Christian. Mă străduiam să scap de inhibiții.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să-ți fiu alături azi! a zis Christian.

— Mulțumesc că n-ai fugit mâncând pământul!

L-am înghiontit ușor în umăr, așa cum făcuse și el după cina noastră luată în cimitir. Să fiu sinceră, am uitat când mai făcuse cineva pentru mine un gest atât de drăguț. Poate doar Jillian.

— Nu ești chiar atât de scrântită precum ai vrea să cred, Arya, a spus Christian, zâmbitor.

Doamne! Ce mult îmi plăcea surâsul lui!

— Ba sunt.

— Atunci, eu sunt și mai scrântit decât tine.

— Dovedește-o! l-am provocat. Spune-mi în ce fel ești tu dus cu pluta!

— Poate o să-ți spun mai târziu.

Mi se părea că, de fapt, răspunsul lui era *n-o să-ți spun niciodată*. N-am mai insistat.

— Te-ai răzgândit în legătură cu noi doi? m-a întrebat.

Vocea lui părea o mângâiere pe pielea mea.

— Absolut deloc.

— O să te răzgândești.

— S-o crezi tu! Să nu-ți fii respirația, așteptând să mă răzgândesc!

— De ce nu? Sunt un înotător bun.

Christian m-a sărutat pe vârful nasului și a plecat în noapte, luând cu el o bucățică din inima mea.

◆ ◆ ◆

A doua zi, la birou, simțeam un gol un piept, în locul acelei bucățele. Voiam să-l văd din nou pe Christian, ca să i-o cer înapoi. Poate mă simțeam așa din cauză că fusese cu mine la cimitir. Sau, poate, din cauza sărutului de alaltăieri. Probabil că el mă ajuta să-mi distrag atenția de la dezastrul care îmi apăsa viața. Cazul tatei căpătase proporții nebunești. Renunțasem la social media, nu mai citeam site-urile de știri și refuzasem toate invitațiile de a socializa. Comunicam cu mama numai prin mesaje scrise. Dar, după cum s-a dovedit, nu era un plan perfect.

— Salutare! a zis Whitley. Ai un vizitator jos.

S-a așezat pe marginea biroului meu. Și-a dat pe spate părul blond-cenușiu și mi-a zâmbit.

— Da?

M-am înveselit instantaneu. Eram de-a dreptul jenată de entuziasmul meu. Mi-am dres glasul și m-am foit în scaun.

Whitley mi-a zâmbit și mai larg. Purta suficient luciu de buze cât să umple un bol întreg.

— Of, scumpo! E minunat că îți refaci legătura cu ea, chiar dacă motivul pentru noua voastră relație este problema cu tatăl rău. Să-i zic să urce?

Am clipit de câteva ori. În sfârșit, mi-a picat fisa. Mi-am reținut cu greu un geamăt de frustrare.

— Nu! Cobor eu la ea. Mersi!

— Arya, ce mă bucur că am nimerit adresa! Mi-am adus aminte că tatăl rău a zis la un moment dat că ai biroul pe strada asta.

Mama și-a scos cu delicatețe mănușile de piele albă. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile superbe pe care le purta în copilăria mea.

— Da, mamă. Lucrez aici de patru ani. Dăm petreceri de două ori pe an, pentru clienții noștri. Conrad participa din când în când la ele.

Mă ajuta să fac curat după ce petrecerile se încheiau. Mama, în schimb, arunca invitațiile mele la coș, fără să ezite.

A avut bunul-simț să pară rușinată și a zâmbit sfios.

— Arya, putem vorbi?

Am mers la cea mai apropiată cafenea. Am lăsat-o să plătească ea consumația. Știam că ar fi protestat dacă m-aș fi oferit să plătesc. Când s-a așezat, a scos ceva din geanta ei Chanel.

— Ți-am luat un cadou pentru ziua ta de naștere.

— E o premieră, am mormăit.

Am desfăcut cadoul.

Cutiuța din catifea albastră era adorabilă. Mă așteptam la o brățară sau la un lănțișor cu diamante. Mama avea o slăbiciune pentru bijuteriile rafinate. Dar când am dat deoparte hârtia delicată, am găsit ceva complet surprinzător. Era o fotografie înrămată, cu mine și cu Aaron, când eram mici. Stăteam amândoi pe burtă și priveam spre aparatul foto, cu ochii mari. Am tușit ca să îmi ascund emoția.

— Nu semănam deloc unul cu celălalt.

Eu aveam ochi verzi, pe când ai lui erau căprui. Eu aveam păr șaten, iar el, blond.

— Așa e, a întărit mama.

A apucat ceașca de cafea cu mâna ei delicată.

— Am făcut tratamente de fertilizare in vitro. Când am rămas însărcinată, am avut tripleți. Dar tatăl tău voia doar doi

copii, aveam o sarcină cu risc foarte crescut, așa că doctorii au fost de partea lui. Ar fi trebuit să mai ai un frate.

Brusc, am ridicat privirea spre mama. Am căscat ochii de uimire.

— Nu mi-ai spus asta niciodată!

A ridicat din umeri.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Și ce te așteptai să zic? *Bună, mamă! Ce avem azi la micul-dejun? Da, vreau clătite. Apropo, ai făcut vreodată o reducere selectivă*[1] *când erai însărcinată cu mine și cu Aaron?*

N-am lăsat-o să răspundă.

— Stai așa! *Conrad* a fost cel care nu a mai vrut copii?

Dintotdeauna mi se păruse ciudat că mama nu mai rămăsese însărcinată după ce îl pierduserăm pe Aaron.

— Exact! Abia l-am convins să vă avem pe voi doi. Bineînțeles, totul s-a încheiat cu bine. Acum tu ești lumina ochilor lui.

Voiam să o corectez. *Fusesem* lumina ochilor lui. În mod surprinzător, îmi venea foarte ușor să cred că tata avusese ultimul cuvânt cu privire la câți copii urmau să aibă ei doi. Încă o dezvăluire îngrozitoare care se adăuga pe lista dovezilor împotriva lui.

Iar acum purtam conversația asta incomodă.

— Iartă-mă că ți-o spun pe șleau, mamă, dar nu ai părut tocmai dornică să crești singurul copil pe care îl aveai.

Am sorbit din cafea. Am observat că îmi tremura mâna.

Mama și-a lăsat ceașca jos și a întins brațul spre mine.

— Uită-te la mine, Arya!

[1] Întreruperea sarcinii prin reducerea selectivă este o metodă utilizată doar în scopuri terapeutice, când sarcina este patologică sau pune în pericol sănătatea mamei.

Am privit-o. Trebuia să-i dau șansa de a se justifica acum, după atâția ani.

— A fost un mecanism de apărare, înțelegi? Tatăl tău mă amenința că o să mi te ia. De fapt, ori de câte ori ne certam și eu voiam să plec, mă șantaja: spunea că o să obțină custodia asupra ta, pentru că sunt o mamă foarte nepricepută. Dar nici măcar nu mi se dădea șansa de a fi o mamă, bună sau rea! Apoi mi-am dat seama că tatăl tău ar fi procedat cum voia el, indiferent dacă eu făceam ceva greșit sau nu. Era o situație fără ieșire. Am fost constrânsă să nu mă apropii de tine, pentru că nu am știut niciodată dacă m-ar lăsa să te păstrez. După cum sunt sigură că ai început să-ți dai seama, e un bărbat extrem de convingător și de manipulator. Nu voiam să mă atașez de tine. După ce s-a întâmplat cu Aaron, nu voiam să sufăr și mai mult.

Pieptul mă durea atât de tare, încât mă miram că mai pot să respir. Simțeam că zidurile pe care le ridicasem se surpă, cărămidă cu cărămidă, și că îmi este imposibil să le opresc prăbușirea. Dintotdeauna, îmi clădisem cu grijă realitatea, așa încât să fie mai ușor de acceptat. Tata era sfântul, mama era păcătoasa. Ea era personajul negativ din poveste, nu victima, iar în clipa asta realitatea mea — singurul lucru despre care credeam că e stabil, real — nu mai avea sens.

— Am crezut că nu mă iubești, am zis.

Mâinile mele zăceau inerte între degetele ei.

Ea a clătinat din cap, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Zilnic îmi doream să te îmbrățișez. Uneori făceam eforturi să mă stăpânesc, să nu te iau în brațe, pentru că știam că l-ar fi înfuriat. Ar fi spus că încerc să te manipulez. Că încerc să demonstrez ceva. Îmi doream să fugim amândouă de Conrad.

Dar întotdeauna atârna o amenințare deasupra mea. Nu voiam să te pierd cu totul.

— Oricum m-ai pierdut.

— Așa e. Dar cel puțin puteam să te văd zilnic. Și apoi tu ai plecat la facultate, iar după aceea am încercat să mă conving că nu-mi pasă.

Mi-am retras mâinile.

— De ce îmi spui toate astea acum, din senin? Ce s-a schimbat?

S-a foit în scaun și și-a netezit cu sfială rochia peste genunchi. A început să se joace cu colierul ei de perle.

— Ieri am încercat toată ziua să dau de tine ca să-ți urez la mulți ani. N-ai răspuns. Am vrut să vin la apartamentul tău ca să-ți fac o surpriză și mi-am dat seama că nici măcar nu știu unde locuiești. Am găsit cartea ta de vizită în biroul tatălui tău. Am sunat aici și am cerut adresa ta de acasă, dar Jillian a zis că ești în oraș. La o... întâlnire. Atunci am înțeles cât de puține știu despre viața ta. Despre pasiunile tale, despre ce îți place și ce nu. Despre lucrurile care te încântă și care te emoționează. M-am întors acasă, complet rușinată. Tatăl tău era într-una dintre ședințele alea interminabile cu Louie și Terrance. Mi-am pregătit o ceașcă de ceai și mă gândeam că nu mai am o femeie ca Ruslana în casă, care să facă treaba asta în locul meu. De când a plecat ea, n-am vrut să mai aduc pe cineva în casă, de teamă ca taică-tău să nu se culce cu noua menajeră. Am ieșit cu ceaiul în balconul cu vedere la cimitirul Mount Hebron și am văzut că îl vizitai pe Aaron. Nu erai singură.

Pe față îi juca un zâmbet.

— Erai cu un bărbat. Păreați... apropiați. Am văzut cum ți-ai sprijinit capul de umărul lui. Cum vorbeați. Și mi-a trecut

prin minte... că voiam să fiu eu acea persoană pentru tine. Voiam să fiu sprijinul tău. Cineva pe care poți conta, cu care să vorbești. Cineva cu care să-ți petreci ziua de naștere. Apoi mi-am amintit de aniversările tale de-a lungul anilor. La cinci ani, cu dădaca numărul opt. Sau la paisprezece ani, când ne-am amintit abia după trei zile că fusese ziua ta, pentru că tatăl tău era plecat la Geneva. Sunt conștientă că am ratat foarte multe. Niște simple scuze nu pot să...

A tăcut, apoi a tras aer în piept.

— Dar cred că, poate, de vreme ce totul în jurul nostru se prăbușește, ar trebui cel puțin să încercăm să avem o relație. Ce spui, Arya? Te rog!

Voiam să-i spun atât de multe lucruri. Să-i pun întrebări. Am început cu întrebarea care mă apăsa cel mai mult.

— De ce mai locuiești cu Conrad? am întrebat încruntată. De ce nu divorțezi de el? Să știi că te pune într-o lumină proastă. E suspect că rămâi cu el, după tot ce a făcut.

— Nici măcar nu merg cu el la tribunal! M-a rugat de multe ori să-l însoțesc. Avocații lui sunt de părere că ar lăsa o impresie bună.

Când a văzut că aștept să-mi dea detalii, și-a lăsat colierul în pace și a început să se joace cu un cercel.

— Păi... Cred că mi-e teamă de ce o să se întâmple mai departe. Încearcă să înțelegi: mi-am petrecut ultimii treizeci și ceva de ani într-un fel de izolare. Într-o închisoare. Tatăl tău a reușit să-mi dea viața cu totul peste cap, până și tratamentul medicamentos. Acum câțiva ani, am aflat că ținea legătura cu psihiatrul meu și că îi dicta ce să-mi prescrie. Am renunțat imediat la doctorul acela, dar răul deja fusese făcut. În prezent, nu pot să iau nici măcar o pastilă de Xanax fără să mă întreb dacă

cei care mi-au prescris-o au motive ascunse. De fiecare dată când mergeam la vreun eveniment în societate, Conrad avea o purtare extrem de prietenoasă cu prietenele mele — în special cu cele în compania cărora mă simțeam cel mai bine — și dispărea cu ele pe undeva, pentru mult timp. Mă întrebam dacă se culcă cu ele. Avea aventuri foarte scurte, gândite foarte strategic cu oricine credea Conrad că m-ar fi putut ajuta să evadez din colivia de aur pe care mi-o construise el. Nu am cu adevărat prieteni, cunoștințe, avocați sau rude. Conrad e singura mea rudă, cu toate că e un om foarte rău.

— Mă ai pe mine, i-am zis.

Nu prea știam de ce rostesc cuvintele astea.

Ochii mamei s-au luminat.

— Serios?

— Da. Acum nu suntem apropiate, dar tot o să-ți fiu alături când o să ai nevoie de mine.

Îmi dădeam seama din ce cauză se îndoia. La urma urmei, o evitam de câteva săptămâni, de când apăruseră știrile despre Conrad, iar ea începuse să mă sune.

— Viața e foarte scurtă, a spus mama, clătinând din cap. Mă gândesc la toate sărutările pe care nu ți le-am dat. La toate îmbrățișările care ne-au lipsit. La serile de filme împreună, la sesiunile de cumpărături, la certurile care ne-ar fi făcut să ne enervăm una pe cealaltă, și în același timp, să ne iubim mai mult. Mă gândesc la cât de diferite ar fi fost lucrurile. Situațiile ipotetice... Se adună într-un sertar gol al memoriei mele. Și mă doare, Arya. Mă doare mult mai tare decât ce i se întâmplă acum tatălui tău.

Pulsul îmi zvâcnea în încheieturi. M-am gândit la toate momentele pe care le trăiserm împreună cu tata. Prețioase și micuțe,

ca bomboanele de ciocolată ambalate individual. Chiar și după tot ce se întâmplase, nu le-aș fi schimbat pentru nimic pe lume.

Și Christian. Mă gândeam și la Christian.

Cât de mult îl doream! Cât tânjeam după el! Știam, cu fiecare celulă din corpul meu, că o să-mi frângă inima. Iar asta nu era o treabă ușoară, având în vedere că, după Nicolai Ivanov, niciun bărbat nu mai reușise așa ceva.

— Am putea crea amintiri noi, i-am zis.

Am schițat un zâmbet mic.

A exclamat cu voce tremurătoare:

— Ah! Mi-ar plăcea foarte mult!

◆ ◆ ◆

Am ieșit din cafenea căutându-mi telefonul. Mi-a luat o secundă să-i găsesc numărul și alte două secunde ca să mă calmez și să-l sun. A răspuns imediat, cu voce răstită.

— Da?

Era zgomot în fundal: foșnet de documente, voci șoptite care discutau despre EEOC, despre denaturare și despre sarcina probei. În mod clar, era într-o ședință. Și atunci, de ce răspunsese la telefon?

— Christian, tu ești?

— Evident!

— Sunt Arya.

— Pot să te ajut cu ceva, Arya?

Nu părea la fel de entuziasmat cum crezusem că o să fie.

Oare mă așteptasem să cadă în genunchi și să mă implore să ne întânim? Poate că nu, dar nici nu crezusem că o să fie atât de... puțin surprins.

— Pari ocupat.

A urmat o pauză.

— Ce s-a întâmplat, Ari?

Ari. Mi-a tresărit inima când am auzit numele meu de alint.

— Nu contează.

— Pentru mine contează.

— E evident că ai de făcut ceva foarte important.

— Aș prefera să fiu ocupat făcând sex cu *cineva* important, a subliniat el, exact când am auzit cum se închide o ușă.

Probabil intrase în biroul lui.

Era bine că cel puțin nu spusese treaba asta de față cu altcineva. Nu mai puteam să respir. Parcă nu exista suficient aer proaspăt în Manhattan. Mama avea dreptate: viața e prea scurtă. Dacă ziua de mâine avea să fie un dezastru, voiam să o petrec cu el pe cea de azi.

— Arya.

Vocea lui Christian era mult mai caldă. Am înțeles că adineaori mă luase din scurt pentru că era în preajma altora și trebuia să afișeze o anumită atitudine.

— Te gândești la ce cred eu că te gândești? a adăugat.

Asta e problema cu avocații buni: miros adevărul de la zece poște distanță.

— Poate că da.

— Ce s-a schimbat?

— Perspectiva mea.

Am închis ochii. Eram în plină stradă și îmi treceam greutatea de pe un picior pe altul. Mă simțeam complet ridicol.

— Toată viața mea, am evitat situațiile complicate. Și totuși, situațiile complicate m-au găsit pe mine. De vreme ce unele consecințe sunt inevitabile, încep să cred că poate a venit vremea să iau ceea ce-mi doresc.

— Vin acum.

— Serios? *Chiar acum?*

Lucrurile se mișcau foarte repede.

— E ziua în amiaza mare. Am un program foarte încărcat. Cred că și al tău e la fel, i-am spus.

— O să-mi reprogramez ședințele.

Semnalul era prost.

—... pe drum, a adăugat, apoi s-a întrerupt iar legătura. ... la tine. Alo? Mă auzi?

— Nu ai semnal.

Năucită, mă îndreptam spre metrou. Oare chiar aveam de gând să chiulesc de la muncă? Era o premieră pentru mine. Nici când eram la școală nu chiulisem. Ultima oară când îmi luasem o zi liberă pe motiv de boală fusese cu șase ani în urmă. Să fiu spontană nu mă caracteriza.

În telefon auzeam agitația din Manhattan: sirenele ambulanțelor, claxoane, oameni care țipau.

— Scuze! mi-a zis Christian. Eram în lift. Tocmai am comandat un taxi și sunt pe drum.

— Ești nebun! Chestia asta poate să aștepte

— Nu, nu poate să aștepte. Încă un lucru, Ari!

— Da?

— Ai face bine să ții carnetul de cecuri la îndemână, pentru că toate cinele alea la care mi-ai tras țeapă n-au fost ieftine!

◆ ◆ ◆

Când am ajuns la clădirea unde locuiam, Christian era deja în fața intrării, plimbându-se înainte și înapoi pe scări. Aerul din jurul lui vibra, încărcat de o energie întunecată.

S-a întors cu fața spre mine. M-a surprins când mi-a luat mâna și a apăsat-o pe pieptul lui.

— Simți cum îmi bate inima, Arya?

Expresia lui era mai grăitoare decât orice cuvânt. Citeam pe fața lui așteptare amestecată cu speranță, cu dor și cu încă ceva. O fragilitate ciudată, pe care nu o mai zărisem pe chipul lui. Îmi amintea de acea zi, cu atâția ani în urmă, când Nicky și cu mine aproape că fuseserăm surprinși de Ruslana.

Mi-am înfipt unghiile lăcuite cu ojă roșu-sângerie în cămașa lui.

— Te bucuri că mă vezi?

— O să mă bucur și mai mult când o să te văd *goală*.

Am urcat treptele câte două odată. Adrenalina îmi crescuse până la cer. Când am deschis ușa, i-am spus că mă duc să iau un pahar cu apă și l-am întrebat dacă vrea și el unul.

— Sigur! a zis.

S-a uitat la mine amuzat. I-am făcut semn spre camera mea și i-am spus să se simtă ca acasă. Imediat ce s-a făcut nevăzut, am băut pe nerăsuflate aproape un litru de apă și mi-am băgat capul în congelator, într-o încercare de a mă răcori.

Când am intrat în dormitorul meu, l-am surprins studiindu-mi raftul cu cărți. Era cu spatele la mine. Acum câțiva ani, plătisem un tâmplar ca să transforma unul dintre pereții dormitorului într-o bibliotecă. Fusese o decizie extravagantă și cu totul nejustificată, având în vedere că locuiam cu chirie, dar biblioteca mea mă făcea să mă simt mai mult ca la mine acasă decât orice altă piesă de mobilier pe care o aveam. Christian și-a lăsat arătătorul să alunece pe cotoarele cărților într-un fel care mi s-a părut ciudat de erotic.

— Neprețuita *Ispășire*! a zis el, conștient că eram în cameră, deși nu scoseserm niciun sunet. Prima ediție, în variantă cartonată.

— Nici să nu te gândești!

M-am îndreptat spre el. I-am luat cartea din mână, mângâind-o afectuos.

Mi-a adresat un rânjet.

— Să nu mă gândesc la *ce*?

— Să o iei cu împrumut.

— De ce nu? Sunt doar niște cuvinte pe hârtie.

— Ce prostii ridicole zici! Iar moartea e doar un somn lung, într-un sertar.

Am strecurat cartea între două volume.

— Dacă ești atât de nerăbdător s-o citești, fă-ți permis la bibliotecă!

S-a sprijinit cu umărul de rafturile mele. Îmi analiza reacțiile.

— De ce ții atât de mult la cartea asta?

— De-aia.

— Hai să mă exprim altfel: ce eveniment asociezi cu această carte, încât ți-e imposibil să renunți la ea? Mi-e greu să cred că un alt exemplar din *Ispășire*, unul pe care aș putea să mi-l comand chiar acum de pe Amazon, ar avea același impact emoțional.

M-am gândit la cum străluceau ochii albaștri și reci ai lui Nicky când mi-a spus că o să mă sărute fiindcă îl rugasem eu, ca să-i sfidez pe tata și pe Ruslana, că o să joace împreună cu mine acea scenă din bibliotecă.

Mi-am adus aminte cum m-a lipit de rafturi și m-a sărutat.

Mi-am amintit cum stăteam sub soarele arzător, iar el îmi număra puzderia de pistrui de pe nas și umeri.

Nicky. Nicky. Nicky.

O senzație dulce și dureroasă mi s-a răspândit în pântec.

Christian a clătinat din cap.

— Lasă! E prea personal. Am înțeles.

— Nu e...

A luat paharul cu apă pe care uitasem că-l țin în mână și l-a pus cu grijă pe un raft din spatele meu. Și-a întrepătruns degetele cu ale mele și mi-a pironit brațele deasupra capului, exact ca în *Ispășire*. Degetele lui mi-au strâns și mai mult mâinile, iar gura lui a ajuns în scobitura gâtului. Și-a lăsat buzele să alunece pe pielea de acolo.

Preț de o clipă, chiar m-am întrebat dacă Christian *era* Nicky. Din ce alt motiv ar alege să facă așa ceva? Dar nu. Imposibil! Nicky era mort. În plus, poate Christian văzuse ecranizarea romanului și i se părea excitant să reconstituie scena aceea.

Am scâncit. Mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii.

— Arya, făptură adorabilă și mincinoasă! De cât timp îmi doresc să-ți fac asta!

Buzele lui au urcat pe gâtul meu, iar dinții albi mi-au atins ușor bărbia, după aceea limba lui mi s-a strecurat printre buze. M-am zvârcolit și mi-am arcuit spatele, lipindu-mi corpul de al lui. Mă delectam cu senzația chinuitoare pe care mi-o provoca dorința.

— Frumoasă... dulce... adorabilă Arya.

Fiecare cuvânt era urmat de un sărut. M-a apucat de coapse și m-a săltat. Mi-a petrecut picioarele pe după mijlocul lui. Săruturile noastre erau profunde, arzătoare. O senzație dulce mi se adâncea în pântec. Mare parte din greutatea mea era susținută de rafturi.

— Ești insuportabil de perfectă, mi-a murmurat Christian.

Șuvițe din părul meu, sălbatice ca niște lujeri răzleți, ne cădeau în ochi. Nu rostea aceste complimente cu sarcasm sau cu dispreț. Erau șoapte blânde, care mi se încolăceau în jurul gâtului și al încheieturilor, aidoma unor bijuterii rafinate.

În mișcările lui simțeam nerăbdare. Îmi devora gura și mă ținuia de rafturile pline de cărți. Ca și cum exista ceva neîncheiat între noi, iar acum doar continuam ceva ce începuserăm cândva. Dar bineînțeles că așa ceva era imposibil.

Am simțit între picioare erecția lui Christian și ceva s-a aprins în mine. M-am mișcat în așa fel încât să mă împing în el. Chiloții mei erau deja foarte uzi. Nu aveam nevoie de preludiu.

— *Christian.*

Mi-am trecut unghiile peste maxilarul lui. Ne-am împletit limbile. El a încremenit și s-a retras, de parcă îl pălmuisem.

A făcut un pas în spate și m-a lăsat la podea.

— Ce e? am gâfâit. Ce s-a întâmplat?

Nu reacționase așa din cauza a ceea ce spusesem. Pur și simplu îi pronunțasem numele. Bărbaților le place să le zici pe nume, mai ales în intimitate. Și totuși, el mă pironea cu privirea de parcă săvârșisem un păcat capital. *De parcă îl trădasem.*

Eram foarte nedumerită.

A închis ochii, iar când i-a deschis, părea alt om. S-a lipit de mine dintr-o singură mișcare, m-a ridicat de fund și m-a dus în pat. Un sunet a străpuns liniștea; fusta mea creion se sfâșiase. Fundul meu era pe jumătate la vedere.

— Ce naiba?!

Eram deopotrivă excitată, enervată și surprinsă.

— Era o fustă Balmain nouă!

— Trimite-mi factura!

A îngenuncheat între picioarele mele și a rupt fusta cu totul.

— Sau mai bine hai să considerăm că suntem chit! Îmi erai datoare cu câteva cine. După daunele pe care va trebui să le plătească după proces, am impresia că familia ta n-o să-și permită cheltuieli neașteptate.

Fu o lovitură sub centură. Din câte observasem, lui Christian nu-i stătea în fire să procedeze așa. De fapt, până acum fusese plin de tact și nu-mi făcuse în ciudă referitor la situația în care se afla tata. Prin urmare, acum eram și mai nedemnă: de ce faptul că pronunțasem numele lui Christian schimbase dinamica dintre noi?

— Ce-ai pățit? l-am întrebat.

Însă n-am insistat să răspundă, fiindcă s-a aplecat imediat între picioarele mele și s-a lipit de mine.

M-a sărutat sălbatic. Barba lui abia mijită se freca de pielea mea.

Mi-a desfăcut cu dinții nasturii cămășii albe. Nu cu pricepere și grijă. Trăgea de ei și îi scuipa unul câte unul. Când mi-a văzut sutienul din dantelă crem, mi-a acoperit un sân cu gura și a supt cu putere. Gura lui umedă și fierbinte mi-a stârnit fiori pe șira spinării. Mi-am trecut degetele prin părul lui și l-am împins mai jos, fără urmă de rușine.

— Ia te uită! Ce nerăbdătoare ești! a râs el.

Ajunsese în dreptul buricului meu. Vârful limbii s-a strecurat în el, apoi Christian a suflat aer rece deasupra. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Ce priceput ești...

A fost cât pe ce să-i spun iar pe nume, dar m-am oprit. Habar n-aveam de ce nu părea dornic să-l audă. Christian nu a observat că nu mi-am încheiat propoziția.

— Nu am chef să discut despre asta acum.

Apoi a coborât *acolo*. A apucat cu dinții tivul chiloților mei — din nefericire, purtam chiloți fără cusături, negri, cu croială masculină — și i-a tras în jos imediat, după care mâinile lui mi-au depărtat picioarele. Nu aș fi putut spune ce anume era

mai sexy: mâinile lui bronzate, puternice, care contrastau cu paloarea pielii mele, sau să-i văd creștetul între picioarele mele, știind foarte bine ce urma.

Mi-a aruncat chiloții peste umăr. El încă era complet îmbrăcat.

S-a oprit ca să-mi admire corpul dezbrăcat pentru prima oară. Parcă studia o hartă și calcula de unde să înceapă și unde să atace mai întâi.

— Dumnezeule, Arya!

Și-a trecut degetul mare peste clitorisul meu, până la intrarea în vagin, apoi l-a băgat în mine. Am închis ochii și am gemut.

— Ești atât de udă!

Am deschis ochii. L-am văzut cum își strecoară degetul în gură.

— Spune-mi ce-ți dorești, Arya!

Refuzam să mă rog de el. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui și l-am împins din nou în jos. M-a lins. M-am cutremurat, închizând ochii din nou. Voia să dețină controlul asupra situației. Și era evident că nu reușea.

— *La naiba!* a mârâit el, apoi m-a lins mai apăsat, cu un fel de foame. Iar fac chestia asta!

Iar fac chestia asta? Despre ce vorbea?

M-a apucat de șolduri și m-a țintuit de saltea. Mă devora și mă dezmierda cu limba, oprindu-se din când în când ca să-mi sugă și să-mi muște ușor clitorisul. Era priceput. În mod normal, aș fi considerat asta ceva lăudabil, fiindcă nu se-ntâmplă mereu ca experiența să fi egală cu priceperea. Însă am simțit o strângere de inimă.

O voce lăuntrică îmi spunea că nu e deloc bine ce fac. La urma urmei, aveam peste treizeci de ani. De obicei, respectam anumiți pași înainte să fac sex cu cineva. Trebuia să mă asigur că nu are boli cu transmitere sexuală. Să mă asigur că are la el un

pachet de prezervative. În cazul lui Christian, sărisem peste aceste etape.

— Prezervative! am gâfâit, simțind apropierea primului orgasm. Zi-mi că ai prezervative!

Capul lui — care nu se mișcase dintre coapsele mele — s-a clătinat în semn că nu. Am închis ochii și corpul a început să-mi tremure, cuprins de orgasm. M-am cutremurat cu totul, iar când am deschis ochii din nou, l-am văzut sprijinit în coate. Se uita lung la mine, dus pe gânduri. Mi-a zis:

— N-am nicio boală venerică.

Nu vreau să rămân însărcinată.

Preț de o clipă, mi-am imaginat cum ar fi dacă aș rămâne, din greșeală, însărcinată cu copilul lui Christian. Ce ar crede Conrad? Dar Beatrice? Îmi venea să izbucnesc într-un râs prostesc, iscat de panică, dar am reușit să mă abțin.

— Eu nu iau anticoncepționale, i-am spus.

A început să mă sărute pe burtă. Gura lui era fierbinte, umedă.

— O să ies din tine la timp.

— Ai impresia că suntem la liceu?

— Suntem nebuni unul după celălalt. Nu pot să aștept. O să mă retrag la timp, apoi o să cobor să iau niște prezervative pentru partida următoare. Și *chiar* o să urmeze alta!

Și-a săltat trupul până când fața lui a ajuns deasupra mea. Ochii lui erau hipnotici. Limpezi și albaștri ca gheața. O apă liniștită, deasupra unor ghețari strălucitori. Reticența mea s-a risipit. Așa mi se întâmpla mereu când venea vorba despre acest bărbat. Am închis ochii și am încuviințat din cap.

Christian m-a pătruns.

Era complet îmbrăcat când m-a penetrat. Penisul lui era mare, mai mare decât îl aveau majoritatea bărbaților cu care mă culcasem. A închis ochii, fără să se miște, pur și simplu savurând momentul. Îl priveam uluită. Ce făceam noi în clipa asta părea copleșitor.

A început să se miște în mine. Mi-a ridicat un picior și l-a sprijinit de umărul lui, privindu-mă direct în ochi. M-a surprins intensitatea acelei priviri. În fond, nu ne știam de multă vreme. I-am înlănțuit gâtul cu brațele. M-a pătruns complet. Îmi săltam șoldurile de fiecare dată când se optintea în mine, ca să-i vin în întâmpinare. Simțeam apropierea altui orgasm.

Christian și-a sprijinit fruntea de pieptul meu și a întețit ritmul.

— Arya, zi-mi că mai ai puțin și-ți dai drumul! Eu sunt foarte aproape.

— Da. Mai am foarte puțin.

Christian a gemut, s-a retras din mine și și-a strâns cu putere penisul în palmă, ca să-și întârzie orgasmul. Și-a ferit privirea și s-a uitat în jos, concentrându-se într-un anumit punct, apoi m-a penetrat din nou. Eram deja foarte excitată, așa că mi-am topit imediat în brațele lui și am avut orgasm. Când mi-a simțit spasmele, s-a retras și a ejaculat. Picături de sperma mi-au stropit abdomenul. După câteva clipe, am coborât cu picioarele pe pământ și am conștientizat ce făcuserăm. Christian s-a rostogolit lângă mine, pe pat. Ne holbam amândoi în tavan. Parcă eram doi adolescenți care făcuseră o prostie.

— Nici măcar nu te-ai dezbrăcat! i-am reproșat.

Năucită, priveam tavanul și mă întrebam dacă o să mă sune a doua zi.

— Așa-i, a răspuns mirat, apoi s-a răsucit spre mine. Hai să îndreptăm greșeala asta! Unde-i dușul?

— Prima ușă la stânga.

M-a strâns de mână.

— Vino cu mine!

— Păi, adineaori am făcut-o[1], am zis cu un surâs larg.

A râs și m-a ridicat cu blândețe din pat.

Dușul nostru a fost incendiar, plin de sărutări tandre. Aici am putut să-l admir cu totul: abdomenul cu pătrățele, părul negru de pe piept, umerii lați. Sărutările noastre erau arzătoare și lente. Am încercat să-mi amintesc când mai fusesem atât de fericită și de mulțumită. Bănuiam că trecuse mai bine de un deceniu de atunci.

Când am ieșit din duș, Christian a început să se îmbrace.

— Mă duc să cumpăr prezervative. Să iau și ceva de mâncare? Vrei mâncare chinezească?

Stătea pe marginea patului și își încheia nasturii cămășii. Nu și-a mai pus cravata.

— Cât e ora?

M-am uitat la ceas: era opt seara. Jilly ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Faptul că nu ajunsese încă însemna că ne acorda intimitate. Îi scrisesem un mesaj, în drum spre casă. Nu crezusem că o să se facă nevăzută atât de mult timp. Am cuplat laptopul la priză și m-am cuibărit în pat, rezemată de perne. Nu avea sens să stau degeaba și să tânjesc după el cât era plecat. Aveam timp să scriu câteva e-mailuri și, cu puțin noroc, poate chiar să trimit o propunere de contract.

— În cazul ăsta, cumperi ceva de la restaurantul filipinez? E chiar pe strada mea. Vreau calamar pane și piept de porc prăjit.

[1] Joc de cuvinte. În original, *come with me, to come* are aici sensul „a avea orgasm".

Și un *boba tea* cu cocos, te rog! Cu multe perle de tapioca. Uite cardul meu.

Mi-am deschis poșeta și i-am aruncat cardul meu.

El își lega șireturile la pantofi. S-a oprit și s-a uitat lung la mine câteva clipe. I-am zâmbit.

— Scuze! Uneori, cam fac pe șefa. Am putea pur și simplu să comandăm de mâncare. Bineînțeles că nu e nevoie să te duci până acolo.

— E în regulă, a zis Christian, apoi s-a ridicat, scuturând din cap. O să profit de ocazie ca să răspund la câteva e-mailuri.

S-a uitat la laptopul meu. Ups! Înainte să mă apuc de treabă, ar fi trebuit să aștept până pleca.

— Arya Roth, știi că ești o figură?

— De ce?

— Ești cea mai încrezătoare, mai independentă și mai ambițioasă...

— Ai grijă să nu te îndrăgostești!

L-am întrerupt, pentru că vorbele lui mă *emoționau*. Erau copleșitoare. A tăcut, a clătinat din cap și a plecat fără să ia cardul meu. Am rămas singură, cu gândurile mele extrem de periculoase.

◆ ◆ ◆

Patruzeci de minute mai târziu, stăteam amândoi turcește pe patul meu și înfulecam calamar pane, cartofi prăjiți, carne friptă și legume asortate. Ne-am împărtășit povești din perioada facultății și ne-a mirat faptul că aproape ne intersectaserăm de câteva ori în acea perioadă, pe la petreceri și festivaluri. Christian a mărturisit că nu era mare petrecăreț, că Arsène și Riggs erau cei puși pe rele și că el se concentrase pe a termina facultatea cu o medie mare. Fusese conștient că după absolvire competiția avea

să fie acerbă. I-am zis că și în cazul meu fusese cam la fel, de fapt. Dezamăgisem mulți oameni când mă dovedisem a fi „rigidă" din punct de vedere moral. Nu devenisem o a doua Paris Hilton, așa cum se așteptase lumea.

— Și Jillian a fost dintotdeauna cea mai bună prietenă a ta?

Christian a mușcat o bucată de calamar și și-a lins grăsimea de pe fiecare deget în parte. Bănuiam că mâncarea prăjită nu prea făcea parte din dieta lui, ținând cont de corpul pe care îl avea.

— Cam așa ceva.

Am luat o bucată de castravete.

— Dintotdeauna am avut un amestec de trăsături de introvertit cu trăsăturile unui extravertit. E ceva des întâlnit la persoanele care lucrează în domeniul meu. Uneori, când sunt asertivă, oamenii au impresia că sunt a dracului. Nu sunt lingușitoare și nu mă dau peste cap ca să intru în grațiile nimănui. Unii — de fapt, puțini oameni — apreciază trăsătura asta. Jillian se numără printre ei, așa că suntem apropiate.

— Sunt convins că bărbații se simt intimidați de tine, și-a dat Christian cu părerea.

A ridicat jucăuș dintr-o sprânceană.

— Nu și cei cu care merită să ies la întâlniri.

— Dar nu-mi pari genul de femeie care iese des la întâlniri.

Am ridicat din umeri.

— Nu toți bărbații merită timpul meu.

Chiar în vreme ce rosteam cuvintele, mi-am dat seama că vorbea stima mea de sine fragilă.

— Ia zi, care-i tipul care ți-a scăpat? m-a întrebat Christian.

S-a rezemat de tăblia patului, folosindu-se de bețișoare ca să ia o bucată de morcov din farfurie.

Se descheiase la cămașă. Avea un aer relaxat. Mă tinea cu ochii ace și totodată mă făcea să-mi doresc să mă bucur de noua atenția lui.

— Întotdeauna există cineva care ne-a scăpat.

Mi-am încrețit nasul și am rămas pe gânduri. De fapt, nu era nevoie să mă gândesc mult. Răspunsul era limpede. Doar că suna aiurea. Din fericire, nu aveam motive să-mi pese de părerea lui despre mine. Legătura noastră era temporară, în cel mai bun caz, și, în cel mai rău, deja terminată.

— Să nu râzi! E o poveste foarte veche.

— Un iubit din liceu, așa-i? a spus cu o expresie adorabilă și totodată ironică. Unde te-a sărutat prima oară? Sub tribunele școlii sau lipită de ușa unui vestiar?

— S-a întâmplat înainte să intru la liceu.

Am simțit că mă îmbujorez. Mi-am coborât privirea. Mutam mâncarea încolo și-ncoace cu bețișoarele.

— Aveam amândoi paisprezece ani. El era... Ei bine, era un puști dat naibii și cel mai bun prieten al meu. În secret, eram obsedată de el. Am avut o scurtă relație pe timpul verii. Mama lui muncea pentru familia mea. El e cel care mi-a scăpat.

Am ridicat iar privirea. Văzând expresia lui Christian, mi-a stat inima în loc. Părea că o avalanșă de emoții îl loviseră deodată. Din greșeală, și-a scăpat o parte din mâncare pe patul meu, și nici măcar nu a observat.

M-am grăbit să-l liniștesc:

— A, nu-ți face grijă! Oricum nu-mi plăceau așternuturile astea.

Ce minciună! M-am apucat să culeg cartofii prăjiți unsuroși de pe lenjeria mea de pat. Era un set de lenjerie belgiană nouă-nouță, din in.

Christian încă mă privea ciudat.

Mi-am îndreptat spatele. Îmi simțeam obrajii încinși.

Mi-am petrecut părul după urechi.

— Ți-am zis că a fost ceva ciudat. Dar nu-i ca și cum încă tânjesc după adolescentul ăla. În fine...

— Nu, nu! Continuă! E interesant. Deci era iubitul tău?

Chipul lui avea o expresie foarte serioasă.

— Ești sigur că nu ai avut un atac cerebral adineaori? Părea... cu mintea în *altă* parte.

— Scuze! Mă gândeam la un e-mail pe care trebuie să-l scriu mâine. Acum sunt complet atent la tine, a zis zâmbitor.

Ce drăguț! Deci se gândea la serviciu în timp ce eu îmi descărcam sufletul!

Mă simțeam stânjenită. Am povestit mai departe.

— Nu eram iubiți. Ne-am sărutat o singură dată. Asta a fost tot. Dar eram apropiați.

— Și de ce s-a terminat relația voastră?

Privirea lui Christian era extraordinar de intensă.

I-am răspuns:

— S-a mutat.

— Da?

— Da.

— Unde?

Mi-am umezit buzele. Brusc, simțeam înțepătura lacrimilor. Ce mama naibii mi se întâmpla? Trecuseră *ani întregi* de atunci.

— A plecat să locuiască împreună cu tatăl lui, în Bielorusia.

— Înțeleg.

A încuviințat din cap, a luat altă îmbucătură de calamar și a adăugat:

— Ți-a spus personal asta?

— Ăăă... nu.

Mi-am frecat fața. Încercam să înțeleg de ce eram atât de supărată și, mai important, de ce mă privea Christian de parcă tocmai îi mărturisisem că îi omorâsem câinele.

— Tata mi-a zis că a plecat. Totul a fost foarte...

Abuziv și nebunesc.

Mi-am încheiat propoziția:

— ... brusc.

— Ai încercat vreodată să iei legătura cu băiatul acela?

Interesul pe care îl manifesta față de povestea asta era bizar. Trecuseră foarte mulți ani. În plus, după cum spusese și el, noi nu puteam avea o relație de lungă durată. De ce îi păsa de trecutul meu?

Am început să culeg bucățelele de calamar și de cartofi de pe cearșaf și le-am pus înapoi în bolul lui Christian.

— Da. I-am scris. Dar când am văzut că nu-mi răspunde la scrisori, am înțeles că am scăpat ieftin. Un tip care iese din viața mea fără să-mi lase nici măcar un bilet nu merită nici timpul, nici efortul meu. Nu merită să mă gândesc la el.

Era o minciună sfruntată. Știam foarte bine de ce Nicky nu îmi scrisese: pentru că, după tot ce-i făcuse tata, nu meritam nimic din partea lui.

— Dar tu? I-am întrebat. Ai întâlnit pe cineva special de-a lungul anilor?

Christian a zâmbit. Părea să-și fi revenit. S-a întins după sticla de apă pe care o împărțeam și a luat o dușcă.

— N-am întâlnit pe nimeni.

— Ce norocos ești!

— Da. Ce norocos!

◆ ◆ ◆

Am făcut sex de încă trei ori, pierduți printre cearșafuri. Am învățat pe de rost cum arată corpul celuilalt, ce îi place fiecăruia în pat și ce nu-i place, cum să ne mișcăm împreună ca un tot. Am folosit prezervative. Mi-am propus să trec pe la farmacie a doua zi, să cumpăr anticoncepționale. Christian era atent în pat. Părea să știe exact ce vreau, când vreau, cât de adânc să mă pătrundă și cât de repede.

În cele din urmă, am capitulat pe la unu dimineața, transpirați și epuizați. Era subînțeles — sau poate chiar de așteptat — că el o să rămână la mine peste noapte. Amândoi doream să amânăm inevitabila despărțire.

— Dar n-o să întârzii la tribunal? Ai timp să te întorci acasă, să faci duș și să te îmbraci? l-am întrebat.

Christian a zis că orice avocat începător știe că e bine să aibă la birou un costum curat și călcat. N-am mai insistat.

◆ ◆ ◆

Tocmai din acest motiv nu m-am așteptat ca a doua zi să mă trezesc într-un pat gol.

Partea unde dormise Christian era rece, iar așternuturile fuseseră netezite, ca și cum nici nu fusese acolo. Singura dovadă că dormise într-adevăr aici era mirosul de aftershave scump și de sex. Și pulsația dintre picioarele mele, ca o bătaie de inimă ușoară, stăruitoare, și urmele de mușcături de pe pielea mea.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Opt și jumătate. Am închis ochii, am gemut și mi-am apăsat fața în pernă. M-am răsucit pe burtă și m-am întins după telefon. Primisem patru mesaje și șapte e-mailuri. Toate, de la clienți. Aveam și un apel pierdut de la mama.

Ți-a spus că nu e o relație serioasă. La ce te așteptai? Să luați împreună un mic-dejun romantic și să vă cuibăriți unul lângă celălalt?

Pentru o clipă, m-am minunat de ironia situației. Tata insinuase că ar trebui să mă culc cu Christian ca să-l ajut și chiar sfârșisem prin a face asta, dar n-aveam deloc de gând să-l ajut pe taică-miu.

Am clipit de câteva ori, încercând să mă obișnuiesc cu lumina puternică de afară. Brusc, am observat ceva ciudat la rafturile mele cu cărți: un loc gol, care nu existase înainte. M-am ridicat din pat, încă dezbrăcată, și am mers desculță spre rafturi. Mi-am trecut mâna peste cotoarele cărților aranjate alfabetic. M-am oprit la spațiul gol. Știam ce lipsește. Era o carte care se întipărise în ființa mea. Cel mai de preț bun al meu.

Ispășire.

De aceea nu lăsase niciun bilet, niciun mesaj. De aceea nu rămăsese aici. Știa că eu o să fac prima mișcare. La urma urmei, luase un lucru ce-mi aparținea.

Nemernicul îmi furase cartea preferată!

◆ ◆ ◆

Mi-am păstrat cumpătul.

Nu l-am sunat și nici nu i-am trimis vreun mesaj.

Când am ajuns la birou, Jillian mă studia pe deasupra căniii de cafea, cu sprâncenele ridicate atotștiutor și sprijinindu-se de imprimantă. Așteptam ca imprimanta să scoată un contract pentru un client nou.

— Ai avut o noapte albă? m-a întrebat prietena mea.

M-am înroșit la față. Mi-am dat seama că nici măcar nu știam dacă ea se întorsese acasă, peste noapte. Dar bănuiam că replica lui Jillian nu se voia a fi ironică.

Am luat foile din imprimantă.

— Aici nu ne judecăm una pe cealaltă, i-am răspuns.

Jilly a ridicat o mână, în semn de capitulare, și a sorbit iar din cafea.

— Nu te judec. Doar sunt curioasă. Și un pic invidioasă, evident. E o chestie serioasă?

— Nu. Încă din capul locului, relația e destinată eșecului.

Am capsat foile și m-am îndreptat spre biroul meu. Jillian se ținea după mine ca un pește piranha care a simțit miros de sânge.

Eu și Christian nu abordaserăm subiectul arzător al procesului tatei, însă asta nu însemna că nu eram foarte conștientă de proces. Singurul lucru care se schimbase era că nu-mi mai doream să-i fac morală pentru aventurile lui amoroase.

— Atunci, de ce te-ai încurcat cu Christian?

— Viața e prea scurtă.

Am ridicat din umeri și m-am așezat în fața laptopului. Am scos capacul unui marker, pregătită să citesc contractul încă o dată.

— Treaba asta nu îți stă deloc în fire, a râs Jillie. Bine. Mai discutăm despre asta când ne întoarcem acasă. Dar, Ari...

— Da?

— Dacă ieși la întâlniri cu Christian, ai grijă! Indiferent cât de fermecător ar fi, nu prea ai deloc informații despre unul dintre cei mai râvniți burlaci din New York.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

CHRISTIAN

În prezent

Am ascuns exemplarul cartonat din *Ispășire* sub patul meu, dedesubtul unei bucăți de parchet slăbite. Ai fi îndreptățit să crezi că o clădire nouă-nouță din Manhattan, cu parchet din lemn adevărat, nu ar trebui să aibă plăci slab fixate. Bucata de lemn se deplasa pentru că o smulsesem chiar eu, astfel încât să am un loc în care să ascund toate documentele care nu voiam să fie găsite. Seiful era un ascunziș prea banal și previzibil. Efectiv te invita să-l deschizi. Pe de altă parte, nimeni nu avea să desprindă bucățile de parchet de sub patul meu.

Mă întrebam de ce nu mă sunase Arya. Sau, mai degrabă, de ce nu dăduse buzna în biroul meu fluturând o macetă, hotărâtă să-mi reteze căpățâna.

Știam că aveam să ajung în iad, dar plănuiam să mă distrez pe cinste cât încă aveam de trăit pe pământ. Ce îi făceam eu Aryei putea fi numit un gest de nesimțire uriașă.

Mincinoasa mea creștea tot mai mult odată cu trecerea timpului, stimulată de intenții și emoții care nu aveau ce căuta în povestea aceasta. Toată viața fusesem pretențios în privința femeilor pe care le alegeam. Aspectul meu fizic, statura, serviciul și contul meu bancar ar fi atras orice femeie în plasa mea. Dar în cazul Aryei, nici măcar când o posedasem nu avusesem senzația că e cu adevărat a mea, iar asta era o problemă.

Cineva a bătut la ușa dormitorului meu. Riggs și-a băgat pe ușă capul proaspăt ras. Se întorsese dintr-o călătorie făcută Dumnezeu știe unde.

— A venit mâncarea, mi-a zis.

M-am dus la bucătărie, unde Arsène scotea din sacoșă cutii pline de sashimi. Riggs s-a așezat lângă el, pe un scaun înalt.

— Să revenim la oile noastre! Despre ce vorbeam înainte ca Christian să se ducă în camera lui, ca să asculte melodii triste și să plângă fiindcă Arya nu l-a sunat?

Arsène a respins un apel de la o tipă numită Penny. Pe ecran, numele fetei era însoțit de fotografia unui fotomodel. Dacă aș fi avut un bănuț pentru fiecare ocazie când Arsène respinsese o tipă perfect acceptabilă, aș fi putut cumpăra toată clădirea asta, nu doar apartamentul meu cu o cameră.

Riggs a continuat:

— Ai două opțiuni: fie renunți la ea, fiindcă te-ai culcat deja cu ea — asta era planul inițial, nu? —, fie îi spui adevărul și suporți consecințele. E o greșeală să mai târăgănezi lucrurile.

— Ai înnebunit? m-am răstit, în timp ce scotoceam printre caserole. Acum e prea târziu să-i spun adevărul. Risc să mi se ia cazul, aș putea fi eliminat din barou și dat în judecată. *Categoric* aș fi pus sub acuzare. Pe deasupra, oricum o s-o pierd pe Arya.

Arsène mi-a adresat un rânjet, ca și cum aș fi fost un cățeluș adorabil care tocmai învățase cum să facă pipi pe bucățica lui de gazon, și a intervenit în discuție:

— Parcă ai zis că nu așa funcționează lucrurile. După cum ai spus chiar tu, nu ai absolvit Dreptul la supermarketul din colțul străzii.

Avea dreptate. Dar așa gândisem înainte să mă culc cu Arya. Credeam că pot să-mi păstrez cumpătul și să-mi țin scula în pantaloni. Să asist la suferința ei și apoi să-mi văd de viață.

— Vai, mersi! Ești de mare ajutor, am spus sarcastic.

— Ai putea să-i spui tot adevărul după ce se încheie procesul? a întrebat Riggs

S-a dus să ia o bere din frigider.

Avea un corp foarte lucrat, dar știam că, spre deosebire de mine și de Arsène, el nu se ducea la sală. În schimb, făcea alpinism la nivel profesionist. Câteva companii îi finanțau expedițiile. Nu i-am înțeles niciodată fascinația față de experiențele vecine cu moartea. Mai devreme sau mai târziu, oricum mori. Și atunci, el de ce era atât de grăbit să cadă de pe o afurisită de stâncă, de la 1.400 metri înălțime?

— Procesul o să se termine peste câteva săptămâni, i-am zis. În plus, chiar dacă îi spun după ce se încheie, Arya ar putea să-mi dezvăluie identitatea și după aceea, iar asta ar însemna că am muncit degeaba.

Mă documentasem în legătură cu regulile de conduită profesională. Nu exista niciuna care îmi interzicea să i-o trag Aryei. Cu toate astea, dacă s-ar fi aflat, nu aș fi fost văzut cu ochi buni. Și, bineînțeles, existau acele reguli enervante și universal valabile în astfel de situații. Un avocat competent ar putea înainta o plângere cum că purtarea mea perturbă bunul mers al procesului.

La dracu'! Și, având în vedere situația, ar fi avut șanse mari să câștige procesul. Amanda Gispen mi-ar cere capul fiindcă i-aș distruge cazul. La fel și Conrad Roth. Indiferent din ce unghi priveam problema, pur și simplu era de neconceput să am o relație cu Arya. Aveau dreptate prietenii mei: trebuia să renunț la ea. Dar cum să renunț, după ce ea îmi dezvăluise că încercase să-mi trimită scrisori, că crezuse că mă mutasem în celălalt capăt al lumii, că eu eram tipul pe care îl pierduse?

Fusesem atât de sigur că Arya și Conrad Roth puseseră la cale incidentul din adolescența mea, încât nu-mi trecuse niciodată prin cap că taică-său îi turnase minciuni, ca să îndulcească puțin șocul. M-a întors pe dos să aud că exista posibilitatea ca Arya să nu fi avut deloc intenția de-a mă submina. Mi-a provocat insomnii. Din cauza acestei revelații, am pierdut cazuri și m-am frământat. Fusesem foarte furios atâta amar de timp, și, când colo, nici măcar nu fusese vina ei.

Ceea ce crezusem că știu despre viața mea se prefăcuse în scrum. Și doar eu eram vinovat, pentru că trăsesem concluzii pripite.

Cât despre Arya, fusese minținită de toți bărbații la care ținuse cât de puțin. Gândul ăsta îmi dădea o stare foarte aiurea, dar nu suficient de aiurea încât să fiu dispus să-mi distrug viața doar ca să fiu corect cu ea.

— Minunat! În cazul ăsta, las-o baltă pe Arya și vezi-ți de viață! a zis Arsène, cu același ton plin de înțelegere pe care l-ar fi folosit pentru a sugera să-mi diversific portofoliul de investiții.

Am luat o gură de ron crud și i-am spus:

— OK. Nici măcar nu e nevoie să fac ceva anume. E de ajuns să nu o mai sun niciodată. În mod clar, ea nu mă sună.

Riggs a zâmbit și a comentat:

— Da, iar chestia asta nu te râcâie absolut deloc! *Cretinule!*

◆ ◆ ◆

Arya nu m-a sunat a doua zi.

Nici în următoarea.

Am analizat cu grijă ultima noastră interacțiune.

M-am gândit la mărturisirea ei despre Nicky. La durerea din vocea ei.

Aparent, chiar ținuse la Nicky. Pe de altă parte, după cum se dovedise, Arya putea fi o actriță destul de bună atunci când își punea în cap să fie.

Bănuiala mea că nu observase lipsa cărții se evaporase. Era imposibil ca un asemenea lucru să-i fi scăpat unei femei ca Arya. Între timp, cartea stătea bine-mersi, sub parchetul din dormitorul meu. Refuzam să o citesc. Dacă aș fi citit-o, ar fi însemnat să-mi recunosc, într-un fel, înfrângerea.

Îmi tot spuneam că e bine că Arya nu mă sună. Puteam să-i trimit cartea prin curier și să termin cu prostia asta. Nu puteam să ne mai vedem. Dacă mai petreceam timp cu ea, s-ar fi apropiat și mai mult de adevăr. Și, chiar dacă nu ar fi intuit adevărul, ce sens avea? Îmi dorisem s-o am ca să nu mai tânjesc după ea. Mă culcasem cu Arya. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

Procesul decurgea bine.

Profesional, stăteam foarte bine.

Și atunci de ce mă simțeam neîmplinit?

◆ ◆ ◆

Trecuse o săptămână.

Am mers la sală și la *Brewtherhood*. Arya nu era acolo. Nu a venit nici în sala de judecată. Începeam să regret c-o avertizasem, din milă, să păstreze distanța.

Femeia se ținea în continuare la distanță. Oare din mândrie sau din instinct de conservare? În orice caz, asta sporea admirația pe care o simțeam față de ea.

Exista o mare probabilitate să continui așa cam încă o lună. Eram un nemernic bătăios, exact ca ea. La mine, totul era o competiție. Chiar și în copilărie. Dar într-o zi, în timp ce lucram cu gantere la sală, am văzut-o la televizor, într-o emisiune matinală.

Arăta minunat. Era atât de frumoasă, încât în primele secunde nici măcar nu am deslușit ce spunea. Pur și simplu mă delectam cu ideea că nu demult stătuse goală sub mine, zvârcolindu-se și implorându-mă.

Purta o rochie cu un umăr gol, cu un model cu fluturi. Am lăsat ganterele deoparte și m-am apropiat de televizor ca să o aud mai bine. Gazda emisiunii — o femeie de o vârstă incertă, cu un păr blond, tuns în stil bob, și bronzată la solar — a întrebat-o despre criza de PR cu care se confrunta un anumit cuplu regal britanic. Arya i-a răspuns la toate întrebările ca o profesionistă. Mă întrebam ce o convinsese să meargă la emisiune. După ce s-a terminat interviul, prezentatoarea a început să facă reclamă companiei Brand Brigade. Se declara extaziată. A spus că ea este unul dintre clienții lor foarte mulțumiți.

A venit la emisiune pentru publicitate gratuită. Am elucidat misterul.

În aceeași zi m-am dus la o librărie Barnes & Noble și am cumpărat un exemplar din *Ispășire*. Nu aveau decât ediția cu posterul filmului pe copertă, iar hârtia era albă, nu crem.

Dar era îndeajuns de bună pentru ce voiam eu să fac. Am rupt o pagină din carte, am înmuiat-o în ceai și am lăsat-o să se usuce pe fereastra biroului meu pentru câteva ore, după care am pus-o într-un plic, împreună cu un bilețel.

Am ceva care îți aparține. Dacă vrei să mai vezi cartea asta întreagă, urmează pașii următorii și nu încerca să apelezi la poliție!

Pasul 1: întâlnește-te cu mine la planetariul Hayden diseară, la șase și jumătate.

Să nu întârzii!

C.

Mi-am sunat secretara.

— Vreau să trimiți ceva în oraș. *Acum.*

◆ ◆ ◆

La 18:20 am zărit-o pe Arya în fața planetariului. Brusc, a încetat să se mai plimbe încolo și-ncoace. Era scăldată în luminile reci, albastre ce băteau dinspre clădirea aflată în spatele ei.

În filme — și, poate, în cărțile care îi erau atât de dragi Aryei —, eroina pare mereu nesigură și sfioasă în timp ce își așteaptă iubitul. Nu și în cazul Aryei Roth! Micuța pusă pe rele vorbea la telefon, foindu-se de colo-colo. Își amenința interlocutorul că o să facă o geantă Birkin din pielea lui dacă acesta nu dă de reporterul care publicase un articol scandalos despre unul dintre clienții ei. Am rămas la distanță, admirând-o. Într-un târziu, m-am prins de ce nu puteam sta departe de ea: noi doi semănam înfiorător de mult.

Luptători. Însetați de sânge. Ne născuserăm în medii diferite, dar, de fapt, semănam foarte mult. Amândoi ne implicam și ne zbăteam pentru lucrurile de care ne păsa. Imediat, scoteam ghearele la vedere.

Întrebarea pe care mi-o puneam era: cât de mult mai ținea Arya la tatăl ei? Nu aveam cum să aflu răspunsul și nu eram atât de naiv încât să o întreb direct.

M-am apropiat de ea. S-a răsucit pe călcâie. Când m-a văzut, a încremenit și a făcut ochii mari.

— Trebuie să închid, Neil. Ține-mă la curent!

Și-a pus telefonul înapoi în poșetă și m-a atacat.

— Unde-i cartea mea, Miller? s-a răstit, enervată la culme.

M-am oprit la câțiva metri de ea. Savuram faptul că mă privea.

— Asta-i tot? Nu mă saluți, nu mă întrebi ce mai fac?

— Nu mă interesează ce mai faci! Mă interesează că mi-ai furat cartea.

— Și o să ți-o dau înapoi. Dacă te porți frumos.

— O să mi-o dai înapoi cu o pagină lipsă!

A scos din geantă pagina pe care i-o trimisesem și mi-a fluturat-o pe la nas. M-am străduit să nu izbucnesc în râs. La rândul meu, am scos și eu ceva din servietă: noul exemplar din *Ispășire* pe care îl cumpărasem, cu o pagină lipsă.

— Originalul n-a pățit nimic.

Arya a dus o mână la piept, vizibil ușurată.

— Ce bine! Am crezut că voi fi nevoită să te ucid. În ultimele două ore, deși nu mă încântă deloc perspectiva de-a trăi în închisoare pentru tot restul vieții, mi s-a părut că e absolut necesar să mor după gratii. Să știi că tot ești un om îngrozitor fiindcă ai smuls o foaie din carte, *indiferent* de motiv.

— Chiar dacă am smuls-o ca să obțin o reacție de la tine?

— Mai ales de asta!

— Mi-a fost dor de dumneavoastră, domnișoară Roth.

— Hai, Miller, încetează!

Am intrat în planetariu. Nu m-a întrebat de ce îi cerusem să ne întâlnim aici. Nu era nevoie. A fost clar din clipa în care am intrat la expoziția Natura Culorii.

— Știi, animalele se folosesc de culori ca să se camufleze, am făcut eu o observație.

Am trecut pe lângă un perete complet alb. Umbrele noastre se reflectau în toate culorile curcubeului. În jurul nostru, copiii dansau, încântați de propriile umbre, în timp ce părinții lor erau atenți la explicațiile despre expoziție, redate pe un ecran plat.

— Folosesc culorile și ca să atragă parteneri, a spus Arya, strângându-și la piept jacheta. Ce vrei să zici cu asta?

Ne-am oprit să urmărim o filmare: o floare albă, mare se deschidea noaptea.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

— De ce am impresia că ai vrea să-mi spui ceva, și totuși n-o spui niciodată? m-a întrebat.

Pentru că așa e.

Chiar evit să-ți spun adevărul.

Pentru că, dacă eu sunt tipul pe care l-ai pierdut, cum se face că nici măcar nu mă poți recunoaște, deși stau la mai puțin de un metru de tine?

În loc să-i spun toate astea, i-am zâmbit și i-am dat al doilea bilețel. Le scrisesem din timp. Așa ceva nu-mi stătea în fire. Până acum, în rarele ocazii când îmi dădusem osteneala să cuceresc vreo femeie, principala mea armă de seducție era să-i fac cinste cu cina.

Arya a desfăcut bilețelul și m-a privit încruntată.

Pasul 2: Arată-mi care e mâncarea ta preferată de toneță.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei, plini de o bunăvoință de care mă îndoiam că e cu adevărat capabilă. Ea era prințesa cu poșetă Chanel și cu o tunsoare de 500 de dolari. Nu cunoscuse niciodată foamea și disperarea.

— Cum a rămas cu ideea că noi doi nu putem ieși la întâlnire? m-a întrebat. Dacă ne mai sărutăm de câteva ori, o să adoptăm împreună unui bulldog francez și-o să-l botezăm Argus.

— În primul rând, n-aș adopta niciodată un câine. Dacă aș vrea să-mi distrugă cineva apartamentul, aș apela la designerul tău de interioare. Nu te supăra că ți-o zic!

— Nu mă supăr. Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre apartamentul meu.

De fapt, îi cam păsa, dar nu am contrazis-o, fiindcă nu voiam s-o jignesc.

Am continuat:

— În al doilea rând, mai presus de toate, sunt un gentleman. În al treilea rând, singurul lucru oarecum romantic în legătură cu această seară e faptul că, la finalul ei, o să ne-o tragem.

Arya a clătinat din cap, dar cel puțin a avut bunul-simț de a nu mă contrazice. Știam amândoi încotro se îndreaptă lucrurile și cât de prinși eram în plasa dorinței.

◆ ◆ ◆

Stăteam pe scările Bibliotecii Publice din New York și mâncam amândoi vafe umplute cu fulgi de ciocolată și cu Nutella.

Probabil că arătam perfect împreună: însăși întruchiparea unui cuplu ieșit la o întâlnire romantică. Doi tineri fermecători, de treizeci și ceva de ani, împărțind un desert în fața uneia

dintre cele mai frumoase clădiri din America. Dar era o minciună frumoasă.

După al treilea dumicat de vafă, am întrebat-o:

— Cum de n-ai murit până acum de infarct?

Nu mai mâncasem ceva atât de periculos pentru artere de când împlinisem treizeci de ani și îmi dădusem seama că trebuia să am grijă ce mănânc, dacă vreau să fiu în formă.

Arya s-a prefăcut că reflectează profund la răspuns.

— Așa-i că v-ar plăcea să mor de infarct, domnule Miller?

— Hai să nu mai pretindem că ne urâm! Toate dovezile arată contrariul.

— N-am avut niciodată încredere în diete. Când vreau să mănânc ceva, mănânc.

A ridicat din umeri.

— Poate că sunt nesăbuită.

Am izbucnit în râs.

— O femeie nesăbuită m-ar fi sunat imediat ce a descoperit că îi lipsește cartea. Apropo, când ți-ai dat seama că n-o mai ai?

— Cam la jumătate de secundă după ce am deschis ochii.

— Dintre toate cărțile de pe lume, de ce tocmai *Ispășire* e favorita ta? De ce nu un roman de Austen? De ce nu unul de Hemingway, Woolf, Firzgerald sau Steinbeck?

— Din cauza vinovăției, mi-a răspuns.

A strâns din buze, cu ochii mijiți.

— În *Ispășire* e vorba despre vinovăție. Un gest mic și nesăbuit din partea unui copil dă peste cap multe vieți. Cred... Adică presupun că...

S-a încruntat din nou. Două cute i-au apărut între sprâncene.

— Nu știu. Cred că, pe măsură ce creșteam, cartea îmi plăcea tot mai mult. De fiecare dată când o citeam, descopeream încă o latură în care mă regăseam.

— Are legătură cu băiatul care ți-a scăpat? am întrebat într-o doară.

Mă apropiam periculos de mult de a-i spune adevărul. Când eram în preajma ei, nu mă mai recunoșteam.

Arya și-a îndreptat brusc spatele, zguduită de un gând.

— Christian, ce mai caut eu aici?

Și-a lăsat furculița în cutia cu vafe, apoi s-a răsucit spre mine.

— Voiai să te culci cu mine și ai făcut-o. Ai plecat fără să-mi lași un bilet ori un mesaj și fără să mă suni, dar ai luat singurul obiect care te așteptai să mă aducă înapoi la tine. Ce fel de joc e ăsta? Acum ești afectuos, în secunda următoare ești rece. Tandru, apoi cu toane. Nu știu dacă îmi ești dușman sau prieten. Te fofilezi. Nu reușesc să te înțeleg și, sincer să fiu, am ajuns în punctul în care misterul depășește cu mult atracția față de tine.

I-am luat vafa și am dus ambele cutii la un coș de gunoi, ca să mai trag de timp. Când m-am întors, m-am așezat lângă ea. Ținea un pahar cu ceai în mâini.

— N-am terminat cu tine, i-am mărturisit. Aș vrea să fi terminat, dar nu...

— Abordezi problema ca un copil de paisprezece ani.

Pentru că la vârsta aia te-ai descotorosit de mine.

— Atunci, ce-ar fi s-o luăm de la capăt în seara asta? Procesul se va termina peste câteva săptămâni. Dacă suntem discreți, ar putea funcționa. Între timp, ne putem bucura unul de compania celuilalt, apoi o să-și vadă fiecare de drumul lui.

Arya stătea pe gânduri. Eu zâmbeam. Decizia era în mâinile ei. Ar fi putut să refuze, să-mi întoarcă spatele și să-și vadă de

viață. Însă aveam s-o doresc mereu. Eu aveam mereu inițiativa. Mă întorceam la ea, iar și iar.

— Bine, a răspuns într-un târziu.

Deci acum puteam să-i dau ultimul bilețel. L-am scos din buzunar.

— Altul?

A ridicat din sprâncene, extrem de surprinsă, dar l-a luat.

— E ultimul, i-am zis.

Pasul 3: Fă sex cu mine într-o bibliotecă!

De data asta mi-a aruncat o privire serioasă.

— Ai înnebunit, Miller?

— Tot ce se poate.

— În primul rând, acum biblioteca e închisă.

Am băgat mâna în buzunarul palronului și am scos o cheie care descuia o ușă laturalnică.

— Asta n-o să fie o problemă. Mai ai și alte obiecții?

Ochii îi scăpărau.

— Cum ai făcut rost de cheie?

— Știu pe cineva care știe pe cineva care lucrează aici.

Nu i-am mai spus că îl plătisem cu o căruță de bani ca să-mi dea cheia.

— Păi, e ilegal să facem sex într-o bibliotecă publică.

— Dacă un copac se prăbușește în pădure și nu e nimeni care să-l audă, oare copacul scoate vreun sunet în cădere?

Mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Da. Sunetul ăla o să fie un articol de scandal întins pe două pagini, într-un tabloid. Am putea fi prinși în fapt.

— Crede-mă că n-o să fim prinși. Pentru mine sunt în joc un caz de 200 de milioane de dolari și un parteneriat în firmă.

N-o să dau cu piciorul la toate astea pentru o tăvăleală în așternuturi, indiferent cât de distractivă sau de perversă e.

Dar acum, după ce o spusesem cu glas tare, începeam să conștientizez cât de prostesc era ceea ce-mi doream să fac.

Auzindu-mi replica, Arya s-a ridicat brusc. Probabil că posibilitatea de a-mi distruge cariera îi surâdea.

— Mi se pare că mi-ai lansat o provocare, mi-a zis.

O, da! Nu încăpea îndoială. *Cu siguranță*, perspectiva de a-mi ruina cariera o încânta.

Am înconjurat clădirea până când am găsit ușa pe care o căutam, am băgat cheia în yală și am deschis-o. Înăuntru era beznă. Căldura din încăpere, împreună cu mirosul de cărți vechi, de piele uzată și de lemn de stejar ne-au izbit pe amândoi. Arya m-a luat de mână. I-am strâns-o cu putere și am condus-o spre sala de lectură.

— Știi, deși am locuit toată viața mea în orașul ăsta, niciodată nu am vizitat secțiunea de cărți rare, a zis Arya.

Nu puteam să o duc acolo acum, căci aveam nevoie de o altă cheie pentru acea încăpere, dar îmi stătea pe vârful limbii să-i spun că aveam s-o duc acolo într-o bună zi. Numai că era imposibil. Ar fi fost dezastruos să fim văzuți împreună în public, în plină zi. Ar fi pus cruce carierelor noastre, ca să nu mai zic că ar fi îngropat definitiv relația aproape inexistentă pe care Arya o avea cu familia ei. Puteam fi împreună doar pe întuneric, ca doi hoți de plăcere.

Sala de lectură era uriașă. Toate lămpile de pe mese erau stinse. În întuneric, locul părea o fabrică părăsită. O fabrică de idei, de visuri și de potențial. Am tras-o de mână pe Arya, ca să intre în sală. Mă simțeam iar ca la paisprezece ani.

— Sper că nu mi-ai ascuns cartea pe-aici!

A privit de jur împrejur. Pereții erau plini de rafturi cu cărți. Am râs sec.

— Nu sunt chiar atât de sadic.

— Afirmația asta e discutabilă.

S-a apropiat de un raft și s-a uitat la cărți. O priveam. Părul i se revărsa în bucle pe lângă obraji, aidoma părului unui înger. Mă întrebam dacă mi s-ar mai părea la fel de dulce, de păcătoasă și de adorabilă dacă am fi împreună fără să ne ascundem, dacă aș putea să mă mândresc cu ea, să mă însoțească la evenimente organizate de firma Cromwell & Traurig, dacă pântecul ei s-ar rotunji, adăpostind copiii mei. Oare obsesia mea față de ea se născuse din setea mea de răzbunare sau din ceva mai mult? Poate aveam senzația că am dreptul să fie a mea și că, după tot ce îndurasem din cauza ei, Arya îmi aparține.

M-a strigat:

— Christian!

M-am dezmeticit. Din cauza zăpăcelii mele, nu observasem că îmi vorbea. Am scuturat din cap. Mă descumpănea s-o aud strigându-mă pe acest nume.

— Da?

— Ai auzit vreun cuvânt din ce ți-am zis?

A zâmbit. Strângea o carte la piept. S-a apropiat de mine, cu o sclipire vicleană în ochi.

Am recunoscut:

— Nici măcar un cuvânt. Eram prea ocupat.

— Cu ce?

— Îmi imaginam cum ar fi să-ți strâng fundul în palme în timp ce ți-o trag pe la spate, pe masa asta.

Arya a venit spre mine, trecându-și leneș o mână pe suprafața mesei lungi de lemn de lângă ea. Mi-a întins o carte.

— Deschide-o la întâmplare și citește-mi un paragraf!

— De ce?

— Pentru că ți-am cerut s-o faci.

— Așa vrei să mă convingi? Doar pentru că mi-ai *cerut*?

M-a privit inexpresiv.

Am izbucnit în râs.

— OK, am înțeles.

Pentru prima oară, aveam impresia că își dă seama cine sunt. Arya cea de la paisprezece ani știuse foarte bine că Nicolai cel de la paisprezece ani ar fi făcut orice îi stă în putere, dacă ea i-ar fi cerut-o. Am luat cartea și am răsfoit-o, fără să-mi iau ochii de la ea. Foarte bine! Aveam să-i cânt în strună. M-am oprit la o pagină oarecare și am citit cu glas tare un paragraf care mi-a sărit în ochi. Era despre femei toxice.

M-am uitat la copertă. *Prima iubire*, de Ivan Turgheniev.

— De ce ai ales cartea asta?

— Tu de ce ai ales paragraful ăsta? a replicat ea pe loc.

— Nu l-am ales.

A surâs.

— Nici eu n-am ales cartea. Voiam doar să văd dacă și tu ești dispus să joci jocurile pe care ți le propun.

Am pus cartea deoparte și m-am apropiat de ea. A făcut un pas în spate.

— Constat că mereu sunt dispus să fac tot ce ai tu chef să facem.

A mai făcut un pas. Doar doi metri ne mai despărțeau de o masă.

— Cum așa, Christian? Nu-mi pari un tip foarte romantic.

— Nu sunt romantic.

Am mai făcut un pas.

— Atunci, de ce îmi cânți în strună?

S-a dat înapoi încă puțin. Picioarele ei au atins marginea mesei. Am zâmbit cu toată gura și m-am apropiat de ea.

— Pentru că, domnișoară Roth, din nefericire, nimeni altcineva în afară de tine nu mă mulțumește.

Am pironit-o de masă. I-am sărutat buzele calde. A deschis gura. Avea gust de zahăr-pudră, de Nutella și de ceai de mentă. De otravă și distrugere inevitabilă. Și-a proptit o palmă pe pieptul meu. Și-a răsfirat unghiile celeilalte mâini prin părul meu. Am gemut. Credeam că o să mă îndepărteze, dar mâna ei mi-a coborât pe abdomen, până la nasturele pantalonilor. Era imposibil să-mi controlez erecția.

Degetele ei mi-au cuprins penisul, pe deasupra pantalonilor. Nu mai eram în stare să mă concentrez. Mi-am lăsat capul să coboare și i-am presărat leneș sărutări pe gât. Ardeam de nerăbdare să văd ce o să facă în continuare.

Arya mi-a apucat în palmă penisul și m-a tras spre ea, până când ne-am lipit unul de altul. Aproape că am avut orgasm pe loc. Și apoi, deodată, a dispărut. Nedumerit, am privit în jur. Am găsit-o îngenuncheată în fața mea. Mi-a desfăcut nasturele pantalonilor și fermoarul.

Am dat laoparte câteva șuvițe de păr care-i căzuseră pe față. Mi-am zis că nu e un gest afectuos; pur și simplu voiam să văd când buzele ei aveau să-mi cuprindă scula. M-am întins ca să aprind lampa de pe masa din spatele ei.

Arya nu mă privea cu sfială sau seducător, așa cum se uitau femeile la mine cu o secundă înainte de a-mi face sex oral. M-a apucat strâns, apoi mi-a lins scula de la vârf până la bază, rotindu-și limba pe vârf. Mi-a scăpat un șuierat. M-am uitat în altă parte. Să o privesc în vreme ce îmi oferea plăcere era copleșitor.

Arya a încercat să mă cuprindă cu totul în gură. A apucat partea la care nu ajungea cu buzele și a început să o frece. Ca s-o convingă să-mi facă sex oral la nesfârșit, aș fi acceptat să-i cedez restul vieții mele și tot ce prețuiam, inclusiv pe Arsène și pe Riggs.

— Arya..., am bâiguit. Cât de bine e!

Mi-am strecurat degetele în părul ei și am mângâiat-o. Mi-era imposibil să nu mă uit la ea.

Nu mi-a răspuns nici măcar cu un geamăt. Tânjeam să aud un cuvânt din partea ei mai mult decât îmi doream să-mi simt penisul în gura ei. Dacă avea să continue așa încă douăzeci de secunde, eram sigur că urma să-mi dau drumul, ca un puști de paisprezece ani. Nu-mi doream să sufăr o asemenea umilință. Am apucat-o de gulerul rochiei. Am silit-o să se ridice de la podea și am sărutat-o fierbinte, agresiv, cu limba.

— Amândoi suntem varză! mi-a spus.

Respirația ei m-a gâdilat pe bărbie, pe limbă. Mă pipăia peste tot.

M-a apucat de fund, și-a trecut unghiile peste spatele meu, pe umerii mei, pe clavicule.

— O să se termine prost, a adăugat.

Am prins-o de talie și am răsucit-o cu spatele la mine. I-am ridicat poalele rochiei. Deși la exterior Arya era ca scoasă din *Sex and the City*, lenjeria ei intimă era mai degrabă desprinsă din serialul *Jane, mamă virgină*.

— Iar porți chiloți de gravidă?

I-am tras într-o parte, fără să mă sinchisesc să-i las în jos. Viața e prea scurtă. N-are rost să faci atâtea eforturi.

— Să știi că sunt din bumbac sută la sută și foarte buni pentru un pH echilibrat al zonei genitale.

Am izbucnit într-un râs sănătos.

— Arya, ești fantastică!

— Iar tu nu ți-ai pus prezervativ. Ocupă-te de asta!

M-am conformat. Arya mă aștepta, bătând darabana cu unghiile în masă.

Am pătruns-o.

Așa îmi doresc să mor.

Să o văd așa, în timp ce i-o trăgeam pe la spate, era extraordinar. Mă retrăgeam, apoi o pătrundeam iar și iar. Senzația era nespus de plăcută. Am reușit să mă abțin mai mult decât data trecută, pentru că nu o priveam pe Arya în față, deci nu eram nevoit să-mi aduc aminte constant cu *cine* făceam sex. M-am jucat cu clitorisul ei și i-am lins o ureche. Când a gemut de plăcere, am uitat până și cum mă cheamă. Mă mișcam incontinuu, înainte și înapoi.

— O să-mi dau drumul, a zis.

Și-a ținut respirația.

În secunda următoare, a atins orgasmul. Corpul i s-a scuturat. Mușchii ei mi-au strâns scula. M-am opintit mai repede și mai tare, ca să mă descătușez și eu. Am ajuns la orgasm câteva secunde mai târziu. Am rămas nemișcat și am savurat fiecare clipă de extaz.

— Ei, cu siguranță aveam mare nevoie de chestia asta, a zis Arya.

S-a desprins de mine. Și-a netezit hainele.

— Acum, Christian, dă-mi cartea înapoi!

S-a rujat privindu-se într-o oglindă de poșetă. Din nou, era serioasă. Am aruncat prezervativul și mi-am băgat scula înapoi în pantaloni. Din nou, aveam un început de erecție. Poate că până se încheia procesul noi doi aveam să o ținem tot așa.

l-am răspuns:

— Bineînțeles! Ce-ar fi să vii pe la mine mâine-seară, ca să iei cartea? Nu pot să-ți promit c-o să te servesc cu vafe — la urma urmei, trebuie să încap în costumele mele —, dar o să pregătesc piept de pui cu quinoa. Poate bem și un pahar de vin, dacă te porți frumos.

Nu mă așteptam să reacționeze ostil. La urma urmei, cartea ei încă era ostatica mea. Dar în loc să mă jignească, așa cum meritam, în loc să mă acuze că sunt un mincinos și un obsedat de sex, pur și simplu a zâmbit.

— Știi ce? Poți să păstrezi cartea cât timp noi doi ne distrăm. Ce mai contează câteva săptămâni în plus? Dar trebuie să respectăm anumite reguli.

— Care?

Mi-am netezit sacoul și m-am sprijinit de o masă. Arya și-a pus oglinda și rujul în poșetă.

— Prima regulă: nu ieșim nicăieri în public împreună. E prea riscant. A doua: nu ne întâlnim cu familia, cu prietenii sau cu colegii celuilalt. Relația asta va rămâne complet separată de restul vieții noastre.

— De acord! am completat eu. A treia regulă: nu rostim nici *te iubesc*, nici *îmi placi*!

— Și a patra regulă: dacă unul dintre noi întâlnește pe altcineva, celălalt se va da deoparte fără să comenteze și fără să încerce să-l convingă să se răzgândească. Oricum, legătura noastră e temporară.

Îmi venea să dau cu pumnul în ceva; de pildă, în nemernicul care avea să-mi fure momentele prețioase petrecute cu ea. Cu toate acestea, m-am învoit:

— Bine. Mai ai și altă regulă?

Arya și-a dres glasul.

— Da. În ziua când se încheie procesul, se încheie și relația noastră. N-o să purtăm o discuție oficială de despărțire. Chestiile astea sunt urâte și complet inutile. Mă aștept să primesc prețiosul meu exemplar din *Ispășire* în cutia poștală, ambalat cu grijă, întreg și nevătămat.

Ne-am strâns mâna, ca să pecetluim înțelegerea. Mai aveam cel puțin două săptămâni de petrecut cu Arya.

Doar de atât aveam nevoie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

ARYA

În prezent

Trei zile mai târziu, într-o librărie, când cumpăram un exemplar nou din *Ispășire*, m-am întâlnit cu mama. A intrat din senin pe ușă. Mirosea a fixativ scump. Tocmai fusese la coafor.

Beatrice Roth a schițat un sărut în aer, dar fără ca buzele ei să-mi atingă obrajii — de parcă și-ar fi salutat o amică de la clubul de bridge —, și a adulmecat aerul din mica librărie.

— Ce librărie veche! Nici măcar nu știam că există un asemenea loc zona asta a orașului. Chiria trebuie că e *astronomică*.

— Să știi că poți să donezi online, pentru chiria librăriei. O să-ți trimit linkul. Am creat un cont special pentru donațiile astea.

— Of, scumpo! Probabil că te simți vinovată fiindcă ai un fond fiduciar! E adorabil! a comentat mama.

A avut îndrăzneala să mă ciufulească în joacă, de parcă am fi fost apropiate.

Să-mi refac relația cu mama, după ani buni în care nu comunicaserăm deloc, nu era la fel de plăcut ca în filmele de pe Hallmark. M-am plimbat printre rafturile înghesuite, legănându-mi coșul de cumpărături. Mi-am ales vreo patru cărți. Hei, munceam din greu pentru banii mei! Meritam să mă răsfăț.

Începeam să mă simt agitată. Fusesem în apartamentul lui Christian cu două zile în urmă. Era exact cum mă așteptasem să fie: modern, superb și rece ca un cabinet medical. Încercasem să găsesc exemplarul meu din *Ispășire*, dar fără succes. Și totuși, nu existau multe posibile ascunzișuri. Apartamentul lui era mai degrabă gol. Găsisem un seif în dressingul lui. Când văzuse că ating sistemul de închidere al seifului și mă holbez la cifre, Christian, care încă era în pat, sub cearșaf, pufnise în râs.

— Cartea nu-i acolo, Ari. Nu sunt chiar atât de previzibil.

Acum, în librărie, mama se ținea după mine. Am întrebat-o:

— Ce mai face Conrad?

Încercam să mă conving că, de fapt, nu mă prea interesează răspunsul ei. Dar mă interesa. Chiar foarte mult. Faptul că nu puteam să-l urăsc cu adevărat mă rușina și mă enerva în același timp. De asemenea, mă sâcâia gândul că avea să-și piardă mare parte din avere din cauza taxelor judiciare și a daunelor pe care femeile acelea aveau să i le ceară.

— Nu știu. Conrad își vede de treaba lui, iar eu stau în partea mea de apartament. Încep să-mi fac griji în legătură cu ziua când se va da verdictul.

Mama a luat o carte de pe un raft. Când a văzut că e prăfuită, a pus-o la loc, cu o expresie dezgustată.

— De ce zici asta? Ți se pare că e instabil psihic? am întrebat-o.

Și-a scuturat mâinile de praf și s-a uitat la mine neîncrezătoare.

— Ce? Nu! Mă refer la situația financiară în care o să mă las, m-a lămurit mama, după care s-a cutremurat. Cred c-o să fiu nevoită să vând penthouse-ul.

— Foarte bine!

Am pus încă o carte în coș. Un volum nou, scris de un autor debutant. Pur și simplu îmi plăcea coperta. Promitea a fi genul de roman de dragoste care îți frânge inima.

Am adăugat o explicație:

— Penthouse-ul ăla e oricum prea mare pentru trei oameni. Ce să mai zic de unul singur!

— Dar cum rămâne cu Aaron? m-a întrebat mama, scandalizată. Locuiesc foarte aproape de cimitir.

— Evident că Aaron n-o să se mute de acolo.

M-am dus la casa de marcat. Știam că vorbisem sarcastic, dar nu m-am putut abține. Femeia asta era preocupată numai de propria persoană. Mă scotea din sărite. Ultima oară când ne întâlnirăm, îmi spusese că viața e prea scurtă. Iar acum se plângea de perspectiva de a se muta într-un apartament mai mic, fiindcă asta presupunea să renunțe la una dintre cele mai costisitoare locuințe care existau pe continentul ăsta!

Am oftat. Nu voiam să transform discuția noastră într-o ceartă.

— Pot să te-ajut cu ceva?

Am întins coșul către proprietara librăriei, o doamnă amabilă, cu păr cărunt.

— Da, a zis mama. Ai putea să vorbești cu tatăl tău...

I-am tăiat-o sec:

— Nu! Îmi pare rău, dar *asta* n-o să fac.

— De ce nu?

— Pentru că e un bărbat îngrozitor, care abuzează de alții, care nu merită ajutorul și atenția mea. Și pentru că m-a mințit toată viața.

Erau doar o parte dintre motivele care mă împingeau să păstrez distanța. Cazul care se desfășura în sala de tribunal scotea la suprafață vechi resentimente legate de faptul că îl iertasem pentru ce îi făcuse lui Nicky, deși nu ar fi trebuit.

Am plătit cu cardul, apoi am lăsat o bancnotă de cinci dolari într-un borcan pentru bacșișuri. Proprietara mi-a pus cărțile într-o sacoșă din iută.

Eu și mama am ieșit din librărie.

— Doar știi cum e tatăl tău: îngrozitor de instabil.

— Te-a supus la abuzuri emoționale multă vreme. De ce să-i ceri favoruri?

Mă îndreptam spre cafeneaua de lângă apartamentul meu. Mama pășea lângă mine.

— Cum adică „de ce"? Pentru că nu-mi pot permite o casă de una singură. Chiar dacă divorțez de el — dar nu cred că în acest punct are sens s-o fac —, va trebui să împărțim totul. Să știi că expertul lui contabil mi-a zis că în urma divorțului s-ar putea să-mi rămână... mai puțin de două milioane de dolari! Îți vine să crezi?

Mama a icnit scandalizată.

Am deschis ușa cafenelei.

— Da, nu mă mir. Zeci de ani, tata a abuzat de femei nevinovate, crezându-se invincibil. Să piardă o parte din avere e o pedeapsă potrivită pentru faptele lui.

— Dar nu *eu* le-am supus la abuzuri! a exclamat mama. De ce să trăiesc *eu* sub nivelul de trai cu care m-am obișnuit?

— Ai dreptate, dar amintește-ți că te-ai căsătorit cu un bărbat în care nu poți să ai încredere c-o să-și folosească așa cum trebuie banii sau camera foto a propriului telefon. După ce se termină toată tărășenia, poți să te muți cu chirie într-un apartament drăguț. Sau — și mai bine — poți să-ți cumperi unul în funcție de bugetul tău și să-ți cauți o slujbă.

Mama a făcut ochii mari.

— O slujbă?

Arăta de parcă tocmai îi sugerasem să devină damă de companie. Am comandat la tejghea pentru amândouă: un ceai de mentă pentru mama și o cafea americano, cu gheață, pentru mine. De data asta, am plătit eu.

— Da, mamă, o slujbă! Nu știam că e scandalos să muncești.

— Bineînțeles că nu e scandalos, a replicat ofensată. Dar n-o să mă angajeze nimeni. N-am niciun fel de experiență de muncă. M-am măritat cu taică-tău când aveam douăzeci și doi de ani, după ce terminasem facultatea. Am muncit într-un bar. Crezi că mă vor angaja acum, după treizeci și șase de ani?

I-am întins ceaiul. Am luat paharul cu cafea și am ieșit iar pe strada însorită. Primăvara se zbătea să-și facă loc în oraș, cu flori de cireș, raze de soare și alergii de sezon. Cu fiecare zi, procesul se apropia de sfârșit. La fel și relația mea cu Christian.

— Ai fost șefa comitetului de organizare a prânzurilor oficiale de la clubul tău country, nu-i așa? am întrebat-o.

Am sărit peste lesa unui bulldog francez.

— Da, dar...

— Și ai condus consiliul școlar de caritate al școlii mele, mai știi minte?

— Și ce dacă? Asta nu înseamnă...

M-am oprit. Ajunsesem la intrarea în clădirea unde locuiam. Nu aveam de gând s-o invit la mine. Trebuia să mă pregătesc. Stabilisem cu Christian să ne întâlnim la piscină, peste câteva ore. Aventura ilicită cu care mă răsfățam începea să-mi acapareze tot mai mult viața de zi cu zi.

M-am trezit că-i spun:

— Hai să muncești pentru mine! Ai abilități de organizare foarte bune, arăți prezentabil și știi cum să convingi oamenii să cheltuiască bani. Asta ai făcut toată viața. Vino să lucrezi ca asistent de marketing în firma mea!

Mama a dus o mână la piept.

— Arya, doar nu vorbești serios! La vârsta mea nu pot să am o slujbă de la nouă la cinci.

— Nu *poți*? Ce exprimare interesantă! Aveam impresia că poți și că ar trebui să-ți iei o slujbă, având în vedere situația financiară care te paște.

— Eu nu sunt ca alți oameni.

— Toți credem același lucru: că suntem altfel, speciali. Că ne-am născut să facem lucruri mărețe, impresionante. Hai să-ți zic ceva! Tu, mamă, s-ar putea să fii exact ca mine, doar că un pic mai dezorganizată. Și ai tendința să fii mult mai surprinzătoare.

Am intrat în clădire și i-am trântit ușa în nas.

◆ ◆ ◆

Christian mă aștepta la sala de fitness, în zona bazinelor. Stătea întins pe marginea piscinei. Era superb, ca pictura aceea celebră — *Crearea lui Adam*. Toți mușchii de pe abdomenul lui erau bine definiți, la fel și bicepșii. Am observat că nu era ud.

Deci nu intrase în piscină. Mă așteptase.

Mi-am aruncat prosopul pe o bancă și m-am dus la el. De obicei, când ne întâlneam noi piscina era pustie. Așa, aveam parte de intimitate. Nu ne făceam griji că aveam să fim surprinși împreună, în public. Dar, chiar dacă am fi fost văzuți, ce s-ar fi putut spune despre noi? Eram doar doi străini care înotau pe culoare diferite, în direcții diferite de viață.

— Ce frumos! a exclamat Christian.

A ridicat privirea.

Pentru o clipă, mi-am permis să-mi închipui că suntem un cuplu adevărat. Că ce făceam noi era normal, familiar și plin de potențial. Dar apoi mi-am amintit. Mi-am amintit ce făcuse azi, înainte să vină aici. Totul era o șaradă. O distragere. Un mijloc de a satisface o nevoie primară. Mi-am pus casca de înot.

— Bună, Miller!

M-am scufundat în culoarul de lângă el. Am ieșit la suprafață câteva clipe mai târziu și am înotat spre marginea piscinei, în direcția lui.

— Cum merge procesul?

— Repede.

A intrat și el în piscină. Apa avea o temperatură perfectă. În jurul nostru mirosea puternic a clor.

— O să susținem pledoariile finale săptămâna viitoare, a adăugat el. Sper că n-ai de gând să asiști, nu?

Am scuturat din cap, în semn că nu. O parte din mine se prefăcea că tata murise. Într-un fel, chiar așa era. Tatăl pe care îl iubeam atât de mult dispăruse ori poate că nici nu existase niciodată.

Christian și-a scufundat capul în apă, apoi a ieșit la suprafață. De gene le dese îi atârnau stropi.

— Foarte bine!

— Ne întrecem sau nu?

De obicei înotam în stilul craul, pe o distanță de cincizeci de metri. El câștiga întotdeauna. Și de fiecare dată, eu încercam să-l învinge.

Astăzi nu vedeam amuzament în ochii lui. Mă privea cu o expresie ce aducea a vinovăție. Dar, de vreme ce nemernicul declarase că nu are nicio remușcare pentru că îl distrugea pe tata în sala de tribunal, poate că aparenta lui vinovăție era doar o părere.

— Vrei să ne întrecem *iar*? Când ai de gând să te oprești?

— Când o să câștig.

— S-ar putea să nu câștigi niciodată, a subliniat el.

— Atunci, s-ar putea să nu mă opresc niciodată.

— Mi-e milă de bărbatul care o să se însoare cu tine.

— Iar eu le felicit pe numeroasele femei care o să-ți dea papucii!

Ne-am pregătit la linia de start. M-am străduit din răsputeri. Am luptat mai înverșunat, am înotat mai repede ca niciodată. Când am parcurs o lungime de bazin și am ajuns la marginea piscinei, m-am uitat în urmă. El era cu câțiva metri în spatele meu.

Pentru prima oară, mă lăsase să câștig. Nu-mi convenea.

Nu-l lăsa să te compătimească!

Dar cum să nu-i fie milă de mine, când știa ce mă așteaptă pe mine și pe familia mea?

Dintr-odată, mă simțeam ca o proastă. Fusese o prostie să fac sex cu bărbatul care îl distrugea pe tata, deși taică-miu o merita. Era o prostie că cedasem, după ce pariasem cu Christian că nu aveam să ajung în patul lui.

El încă era un mister pentru mine. Un mister cu zâmbet viclean și cu costume impecabile.

Când a ajuns la marginea bazinului, și-a scuturat apa din păr. Surâsul lui s-a evaporat imediat ce mi-a văzut expresia îmbufnată.

— Ce-i? m-a întrebat.

— M-ai lăsat să câștig.

— Nu.

— Ba da.

Ne certam ca doi copii.

— Și ce dacă te-am lăsat să câștigi? a pufnit el.

— Încetează! Adu-ți aminte că sunt egala ta!

— Asta înseamnă că nu am voie să mă port frumos cu tine?

Am ieșit din piscină. M-am îndepărtat de el.

— Ba da, ai voie să te porți frumos. Dar să nu mă minți niciodată!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

CHRISTIAN

În prezent

Zilele păreau mai scurte după acea seară de la piscină. Parcă aveau mult mai puțin decât douăzeci și patru de ore. În dimineața de după ce am lăsat-o pe Arya să câștige, judecătorul Lopez ne-a convocat pe mine și pe avocații lui Conrad la o discuție despre probe. Din câte îmi puteam da seama, ne mai rămânea o săptămână până la încheierea procesului. Eram sigur că juraților aveau să dea verdictul în cel mult două zile.

Arya n-a putut veni la întâlnire în acea seară. Plănuise să ia cina cu un client. A adăugat că nu îi spusese multe lui Jillian despre aranjamentul nostru sexual. N-ar fi trebuit să mă deranjeze că Arya îi ascundea lui Jillian legătura noastră. La o adică, nu asta îmi doream?

Și totuși, mă sâcâia că finalul aventurii noastre se apropia vertiginos. Să-l dobor pe Conrad nu mi se mai părea la fel de important precum să mă bucur de compania fiicei lui.

Dar nu. În seara următoare Arya n-a fost disponibilă. De data asta, pretextul a fost că Jillian nu se simțea bine.

— O să-i pregătesc o supă de pui cu tăieței și o să ne uităm împreună la episoade în reluare din *Prietenii tăi*, mi-a zis Arya la telefon.

Am zâmbit și am acceptat situația. Ce altceva era să fac? Nu puteam pretinde să-mi acorde foarte mult timp și nici toată atenția ei. Căzuserăm de acord că între noi avea să fie o legătură fără obligații, iar asta venea la pachet cu așteptări mici sau chiar inexistente.

În a treia zi — cu patru zile înainte de încheierea procesului —, Arya mi-a scris că părinții ei vor să o vadă și că nu știe cât avea să dureze, așa că era mai bine să nu ne facem planuri. În punctul acesta, eram sigur că mă evită. Am ieșit din tribunal într-o pauză scurtă, am luat un taxi până acasă, am scos bucata de parchet de sub pat și am luat cartea ei. I-am făcut o poză și i-am trimis-o.

Christian: Ajunge, Arya! Dacă vrei să nu pățească nimic, ne întâlnim diseară.

Arya: Deci ești în stare să mă șantajezi.

Sunt în stare de orice când vine vorba de tine.

Christian: Am încheiat o înțelegere.

Arya: Nu-mi amintesc să fi semnat un contract.

M-am dus la ușă. Trebuia să fiu în sala de judecată peste douăzeci de minute. De fapt, venise momentul să-l interoghez pe unul dintre martorii lui Conrad. Nu aveam timp să mă țin după fusta Aryei.

Christian: Ce s-a întâmplat?

Arya: Ce sens are să-mi petrec fiecare seară cu tine, când oricum o să se termine totul peste câteva zile?

Christian: Hai să vorbim.

Am comandat un Uber. Preventiv, i-am scris lui Claire să inventeze o scuză bună, în cazul în care aveam să întârzii. Deși îi plăcea cum joc golf, judecătorul Lopez era foarte sever și știam că nu avea să-i convină întârzierea.

Arya: Despre ce să vorbim?

Despre vreme. Oare despre ce credea c-o să discutăm?

Christian: O să vin la tine azi, la 6.

Arya: Nu. Nu trebuie să te vadă Jillian.

Iar începea cu prostia asta! Nu aveam curaj să-i zic că Arsène și Riggs știau aproape totul, erau la curent cu fiecare orgasm pe care îl trăiserăm împreună în pat — în bucătăria mea, în dușul meu, în jacuzzi sau în colțișorul ei de lectură — de când ne cuplaserăm. Cu toate că eu avusesem nesimțirea de a propune să ținem legătura noastră secretă, mă săturasem să fiu secretul Aryei.

Și avusesem motive foarte întemeiate să fac propunerea aceea.

Christian: Deci nu îți vrei cartea înapoi.

Arya: O să te dau în judecată.

Christian: Știu un avocat bun.

Arya: În iad e un loc rezervat anume pentru oamenii ca tine.

Christian: Avocatul de care-ți zic are și un apartament cu vedere spre focul iadului. Dacă te porți bine, s-ar putea să te primesc drept colegă de apartament în viața de apoi. Când să te aștept azi?

Arya: La 7.

Christian: Să nu întârzii!

◆ ◆ ◆

Dar bineînțeles că a întârziat.

Arya a ajuns la 19:23. Pe chipul ei imobil nu era nici urmă de regret sau de rușine. Am apăsat pe butonul de acces al interfonului. Mi-am zis că are tot dreptul să vrea s-o rupă cu mine. Îi aminteam în mod dureros de tot ce pierduse după ce Conrad fusese nimicit în sala de judecată.

A intrat. Și-a azvârlit poșeta pe canapeaua mea neagră. Nici nu s-a uitat la cina pe care o pregătisem pentru noi.

— Vrei să vorbim, da?

Nu s-a deranjat să-și scoată pantofii Jimmy Choo. Mi se părea suspect; să se descalțe era primul lucru pe care îl făcea când venea la mine, după o zi lungă.

— Am pregătit cina.

M-am dus în bucătărie și am luat două pahare cu Merlot. I-am întins unul. A șovăit înainte să-l ia. Probabil că nu avea de gând să stea prea mult.

— Da, văd că ai gătit. Îmi cer scuze că am întârziat. Am stat la telefon cu un client din California, care nu s-a grăbit deloc să închidă.

— Nicio problemă! Îmi place să mănânc friptura rece. Hai să mergem în bucătărie!

Mă simțeam aiurea, de parcă eram umilit. Nu-mi convenea deloc. Niciodată nu mă ținusem după femei și nu intenționam să fac o excepție în cazul Aryei, dar nu puteam accepta că relația noastră avea să se termine peste patru zile. Aveam nevoie de mai mult timp. Îmi doream o aventură ilicită, care să mai dureze câteva luni. La urma urmei, n-avea să moară nimeni. Poate doar neuronii pe care-i mai aveam. Nu prea gândeam limpede când eram cu această femeie.

— Știi ce? Prefer să rămânem aici, dacă nu te superi.

S-a așezat pe brațul canapelei, picior peste picior. Îmi venea să mă spânzur fiindcă ajunsesem în situația asta. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi refuzat s-o primesc în biroul meu pe Amanda Gilspen.

Sau dacă pur și simplu aș fi pasat cazul unei persoane care nu purta ranchiună familiei Roth.

Sau dacă nu aș fi pus pariu cu Arya, împingând până la limită o femeie cu o fire sfidătoare.

Sau dacă nu aș fi sedus-o.

Sau dacă nu m-ar fi sedus ea pe *mine*.

Sau dacă i-aș fi spus direct *adevărul*: eu, Nicolai Ivanov, eram în viață, sănătos (în mare parte) și (exasperant) de obsedat de gândul de a face sex cu ea.

Dar nu credeam că Nicolai merită o femeie ca Arya.

— Plecăm! am zis.

M-am ridicat brusc. Arya m-a urmat, cu o privire nedumerită. Atunci mi-am amintit de Arya cea adolescentă. Mică, îndrăzneață și foarte independentă. Nu-și dorise decât să fie văzută. Iar eu îi făcusem zile fripte: mai întâi cu procesul lui taică-său, care încă nu se încheiase, apoi cu toate jocurile astea emoționale. Pariurile. Regulile. Voia să încheie aventura noastră cu capul sus. Singura mea șansă de-a o împiedica să-i pună capăt era să renunț la vanitatea mea.

— Unde mergem? a întrebat.

A pus paharul pe măsuța de cafea.

— E o surpriză.

Mi-am luat sacoul. Știam foarte bine unde urma să o duc. Un singur loc ar fi fost potrivit. I-am scris lui Traurig în timp ce coboram cu liftul. Traurig avea în permanență o limuzină și un șofer personal la dispoziția lui. În prezent, fiica lui pubere și

amicii ei, mari fani Justin Bieber, erau singurii care foloseau această mașină de lux. Traurig îmi era dator cu multe favoruri.

Apoi mi-am amintit că Traurig era în vacanță, în Hawaii. I-am trimis mesaj lui Claire, care se străduia din greu să devină avocata lui asociată preferată. De fiecare dată când el era plecat, muncea ca secretara lui personală. I-am cerut ei limuzina, iar Claire mi-a răspuns imediat că a trimis mașina spre mine.

Plănuiești o seară de pomină? a adăugat, chiar înainte să-mi pun telefonul în buzunar. **Pot să particip?**

Mulțumesc, domnișoară Lesavoy.

Nu mi-ai răspuns la întrebare, mi-a reproșat.

Dar ar fi trebuit să priceapă mesajul.

Scuze, dar nu se poate! E o petrecere privată.

— O să dureze mult? s-a interesat Arya.

Și-a pus jacheta. În continuare, avea expresia unei ostatice sub amenințarea armei.

— Nu. Vreau să-ți arăt ceva.

Când a ajuns limuzina neagră, am deschis portiera și am așteptat să urce.

— E un pic demodată, dar își face treaba de minune, i-am zis.

Mi-am amintit că acum douăzeci de ani Arya îmi făcuse o promisiune: o să-mi trimită o limuzină la premiera filmului ei, când o să devină vedetă de cinema.

A urcat în mașină, s-a răsucit spre mine și mi-a aruncat o privire feroce. Oare își dăduse seama în sfârșit care era adevărul?

— Ce-ai spus? m-a întrebat.

— Ziceam că limuzinele sunt demodate. De ce întrebi?

M-am holbat la ea cu subînțeles.

Haide, ia-te de mine! Spune-mi că știi cine sunt! Dă-mi papucii! Sunt pregătit.

Arya și-a mușcat buza de jos, pierdută în gânduri.

— Nu contează.

Darrin, șoferul lui Traurig, mi-a surprins privirea în oglinda retrovizoare.

— Domnule Miller, bună seara! Mă bucur să vă văd iar. Încotro?

— Ca de obicei.

Am apăsat pe un buton. Panoul despărțitor s-a ridicat. Trebuia să vorbesc cu Arya între patru ochi.

Nu m-a întrebat ce înseamnă răspunsul meu: „ca de obicei". Arya se uita pe geam, cu brațele încrucișate la piept. Atmosfera din limuzină era înăbușitoare. Simțeam apropierea unui dezastru iminent, anticipam pierderea, cataclismul.

— Nu e nevoie ca relația noastră să se încheie peste patru zile, am spus într-un târziu.

Mă simțeam... Cum să descriu furtuna năprasnică din pieptul meu? *Lipsit de apărare*. Era un sentiment oribil. Încă de când absolvisem Academia Andrew Dexter, mă străduisem din răsputeri să nu mai simt așa ceva.

— Și de ce să nu se încheie atunci? a întrebat Arya. N-o să ne putem afișa împreună în public...

Pentru prima oară în seara asta, mă privea atent.

— Nu neapărat. Am putea ieși în public împreună... la un moment dat. Peste un an, poate doi. Mai întâi așteptăm să se potolească furtuna din mass-media. Dar există soluții. Nicio lege nu ne interzice să avem o relație.

Arya a râs ironic.

— Serios? Și după aceea ce facem? Te chem să iei masa cu părinții mei?

— Nu ești apropiată de părinții tăi, am subliniat.

— Cât despre tată...

Zâmbeam în colțul gurii. Am întrerupt-o:

— El iese din discuție. Nu dai doi bani pe ce crede el. La fel ca mine.

Aveam senzația stranie că sunt la tribunal, însă fără un judecător care să dirijeze totul. Aproape că uitasem cât de convingător pot fi.

— Te rog, continuă! Ce alte obstacole imaginare trebuie să depășim? m-a ironizat ea.

A pufnit disprețuitor. În clipa asta mi-a amintit de Beatrice, femeia rece și nepăsătoare.

— De fapt, nu știu mai nimic despre tine, Christian. Ai avut grijă să-mi ascunzi multe.

— Asta o să se schimbe chiar acum. Mergem în locul meu secret.

Mi-am împletit degetele cu ale ei. Fruntea i s-a mai descrețit.

— După cum o zici, pare a fi locul unde îți ascunzi toate cadavrele.

— Ba deloc! am zis în timp ce-i mângâiam podul palmei cu degetul mare. Acela e al *doilea* loc secret al meu. Nu te-aș duce niciodată acolo, decât dacă te-aș tăia în bucăți.

A zâmbit cu sfială.

— Câte victime ai făcut până acum?

Mi-am dat seama că nu mai vorbeam despre cadavre ciopârțite.

— Zero, am recunoscut eu. Deocamdată, nimeni nu mi s-a părut demn de a fi...

Salvat.

— ... de-a fi *omorât*.

— Și acum s-a schimbat ceva?

Am privit adânc în ochii ei.

— Acum nu prea știu ce simt.

M-am sprijinit de speteaza bancherei. Câteva minute mai târziu, am ajuns la destinație. I-am spus lui Darrin să aștepte.

— Închide ochii! i-am cerut Aryei.

A râs și a clătinat din cap.

— Te rog, nu te deranja! Dacă locul ăsta e în New York, deja l-am văzut. N-o să fie o surpriză pentru mine.

— Chiar și-așa, fă-mi pe plac! am spus cu un zâmbet.

Întrezăream puțin, într-o lumină foarte optimistă, cum ar fi să trăiesc cu această femeie. Obrăznicia, încăpățânarea, curajul ei. Avea să mă bage în mormânt!

Arya a strâmbat din buze și a spus:

— Bine.

A închis ochii. După ce am fost sigur că nu trage cu ochiul, am coborât din limuzină și am luat-o de mână. Am făcut câțiva pași până la destinație. Probabil ghicea, după zgomotul de fundal, că încă eram în Midtown.

— Deschide-i! i-am zis.

Arya a clipit și a privit în jur.

— E locul meu preferat din New York. Tunelul ăsta de sticlă îți dă impresia că ești într-adevăr înăuntrul unei cascade. E pașnic. Și e chiar în mijlocul orașului!

Apa se revărsa în jurul nostru, deasupra sticlei. Expresia Aryei era indescifrabilă. S-a răsucit spre mine.

— Când ai început să vii aici?

— Când m-am mutat din Boston la New York.

Pe atunci, singurii oameni din viața mea erau Arsène și Riggs. Arsène închiriase un apartament cu trei camere în Midtown și mă primise la el fără să plătesc chirie, cât timp îmi construiam o reputație în biroul procurorului. Nu aveam niciun ban. Timp

de câteva luni, trăiserm cu resturile de mâncare ale prietenilor mei. Chiar și când fuseserm la pământ, când nu-mi puteam permite nici măcar un abonament la sală, veniserm aici.

— Îți place la nebunie apa, a zis ea.

Arya mă cerceta curioasă, de parcă scotea la iveală ceva prețios, ca un arheolog care șterge praful de pe un artefact.

Oare mă recunoscuse în sfârșit?

— Christian?

— Da.

— Îmi ascunzi ceva?

I-am răspuns pe loc:

— Îți ascund cartea.

Nu era o minciună, dar nici întregul adevăr.

— Mi se pare că e ceva mai mult la mijloc. Mi-ai spune dacă tu ai...

Nu a terminat de vorbit. Am tăcut amândoi. Arya a făcut un pas în față. Și-a sprijinit o palmă de pieptul meu.

— Am suferit în trecut. Nu știu dacă înțelegi pe deplin ce îmi oferi, dar încrederea mea în oameni, mai ales în bărbați, e praf. Fratele meu geamăn a murit înainte să-l cunosc. Primul băiat pe care l-am iubit a fugit, apoi a murit. Tatăl meu, bărbatul care ar fi trebuit să mă protejeze, m-a mințit toată viața. Au urmat și alte dezamăgiri. Mereu s-a terminat prost. Dacă te las să te apropii de mine, trebuie să-mi promiți că nu vei profita! Promite-mi c-o să fii foarte sincer, așa cum intenționez să fiu și eu cu tine. Doar așa ar putea funcționa o relație între noi. Peste patru zile, lumea mea va fi dată peste cap și voi avea nevoie de stabilitate. De echilibru.

Murisem? Asta era o noutate absolută. Dar, într-un fel, îl credeam în stare pe Conrad să zică orice, dacă așa fiica lui nu mai vorbea despre mine.

Ah! Dar asta înseamnă că ea chiar a vorbit despre tine.

I-am strâns mâna într-a mea. Am scos ceva din buzunar.

— Promit! Pe cuvânt de onoare!

Mințeam. Știam al naibii de bine că nu-mi respectam partea de înțelegere.

Nu eram sincer. Aveam să-i mărturisesc cine sunt, dar nu acum, când eram atât de aproape de-a o pierde. Și nu-mi permiteam să o pierd.

În adâncul sufletului, știam că Nicky încă e prezent: un băiat speriat că o să fie respins de fata bogată, așezată la pian, care stătea dreaptă ca o lumânare și-i zâmbea atunci când credea că nu o vede nimeni.

I-am desprins mâna de pieptul meu și i-am pus ceva în palmă: cheia de la apartamentul meu.

— O să-ți fiu aproape când îți va fi greu.

Mi-a zâmbit, iar inima mi s-a frânt. Știam că eram menit s-o pierd.

— Te cred.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

ARYA

În prezent

În dimineața aceea, la muncă, i-am spus lui Jillian că primisem de la Christian o cheie de la apartamentul lui și am adăugat, ca într-o doară, că mă culcam cu el încă de când începuse procesul tatei.

— Scumpo..., a început prietena mea și și-a pus mâna peste a mea. Nu știu cum să ți-o spun fără să pară că te jignesc și că sunt băgăreață, însă voi încerca: pe o scară a nebuniei de la 1 la 10 — unde 1 înseamnă complet normal și 10 e un psihopat dintr-un film de groază —, acum ai ajuns la 12. *Ce-a fost în capul tău?* Tipul se pregătește să spulbere contul bancar al lui taică-tău și să pună la pământ o întreagă companie de investiții!

Jillian s-a aplecat spre mine și a întins mâna spre fruntea mea, ca să verifice dacă am febră.

Îmi făceam de lucru ţăcănind din pix. M-am ferit de atingerea ei.

— Tata și-a făcut-o cu mâna lui. I-a trimis unei stagiare poze cu scula lui și a întrebat-o pe fosta lui secretară dacă i-ar face sex oral în schimbul a o mie de dolari. *În plus*, a concediat-o pe Amanda pentru marele păcat de-a nu fi vrut să se culce cu el. Contul lui bancar e ultima mea grijă.

— Isuse! Nu mă așteptam la așa ceva din partea lui Tarj Conrad! a exclamat ea.

— Mda, nici eu.

Oftând din greu, Jillian s-a dat jos de pe biroul meu și s-a dus la al ei.

— Amintește-ți că ai avut un sentiment ciudat când l-ai cunoscut pe tip, iar până acum intuiția ta nu a dat greș. Nu vreau să-i iau apărarea lui taică-tău. Am văzut cu ochii mei cum și-a venit să îți iei câmpii când ai aflat despre faptele lui. Dar, în același timp, nu cred că e o idee bună să începi o relație cu bărbatul care îl face praf pe Conrad în sala de judecată. Nici oportun nu e. Și nici *sănătos*.

Într-adevăr, nici eu nu eram sigură că e o idee bună. Dar Christian mă făcuse să simt lucruri pe care, de ani de zile, niciun bărbat nu reușea să mă facă să le simt, așa că merita să încerc. De mult timp refuzam să mă mai apropii de bărbați.

Poate că venise vremea să am un pic de încredere.

◆ ◆ ◆

Stăteam întinsă pe mormântul lui Aaron când s-a dat verdictul. Ghemuită pe piatra rece, cu părul de jur împrejurul capului, precum rădăcinile salciei din fața mormântului. Cu câteva minute înainte să primesc mesajul, mă întrebasem, într-o doară, cum ar fi Aaron dacă încă ar trăi.

Știam că moștenisem personalitatea mamei — taciturnă, indiferentă, pudică în aparență —, dar și nesecata poftă de viață a tatei, nevoia de a mușca din lume ca dintr-o rodie suculentă, care îți lasă pe bărbie firișoare de suc roșu.

Oare Aaron ar fi fost un visător sau un realist? Ar fi moștenit părul blond și subțire al mamei sau pe cel negru al tatei? Oare am fi ieșit împreună, la o întâlnire dublă? Am fi avut strângeri de mână secrete? Am fi împărtășit amintiri dulci-amărui în care ne julim genunchii, în care mâncăm înghețată ori facem roata sub soarele arzător de vară?

Oare mama ar fi fost altfel? Mai fericită? Mai prezentă în viața mea? Ar fi fost capabilă să îi țină piept tatei?

Iar Nicky încă ar fi aici? Îmi închipui că Aaron ar fi fost un frate protector și nu mi-ar fi permis să-l conving pe Nicky să mă sărute. Oare și Ruslana ar mai fi aici?

Telefonul din buzunarul meu a scos un sunet de notificare, smulgându-mă din reverie.

Tata: Noi am pierdut cazul. Iar eu am pierdut 200 de milioane de dolari. Iubitul tău pare fericit. Acum, că totul s-a terminat, poate să-ți cumpere toate lucrurile frumoase pe care ți le dorești. Mereu ai fost o dezamăgire, Arya, dar n-am crezut niciodată că ești și o trădătoare.

Mă sufoca un strigăt. L-am sunat pe tata. A intrat direct căsuța vocală. L-am sunat iar. Merita să-i zic ce aveam pe suflet. Al treilea apel. Apoi al patrulea. Nu a răspuns. Am lăsat telefonul jos, încruntată.

O dezamăgire. O trădătoare.

Cum de știa tata despre mine și Christian? Cu degete tremurătoare, am tastat numele meu și al lui Christian într-un motor de căutare online. Mă îndoiam că Christian declarase în public, la tribunal, că avem o relație. Prin urmare, informația care circula online despre noi doi era ceva știut de toată lumea. Bineînțeles, primul rezultat al căutării era un site local de știri despre viața de noapte din Manhattan. Am văzut o poză în care eu și Christian fuseserăm surprinși în tunelul de sticlă. Eu îmi sprijineam o palmă de pieptul lui.

Trădare fără milă: Cum s-a ridicat Arya Roth împotriva tatălui ei... și s-a îndrăgostit de dușmanul acestuia.
Articol de: Cindy Harris-Stone

Se pare că Arya Roth, mondenă răsfățată și consultant PR în vârstă de 32 de ani, fiica magnatului vrednic de dispreț Conrad Roth — 66 de ani, care în prezent e implicat într-un proces de hărțuire sexuală —, doarme foarte bine noaptea, cu câteva zile înainte de sfârșitul iminent al tatălui său. Frumoasa tânără a fost văzută giugulindu-se cu nimeni altul decât burlacul la mare căutare și avocatul de top Christian Miller, 32 de ani. Bărbatul este totodată avocatul acuzatorilor tatălui tinerei. Perechea a fost văzută marți, îmbrățișându-se în Manhattan.

Giugulindu-se.

Faptul că acest cuvânt fusese folosit în articol era un mare semnal de alarmă.

Christian folosise cuvântul acesta ca să descrie ceea ce noi doi *nu ar trebui* să facem. Până să-l rostească el, nu-l mai auzisem de un car de ani. Iar acum uite-l aici, pe pagina asta de

internet. Luat separat, nu era o dovadă hotărâtoare. Dar, dacă adăugam că Christian avea cu siguranță un motiv și un interes să obțe informația mass-mediei, simțeam că-mi îngheață sângele în vene.

El spusese presei despre relația noastră. Eram convinsă de asta. În seara când eu îmi pusesem toată încrederea în el, Christian o călcase pur și simplu în picioare.

Pe ecranul telefonului a apărut numele lui Jillian. Am lăsat să intre căsuța vocală și l-am sunat pe Christian. Nici nu știam când mă ridicasem de la pământ și începusem să mă mișc. Am ieșit din cimitir tulburată. M-a întâmpinat căsuța vocală a lui Christian. L-am sunat iar. Și iar. După a șasea încercare, am sunat la biroul lui. Mergeam fără țintă pe străzile din jurul bulevardului Park Avenue. Gâtul și obrajii îmi ardeau de furie și umilință. În toată viața mea, nimeni nu mă nedreptățise atât de tare și cu atâta răutate!

— Alo?

Vocea veselă mi-a răsunat în ureche.

Am recunoscut glasul lui Claire, asociata cu care lucra Christian la cazul tatei. Deși era ultima persoană cu care voiam să vorbesc, acum nu-mi permiteam să fac mofturi.

— Bună, Claire! Îl caut pe Christian. Poți să mi-l dai la telefon?

În fundal auzeam ovații, conversații. Un dop de șampanie a sărit. Îmi închipuiam că la biroul lui lumea sărbătorea marea victorie a lui Christian și a lui Claire. Brusc, am început să mă disprețuiesc. Cum de fusesem atât de proastă?

— Cine îl caută? a întrebat mieros Claire.

Îmi și imaginam zâmbetul ei de felină. M-am oprit din mers și mi-am apăsat degetele pe pleoape.

— Arya. Arya Roth.

A urmat o pauză. Îl auzeam pe Christian râzând. Oamenii îl felicitau. Un strigăt mi se înțepenise în gâtlej.

— Îmi pare rău, domnișoară Roth, a răspuns Claire.

Brusc, vocea ei era rece.

— Acum nu e disponibil. Vă sugerez să vă faceți o programare dacă vreți să discutați cu dumnealui. O puteți suna pe secretara lui. E același număr de telefon, dar trebuie să adăugați extensia 703.

— Uite, eu...

Mi-a închis.

M-am holbat la telefon. Pentru prima oară, chiar simțeam că-mi pierd mințile. Nu aveam nicio idee care avea să fie următoarea mea mișcare. Mă temeam că voi face ceva ce urma să regret. Înfuriată la culme, am scos cheia apartamentului lui Christian, pe care mi-o dăduse cu puțin timp în urmă, și am chemat un taxi.

În fond, de ce îmi dăduse cheia? Ei, dar răspunsul era clar: ca să-și bată joc de mine. Ca să-mi stârnească dorința de a-mi căuta cartea. Să vadă cum mă chinui. De la început, eu fusesem un simplu joc pentru el.

Aveam să recuperez cartea pe care mi-o furase, chiar dacă, pentru a reuși, trebuia să-i fac praf apartamentul de fițe. Nu plănuiam să plec de acolo fără ea. Și singura lui șansă de a-mi smulge cartea din mâini ar fi fost dacă i-aș fi dat cu ea în cap, în timp ce plecam.

În drum spre apartamentul lui, am citit pe telefon titlurile articolelor online.

Atitudine neobrăzată: cum a pierdut Conrad Roth totul din cauza acelei poze.

Tribunalul îl obligă pe magnatul de pe Wall Street să plătească aproape de 200 de milioane!

Să putrezești în iad, Conrad!

Mass-media jubila. La început, am citit pe fugă fiecare articol, ca să văd dacă se menționa și numele meu. Odată ce am înțeles că eram pomenită în *toate*, am încetat să mai verific. Și cică eram experță în managementul mass-media. *Ha!* Christian tocmai îmi dăduse clasă la capitolul ăsta și reușise de minune să mă zugrăvească drept o mare idioată. Jillian mă tot suna și îmi trimitea mesaje. La fel și mama. Frica ei se transformase în realitate: nu mai avea bani și pierduse penthouse-ul. Speram că, după ce suportase o asemenea umilință în public, mama avea să divorțeze.

Taxiul a oprit în fața clădirii unde locuia Christian. Am coborât în grabă, trecând rapid pe lângă recepționeră și ușier, de parcă eram obișnuită să vin pe-aici, și am urcat. Am descuiat ușa și am intrat. Mirosul lui m-a acaparat imediat și mi s-a înfipt în suflet: miros de talaș, de piele fină și de bărbat. Însă de data asta nu-mi mai făcea plăcere. Acum voiam să mă descotorosesc de miros.

Dacă aș fi un sociopat chipeș și extrem de inteligent, unde aș ascunde o carte?

Mai întâi am scotocit prin sertarele din bucătărie, deschizându-le unul după altul și aruncându-le conținutul pe jos. Ustensilele de bucătărie s-au împrăștiat pe parchetul scump. Am golit dulapurile, apoi am luat pernele de pe canapea și le-am scos fețele, ca să văd dacă nu cumva îmi ascunsese cartea acolo.

Am trecut la cămara lui meticulos organizată și am cercetat rafturile. Condimente, pudră proteică și mirodenii au căzut pe podea. Am întors mobila cu susul în jos, am scos din dulapuri toate documentele de serviciu pe care le păstra acasă și — drept

bonus — am sfărâmat niște porțelanuri. Când am fost absolut sigură că *Ispășire* nu era în living, m-am dus în dormitor. Am început prin a-i sfâșia o parte dintre costumele scumpe. N-am făcut-o fiindcă aș fi crezut că o să găsesc cartea în ele, ci fiindcă mi se părea un gest nespus de „terapeutic". Am smuls așternuturile care încă purtau mirosul trupurilor noastre, am căutat în noptieră, ba chiar și sub pat.

Tocmai mă ridicasem, pe punctul de a intra în baie, când ceva mi-a atras atenția. Am observat o umflătură în parchet. M-am încruntat. O placă ce părea un pic nelalocul ei, nepotrivică. Așa ceva nu-i stea deloc în fire lui Christian, care era un perfecționist.

Bingo!

Am băgat un braț sub patul lui și am tras placa folosindu-mi unghiile. Oja s-a ciobit, însă n-avea importanță. Cu cât trăgeam mai mult de bucata de parchet, cu atât eram mai sigură că o să descopăr ceva.

Cu un trosnet, locul secret al lui Christian a ieșit la iveală. Am pipăit spațiul gol de dedesubt. Din poziția mea nu reușeam să privesc înăuntru. Am fost dezamăgită când am simțit sub degete un plic mare. L-am scos din ascunzătoare. Poate că mai era ceva ascuns sub el. Și am avut dreptate. Simțeam coperta groasă, care a unei cărți cartonate. Am scos-o. În ciuda evenimentelor neplăcute de azi, mă simțeam nespus de ușurată că o găsisem, în sfârșit.

M-am îndepărtat de pat. Am strâns cartea la piept, după care am deschis-o la jumătate și am adulmecat paginile cu nesaț.

Briony. Robbie. Cecilia. Paul. Bunii mei prieteni.

Mi-a luat câteva minute să-mi potolesc bătăile inimii. Mi-am îndreptat atenția asupra plicului galben. Făcusem rost de obiectul pentru care venisem, dar încă simțeam o nevoie, o sămânță

de disperare care se transformase în răzbunare și se cerea împlinită. Nu-mi era de ajuns că recuperasem ce era al meu. Christian dominase relația dintre noi încă de când ne cunoscuserăm. Meneu mă avea la mână cu ceva: cu procesul tatei, cu cartea mea, cu misterul care îi învăluia existența. În mod normal, nimeni nu m-ar fi trădat într-un asemenea hal. *În mod normal.* Dar relația mea cu Christian nu era nici pe departe normală.

Am întins mâna spre plic și l-am tras spre mine. M-am ridicat și m-am sprijinit cu spatele de noptieră, apoi am scos teancul de documente din plic și am început să citesc.

Curtea Supremă a Comitatului Middlesex

Statul Massachusetts

Acțiune civilă

În re: *schimbarea numelui lui Nicolai Ruslan Ivanov*

Număr de caz: 190482873983

PETIȚIE DE SCHIMBARE A NUMELUI DE ADULT

Solicitantul cere cu respect acestei Curți schimbarea numelui din Nicolai Ruslan Ivanov în Christian George Miller.

Mi-a scăpat un icnet. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru durerea pe care o simțeam în clipa asta. Era ca și cum cineva îmi despicase pieptul, apoi îmi smulsese inima și o strivise fără milă în pumn.

Christian era Nicolai.

Nicolai era Christian.

Nicky nu murise. Fusese aici de atâta timp! Așteptase în umbră, plănuindu-și marea răzbunare împotriva familiei mele, fără îndoială! Procesul. Sentința. Seducerea mea. Cuceritea ferei care devenise femeie, care se transformase într-un instrument al răzbunării.

Eu.

Acum înțelegeam. Felul în care Christian vorbise despre tata... Cu câtă înverșunare luptase pentru a câștiga procesul...

Mi-am amintit când îl întâlnisem prima oară, în lift, și avusesem o senzație stranie. Atunci, atmosfera dintre noi fusese încărcată de multe emoții; mai multe decât ar fi fost normal să stârnească o întâlnire între doi străini.

Intuiția îmi tot repetase că îl cunosc de undeva, că el era, într-un fel, întipărit în pielea mea. Iar intuiția nu mă înșelase. El știa cine sunt și îmi ascunsese adevărata lui identitate.

Bărbatul în care avusesem încredere îmi frânsese inima. *De două ori.*

Pe deasupra, din cauza lui familia mea își pierduse toate bunurile și acum era proscrisă.

Middlesex, Massachusetts. Christian își schimbase numele în facultate, când studiase la Harvard, sau chiar mai înainte? Oare plănuise de la bun început să devină avocat ca să ne doboare pe tata și pe mine? Oare Christian fusese cel care luase primul legătura cu Amanda?

Curiozitatea asta mistuitoare era singurul lucru care mă împiedica să cedez nervos. Plănuiam să o fac ceva mai târziu, după ce plecam din apartamentul tipului. Am răsfoit în continuare dosarele din plic: toate actele necesare schimbării numelui din Nicolai în Christian, vechiul și actualul pașaport și certificatul de deces al Ruslanei Ivanova.

Ruslana murise.

Asta era o noutate. Pe de altă parte, toată situația era o noutate. Acum avea noimă de ce dezvăluise Christian presei relația noastră, tocmai la momentul potrivit: imediat după procesul tatei. Împușcase doi iepuri — sau doi membri ai familiei

Roth — dintr-un foc. Doar că nu luase în calcul un lucru: că aveam să-i aflu secretul.

Am pozat actele de schimbare a numelui, asigurându-mă că fotografiile sunt clare și focalizate. Apoi mi-am luat cartea și am ieșit-o din apartament.

Prima mea pornire a fost să-i duc tatei hârtiile. Să-i arăt dovezile împotriva lui Christian și să începem să pregătim un recurs, fiindcă era clar că tipul n-ar fi trebuit să lucreze deloc la caz. Îmi cunoștea familia foarte bine și ne purta pică.

Am urcat într-un taxi. A fost cât pe ce să-i dau șoferului adresa alor mei, însă mi-am dat seama că nu vreau să merg acolo.

Da, Christian era un mare nemernic, dar același lucru se putea spune și despre tata. Una peste alta, erau la fel de răi. Voiam să folosesc informațiile pe care le aveam despre Christian ca să-l dobor, însă nu doream ca tata să scape basma curată.

Cu siguranță, Conrad Roth merita să-și piardă reputația, să rămână fără bani și fără statut. Se purtase îngrozitor cu mulți oameni și se folosise de puterea de care dispunea ca să pună presiune pe niște femei neajutorate.

Trebuia să cântăresc bine chestiunea asta. Să pun la cale un plan.

— Domnișoară? Mă scuzați? Alooo!

Taximetristul a fluturat din degete și m-a privit în oglinda retrovizoare, vrând să-mi atragă atenția.

— Nu zic că nu-i plăcut să ascult cum vorbiți singură, dar aș vrea să știu încotro vreți să mergem.

I-am dat adresa mea.

Aveam să-l distrug pe Nicky și urma s-o fac în felul meu, al lui Ari.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

CHRISTIAN

În prezent

— Mai gândește-te, domnule Barosan! a chicotit Claire cu cochetărie.

Mi-a înhățat telefonul din mână.

Tocmai ieșiserăm din tribunal. Îmi luasem la revedere de la Amanda și de la celelalte reclamante, ignorasem jurnaliștii și fotografii care mă implorau să fac o declarație. Voiam să iau un taxi, ca să mă duc la biroul Aryei. În primul rând, trebuia să mă asigur că se simte bine după tot ce se întâmplase. În al doilea rând, trebuia să-i mărturisesc adevărul.

Trebuia să afle cine sunt.

Nu mai puteam amâna dezvăluirea.

Însă Claire mi-a pus bețe în roate.

— Dă-mi telefonul înapoi! m-am răstit.

Am întins mâna spre ea, cu palma în sus. Claire strălucea toată de mândrie. Azi, în sala de judecată, purtase un costum

nou-nouț. Un Alexander McQueen la două rânduri, care probabil o costase o avere.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi a pus telefonul în buzunarul ei.

— Nu se poate, domnule Miller! E un ordin de sus. Traurig a zis că nu trebuie să fii cu mintea aiurea. Are o surpriză pentru tine.

— Dă-mi telefonul, *Claire*! am rostit apăsat. Trebuie să sun pe cineva.

— Acel cineva poate să aștepte zece minute. Lucrăm la doar două străzi distanță de tribunal.

Claire și-a petrecut brațul pe sub al meu și m-a târât după ea.

— Hei, nu strica distracția tuturor! Ciocnește și tu un pahar cu lumea, mulțumește-le lui Traurig și lui Cromwell și apoi poți să-ți vezi de drum! Ai ajuns *atât de departe*! Chiar nu vrei să participi la petrecerea dată în cinstea parteneriatului tău?

Claire și-a arcuit o sprânceană perfect pensată. Nu mă lăsam convins foarte ușor. Știam cât de costisitor poate fi să cedezi tentației. A fost cât pe ce să-i zic că, de fapt, chiar voiam să ratez petrecerea dată în cinstea mea, fiindcă petrecerea nu era nici pe departe la fel de importantă precum a mă asigura că femeia cu care aveam o aventură încă mă voia. În clipa următoare, cineva m-a bătut pe spate.

La naiba!

— Iată vedeta noastră! a zis Cromwell, tărăgănând cuvintele.

— Frumoasa balului, ca să zic așa! a completat Traurig. Am un trabuc cubanez special pentru tine, Miller. Plus niște litere aurii pe care trebuie să le adăugăm pe plăcuța cu numele companiei. Tipul de la mentenanță a venit deja și ne așteaptă. Grăbește-te!

Într-adevăr, omul de la mentenanță ne aștepta. Strașnic, ce să zic! Claire mi-a aruncat o privire care îmi transmitea să nu

cumva să-ndrăznesc să plec. Avea dreptate. Dacă dădeam bir cu fugiții acum, aș fi părut un mare idiot. N-ar fi dat bine deloc. În plus, mă îndoiam că rezultatul procesului era o surpriză pentru Arya. De săptămâni bune tot discutam despre el.

Toată treaba asta a durat o veșnicie. Tipului de la mentenanță i-a luat aproape o oră să adauge literele aurii pe plăcuța de la intrarea în companie. Traurig și Cromwell tot țipau la el că numele meu de familie nu era simetric. Apoi m-au târât într-o sală de ședințe, unde toată firma mă aștepta cu tort, trabucuri, băutură și un cadou uriaș, legat cu o fundă de satin roșu.

— Sunt atât de mândră de tine! s-a smiorcăit asistenta mea personală.

Toți angajații firmei au simțit nevoia să mă felicite și să-mi strângă mâna, unul câte unul.

Îmi tot ziceam în sinea mea că, dacă Arya ar fi simțit nevoia să-mi vorbească, m-ar fi sunat la birou.

Două ore mai târziu, la sfârșitul petrecerii, Traurig m-a invitat să-mi desfac cadoul. Cadoul meu erau cărți de vizită cu noul nume al firmei: Cromwell, Traurig & Miller. Litere aurii, îngroșate, pe cărți de vizită negre, lucioase. Mă așteptam să mă cuprindă euforia. Dar când m-am uitat la noua carte de vizită, am simțit un singur lucru: nevoia de-a o vedea pe Arya. Nu în seara asta, nu peste o oră. *Acum.*

— Mulțumesc! am zis apăsat.

Am luat-o de braț pe Claire și am scos-o din sala de ședințe. În timp ce pășeam spre biroul meu, m-am uitat iar la ceasul de mână. Parcă trecuseră secole de când ieșiserăm din tribunal. Faptul că nu o sunasem pe Arya era nepoliticos în cel mai bun caz și o josnicie, în cel mai rău.

Am intrat în birou și am închis ușa. Presimțeam că în curând unul din noi avea să țipe.

— Dă-mi telefonul înapoi, Claire!

S-a strâmbat.

— Așa de devreme? Nici măcar n-am mâncat de prânz. Vreau să-ți fac cinste cu ceva de băut. Avem multe de vorbit, iar eu...

— Telefonul!

Palma mea a izbit peretele din spatele ei. A tresărit și i-a scăpat un țipăt. Nu eram un om violent, dar începeam să-mi pierd răbdarea și nu voiam ca prima mea decizie, în calitate de proaspăt partener în firmă, să fie concedierea unei asociate care tocmai mă ajutase să câștig un caz greu.

— Dacă nu mi-l dai, o să pleci de aici însoțită de oamenii de la pază, Lesavoy!

Bosumflată, Claire a scos telefonul meu dintr-un buzunar. M-am uitat la ecran. Pulsul mi s-a întețit. Aveam peste cincizeci de apeluri pierdute de la Arya și câteva mesaje. Imediat ce am deblocat ecranul, mesajele au început să se deruleze unul câte unul.

Arya: Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Arya: Mi-ai DISTRUS cariera. N-o să mai pot ieși niciodată în lume. Iar relația mea inexistentă cu mama s-a terminat. Ca să nu mai zic de tata (pentru mine e ca și mort, dar mi-ar fi plăcut să decid eu când să rup legătura cu el).

Îi distrusesem cariera? Relațiile? Despre ce naiba vorbea?

Arya: Nu înțeleg cum de-ai putut să fii atât de crud. Cum ai făcut chestia asta în aceeași seară în care mi-ai promis că pot avea încredere în tine?

Arya: Recunosc că a fost o mișcare genială din partea ta. Probabil te-ai distrat foarte tare pe seama mea, la tribunal. Acum poți să te întorci la Claire. Știu că între voi nu era ceva serios, dar să știi că vă meritați unul pe altul.

Claire a observat expresia care îmi întuneca chipul. Cu coada ochiului, am văzut cum își linge buzele și se foiește de pe un picior pe altul.

— E totul în regulă?

— Eu...

Mă străduiam să înțeleg ce se întâmplă. Brusc, mi-a picat fisa. Limuzina. Claire vorbise cu Darrin. Aflase unde mă plimbam cu Arya. Se ținea tot timpul de capul meu, făcându-mi avansuri.

Eu și Arya căzuserăm de acord să nu amestecăm mass-media în treaba asta. Nu voiam să fim văzuți în public sau surprinși.

Mi-am ridicat privirea din telefon. Simțeam cum chipul meu se împietrea. M-am uitat la Claire.

— Ce-ai făcut?

— Eu... eu...

A încercat să facă un pas în spate, dar stătea lipită de perete și nu avea unde să se ducă. Nu m-am considerat niciodată un bărbat capabil să rănească o femeie, însă în clipa asta am știut că eram capabil să-i fac rău lui Claire. Nu fizic, dar puteam s-o concediez. S-o alung. Să o transform într-o *persona non grata* în cercurile judiciare din Manhattan.

— *Vorbește!*

Claire și-a lăsat capul în jos și l-a scuturat. Și-a ascuns fața în mâini.

— Îmi pare rău! I-am spus despre tine și Arya unei prietene de-ale mele care lucrează la *Manhattan Times*. Asta-i tot. Mi-a scăpat.

S-a crispat. Dar nu mă putea păcăli. Am făcut un pas în spate, conștient că nu eram în stare să mă controlez pe deplin. Probabil că Arya mă ura în clipa asta.

— Pleacă! i-am strigat.

Am respirat cu putere pe nas. Am închis ochii și mi-am apăsat pleoapele cu degetele.

— Unde să plec? În... biroul meu?

Am deschis iar ochii.

— În *iadul ăla nenorocit de unde ai venit!* i-am răspuns în batjocură. Și să nu te mai întorci niciodată!

A încercat să protesteze:

— Dar tocmai am câștigat un caz.

— Din clipa când i-ai dat unui jurnalist o informație personală despre mine, în ochii mei ți-ai pierdut orice urmă de credibilitate.

— Nu poți să mă concediezi! a strigat Claire, ridicând brațele în aer. Nu poți să iei o astfel de decizie fără să-i consulți pe Traurig și pe Cromwell. Ești partener în firmă de numai cinci minute!

— Bun! Hai să mergem chiar acum în biroul lui Cromwell și să-i spunem ce-ai făcut. Să vedem ce are de zis!

S-a albit la față. Ce naiba fusese în capul ei? Crezuse că n-o să aflu? Claire s-a înconjurat cu brațele și a lăsat privirea în pământ.

— Ce ți-ai închipuit? m-am răstit la ea.

Chiar voiam să aflu care fusese raționamentul ei.

— Am crezut că o s-o părăsești după ce se termină procesul. Dar nu eram sigură și nu voiam să risc. Nu credeam că o să fii așa de afectat. Ca să nu mai spun că...

A expirat prelung. Ochii îi luceau de lacrimi.

— Pur și simplu n-am gândit. Așa pățești când te îndrăgostești. Ai fost vreodată îndrăgostit, Christian?

Am dat să-i răspund că nu, însă după aceea mi-am dat seama... că nu puteam susține că nu fusesem îndrăgostit niciodată.

— Te rog să ieși de-aici, domnișoară Lesavoy!

Am trecut pe lângă ea și am plecat de la birou fără să anunț pe nimeni. Asistenta mea personală m-a întrebat unde mă duc. Nu i-am răspuns. M-am oprit întâi la biroul Aryei. Am sunat la interfonul clădirii. Whitley, fata de la recepție, nu mi-a spus nimic. S-a aplecat pe geam și mi-a turnat cafea călâie în cap, după care a închis fereastra.

Deși eram conștient că în cercul social al Aryei devenisem dușmanul public numărul unu, tot mai credeam că pot să îndrept lucrurile. Dacă ea m-ar lăsa să-i explic și i-aș povesti totul despre Claire, ar înțelege. Arya era o persoană foarte pragmatică și nu tolera vrăjeala. Ar ști că spun adevărul.

Următoarea oprire a fost la ea acasă. De data aceasta, am ajuns ceva mai departe de interfon. Chiar până în fața ușii ei. Am ciocănit, înnebunit de grijă. Jillian a deschis larg ușa și s-a sprijinit cu șoldul de toc. Purta pe față un fel de mască verde cosmetică.

— Da, ce vrei?

— Am venit s-o văd pe Arya.

— Dată fiind situația, aș zice că ai cam mult tupeu, a comentat tipa, prefăcându-se că-și cercetează unghiile.

— Arya nu-i aici?

Poate că se dusese la ea acasă ori poate că mersese acasă la mama ei.

— Ba da, e aici, a răspuns Jillian. Dar nu poate să te primească.

— De ce?

— Fiindcă pentru ea ești ca și mort.

Am scrâșnit din dinți.

— Pot să-i explic.

— Sunt sigură că poți, *Nicolai*. N-ai decât să vorbești la pereți, cât timp sun la poliție! Exact asta o să fac dacă n-o ștergi de-aici în următoarele trei secunde.

Și cu asta, mi-a trântit ușa în nas.

◆ ◆ ◆

Nicolai.

Nicolai.

Nicolai.

Jillian îmi spusese „Nicolai". În taxi, în drumul spre casă, am încercat să înțeleg situația. Aveam senzația că ceea ce aflase Arya despre mine era mult mai grav decât faptul că niște imagini cu noi doi, în timp ce ne sărutam, fuseseră publicate pe niște site-uri de știri.

Mi se părea că știe adevărul.

Iar adevărul era insuportabil pentru amândoi.

După ce am ajuns acasă, nu mai era nicio îndoială. În lipsa mea, Arya devastase locul. Cel mai probabil, o făcuse la scurt timp după ce nu-i răspunsesem la telefon, după ce înțelesese că presa ne dăduse în vileag. Locul era întors cu susul în jos. Știam că, în realitate, ea nu căutase adevărul, ci își căutase *cartea*. Răscolise peste tot, până și în coșul de gunoi. Sau poate faptul că îi

împrăștiase conținutul pe podea era un ultim gest de sfidare, prin care îmi ura să mă duc dracului.

În orice caz, intenția ei era limpede: dorise să-mi *ia* acea particică din ea care îmi aparținuse temporar și să se asigure că nu voi mai avea niciodată acces la ea.

M-am dus în dormitor. Îmi simțeam inima cât un purice. Chiar dinainte să intru, am știut ce aveam să găsesc. Plicul galben, pe care îl ținusem ascuns atâta amar de ani, era deschis, iar documentele zăceau împrăștiate peste tot. N-am mai verificat. Știam că volumul ei dispăruse. *Ispășire* nu mai era a mea.

Sunt sigură că poți, Nicolai.

Arya știa.

Îi spusese lui Jillian.

◆ ◆ ◆

Nu aveam niciun motiv să cred că Arya nu le spusese despre identitatea mea secretă părinților ei sau *avocaților* tatălui ei. Și totuși, nu îmi păsa câtuși de puțin de faptul că urma să cad în dizgrație pentru a doua oară.

Nu mă interesa decât că ea aflase, *și nu aflase așa cum mi-aș fi dorit.*

Nu avea sens să o sun. Nu mi-ar fi răspuns. Trebuia să aștept până mâine dacă voiam să-ncerc să salvez cumva relația noastră și să adun rămășițele *vieții* mele.

Avea nevoie de timp. Trebuia să-i respect dorința, chiar dacă simțeam că mor.

L-am sunat pe unul dintre puținii oameni din univers care știau toată povestea vieții mele.

— Ce-i? s-a răstit Arsène, pe jumătate adormit.

Am zis doar atât:

— A aflat.

Încremenisem la ușa dormitorului. Mă așteptam ca prietenul meu să-mi spună că el, unul, mă avertizase.

— Rahat!

Izbucnirea lui m-a luat prin surprindere.

— Da, chiar așa!

— Îmi iau cheile și vin, mi-a zis Arsène. Să aduc bere?

M-am frecat la ochi.

— Ceva mai tare! Mult mai tare decât berea.

— Coniac?

— Mai degrabă un glonț.

— Aduc imediat o sticlă de A. de Fussigny și un glonț!

◆ ◆ ◆

În seara aceea n-am dormit. Nici măcar nu am încercat să adorm. Am terminat de băut coniacul pe care îl adusese Arsène, apoi m-am dus la sala de fitness din clădirea unde locuiam. Pe urmă am făcut duș, m-am îmbrăcat pentru muncă, am făcut aceleași mișcări de rutină...

Însă *nu* m-am dus la serviciu.

Firma de avocatură în care lucram — compania pe care îmi doriserm mai mult decât orice să o cuceresc — mi se părea acum tri vială, ridicol de neinsemnată. Era o jucărie strălucitoare care mă ținuse ocupat în timp ce viața adevărată trecea pe lângă mine. De fiecare dată când încercam să găsesc motivație ca să merg la jobul meu, care îmi alimenta anual contul bancar cu o sumă din șapte cifre, mă simțeam ca un hamster pregătit să alerge pe roțișa lui. Alergam pe loc, fără să ajung nicăieri. Mai mulți bani. Mai multe câștiguri. Mai multe cine care îmi displăceau, luate împreună cu clienți pe care îi disprețuiam.

Am avut o revelație: nu eram doar blazat, ci și zăpăcit, după ce, în calitate de avocat, rezolvam mereu problemele altora. Ei bine, acum aveam o problemă proprie de rezolvat: Arya știa că eu sunt Nicky și că îi ascunsesem acest secret.

Și mai grav: știa că sunt Nicky și, prin urmare, că n-am nicio valoare.

A doua zi, de dimineață, m-am dus direct la biroul Aryei. Am ajuns la opt fix, cu o oră înainte de începutul programului. Petrecusem numeroase dimineți cu Arya, deci știam că e o femeie matinală, căreia îi place să ajungă la birou înaintea tuturor.

Dar se pare că în dimineața asta Arya hotărâse să doarmă mai mult. Whitley și colega ei au intrat pe ușă la nouă fix, aruncându-mi priviri dușmănoase. Jillian li s-a alăturat la nouă și jumătate. Arya și-a făcut apariția abia la zece fără zece minute. A apărut după un colț, pe o stradă lăturalnică. Era ca o furtună de vară. O regină impunătoare, pregătită să cucerească lumea.

Mă așezasem în fața ușii de la intrare. M-am ridicat de pe trepte. Nu a încetinit când m-a observat. S-a oprit când am ajuns foarte aproape unul de celălalt. Și-a luat avânt și m-a plesnit cu atâta putere peste față, încât aveam impresia că creierul mi se împrăștiase pe asfalt.

— Am meritat-o.

— După ce ți-ai pus în aplicare planul de răzbunare împotriva mea și a familiei mele, meriți să pățești mai multe, Nicky.

Nicky. De ani întregi nu mi se mai spusese așa. Doar Arya îmi spusese așa. Ruslana încercase să-l folosească de câteva ori, dar nu-i plăcuse deloc. Îmi fusese dor de numele de alint din copilăria mea.

Mi-am frecat obrazul.

— N-am avut niciun plan de răzbunare.

Femeia asta mă fascina, de parcă n-aș fi văzut-o de zeci de ori în poziții lascive, complet dezbrăcată și sugând diverse părți ale corpului meu. Oare așa e când te îndrăgostești? Îți dorești să o săruți și să o protejezi pe femeia căreia vrei să i-o tragi pe la spate? Ce straniu! Și ce amețitor! Și teribil de previzibil, în cazul meu. Mă îndrăgostisem de singura femeie pe care nu puteam s-o am vreodată. Femeia care îmi dăduse viața peste cap și căreia îi plătisem cu aceeași monedă.

Numai că de data asta nici măcar nu-mi doream să fim chit.

— Mă crezi sau nu, Amanda Gispen a intrat întâmplător în biroul meu. Nu pot să neg că n-a trecut zi în care să nu-mi doresc să mă răzbun pe taică-tău, pentru anii grei pe care i-am îndurat din cauza lui. Dar răzbunarea n-a fost prioritatea mea.

Fusese a doua prioritate de pe lista mea, înaintea ca Arya să-mi întoarcă viața pe dos, în stilul ei bine cunoscut.

— Ce-a făcut tata în ziua aceea, când eram mici, e de neiertat, a început Arya.

A făcut un pas înapoi. Fața i se schimonosise de suferință.

— Crede-mă, un an întreg am refuzat să-l privesc în ochi. Apoi m-am îndoit toată viața de fiecare decizie pe care am luat-o. După ce l-am iertat pe tata, mereu mi s-a părut că nu ar fi trebuit s-o fac. Însă el și-a cerut scuze și te-a trimis să locuiești cu tatăl tău, așa cum ți-ai dorit.

Am zâmbit slab.

— Asta ți-a spus c-a făcut? Și ți-a servit minciuna asta înainte sau după ce — după cum a susținut el — am murit?

Colțurile gurii ei roz s-au lăsat în jos. Nu mi-a răspuns.

— Crede-mă, faptul că m-a snopit în fața ferei de care eram îndrăgostit a fost cel mai mic păcat al lui. În seara când te-am sărutat, Conrad a obligat-o pe mama să mă dea afară din casă.

A trebuit să dorm pe canapeaua vecinilor. Apoi m-a trimis la Academia Andrew Dexter și ți-a zis că am murit.

Arya și-a scos ochelarii de soare. Ochii ei luceau, plini de lacrimi.

— Te-am jelit ani la rând, Nicky! Zi de zi.

— Și eu te-am jelit pe tine, deși nici măcar nu credeam că ești moartă, am spus țâfnos.

— Deci, de fapt, n-ai vrut să pleci de la noi? m-a întrebat cu o voce blândă, moale.

Am scuturat din cap, în semn că nu. Aș fi ales să fiu sărac, dacă așa aș fi putut trăi aproape de ea.

— Nu tata mi-a zis că ai murit. Când am împlinit optspre-zece ani, am angajat un detectiv privat ca să te găsească. El mi-a spus de moartea ta.

Am făcut un pas în față. Acum, când știa cine sunt, îmi doream s-o adulmec, să-mi bag degetele în părul ei, să o sărut din tot sufletul.

— Ia să ghicesc! Detectivul ăla privat lucra pentru taică-tău, nu-i așa?

După expresia ei, am înțeles că am dreptate.

— Mda, așa mă gândeam și eu. Dar încă n-am terminat să-ți povestesc prin ce chinuri m-a pus Conrad să trec.

— Zi mai repede! Când termini, o să-ți povestesc și cu despre chinurile mele.

— Când eram elev la Andrew Dexter, taică-tău l-a pus pe director să mă „disciplineze", ca să zic așa. Din când în când, mâncam bătaie pentru simplul fapt că existam. Directorul nu m-a atins nici măcar cu un deget, dar l-a pus pe alți elevi să mă bată. Pe deasupra, Conrad s-a asigurat că mama rupe orice legătură cu mine. După ce m-a dat afară, am mai întâlnit-o o singură

dată. Nu o vedeam nici în vacanța de vară, nici în cea de primăvară, nici de sărbători. Rămâneam mereu la școală, în internat. Acolo i-am cunoscut pe Riggs și pe Arsène. Așa mi-am creat propria familie.

Arya a înghițit cu greu. În ea se dădea o luptă între emoții contradictorii: dorința de a mă ucide pentru ce îi făcusem eu și dorința de a-l nimici pe taică-său pentru ce îmi făcuse el mie.

A întrebat șovăielnic:

— Ruslana... a murit?

— Am o teorie și despre asta. Când eram în clasa a unsprezecea, la Academia Andrew Dexter, mi-am luat o slujbă ca ajutor de grăjdar. Așa am cunoscut-o pe Alice, așa-zisa mea protectoare mai în vârstă, care preferă tinerii, după cum îți place ție să-i spui. Brusc, am început să duc o viață de bogătaș, chiar dacă nu eram înstărit. Într-o vacanță de vară, când eram în New York, am dat peste Ruslana. Conduceam Bentley-ul lui Arsène și purtam din cap până-n picioare doar haine de fițe — tot ale lui Arsène. Ruslana s-a repezit la mine și m-a pupat. A făcut o scenă. Am desprins-o de pe mine și i-am spus c-o să încerc să-mi fac timp pentru ea cât stăteam în New York, dar bineînțeles că n-a fost așa. A început să-mi trimită scrisori. Nu i-am răspuns. Probabil a crezut că o ignor fiindcă vreau să-i pun perseverența la încercare. Cu cât trecea timpul, cu atât mai obligată se simțea să-mi spună tot ce i se întâmplase. Am păstrat scrisorile ei în plicul galben. Nu știu dacă le-ai citit. Mi-a mărturisit că a avut o aventură lungă cu Conrad. Cică el îi promisese c-o să o părăsească pe Beatrice ca să fie cu ea. Atunci când Ruslana a început să se îndoiască de intențiile lui, l-a amenințat pe Conrad că o să-i spună lui Beatrice despre aventura lor. Conrad a devenit

violent, a îmbrâncit-o. Se pare că nu era prima oară când o brusca.

Arya a dus o mână la piept.

— Deci așa ai știut că acuzațiile care i s-au adus tatei sunt adevărate. Știai că Amanda și celelalte femei spun adevărul.

Am încuviințat cu un gest și am povestit mai departe:

— Pentru câteva luni, Ruslana și Conrad ba s-au împăcat, ba s-au despărțit. Într-un târziu, el a concediat-o și a plătit-o ca să păstreze secretul aventurii lor. I-a dat un cec nenorocit, de zece mii de dolari, ca să-și țină gura. Mama l-a cheltuit într-o săptămână și mi-a scris că s-a dus să-l viziteze iar, ca să-i ceară mai mulți bani. A fost ultima ei scrisoare. Apoi m-au sunat cei de la poliție și am aflat că murise.

— Cum a murit?

— În raportul medicului legist, cauza oficială e că și-a fracturat gâtul. În realitate, cineva a aruncat-o de pe stâncile Palisade. Polițistul care mi-a zis de moartea ei a spus că poliția nu suspecta un asasinat. Cică e un caz clasic de suicid. Mama nu era cunoscută drept o femeie veselă, iar în luna în care a murit își pierduse slujba, și totuși cauza oficială a morții e o aiureală. Ruslanei nu-i plăceau deloc înălțimile. Zburase cu avionul o singură dată în viața ei și, chiar dacă ar fi avut tendințe suicidare, ar fi preferat să moară în orice alt fel: prin înec, tăindu-și venele sau cu un glonț în tâmplă.

— Crezi că tata a omorât-o? a întrebat Arya.

Ochii ei ardeau.

— Pe scurt, da. Vrei să auzi răspunsul în variantă lungă? Cred că taică-tău a pus omorul la cale, dar nu știu cine au fost făptașii.

— Atunci, ar trebui să fie judecat și pentru acuzația asta.

Avea dreptate. Numai că în cazul lui Conrad știam că faptul că pierduse totul — banii, statutul, pe fiica lui — era o pedeapsă suficient de aspră. Să umble prin lume ca un rebut sărac lipit pământului era o pedeapsă mai potrivită pentru un bărbat ca el decât să stea spășit după gratii, alături de alți infractori.

I-am zis:

— Pot să dovedesc că Conrad e vinovat de moartea maică-mii doar dacă îmi dezvălui adevărata identitate.

— Indiferent de ce se întâmplă între noi doi, îmi pare rău că ai pierdut-o pe Ruslana.

— Mie nu îmi pare rău. A fost o mamă de rahat.

— Și vrei să spui că, după tot ce ți-a făcut Conrad, mișcarea asta cu Amanda Gispen n-a fost calculată? a întrebat, încrucișându-și brațele la piept.

— Exact asta spun.

M-am dat din drum, ca să las o femeie cu un cărucior să treacă, iar mintea mi-a fugit imediat la Arya ținând un bebeluș în brațe. Fir-ar să fie! Acum, orice era de ajuns ca să-mi aducă aminte de ea.

— Cred că taică-tău i-a făcut ceva mamei mele — sau cel puțin a pus pe altcineva să-i facă rău —, dar din punctul meu de vedere, nu mai aveam niciun amestec. În ziua când Ruslana a renunțat la mine, și eu am renunțat la ea. Mi-am văzut de viață și mi-am făcut prieteni, mi-am întemeiat o familie nouă, am găsit o femeie care mi-a oferit ceea ce mama nu a reușit să-mi ofere. Nu mă refer la bani. Vorbesc despre curaj, încredere și sprijin moral. Cineva care mi-a spus că pot să obțin de la viață orice îmi doresc.

Am pășit din nou pe trotuar și m-am asigurat că sunt puțin mai aproape de Arya decât adineaori. Doar un pic.

— Nu-mi doream deloc să mă întorc în New York. Voiam să rămân în Boston. Ori, poate, să mă mut în Washington și să mă apuc de politică. New Yorkul îmi amintea mereu de familia Roth, de mama care mi-a întors spatele și de acel sărut dezastruos. Dar Arsène e din New York și chiar îi place orașul ăsta afurisit. Riggs e din San Francisco, dar nu părea dornic să mai calce pe acolo. S-a mutat bucuros în apartamentul uriaș al lui Arsène, fără chirie. Nu voiam să stau departe de ei. Băieții ăștia erau familia mea, așa că m-am mutat cu ei. Mă crezi sau nu, m-am străduit din răsputeri să păstrez distanța față de tine și ai tăi. Cel mai mare coșmar al meu era ca tu sau Conrad să intrați iar în viața mea și să o dați peste cap. Dar când m-am trezit cu cazul Amandei pe birou, nu m-am putut abține.

Mi-am lins buzele și am adăugat:

— Amândoi știm că, din când în când, cedez tentației.

— Deci n-ai căutat răzbunare. Răzbunarea pur și simplu ți-a căzut în poală.

— Da.

Până când m-am lămurit că, de fapt, pe Arya doream s-o am în poala mea.

— Am crezut atâta timp că ai murit..., a murmurat Arya, buimăcită de valul de informații. De-asta nu te-am recunoscut. Doar din acest motiv n-am crezut că tu ești Nicky. Mă convinsesem singură să nu cred. Să nu sper.

Iar eu, ca un fraier, îi purtasem pică din cauza asta de fiecare dată când ne priviserăm, când ne cântăriserăm din ochi. Când ne mângâiam. Când ne sărutam. Îmi tot repetasem că Arya merită s-o chinui, pentru că nici măcar nu îl recunoștea pe băiatul care fusese îndrăgostit nebunește de ea. Băiatul care fusese dispus să renunțe la tot de dragul ei și care, într-un fel, așa făcuse.

— Ieri am încercat toată ziua să-mi limpezesc mintea și să mă dumiresc ce simt. Încă n-am reușit, a zis Arya și și-a masat tâmpla.

— Lasă-mă să te ajut!

Nu aveam dreptul să-i cer nimic, și cu atât puțin să aibă încredere în mine.

S-a încruntat. N-a vărsat nicio lacrimă, nu a aruncat cu amenințări. Era la fel de pragmatică precum o știam.

— Asta-i problema, Nicky: nu mai am niciun pic de încredere în tine, mai ales în ce privește viața mea, deciziile mele, sentimentele mele. Te detest din tot sufletul, Nicky! După atâta timp, după cât de mult am tânjit după tine... M-am topit de dorul tău mai bine de zece ani. Noi eram Cecilia și Robbie.

Habar n-aveam despre cine vorbește. Nu cunoșteam nicio Cecilia. Și știam un singur tip pe nume Robbie, un avocat din Staten Island, specializat în taxe. Cu toate astea, tare voiam să-i strâng de gât pe cei doi, pentru că își băgau nasul în relația mea!

Arya și-a frecat obrazul, încercând să-și revină.

— Tot ce mi se părea fermecător și de neatins la tine a dispărut ieri, când am văzut pe site-ul acela poza în care noi ne *giugiuleam*.

— Nu eu am dat informația presei.

Am făcut un pas în față și am îndrăznit să-i dau după ureche o șuviță rebelă. Mi-a dat mâna la oparte. Gestul ei m-a durut mai mult decât palma pe care o încasasem. Mai mult decât ziua în care directorul Plath îi trimisese pe băieții aceia să mă bată măr.

— Claire ne-a turnat. Claire ne-a trimis limuzina în ziua când și-am făcut promisiunea. I-a vândut presei pontul despre noi doi.

— *Gingiuleală*, a subliniat Arya și a făcut ochii mari. Ai folosit în articol cuvântul pe care l-ai folosit și tu.

Am clătinat din cap.

— A fost o coincidență. Nu ți-aș face niciodată așa ceva, Ari. Niciodată!

Arya a făcut un pas în spate. Avea iar lacrimi în ochi. Îmi doream să plângă, să se frângă pe dinăuntru, să nu mai fie tot timpul arât de încăpățânată. Să nu fie mereu mai bună decât mine. În adâncul meu, simțisem întotdeauna că nu merit timpul ei, că nu merit să mă bucur de zâmbetele și de existența ei.

— Te înșeli. Deja ai făcut-o, Nicky. Ai zis că nu m-ai trăda. M-ai mințit.

— Aveam de gând să-ți spun adevărul.

— Când?

Mi-am trecut degetele prin păr, trăgând de el.

— Nu știu. După proces, poate. Odată ce eram sigur că te-ai îndrăgostit de mine. Cine știe? Îmi era teamă că o să-mi dai papucii pentru că Nicky nu era suficient de bun pentru tine.

Bineînțeles, dacă îi spuneam acum că o iubesc, nu m-ar fi crezut. Plus că în joc era și cariera mea. Cu un simplu apel, ar fi putut să o distrugă. Amândoi o știam. Să-i spun ce simt ar fi părut un gest calculat, perfid și, mai presus de toate, umilitor pentru ea. Ca să nu mai zic că nu voiam să încep o relație în care Arya ar crede că mă simt obligat să rămân cu ea doar pentru că aveam ceva de pierdut. Nu că n-aș fi avut de pierdut ceva. Dar *ea* era lucrul pe care mă temeam c-o să-l pierd, nu slujba mea.

A scuturat din cap.

— Nicky a fost întotdeauna suficient de bun. Christian e cel în care n-am încredere.

— Atunci lasă-mă să schimb situația! Pot să-ți ofer mai multe. Mult mai multe. În schimb, am nevoie de un singur lucru de la tine.

— Ce anume?

— Să-mi dai o șansă.

— De ce ai ales prenumele *Christian*? a schimbat Arya subiectul, cu o privire glacială. Și de ce numele *Miller*?

— Mi-am schimbat legal numele înainte să încep primul semestru la Harvard. Nu voiam să mă găsească taică-tău. Știam c-o să stea cu ochii pe mine. Nicolai Ivanov nu a dat admitere la nicio facultate. Și-a cumpărat un bilet doar dus spre Canada și a fugit acolo. Imediat ce împlineam amândoi optsprezece ani, aveam dreptul să facem ce vrem, iar Conrad era conștient că exista posibilitatea ca tu să mă cauți pe mine, iar eu, pe tine.

Și-a mușcat buza de jos. Înțelegea. Ea chiar mă căutase prin intermediul detectivului privat al lui taică-său. Singurul lucru care mă împiedicase să o caut fusese gândul că nu aveam ce să-i ofer.

— Trebuia să dispar, așa că am ales unul dintre cele mai comune nume de familie din America — Miller — și Christian, unul dintre cele mai populare prenume. Iar prenumele ăsta m-a dus cu gândul la renaștere, la adoptarea unei alte identități. M-am asigurat că tatăl tău n-o să mă găsească niciodată. În ziua când Nicolai a dispărut peste graniță, s-a născut un anonim.

Ea a scuturat din cap și s-a îndreptat spre ușa de la intrare. Nu puteam s-o las să plece. Motivul nu era teama că Arya putea să facă așa încât să fiu eliminat din barou și nici că era în joc parteneriatul meu la firmă, ci faptul că nu eram pregătit să îmi iau la revedere de la ea. Emoția asta o simțisem la paisprezece ani, dar o simțeam și acum, când aveam treizeci și doi.

— Arya, așteaptă!

S-a răsucit iar spre mine.

— Știi, Nicky, imediat ce am aflat adevărul despre tine, i-am spus lui Jillian. Pornirea a fost irezistibilă. M-a cuprins dorința de răzbunare. Îmi doream să fiu... *nesăbuită*.

Arya a inspirat adânc.

— Dar n-am fost în stare să le spun alor mei despre tine. N-am putut să te lovesc acolo unde te-ar durea cel mai tare. N-am fost în stare să le zic adevărul. Nu ți se pare trist că îmi urăsc tatăl la fel de mult cât te urăsc pe tine? Și totodată vă iubesc pe amândoi. Probabil că dragostea mea va fi mereu mânjită de ură și toate relațiile importante din viața mea vor fi dulci-amărui. Dar vreau să știi că sunt foarte conștientă cât de mult control am asupra ta. Să nu crezi că n-o să mă folosesc de influența asta! Dacă te apropii de mine, indiferent din ce motive, o să mă asigur că judecătorul Lopez și partenerii din firma ta află despre legătura pe care ai avut-o cu familia Roth. Va afla și baroul statului New York. Ține-te dracului departe de mine! Un telefon, un mesaj, o vizită nejustificată din partea mea ar fi de-ajuns ca să-ți distrug viața! Și crede-mă, *Christian*, o să-ți distrug viața fără cea mai mică ezitare!

Mințea. Nu avea să dezvăluie nimic.

Nu știam dacă îmi venea să râd sau să plâng.

Nu crezusem că există mari șanse ca Arya să-mi păstreze secretul. Mi-am închipuit că era firesc să mă dea în vileag. De aceea eram mai interesat de iertarea ei decât de ideea că mi-ar dezvălui secretul. În locul meu, orice bărbat s-ar fi împăcat cu situația și ar fi plecat. Poate că acum două luni eram genul acela de bărbat. Însă nu mai eram așa azi și nici nu mai aveam să fiu vreodată.

— Vrei să spui că data viitoare când încerc să iau legătura cu etc. o să pui să fiu dat afară din barou?

— Cel puțin.

— Foarte bine. Mulțumesc, Ari!

— Du-te dracului, Nicky!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

CHRISTIAN

În prezent

Nu voiam să iau un avion spre Florida în toiul săptămânii. Reticența mea nu avea nicio legătură cu mormanul de documente care mă așteptau la birou și nici cu cei doi parteneri derutați ai mei, care nu înțelegeau de ce prima mea decizie, în calitate de partener al lor, fusese să o concediez pe una dintre cele mai promițătoare asociate ale firmei noastre. Claire nu avea să încerce să-mi facă reclamație pe motiv de hărțuire sexuală. Amândoi eram oameni foarte precauți și calculați. Știa că păstrasem toate mesajele pe care mi le trimisese, mesaje în care mă implora să mă culc cu ea. Să ne dea în judecată pe mine sau compania ar fi aruncat în aer lucrul pe care Claire îl prețuia cel mai mult: mândria ei.

În plus, când începusem să facem sex, anunțasem departamentul de resurse umane.

Nu-mi plăcea ideea de a pleca din New York când relația dintre mine și Arya era dată peste cap. Dar, așa cum subliniaseră

Arsène și Riggs când le povestisem despre discuția mea cu Arya, genul acesta de încurcătură îi depășea. Ca să-mi dau seama cum să continui, aveam nevoie de părerea unei femei.

Alice Gudinski locuia într-un apartament mare, în Palm Beach. Arsène, Riggs și cu mine o vizitam ocazional, mai ales de sărbători, însă în ultimii doi ani avusesem foarte mult de muncă, deci nu mai venisem în vizită.

Am făcut o rezervare la un restaurant cu specific pescăresc, cu vedere spre ocean.

Bineînțeles, am întârziat zece minute, fiindcă veneam direct de la aeroport.

Alice mă aștepta pe verandă. De acolo se vedea apusul. Purta un chimonou și ținea în mână un Bloody Mary cât o frapieră.

— A, iată-l pe prietenul meu fără beneficii preferat!

M-a sărutat pe obraji, apoi pe nas și pe o ureche. Alice arăta răpitor și nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani. N-ar fi fost exagerat ca unui străin să i se pară că suntem un cuplu: un gigolo fermecător, cu o iubită milionară, care îi cumpărase un mic birou pe plajă. Însă știam că, după ce îl pierduse pe Henry, Alice nu și-ar fi luat în veci un amant.

— Arăți decadent, m-a lăudat ea.

— Iar tu arăți minunat, ca de obicei.

Am sărutat-o pe creștet, după care i-am tras scaunul și am așteptat să se așeze. M-am așezat în fața ei. O chelneriță și-a făcut repede apariția, aducând un pahar de sherry. Fără îndoială, fusese instruită din vreme, de către Șefa Alice.

— Ce păcat că n-au ajuns Arsène și Riggs! a spus.

A sorbit din cocktail. Apusul mistuia cerul din spatele ei, vopsindu-l în portocaliu și roz.

I-am zis:

— Acum Riggs e în Anglia. Face poze pentru un articol despre balene eșuate, iar Arsène a renunțat la lumea civilizată la ceva timp după ce a absolvit facultatea. Mă tem că te-ai pricopsit doar cu mine.

— Tu ești preferatul meu. Ceilalți doi sunt doar de umplutură, a comentat Alice, apoi a sorbit iar din pahar și mi-a făcut cu ochiul. Dar nici tu nu prea ai timp liber. Am impresia că nu ne-am întâlnit aici doar fiindcă vrei să socializăm. Cum pot să te ajut?

S-a prins repede că încercam s-o aburesc. Mă miram că nu mă întâlneam cu Alice mai des și, totodată, constatarea asta mă și înfuria, pentru că în perioada studiilor mele la Andrew Dexter și apoi la Harvard petrecusem foarte mult timp cu ea. Alice fusese ancora mea. Îmi dăduse un scop în viață, îmi dăduse și sfaturi, explicându-mi mersul lucrurilor în societatea mondenă. Mă ajutase să mă integrez.

— Am de gând să schimb macazul; o să mă asigur c-o să ne întâlnim mai des.

Alice a observat că așteptam să vină cineva să ne ia comanda. A scuturat din cap și a râs.

— Of, băiat prostuț! Deja am comandat de mâncare. Chiar crezi c-o să-i permit unui golan din Manhattan să-mi spună care este cel mai bun fel cu pește de aici.

Am subliniat:

— Locuiești în Palm Beach de mai puțin de doi ani.

Și-a aranjat delicat coafura.

— Nu contează! Despre ce vorbeam? A, da! Ai probleme. E vorba de Traurig sau despre Cromwell? Pun pariu că ai necazuri cu cretinul ăla decrepit de Cromwell. E foarte invidios pe cei tineri.

Soțul lui Alice fusese avocat în lumea corporatistă, așa că Alice știa destule despre politica internă a marilor companii.

A sosit mâncarea. Pun pariu că pe masa noastră poposise jumătate din populația oceanului. Pentru o femeie de vârsta ei, Alice avea un apetit sănătos.

Am răspuns:

— Nu e vorba despre muncă.

Am desfăcut cu furculița o scoică gătită cu unt și oregano și am luat o înghițitură.

— Ai probleme cu portofoliul tău de investiții?

— Nu.

— În sfârșit, îți vinzi apartamentul și te muți în cartierul DUMBO? Ai putea face mai mulți bani acolo.

Am scuturat din cap.

— Ei bine, atunci despre ce e vorba?

— Despre Arya. Arya Roth.

◆ ◆ ◆

După patruzeci de minute și cinci antreuri devorate, Alice era la curent cu problema mea. Aflase despre Arya când aveam șaptesprezece ani, dar nu știa cum evoluase recent situația.

Alice s-a sprijinit pe spătarul scaunului. Sorbea dintr-un cocktail cu suc de fructe.

— În primul rând, dă-mi voie să-ți spun ceva: nu pot să cred cât de mult ți-a luat s-o găsești! a exclamat.

Ochii îi sclipeau vesel.

M-am încruntat. Oare nu auzise nimic din ce-i spusesem?

— N-am căutat-o. A fost o coincidență că am găsit-o.

— Nu există coincidențe, doar intervenții divine. Încă de când aveai șaptesprezece ani, era clar că inima ta aparține acestei

fete. La fel și restul corpului tău. Ai umblat fără țintă prea mult timp, însă, din păcate, oamenii — mai ales cei tineri — chiar trebuie să trăiască anumite experiențe pe pielea lor, ca să priceapă în sfârșit cum stau lucrurile.

Am încercat să ignor că prietena mea știuse de la bun început un lucru pe care eu îl conștientizasem abia luna asta: dragostea mea pentru Arya.

Am abordat direct principala mea problemă:

— Ce să fac?

Alice a râs.

— Chiar c-ai dat-o în bară!

— Știu! m-am răstit.

Începeam să-mi pierd răbdarea.

— Da, ai dat-o în bară într-un mare fel!

— Dacă aș vrea să aud că sunt un iubit idiot, m-aș duce la Arsène, la Riggs sau, și mai bine, la Arya. Am venit aici pentru că am nevoie de sfaturi. Cum s-o fac să înțeleagă că pentru mine nimic altceva nu contează, în afară de ea?

Alice a zâmbit scurt. Parcă-mi dădea de înțeles că răspunsul se ascundea în însăși întrebarea mea. Părea să se distreze copios privind cum eu mă dădeam de ceasul morții.

Am ridicat iar tonul:

— Ce s-a întâmplat? *Ce e?*

— Te rog, Christian, repetă ce-ai spus adineaori!

M-am încruntat.

— Cum s-o fac să înțeleagă că pentru mine nimic altceva nu contează?

— Da. Exact.

Și-a împreunat mâinile, încântată.

— Asta nu e un răspuns! m-am lamentat eu. Cât de tare ești îmbătat, femeie?

A înghițit cireașa înfiptă în bețișorul din cocktail.

— Din nou, răspunsul e *da*.

Aș fi vrut s-o duc acasă și să o îngrijesc până își revenea din beție. Ce voia să însemne sugestia ei? Apoi, brusc, mi-a picat fisa. Am ridicat din sprâncene. Alice a scuturat jucăuș din umeri, încântată că pricepusem.

— Să fac asta după atâta timp?

— Da. După atâta timp.

— Ești sigură că nu există altă soluție?

— Tocmai i-ai răpit fetei tot ce avea mai drag: tatăl pe care îl adora și care i-a fost atât mamă, cât și tată.

Am dat să spun ceva, însă Alice m-a întrerupt:

— Te rog, să nu-mi zici că tipul a meritat-o! Știu asta. Dar ea nu merita așa ceva. Și pe urmă tu ai scos adevărul la lumină. Acum e nevoită să-și vadă viața într-o cu totul altă lumină — una neplăcută. Din cauza ta. Pe lângă asta, ai mințit-o. Ai mințit-o chiar și după ce te-ai culcat cu ea. Chiar și când ea și-a făcut curaj să-ți ceară să n-o minți. Da, va trebui să faci niște sacrificii dureroase. Dacă nu pierzi nimic, nu câștigi nimic, scumpule.

Mi-am aplecat fruntea. Chelnerița ne-a adus nota de plată. I-am întins cardul meu de credit.

— Te rog să mă scuzi, Alice! Trebuie să prind un zbor de noapte spre Manhattan, ca să mă concediez singur.

◆ ◆ ◆

— Dacă e un fel de glumă, să știi că n-am înțeles poanta. Te rog să-mi explici!

Traurig se holba la mine de parcă dădusem buzna în biroul lui purtând hainele alea dubioase de prostituată pe care le poartă Julia Roberts în *Frumușica*. Cromwell stătea lângă el, cu o expresie împietrită.

— Mai întâi o concediezi pe Claire fără acordul nostru, fără să ne ceri părerea măcar, și acum îți dai *demisia*!

Am zâmbit. Stăteam pe cealaltă parte a biroului. Nu mă deranja deloc că în mai puțin de trei zile aveau să-mi șteargă numele de pe ușa de la intrarea în firmă.

L-am ironizat:

— A, nu te subestima, *puștiule*! Se pare că ai înțeles totul chiar foarte bine. Da, ai prins ideea! Îmi dau demisia. Și o să plec chiar acum.

— Dar... de ce? a bolborosit Traurig.

A ridicat brațele, cuprins de exasperare.

— Lista motivelor e lungă. O să ți le enumăr pe cele principale. Ar fi trebuit să devin partener acum trei ani. Sunt suprasolicitat și subestimat. Iar Cromwell e un nesimțit. Nu te supăra, amice!

I-am făcut cu ochiul lui Cromwell, apoi m-am uitat iar la Traurig

— Și tu nu ești deloc mai breaz. M-ai alergat ca pe hoții de cai și te-ai bucurat să mă vezi transpirând. Pentru o vreme, am jucat după regulile tale. Până când n-a mai meritat osteneala. Asta s-a întâmplat cu aproximativ... trei zile în urmă.

— Îți arunci cariera pe geam, m-a avertizat Traurig.

— Ți-am zis de la început că băiatul ăsta aduce necazuri, a comentat Cromwell, aruncându-i o privire lui Traurig. Acum schimbă tabăra și se duce la altă firmă. Unde te-ai angajat, puștiule? Zi-ne imediat!

Cromwell a împuns vehement masa dintre noi cu arătătorul, ca și cum îi eram dator să-i dau raportul.

Am căscat. Când renunțasem ultima oară la bunele maniere și mă purtasem ca golanul din Hunts Point care fusesem odată? Se scurseseră mai bine de douăzeci de ani de atunci. Era plăcut să mă port din nou atât de degajat.

— Chiar dacă aș aștepta să încep un alt job în altă parte, tu ai fi ultimul căruia i-aș spune, Cromwell. M-ai dus de nas din prima zi. Abia dacă dai pe la birou. Mi-ar plăcea să văd cum îți bați capul cu niște cazuri serioase, după ce o să plec din firmă.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

— Ca să știi și tu, o s-o angajăm din nou pe Claire, mi-a trântit-o Traurig.

M-am oprit și m-am răsucit spre el. Zâmbea sfidător.

— Deci asta-i problema? a continuat Traurig. Ai avut o aventură cu drăgălașa aia și situația a degenerat? Acum vrei să minimalizezi pagubele, în caz că Lesavoy o să încerce să-ți strice reputația? Să te ardă cu o acuzație de hărțuire sexuală?

Cât de tare se înșela! Abia m-am abținut să izbucnesc în râs.

— Domnișoara Lesavoy a fost concediată pentru că mi-a trădat încrederea personală și profesională. Dacă doriți să aveți o turnătoare în companie — bănuiesc că asta vreți, de vreme ce amândoi sunteți niște ticăloși —, vă recomand insistent să-i oferiți din nou postul.

După aceea le-am trântit ușa în nas.

La naiba, cât de bine m-am simțit!

◆ ◆ ◆

În acea seară am așteptat-o pe Arya în fața biroului ei. Nu eram obișnuit să mă port ca un cățel ahtiat după afecțiune. Prin

urmare, pentru prima oară după mulți ani, mă simțeam puțin rănit în orgoliu.

O să recunosc: mă simțeam foarte rănit în orgoliu.

Bun, hai să fiu sincer până la capăt: nu mai aveam niciun strop de orgoliu. Era mai bine așa, fiindcă orgoliul meu prostesc mă băgase într-o mulțime de necazuri de-a lungul anilor.

— E nevoie să-ți aduc aminte că o să pun să fii dat afară din barou dacă nu mă lași în pace? s-a răstit Arya, imediat ce a ieșit pe ușă.

Nici măcar nu m-a salutat.

Purta o fustă-creion roșie, din piele, și o cămașă albă elegantă. Arăta divin. Cum naiba o lăsasem să plece din patul meu?

Arya se îndrepta spre metrou. Am prins-o repede din urmă.

— N-ai decât s-o faci! am spus sec.

Umărul meu l-a atins pe al ei. A scos un sunet de exasperare și a scuturat din cap.

— Lasă-mă în pace!

— Ai răi au luat legătura cu tine de când s-a terminat procesul?

— Nu te preface că-ți pasă de asta! a zis încruntată.

I-am pus o mână pe umăr. S-a oprit, s-a răsucit iute cu fața la mine și mi-a dat mâna laoparte. Ochii îi scăpărau.

— Îmi pasă, Ari. Chiar îmi pasă. Zi de zi încerc să-ți vorbesc. Nu-mi spune că nu-mi pasă, Arya, când e foarte posibil să fiu singurul nesimțit din viața ta căruia îi pasă de tine!

— Nu *vreau* să-ți pese! mi-a spus, iar vocea i s-a frânt. Tocmai asta e ideea! Ți-am zis că o să pun să fii dat afară din barou dacă nu mă lași în pace, fiindcă nu te vreau deloc în viața mea.

— Deloc?

— Absolut deloc.

— Mincinoaso!

Am făcut un pas în față și i-am cuprins obrajii în palme.

— Am demisionat.

Ochii ei verzi s-au mărit.

— Pe bune?

— Da.

Mi-am sprijinit fruntea de a ei și i-am inspirat parfumul.

— Am renunțat la parteneriat. Le-am zis să se ducă naibii. Dar înainte de asta am concediat-o pe Claire pentru că ne-a făcut porcăria aia. Poate că sunt orfan, dar, scumpo, și tu ești. Mi-aș dori să nu fie așa. Mi-aș dori ca părinții tăi să fi fost alături de tine, așa cum meritai. Dar acum eu sunt aici și o să încerc din răsputeri ca prezența mea să fie suficientă pentru tine.

Apoi, fără veste, un torent de cuvinte s-a revărsat din mine.

— Te iubesc, Arya Roth! Te-am iubit de la bun început! Din prima zi, când ne-am cunoscut în cimitir, în copilărie. Când toți cei din jurul nostru erau morți, iar tu erai atât de vie, că-mi venea să te înghit cu totul. Când ai pus o pietricică pe mormântul lui Aaron, ca să știe că ai venit în vizită. Te-am iubit încă din ziua aceea, pentru inima ta bună, și în fiecare zi de după. N-am încetat niciodată să te iubesc, nici măcar în clipele când te uram. De fapt, tocmai când te uram te iubeam cel mai mult. Am suferit enorm la gândul că m-ai uitat. Știi de ce mă durea atât de tare, Arya? Fiindcă n-a existat nicio clipă în viața mea în care să nu mă gândesc la tine.

A urmat un moment — o fracțiune de secundă, mai degrabă — în care am crezut că avea să cedeze, să se abandoneze, în sfârșit, legăturii dintre noi. Dar Arya a făcut un pas în spate și și-a potrivit pe umăr cureaua genții. Cu bărbia ridicată sfidător, mi-a zis:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Fiindcă sunt parțial responsabilă pentru decizia ta de a demisiona. Dar demisia ta nu schimbă cu nimic situația.

Nu era parțial responsabilă pentru decizia mea de a-mi da demisia; ea era *singurul* meu motiv de-a pleca din firmă. Dar nu avea sens să subliniez asta. Acum, după ce renunțasem la jobul meu, îmi dădeam seama că ar fi trebuit să demisionez cu ani în urmă, indiferent că Arya era sau nu prin preajmă. Când faci ceea ce trebuie, o simți până în măduva oaselor.

— Ba da, o schimbă, am răspuns zâmbitor. Schimbă ceva esențial, Arya.

— Ce?

— Acum pot să te curtez oricât de mult vreau. Nu mai dau doi bani pe procesul lui taică-tău. Dat fiind că am demisionat, e clar că nu-mi pasă dacă aș fi eliminat din barou. Pregătește-te, Ari! O să te câștig.

— Nu sunt un trofeu pe care poți să-l câștigi.

M-am răsucit pe călcâie. În timp ce mă îndepărtam, i-am spus:

— Așa-i, nu ești un trofeu. Ești *totul*.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

ARYA

În prezent

În timp ce în oraș se instala o primăvară colorată, în penthouse-ul părinților mei prindea formă o mare gaură neagră.

Nu primeam nicio veste de la ei. Familia Roth se evaporase, dispăruse de pe fața pământului.

Am încercat de mai multe ori să dau de mama. Acum, când știam că tata o supusese la abuzuri emoționale, mă simțea obligată să am grijă de ea. Dar nu reușeam să iau legătura cu ea nici la telefon, nici prin e-mailuri sau mesaje. Cât despre tata, după avalanșa de mesaje răioase pe care mi le trimisese în ziua verdictului, nu-l mai căutasem. Abilitatea lui de a-și anula sentimentele față de mine, ca și cum erau un abonament la servicii de *streaming*, demonstra că respectivele sentimente nu existaseră deloc.

Într-un târziu, după șapte zile de tăcere totală, m-am dus la penthouse-ul de pe Park Avenue. În timp ce liftul mă ducea spre

ultimul etaj, aveam un ghem în stomac din pricina îngrijorării. S-ar putea ca ai mei nici măcar să nu mai fie acolo. Dacă se mutaseră? Ei erau proprietarii apartamentului, dar era imposibil să îl păstreze, având în vedere sumele uriașe pe care trebuiau să le plătească după pierderea procesului. Habar n-aveam care erau condițiile impuse de judecător și nici cât timp aveau părinții mei la dispoziție ca să strângă banii aceia. Christian ar fi putut să-mi dea răspunsuri la întrebările astea, dar nu puteam să apelez la el. Nici să-l caut nu voiam. Deja nu mai eram în stare să mă apăr. Eram sleită emoțional.

După ce am ieșit din lift, am ciocănit la ușa căminului meu din copilărie. Dintr-un motiv necunoscut, am folosit ciocănitul secret pe care îl folosiserăm eu și tata când eram copil.

O lovitură ușoară, o bătaie, cinci lovituri ușoare, bătaie, două lovituri ușoare.

Tăcere totală. Poate că nu erau acasă. Puteam să o sun pe vreo prietenă de-a mamei, de la clubul ei, și s-o întreb dacă ai mei îi dăduseră noua lor adresă. Mă pregăteam să plec, dar apoi am auzit ciocănitul secret.

O lovitură ușoară, o bătaie, cinci lovituri ușoare, bătaie, două lovituri ușoare.

Conrad era acasă.

Am încremenit. Mi-am impus să-mi mișc picioarele, dar ele parcă prinseseră rădăcini în podeaua de marmură. Refuzau să se supună. Am auzit sunetul încuietorii care se descuia. M-a trecut un fior pe șira spinării. Ușa s-a deschis.

— Ari, scumpa mea!

Vocea lui era siropoasă, foarte calmă. Mi-am amintit instantaneu de copilărie, de jocurile în fața piscinei din Saint-Tropez. Mi-am adus aminte cum îmi împletea alurea părul, făcându-mă

și arăt ca și cum fusesem electrocutată, lucru care ne făcea să ne prăpădim de râs. Amintirile s-au revărsat în sufletul meu asemenea unui fluviu. Nu le puteam opri, indiferent cât de tare mă străduiam.

Tata, care mă cuprindea cu brațul, mă săruta pe creștet și îmi spunea că o să fie bine. Că nu am nevoie de mama. Că eu și el alcătuim o echipă grozavă.

Tata, care dansa cu mine pe melodia Girls Just Want to Have Fun.

Tata, care mă asigura că pot să intru la orice facultate îmi doresc.

Tata, care mi-a cumpărat o bâtă de baseball când am împlinit șaisprezece ani și am devenit brusc frumușică, fiindcă „nu se știe niciodată când trebuie să te aperi de băieți".

Firimituri de fericire presărate într-o viață plină de durere și dor.

— Arya, te rog, uită-te la mine!

M-am răsucit pe tocuri și m-am uitat la el. Aveam atâtea lucruri să-i spun! Dar cuvintele mi se înțepeniseră în gât. Într-un sfârșit, am reușit să rostesc gândul care mă măcinase încă de când începuse acest coșmar:

— N-o să te iert niciodată.

Refuzam să mai iau apărarea cui nu trebuia.

Greșisem față de Nicky. Nu aveam să repet greșeala.

Tata și-a aplecat fruntea. Toată furia care îl mistuise altădată dispăruse. Părea învins. Gârbovit. O umbră a bărbatului care fusese odinioară.

— De ce ai făcut asta? De ce?

Ca femeie care se învârtea în cercuri corporatiste, mă interesam deseori de ce se simt bărbații invincibili. La urma urmei,

alți bărbați, mai influenți și mai puternici decât ei, fuseseră dați în vileag fiindcă săvârșiseră fapte oribile. Mi se părea o inepție să creadă că lor nu li se poate întâmpla același lucru. Până la urmă, adevărul iese mereu la iveală și ești prins cu pantalonii în vine. În cazul tatălui meu, fusese prins la propriu cu pantalonii în vine.

— Vrei să intri? m-a întrebat cu o expresie imploratoare.

Am schițat un gest de refuz.

Tata a oftat și și-a lăsat bărbia în piept.

— Pe atunci mă simțeam singur. Foarte singur. Nu știu cât de multe ți-a spus maică-ta. Am observat că voi două ați devenit apropiate în ultimul timp...

— Nu! Nu încerca să mă manipulezi! Răspunde-mi la întrebare!

— Nu-mi neg partea de vină pentru ce s-a întâmplat în căsnicia noastră. După ce a murit Aaron, amândoi ne-am purtat îngrozitor unul cu celălalt. Dar adevărul este că nu am avut o soție care să mă sprijine așa cum s-ar fi cuvenit. Am început să caut în altă parte ceea ce îmi trebuia. La început, a fost vorba doar despre sex. Întotdeauna, sex consimțit. Întotdeauna, cu femei pe care le știam de la serviciu. Eram tânăr, atrăgător și avansam repede în carieră. Nu era greu să am aventuri scurte. Dar apoi nevoile mele s-au schimbat: voiam și sprijin emoțional. Odată ce începi să cauți așa ceva, e de așteptat să și oferi același lucru. Așa s-a întâmplat cu Ruslana. Ea voia să trăiască un basm frumos, iar eu voiam sentimentul fals de a mă întoarce zilnic acasă la o femeie. Cineva care să-mi maseze picioarele, să-mi încălzească patul și să mă asculte. Tu mă aveai pe mine, eu o aveam pe Ruslana.

— I-ai spus Ruslanei că o s-o părăsești pe mama.

Tata s-a uitat la mine și a zâmbit trist.

— I-am spus orice era nevoie să audă ca s-o păstrez. Iar când mi-am dat seama că avea să se ducă la mama ta și să-i spună adevărul, mi-am pierdut cumpătul. Încă o iubesc pe mama ta, întotdeauna am iubit-o.

Doar că ai un mod ciudat de-a o arăta.

— Ruslana a murit pe neașteptate, am subliniat eu.

Trebuia să am grijă ce îi spun. Conrad nu știa că Christian era Nicky și nici că văzusem certificatul de deces al Ruslanei. Indiferent ce simțeam în urma trădării lui Nicky, nu aveam să-l dau niciodată pe tavă lui Conrad. N-aș fi putut să mi-o iert.

Tata a încuviințat:

— Așa e.

— Unii ar zice că pare să fi fost un „accident" premeditat.

A făcut ochii mari, apoi sprâncenele lui stufoase s-au unit.

— Nu, nu! Ruslana s-a sinucis. Avea o mulțime de probleme financiare. N-am avut nicio legătură cu moartea ei. Îți jur!

— Îți mințe când mi-ai spus că Ruslana s-a hotărât brusc să demisioneze și să se mute în Alaska? De ce naiba mi-ai zis asta? am insistat.

Vizibil iritat, tata mi-a răspuns:

— OK, OK! Știam că se sinucisese la un moment dat, dar nu voiam ca *tu* să afli. Nu voiam să suferi. Și-așa mă simțeam aiurea pentru ce i se întâmplase. Nu aveam nevoie să port povara de a-ți frânge inima.

— Dar Amanda Gispen? Pozele indecente? Toată porcăriile acelea?

A expirat cu putere pe gură și a închis ochii, ca și cum se pregătea pentru ce era mai rău.

— La un moment dat, în timpul aventurii mele cu Ruslana, am început să avem... probleme. Probleme legate de Beatrice.

Am vrut să-i arăt Ruslanei că ea nu era singura mea amantă. Că mai erau și altele. Voiam să știe că n-are dreptul să ridice atâtea pretenții. Am început să mă uit după alte femei. Am avut alte aventuri, dar nu mai era la fel de ușor. Nu mai eram un bărbat tânăr. Alți directori executivi erau mai atrăgători decât mine și mai dispuși să risipească bani pentru amantele lor, oferindu-le apartamente și carduri, trimițându-le în vacanțe pe Riviera Franceză. Eu nu eram ca ei. Amanda a fost ultima mea greșeală. Dar celelalte femei... Toate mi-au dat semnale ambigue, Arya, îți jur! Într-o zi flirtau cu mine, a doua zi se purtau rece. Habar n-aveam ce să fac. Am fost arogant. Am crezut că, dacă insist, vor ceda.

— Le-ai hărțuit!

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji.

Îmi promisesem că nu o să plâng, dar întâlnirea asta părea una de adio. Era decisivă, dureroasă, purificatoare și copleșitoare. Să mă uit la el mă durea până în adâncul sufletului.

— Da, le-am hărțuit.

Așa cum arăta acum, îmi aducea aminte de bărbatul palid, a cărui față începuse să transpire, pe care îl văzusem la Cloisters, cu puțin timp înainte de izbucnirea scandalului.

— Simțeam o presiune uriașă să-ți fiu alături. Să am grijă de mama ta. Aveam nevoie de un mod de-a mă descărca.

În mintea lui bolnavă, așa își justifica el comportamentul: trebuia s-o țină pe mama în lesă și să-mi fie și tată, și mamă, deci avea dreptul să abuzeze de alții.

— Iar când ai aflat despre Amanda... A fost copleșitor pentru mine. Erai singura persoană care mă admira și singura femeie de care chiar îmi păsa. Nu voiam să afli tot ce făcusem. Te-am îndepărtat. Avocatul Amandei a fost un pretext bun ca să te îndepărtez.

— El n-a avut nicio legătură cu treaba asta, am zis încrâncenată.

Mă întrebam dacă avea să vină o zi în care să nu simt nevoia să-l apăr pe Nicky de parcă viața mea atârna de cât de energic îi luam partea.

Tata a zâmbit.

— Scumpo, știu.

— Ce știi?

Pulsul mi s-a întețit. Îmi simțeam inima în gât.

— Știu cine e Christian.

Mi-am îndreptat spinarea.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Detectivul meu, Dave, a stat cu ochii pe Christian imediat după începerea procesului. Mi se părea că văd ceva ciudat la el — o aviditate care îmi era familiară. Și ochii ăia albaștri afurisiți!

— N-are noimă. Te tot întrebai de ce Christian se poartă așa.

Conrad a ridicat din umeri.

— După ce Dave mi-a spus ce aflase, nu mi-am mai pus întrebări.

— Dar... Dar... Dacă știai, ai fi putut...

Și-a ferit privirea.

— Și după aia ce crezi că s-ar fi întâmplat, Arya? Nicolai ar fi fost eliminat din proces, dat afară din barou și povestea lui ar fi ieșit la iveală, cu toate amănuntele. Povestea în care eu i-am distrus viața. Pentru mine ar fi fost și mai rău. S-ar fi aflat că Nicolai a fost pur și simplu o altă victimă de-a mea. Amanda și celelalte femei ar fi făcut rost de un alt avocat, iar eu tot aș fi fost găsit vinovat. Toate scenariile se sfârșeau în același punct.

Tata a rânjit batjocoritor.

— Și trebuie să recunosc: îl admir pe Nicolai pentru că a ajuns atât de departe. S-a descurcat puștiul! Dacă aveam să mă prăbușesc, voiam să mă prăbușesc în stil mare, iar el s-a ocupat cu brio de sarcina asta. De aceea le-am zis lui Terrance și Louie să nu facă recurs.

— Ai vrut să-i distrugi viața, am repetat.

Mă simțeam nespus de derutată. Chiar și când relația dintre mine și tata era foarte proastă, în anul după ce îl bătuse pe Nicky, crezusem că tata are probleme cu gestionarea furiei, nu că e plin de răutate.

— *De ce* ai vrut să-l distrugi?

Tata a răspuns simplu:

— Fiindcă a atins singurul lucru pur din viața mea. Pe *tine*.

Simțeam că mă aprind toată. L-am avertizat:

— Să nu spui nimănui, niciodată! Mă auzi? Nimănui! Promite-mi! Jură!

M-a privit cu luare-aminte.

— N-ai încetat niciodată să-l iubești, așa-i?

Nu. Nici măcar pentru o clipă.

M-am tras în spate și am încercat să mă adun. Dar el știa ce urma. Și-a apăsat fruntea de tocul ușii. Am aruncat o privire în spatele lui. Apartamentul era doar pe jumătate mobilat. Majoritatea pieselor de mobilier fuseseră luate de aici. Mă așteptam să simt o împunsătură de tristețe, dar adevărul era că acest loc nu fusese niciodată acasă pentru mine. *Acasă* fusese un sentiment. Un sentiment pe care îl simțisem doar cu tata — înainte de dezastrul ăsta — și cu Nicky.

— O să mă ierți vreodată? m-a întrebat.

În continuare, ținea ochii închiși și se sprijinea de tocul ușii.

— Nu. Mi-ai răpit persoana pe care o iubeam cel mai mult pe lume. Trebuie să pleci din oraș! Așa e cel mai bine.

— O să plec săptămâna viitoare.

Nu l-am întrebat unde avea să se ducă. Nu voiam să știu. Mă temeam că, la un moment dat, voi dori să reiau legătura cu el.

— Pa, tată!

— Pa, scumpo! Ai grijă de tine și de mama ta!

◆ ◆ ◆

— N-o să-mi răspundă niciodată la telefon, nu-i așa?

Mi-am trântit mobilul pe birou, abia stăpânindu-mi furia. Jillian a comentat:

— Nu mă mir că se dă dispărută, după ce nava s-a scufundat. Așa ceva îi stă în fire lui Beatrice Roth. Mă întreb ce-o să facă acum, când nu mai are nici penthouse-ul, nici banii de altădată. E prea bătrână ca să-și facă rost de un amant care s-o întrețină.

Prietena mea s-a uitat la mine pe deasupra cești de ceai. Privirea ei critică îmi spunea că în dimineața asta uitasem să-mi ascund țăcăneala. Se spune că, odată ce împlinești patruzeci de ani, nu îți mai pasă de ce cred alții despre tine. La mine se pare că etapa asta începuse mai devreme.

— Ți-a trecut prin minte că de data asta Beatrice nu vrea să-i rezolvi tu problemele? a sugerat Jillian. Știe că, dacă ți-ar răspunde la telefon, ai începe să te porți ca o PR-istă și ai rezolva tot. În relația cu maică-ta, tu ai fost mereu adultul.

— Până acum o lună și jumătate nici măcar n-am avut o relație cu mama.

M-am ridicat de pe scaun. M-am apucat să-mi îndes în poșetă diverse obiecte. Era șapte și jumătate. Îi lăsasem pe Christian

să aștepte destul în fața clădirii de birouri. Venea zilnic să mă vadă.

— Adevărat! Dar cred că n-ați avut niciodată o relație pentru că tu o intimidai, iar ea te dezgusta, a explicat Jilly. Pun pariu că o să apară atunci când se va simți pregătită și va avea un plan.

— N-o să aibă niciodată un plan, i-am zis și mi-am petrecut cureaua poșetei pe umăr. Mama a trecut prin viața ca gâsca prin apă, contând pe tata să-i rezolve toate problemele.

Jillian a zâmbit. A turnat o linguriță de zahăr în ceșcuța pe care i-o cumpărasem de Paște, dintr-un magazin de antichități. Aroma de mentă s-a răspândit în aer.

— Asta rămâne de văzut! a comentat Jilly.

Am mijit ochii la ea, cu bănuială.

— Am impresia că știi ceva ce eu nu știu.

Jillian a râs.

— Știu o mulțime de chestii pe care tu nu le știi. O să încep cu cel mai evident lucru: nu-ți faci griji doar pentru mama ta. Christian — sau Nicky, așa cum îi zici acum — te-a băgat în sperieți. De când ai observat că te așteaptă zilnic aici, te baricadezi în birou până la opt seara.

M-am îndreptat spre ușă, cu pași apăsați.

— Se poartă ca un hărțuitor. Încerc să descurajez un asemenea comportament.

— Ești atât de îndrăgostită de el, încât mi-e rușine pentru sufletelul tău. De ce nu-i dai o șansă?

Cum de ajunseserăm să vorbim despre subiectul ăsta? Adineaori discutam despre mama. Mi-am dat ochii peste cap și m-am dat iar cu luciu de buze.

— Pentru că n-o să mai am niciodată încredere în el, așa că n-are rost să-i dau vreo șansă.

— Continuă să te minți, scumpo!

S-a apropiat de mine și m-a bătut ușurel pe braț.

— Dar tu ce mai cauți aici? am întrebat. Cel puțin eu am un motiv să stau până târziu la birou. Tu nu ai. Sau mă înșel? am adăugat cu un rânjet.

Jillian s-a întors la locul ei, a luat o clamă de păr și a azvârlit-o spre mine.

— Pleacă odată! s-a răstit la mine.

M-am ferit de clamă și am pufnit în râs.

— Cum îl cheamă?

— Ieși!

— Hmmm... Deci îl cheamă *Ieși*? Sună drăguț. Excentric. Părinții lui sunt pasionați de protejarea mediului? Ca nume, „Pădure" sau „Frunză" îmi plac mai mult.

— Jur pe Dumnezeu, Arya..., a început Jillian, amenințător. Apropo, știi că avem o ședință mâine, da? Cu tipa aia din Miami. La nouă și jumătate.

— Da, am spus cu o grimasă. Tot n-am idee cum am putea s-o ajutăm. Ideea ei de afaceri sună bine, dar nici măcar nu a pus compania pe picioare.

Apoi am ieșit pe ușă, chicotind. Anticipam o altă întâlnire cu Nicky.

◆ ◆ ◆

Nicky nu era acolo.

Pentru prima oară după o săptămână, nu mă aștepta la intrarea în clădirea de birouri.

Eram foarte dezamăgită. Mă enerva la culme cum reacționam la faptul că nu-l vedeam acolo: genunchii moi, apăsarea pe care o simțeam pe inimă, umerii încovoiați. M-am străduit să-mi îndrept spinarea. Am luat-o spre metrou, zâmbind iritat. Uite dovada foarte clară că Nicky nu era de încredere! Se dăduse bătut în mai puțin de o săptămână.

Dar tu ești cea care l-a luat la rost. I-ai cerut să nu te mai caute! a protestat o voce rațională din mintea mea. *Și i-ai cerut-o de multe ori. În plus, te-ai purtat ca o scârbă când el ți-a spus că a demisionat de dragul tău.*

La nivel logic, știam că nu aveam dreptul să fiu supărată fiindcă nu mă mai aștepta în fața biroului. La fel de logic și de adevărat era faptul că nu fusese forțat să demisioneze. Ar fi putut să-și vadă de viață. Știa că n-o să-i dau identitatea în vileag. El singur alesese să se căiască pentru înșelătoria lui. Dar poate că problema mea nu era încrederea în Nicky, ci încrederea în mine *însămi*. La urma urmei, el era dragostea ideală, supremă, necondiționată. În ochii mei, fusese așa ani de-a rândul.

Poate că pur și simplu nu voiam să-i dau pe tavă rămășițele inimii mele bărbatului care o furase cu aproape douăzeci de ani în urmă și nu mi-o restituise niciodată.

Pe drum, în metrou, am întors pe toate părțile situația cu Nicky. Puștiul care fusese. Bărbatul care era azi. Când am ajuns în fața clădirii unde locuiam, am văzut o siluetă care aștepta în fața treptelor. Pulsul mi s-a accelerat.

E aici.

M-am mișcat mai repede. Însă, pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că nu era el. Persoana care aștepta era prea scundă, prea mică. Am încetinit și m-am oprit.

— *Mamă?*

S-a uitat la mine.

Părea epuizată și cu vreo cinci kilograme mai slabă, dar, în continuare, era foarte cochetă. S-a scuturat de câteva fire de praf invizibil. Ai fi crezut că simpla ei prezență pe o altă stradă decât Park Avenue o murdărise.

— Bună, scumpo! a ciripit veselă, cu binecunoscutul ei zâmbet fals. Iartă-mă că nu ți-am răspuns la telefon! A trebuit să mă ocup de câteva lucruri. E un moment nepotrivit? Aș putea să revin mâine, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

— Nu. Putem vorbi acum. Urcă!

După ce am intrat în apartament, m-am descălțat și mi-am aruncat cheile într-un bol de lângă ușă. Era prima oară când mama venea la mine acasă. Am pornit filtrul de cafea și am scos două cești.

— Ia loc! Ce mai faci? am întrebat-o.

Încercam să-mi stăpânesc iritarea.

Din nou, se dăduse la fund. După câteva săptămâni în care chiar începuse să se poarte ca o mamă, Beatrice dăduse iar bir cu fugiții. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Și atunci, de ce mă durea atât de tare?

Beatrice s-a așezat pe marginea canapelei mele verzi, cu tapițerie de catifea. Aveam senzația că se străduiește să ocupe cât mai puțin spațiu cu putință.

— Fac destul de bine, date fiind împrejurările.

— Vrei cafea?

— O! Ar fi minunat! Mulțumesc!

— Cu frișcă? Vrei zahăr?

Ce nebunie că nu știam cum preferă cafeaua! Era un detaliu atât de banal despre mama mea!

— Habar n-am, a răspuns gânditoare. De obicei nu beau cafea. Fă-o pur și simplu așa cum o bei tu. Sunt sigură că o să-mi placă.

Am pus două linguriţe de zahăr și mai multă frișcă în ceașca ei. Mi se părea că i-ar prinde bine câteva calorii în plus. Am dus cafelele în living și m-am așezat pe un fotoliu, în fața ei. A sorbit cu grijă din ceașcă. O urmăream cu atenție. După prima sorbitură, chipul i s-a relaxat. Poate crezuse că o s-o otrăvesc.

Dacă ne-am fi întâlnit cu zece ani în urmă, poate chiar aș fi încercat s-o otrăvesc.

— E delicioasă.

— Cafeaua e nectarul celor care muncesc de la nouă la cinci, i-am spus. la zi: de ce ai venit aici?

Mama și-a pus ceașca pe măsuță și s-a răsucit spre mine.

— Nu ți-am răspuns la telefon dintr-un motiv bine întemeiat. Am vorbit cu prietena ta, Jillian, despre asta, dar am rugat-o să nu-ți spună.

Aproape că am scăpat ceașca din mână. Mama nu discuta deloc cu prietenii mei. De fapt, habar nu aveam că știa despre existența lui Jillian. Mama și-a umezit iute buzele, apoi a vorbit măsurat, ca și cum repetase replicile dinainte.

— M-am gândit mult în ultima vreme. Știu că n-am fost o mamă bună. De fapt, nu ți-am fost deloc mamă. Îmi asum responsabilitatea pentru asta. Când au început să iasă la iveală faptele lui Conrad, ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu o povară pentru tine, pe lângă faptul că urma să rămân săracă. Așa că... m-am angajat.

Mai să-mi iasă ochii din orbite!

Am cerut să știu:

— O să lucrezi pentru noi?

Mama a scuturat din cap, râzând.

— Vezi? Exact din cauza asta am avut nevoie de timp ca să mă adun. Nu. Nu o să lucrez pentru Brand Brigade. Mi-am găsit singură o slujbă. Mă rog, mai mult sau mai puțin de una singură. Sunt noul administrator și noua asistentă de marketing a clubului meu country! Ce-i drept, un club a cărui taxă de membru nu mi-o mai permit. Dar salarialul e bun, iar asigurarea de sănătate e chiar acceptabilă. Cel puțin așa mi s-a zis.

Parcă stăteam scufundată în apă călduță. M-a cuprins un sentiment ciudat. Entuziasm. Mândrie. Și speranță. Foarte multă speranță.

I-am strâns mâna.

— Mamă, e minunat! Mă bucur mult pentru tine.

Ochii ei străluceau. A dat aprobator din cap și a sorbit din cafea.

— Da, și asta nu e tot! Ieri am depus actele de divorț. S-a terminat, Arya. Îl părăsesc pe tatăl tău. Conrad se mută în New Hampshire, cu sora și cumnatul lui.

— Vai, mamă!

M-am repezit la ea. Mi-am lipit fața de scobitura gâtului ei. După câteva secunde, mi-am dat seama că stăteam în poala ei. Deși eram cu câteva kilograme mai grea decât Beatrice, când am încercat să mă ridic, m-a tras înapoi și mi-a cuprins fața în mâini. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nu mă puteam abține. Și totuși, mă simțeam bine. Plânsul era purificator.

— Îmi pare foarte rău, Arya! Te-am ignorat atâta vreme! Te-am trecut cu vederea. Și mi-am găsit tot felul de justificări: că tu și Conrad vă aveți unul pe celălalt, că eu doar îți stau în cale. Acum, gata cu toate astea! Am un apartament nou, o slujbă

nouă, o viață nouă. Știu că e târziu, dar sper că nu e *prea* târziu să-ți fiu mamă.

Am scuturat tare din cap.

— Nu, nu e prea târziu.

Mi-am tras nasul. Mi-am sprijinit capul pe umărul ei.

— Dar să nu-mi mai faci din nou figura cu dispărutul zile și săptămâni în șir! Chiar dacă îmi spui lucruri pe care nu vreau să le aud, chiar dacă-mi spui să stau deoparte și să nu-mi bag nasul în treburile tale, vreau să-mi fii mamă!

— O să fiu, scumpo. O să fiu.

CAPITOLUL TREIZECI

ARYA

În prezent

M-am uitat la ceasul meu de mână și mi-am netezit fusta pentru a mia oară. Era zece și jumătate. Mă pregăteam să mă ridic și să plec din restaurantul unde ar fi trebuit să mă întâlnesc cu potențiala noastră clientă și cu Jillian.

Faptul că respectiva clientă nu venise la ședință era suficient de neplăcut, dar și mai tare mă irita că nici Jillian nu venise. Nu mi-a răspuns la telefon. Îmi trimisese un mesaj scurt, cum că a intervenit ceva și că i-ar plăcea să afle totul despre ședință când o să ajung la birou, mai târziu.

Trebuie s-o câștigăm drept clientă, Ari. Are mulți $$$.

Ei bine, cu buzunare largi sau nu, tipa asta — cică o chema Goodie — nu venise.

Tocmai îi ceream chelnerului să-mi aducă nota, când doamna Goodie și-a făcut în sfârșit apariția. A dat buzna în micul restaurant, într-o explozie de culoare și de râsete. Vorbea la telefon. Când o bostess tânără a întrebat-o dacă venise aici să

întâlnească pe cineva sau dacă avea nevoie de o masă, femeia i-a făcut semn să o lase în pace.

Femeia asta era întruchiparea flamboaiantului.

— ... trebuie să închid, scumpo. Neapărat să ne vedem cât sunt în oraș! Absolut! Aha! Uite și compania mea din această dimineață.

Doamna Goodie m-a salutat fluturând vârfurile degetelor și a zâmbit larg. A vorbit mai departe la telefon:

— Da. Ne vedem mâine. O să-i zic secretarei mele să ia legătura cu secretara ta. Abia aștept să te văd. Te puuup!

S-a trântit pe scaunul din fața mea și a oftat. A luat paharul meu cu apă și l-a golit dintr-o înghițitură.

— De parcă aș vrea să mă văd vreodată din nou cu ipocrita aia! a comentat doamna Goodie. Îți vine să crezi? De mult nu mai încerc să înțeleg de ce vor să petreacă timp cu mine oamenii care mă urăsc. Granița dintre iubire și ură este într-adevăr subțire, dar nu e nevoie să o forțăm.

Înmărmurită, mă holbam la ea.

Doamna Goodie i-a făcut semn ospătarului.

— Vai! Am întârziat, nu-i așa? Îmi cer scuze. Am uitat cât de aglomerat e traficul în oraș.

— Nicio problemă!

Știam că, din cauza mea, firma noastră pierdusc câteva contracte în ultimele luni și că îi eram datoare lui Jillian să fac conversație cu această clientă.

Ospătarul a sosit aducând nota. Doamna Goodie l-a mustrat:

— Vai, dar nici măcar n-am gustat plaiul vostru cu produse de patiserie! Adu-l imediat! E cel mai bun lucru pe care-l are de oferit acest oraș. Și cafea! Multă cafea! Cafea cu lichior! Pe undeva prin lume, acum e ora cinci.

— Da, în Sankt Petersburg, am comentat eu.

Fa oricum avea să facă ce îi poftea inima, inclusiv să bea alcool la prima oră a dimineții. Mi-am desfăcut șervetul în poală și m-am așezat iar.

Doamna Goodie și-a înclinat capul într-o parte și mi-a spus cu un zâmbet:

— Ești isteață!

— Nu știu ce să zic despre asta, dar îmi place să cred că am citit mult.

— Nu-i de mirare că el e înnebunit după tine, a mormăit femeia.

Și-a fluturat puțin poalele rochiei colorate, ca să se răcorească. M-am încruntat.

— Ce-ați zis, doamnă Goodie?

A întins un braț și m-a bătut amical pe mână.

— Te rog, spune-mi „Alice"! Și nu mă cheamă Goodie, ci Gudinski.

Ultimul nume îmi suna cunoscut, dar nu îmi dădeam seama unde îl mai auzisem.

— Ați zis „e înnebunit după tine". La cine vă referiți?

Mi-a fugit pământul de sub picioare. Mi-am ținut respirația. Simțeam o combinație ciudată de gelozie, furie și recunoștință. Recunoștință pentru că stăteam în fața cuiva care era apropiat de Nicky. Bănuiesc că Alice și-a dat seama de zbuciumul meu lăuntric. A izbucnit într-un hohot puternic de râs, nu prea demn de o adevărată doamnă. Brusc, am înțeles perfect de ce îi plăcea lui Nicky această femeie.

— Of! Vai de mine, Arya, nu fi speriată! Nu mușc. Christian mi-a spus că e posibil să nu vrei să ne întâlnim dacă știi cine sunt, așa că eu și Jillian a trebuit să-ți dăm un mic ghiont.

Mi-a făcut cu ochiul și a scuturat jucăuș din umeri.

— Și ați crezut că e o idee bună? am întrebat.

Îmi venea s-o omor pe Jillian pentru că uneltise pe la spatele meu de două ori în aceeași săptămână. Alice mi-a zâmbit prietenos.

— Absolut! La vârsta ta, și eu eram o femeie încăpățânată, dar soțul meu, care a murit, m-a temperat. Mă bucur că a făcut-o, pentru că altfel n-aș fi aici, luând masa într-un restaurant pretențios din New York, în toiul dimineții.

— Îmi pare rău că v-ați pierdut soțul, am murmurat.

Și-a dat peste umăr părul superb. Acum câțiva ani, m-aș fi uitat la această femeie și mi-aș fi zis în sinea mea: *Aș vrea să fie mama mea.* Acum, după toate experiențele prin care trecuserăm eu și Beatrice, îmi doream pe cineva ca Alice doar ca prietenă.

— Să știi că doar după ce a murit soțul meu am înțeles cât de recunoscătoare sunt pentru tot ce am avut. Am căpătat altă perspectivă asupra lucrurilor. Viața e nesigură, Arya. Dragostea nu e. Dragostea e betonul de sub tălpile tale. E o ancoră când te trezești în furtună. Să renunți la dragoste din cauza câtorva complicații e nemaiauzit. Am venit aici ca să-ți spun asta.

S-a întins peste masă și mi-a strâns tare mâna într-a ei.

— Când am auzit despre tine și Nicky, n-am putut să stau deoparte și să permit să ratați a doua șansă la dragoste. Vreau să știi că Nicky te iubește. Te-a iubit dintotdeauna. Ura faptul că te iubea, dar sentimentul era mai puternic decât el. De-a lungul anilor, am văzut cum se lupta cu dragostea lui, cum se chinuia să înțeleagă de ce nu se poate îndrăgosti de altcineva. Mereu pomenea numele tău. Nicky credea că i-ai lăsat cicatrici. Adevărul este că pur și simplu ai fost mereu în gândurile lui. În inima lui. Tu îl cunoști, Arya. Știi mai bine decât mine ce *fel* de om este. Sigur, a făcut câteva greșeli. Și cea mai mare a fost că

nu ți-a dezvăluit adevărata lui identitate. Dar, totodată, ar fi în stare să facă orice ca să mai aibă o șansă de-a fi cu tine. Te rog să te mai gândești!

Am deschis gura. Voiam să-i spun că mă gândisem destul la chestiunea asta, că îl doream pe Nicky la fel de mult cât mă dorea și el. Și pe Christian. Că îl doream pe omul care fusese și pe cel în care se transformase. Fiecare zi petrecută fără el mi se părea o risipă.

Dar Alice mi-a luat-o înainte. S-a ridicat, a făcut un pas în spate și a ridicat o mână, ca să-mi taie vorba.

— Nu! Nu-mi spune mie asta! Spune-i-o lui!

Brusc, a apărut Nicky, purtând blugi și o cămașă albă. Era plin de viață, frumos. Mă sfâșia să știu că nu e al meu. Tot corpul meu era în alertă. Îmi venea să mă năpustesc la el.

Ospătarul a venit la masa noastră, aducând platoul cu produse de patiserie. Alice l-a gonit:

— Pe bune, omule? Nu vezi că ăsta e *momentul* lor? Lasă platoul la bar! O să mă ocup imediat de minunățiile astea.

Mi-am zis că n-o să mai intru niciodată în restaurantul ăsta. Mă temeam că aveau să-mi scuipe în mâncare.

Alice l-a împins pe Nicky spre mine, apoi ne-a întors spatele și s-a dus la bar. El s-a așezat în fața mea. Îmi tremurau mâinile. Nu-mi venea să cred că fusesem supărată pe acest bărbat care suferise enorm din cauza mea. Suferise *pentru* mine. Sacrificase atât de multe, în timp ce eu trăiseem înconjurată de privilegii, în turnul meu de fildeș, înconjurată de haine și de obiecte scumpe!

— Acum înțeleg, a spus el cu gravitate, dus pe gânduri.

Christian a scos un obiect din servieta lui de piele și l-a pus pe masă. Un exemplar din *Ispășire*. Cotorul era distrus, iar marginile copertelor erau zdrențuite.

— Am citit cartea de două ori. Ieri am citit-o cap-coadă. Când am terminat-o, Jillian mi-a zis că deja ai plecat de la muncă.

— Jillian a lucrat foarte mult în culise, am mormăit.

Christian a zâmbit strâmb.

— Păi, Jillian știa că fie face ea un efort, fie tu mă dai uitării.

Am înghițit în sec.

— Ți-a plăcut cartea?

A clătinat din cap.

— Nu.

Îmi simțeam inima grea, încărcată de lucruri întunecate.

— Mi-a plăcut al naibii de *tare*, a adăugat el. Văzusem ecranizarea cărții — apropo, scena pe care am jucat-o noi în bibliotecă îi face pe Keira Knightley și pe James McAvoy să pară niște amatori —, dar nu citisem cartea până acum. M-a ajutat să te înțeleg. Cartea vorbește despre clase sociale, despre vinovăție și pierderea inocenței. Toate lucrurile pe care noi doi le-am trăit împreună. Lucruri care ne leagă. Dar nu înțeleg ceva.

Ochii lui albaștri și strălucitori s-au pironit într-ai mei. Mi s-a zburlit părul pe brațe. Și-a sprijinit coatele pe masă și s-a aplecat spre mine.

— Cum de nu mă poți ierta, când știi că Cecilia și Robbie ar fi trebuit să rămână împreună la final? Îți strici propriul final fericit, Arya. Și n-o să accept asta! Nu pot. Nu doar pentru mine, ci și pentru tine.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Pentru prima oară în viață, plângeam în public, și totuși nu mă sinchiseam de chestia asta. Eu, măreața Arya Roth, simbolul independenței și al feminismului!

— Prostule! am gemut îndurerată. Ce idiot ești! Mereu te-am iubit! Am fost dintotdeauna obsedată de tine. Te-am *convins* să mă săruți, pentru numele lui Dumnezeu!

Rădeam și plângeam în același timp.

— La fiecare pas, eu eram cea care flirta prima. N-am fugit după tine în Bielorusia, când aveam paisprezece ani, doar fiindcă eram prea rușinată. Am crezut că te sâcâi. Mă simțeam groaznic după ce îți făcuse Conrad. Chiar și atunci, n-am putut să renunț la tine. Am continuat să-ți scriu, să sper și să mă rog.

Masa asta stupidă încă era între noi. Îmi venea s-o azvârl cât colo, de parcă aș fi fost Hulk. Fiecare clipă pe care n-o petreceam în brațele lui era o risipă.

În restaurant era zarvă. Ne-am uitat amândoi la Alice. Îi spunea ceva bietului barista. Stătea la tejghea și devora o tartă.

— Am cunoscut-o pe tipa mai în vârstă care te adoră, am spus cu un surâs.

Chipul lui Christian era plin de regret.

— Arya, nu despre Alice vreau să vorbim acum. Vino cu mine! Vreau să-ți arăt ceva.

M-a condus afară din restaurant. Ne țineam de mână. Nu observasem niciodată cât de firesc e gestul ăsta: palma mea într-a lui. Cât de bine ne potriveam! Pe stradă era aceeași hărmălaie: trafic, turiști și oameni de afaceri. Christian m-a tras pe o alee, într-un colț dintre două clădiri.

Lângă noi era un tomberon enorm.

— Uau, ce romantic! Și intim.

Christian a râs.

— Îmi place intimitatea. Ultima oară când am încercat să te sărut în văzul lumii, taică-tău mi-a tăbăcit fundul.

— În niciun caz n-o să se mai întâmple! am spus zâmbitoare. Îmi ținea chipul în mâini ca și cum eram valoroasă. Ca și cum eram a lui.

— N-o să se mai întâmple, pentru că n-o să mai permit să ne despartă nimic, niciodată.

— Te iubesc, Nicky!

— Te iubesc, Cecilia!

S-a aplecat să mă sărute. L-am plesnit în joacă peste piept. A izbucnit în râs.

— Nu mă mai striga pe alt nume când ne sărutăm!

— E valabil și pentru tine. Acum mă cheamă Christian.

— Am crezut că nu-ți place să-ți spun „Christian".

Piesele de puzzle fuseseră puse cap la cap. Acum înțelegeam felul în care mă privise când, prima oară când făceam sex cu el, îl strigasem pe noul lui nume, iar el se crispase.

Christian a scuturat din cap.

— Nu îmi plăcea. Dar asta a fost înainte să aflu.

— Ce să aflu?

— Că am renăscut.

Christian Miller m-a sărutat iar.

De data asta, eram sigură că nimeni nu avea să-l ia de lângă mine.

EPILOG

CHRISTIAN

Șase luni mai târziu

— Nu arată rău biroul ăsta, comentează Riggs.

Dă aprobator din cap. Se plimbă de colo-colo, în zona de recepție de la Miller, Harter & Co., firma mea de avocatură recent înființată.

— Nu a meritat să cheltuiești atâția bani cu designul interior, dar, pe de altă parte, nu e la fel de lipsit de suflet ca alte birouri pe care le-am văzut, adaugă Riggs.

— Mulțumesc pentru susținere! Părerea ta contează enorm. Acum ieși naibii!

Țin în loc ușile liftului, ca să mă asigur că nu pleacă fără el și Arsène.

Mă uit iar la ceasul meu de mână. Trei fără cinci. Ar trebui să sosească din clipă în clipă.

— Care-i graba, Miller? Vine pe-aci Domnișoara Care Te Ține sub Papuc? întreabă Arsène și își trece mâna peste blatul din marmură neagră, netedă al biroului de la recepție.

Dacă totul va merge așa cum vreau, în curând va deveni Doamna Care Mă Ține sub Papuc.

La câteva săptămâni după ce am demisionat de la Cromwell & Traurig, l-am întâlnit din întâmplare pe Jason Hatter și am aflat că și el își dorea să plece de la firma unde lucra. Ne-am dat seama imediat că am putea pune bazele unui parteneriat de succes, combinându-ne portofoliile de clienți. Așa a apărut Miller, Hatter & Co.

— Afară! le ordon. Amândoi! Până nu mătur pe jos cu voi.

— Mare brânză! Podeaua ta e mai curată decât cazierul judiciar al lui Hermione Granger.

Riggs se oprește în fața peretelui zugrăvit în crem și cercetează pe rând fiecare tablou de la recepție, ca și cum legătura lui cu arta presupune ceva mai mult decât sex ocazional cu niște femei care lucrează la vreun muzeu.

— Întâi de toate, spune-ne de ce transpiri ca o prostituată într-un confesional! mă iscodește Riggs.

— Nu transpir, răspund îmbufnat.

— Ba da, intervine Arsène, după care scoate un sunet de parcă e cât pe ce să vomite. O s-o ceri de nevastă, nu-i așa?

Nu mai suport mentalitatea de clasa a opta a prietenilor mei. Mă duc țintă la ei, îi iau pe fiecare de câte o ureche și îi târăsc spre lift.

— Ce pervers! guiește Riggs și își înfige călcâiele în podea, ca să se opună. Acum spune-mi perversități la urechea asta, pe care mai ai puțin și mi-o rupi! Îmi place când ești mai dur.

Arsène mă lovește peste mână și se duce de bunăvoie la lift. Zice că nu vrea să fie de față când o să-mi dau drumul pe noile mele covoare, imediat ce ajunge iubita mea. Îi împing pe amândoi

în lift. Când amicii mei sunt în drum spre parter, mă simt ușurat.

După trei minute, Arya iese din al doilea lift. Poartă un costum office. Părul ei e prins într-un coc neglijent. Se oprește în fața mea și mă privește atentă, cu ochii ei mari, verzi, tulburători.

— Sal'tare, partenere!

Zâmbește viclean. Îmi amintește de fetișcana de doisprezece ani de la care nu-mi puteam lua ochii.

Îi petrec după ureche o șuviță rebelă, apoi o sărut ușor pe nas și fac un pas în spate.

— Domnișoară Roth, ce părere aveți despre noul meu bârlog?

— E frumos.

Se luminează la față și se duce să exploreze locul. Avem deja clienți, dar abia săptămâna viitoare deschidem biroul. Vom avea două recepționere, cinci asistenți de avocați și câțiva noi asociați. Va fi mult de muncă, dar o să merite osteneala.

— Ca purtătoare de cuvânt pentru Brand Brigade, declar că suntem încântate că ai ales să lucrezi cu noi!

Ca purtătoare de cuvânt a inimii mele, sper că n-o s-o calci în picioare peste câteva secunde.

Arya se sprijină de biroul de la recepție.

Mă apropii de ea, cu mâinile în buzunare.

— Cromwell și Traurig s-au mai calmat?

— Nici pe departe. Ăia doi încă îmi târăsc numele în noroi prin tot orașul.

— Foarte bine! zice Arya, cu un zâmbet strălucitor. Chiar îmi placi așa, mai murdar.

Pufnesc în râs și îi fac semn spre biroul meu.

— Intră! Vreau să-ți arăt cea mai frumoasă zonă din firmă.

O iau de mână și o conduc în sala al cărei design a durat cel mai mult să fie pus la punct. Spre meritul designerului, n-a trebuit să lucreze decât cu câteva cadre dintr-un film. Atât. Împing ușa de lemn, iar Arya tresare de uimire.

— Designul nu e contemporan, îi spun eu.

Îmi cobor gura spre gâtul ei și o sărut ușor. O apuc de talie. Ea se înfioară și se uită prin sala imensă. E o copie a bibliotecii din cartea ei preferată și din ecranizarea acesteia, pe care Arya le iubește atât de mult.

Rafturile de mahon. Scara. Cărțile. Covorul persan. Cărțile. Lampadarul vintage. Cărțile.

Cărțile.

Cărțile.

— Christian...

Christian. Așa mă strigă acum. A acceptat identitatea pe care mi-am ales-o. Nicky nu a murit. Dar nu mai sunt băiatul neajutorat de altădată. Acum pot *s*-o protejez și pe ea, și pe mine.

Arya îngaimă:

— E... Îți taie răsuflarea.

— E a ta.

Se răsucește fulgerător și mă privește curioasă.

— Cum adică?

De data asta, nu îi explic. Îi arăt.

O lipesc de cel mai apropiat raft și, două decenii mai târziu, la vârsta de treizeci și trei de ani, fac ceea ce Nicky nu a reușit să facă la paisprezece ani. O sărut lung și apăsat, începând de la scobitura gâtului, urcând spre bărbie, și îmi întrepătrund degetele cu ale ei. Lipită de mine, se zvârcolește și îmi bâiguie numele. *Simt* cum se înmoaie. *Știm* că *nimeni n-o să intre peste noi.* Nimeni nu poate să ne oprească.

— Noi... nu cumva...

Arya gâfâie și abia respiră. Limba mea lacomă îi umple gura.

— Noi jucăm scena...

— Nu!

Mă retrag. Duc un deget la buzele ei.

— Creăm ceva nou, scumpo. Ceva care e doar al nostru.

După aceea îi dau jos fusta și chiloții. Acum poartă doar bluza și pantofii cu tocuri. Îngenunchez. Îi sărut gleznele, apoi buzele și dinții mei urcă pe piciorul ei. Mă opresc la genunchi, o ling pe o parte, acolo unde știu că îi place. Dinții mei înaintează pe interiorul coapsei. Când ajung mai sus, pe coapsă, o sărut încet, cu reverență, ocolind punctul de maxim interes. Arya mă trage tare de păr. Își dorește cu disperare s-o pătrund. Și eu mi-o doresc.

— Christian... *Nicky*.

Mă opresc și-mi ridic privirea. Nu m-a mai strigat pe numele ăsta de ceva vreme. Dar înțeleg de ce o derutează situația. Ultima dată când eram așa, împreună...

— Da?

Ridic din sprâncene.

— Te rog! mă imploră cu un fir de glas. Fă-o!

— Ce să fac?

Se uită în jur, să se asigure că suntem singuri. Zâmbesc în sinea mea.

— Sărută-mă acolo!

O sărut blând, cuminte, între coapse. Rânjesc.

Geme și îmi împinge capul mai aproape de sexul ei.

— Ești imposibil!

Apoi limba mea o cotropește, o deschide. Mușchii ei strâng în jurul ei. O țin strâns de talie în timp ce îi ofer plăcere.

E foarte aproape de orgasm. Iar când îl atinge, simt cum fiecare mușchi din corpul ei se abandonează.

Mă ridic, îmi desfac cureaua și o pătrund.

Arya mă îmbrățișează strâns, gemând.

— Christian!

Îmi șoptește, mă sărută pe obraji, pe gât, pe buze.

— Christian, te iubesc atât de tare!

Fac următoarea mișcare cu mare atenție. Îmi împletesc din nou degetele cu ale ei, exact cum fac personajele din film. Dar, spre deosebire de ecranizare, vin cu o contribuție proprie: un inel de logodnă cu un diamant de două carate. I-l strecor pe deget și încep să mă opintesc. Îmbătată de patimă, la început Arya nu observă inelul. Fac dragoste cu ea și atinge din nou orgasmul. Îmi dau drumul și eu, ejaculând în ea. Când ne ridicăm amândoi capetele și ne recăpătăm suflarea, Arya observă în sfârșit bijuteria.

Se schimbă la față. Expresia i se transformă: din amețită de plăcere, devine precaută, atentă.

— Vai!

Își îndreaptă degetele. Își mișcă mâna, așa încât diamantul să reflecte lumina care pătrunde prin fereastra panoramică.

— Asta e un...?

— Da.

— Suntem împreună de numai șase luni.

Se întoarce spre mine și zâmbește larg, poznaș. E goală de la brâu în jos, și totuși o cam face pe isteața.

Îmi închei pantalonii.

— Așa e. Deci ți-am dat inelul cu cinci luni mai târziu decât ar fi fost cazul. Scuze! Am fost ocupat: a trebuit să pun o afacere pe roate.

Ea scutură din cap și râde. O apuc de talie, zâmbitor.

— Deci răspunsul e *da*?

— Nu știu, murmură ea. Ce-ar spune Cecilia?

— La naiba, da!

◆ ◆ ◆

ARYA

— Tot nu înțeleg pentru ce e asta.

Oftez. Stau legată la ochi, pe scaunul din dreapta șoferului, în berlina mamei.

Nu e Bentleyul cu care defila Beatrice prin Manhattan, alături de un șofer personal, înainte de divorț. Chiar și așa, mama e ciudat de mulțumită de acest regres. A renunțat la coafurile scumpe și la hainele de designer, în favoarea adidașilor la modă și a rochiilor largi, cu imprimeu floral, care cad pe un umăr.

Are până și un iubit, pe Max. E fermecător. Lucrează ca profesor de geografie la un liceu. E foarte isteț, o tratează pe mama ca pe o zeiță și a jurat să o ducă să încerce fiecare rețetă cu curry din New York. Ultima oară când am întrebat, ajunseseră la a douăzecea astfel de întâlnire.

— Nu ți-a cerut nimeni să înțelegi, scumpo. Să nu tragi cu ochiul! spune mama.

Mă bate ușor pe coapsă și râde încet.

— Stăm în mașină de o veșnicie. Mai suntem în Manhattan?

Încerc să-mi dau seama cu ce am de-a face. Acum treizeci de minute, Beatrice m-a luat de la birou și mi-a spus că are o surpriză pentru mine. N-a impresionat-o deloc că voiam să merg la

cumpărături cu Jillian, ca să-și găsească o rochie de domnișoară de onoare. M-a târât în mașină și mi-a ignorat protestele.

— Scuze, dragă, dar nu pot să-ți spun. Am primit instrucțiuni stricte să nu-ți ofer indicii.

— Instrucțiuni de la cine?

Ea râde.

— De la Christian?

Legătura de la ochi îmi irită nasul. O tot mișc dintr-o parte în alta.

— Dragă, nu totul se învârte în jurul logodnicului rău chipeș.

Bâigui un fel de răspuns și mă sprijin de spătarul scaunului, încrucișându-mi brațele la piept. După ce s-a mutat cu Max, mama îmi tot povestește că vrea să-și trimită CV-ul pentru niște slujbe în cartierul Brooklyn. Zice că pare prostesc, dar că vrea să se întoarcă la școală și, poate, să devină profesoară. Îi spun că nu e absolut deloc prostesc. Că dorința de a ne îmbunătăți viața, situația, de a ne lărgi orizontul n-ar trebui să fie un motiv de rușine.

Brusc, simt cum mă înclin într-o parte. Mama parchează. Probabil am ajuns la destinația ei secretă.

— Ține legătura pe ochi cât dau un telefon! îmi cere pe un ton care mă avertizează să nu o contrazic.

În secret, îmi place la nebunie tonul ăsta. Compensează toți anii în care nu am avut o mamă. Vorbește la telefon cu o voce dulce:

— Da. E aici. Nu, nici vorbă! Am legat-o la ochi. Dar stau pe două locuri de parcare, așa că vino repede!

Un minut mai târziu, portiera din dreptul meu se deschide. Două mâini mă trag cu blândețe. Nu e nevoie să întreb cine e,

fiindcă știu răspunsul. Recunosc aceste degete, palmele mari, aspre. E viitorul meu soț.

— Mersi, Bea! O să am mare grijă de ea, spune Christian.

— Pa-pa! ciripește mama și turează motorul, apoi o ia din loc.

— Sper că mi-ai pregătit ceva frumos, domnule Miller.

Mă călăuzește.

Am totală încredere în el, dar nu-mi place când nu știu ce se întâmplă.

Christian chicotește, însă nu răspunde. Lăsăm în urmă canicula zilei de vară și intrăm într-o clădire, printr-o ușă rotativă. Simt un val de aer condiționat peste picioare și în păr. Suntem într-o clădire. Îmi stârnește o senzație plăcută, vag cunoscută. Ca și cum am mai simțit-o înainte. Tocurile mele răsună pe podeaua de marmură. În jurul meu miroase a nou și a parfum floral, scump. Christian cheamă liftul, iar eu aștept lângă el.

— Cum a fost azi la muncă? mă întreabă.

Incredibil! Flecărește cu mine în timp ce sunt în continuare legată la ochi.

— A fost bine. La tine?

— Bine.

— Spune-mi, câți oameni se holbează acum la mine? Sunt legată la ochi și condusă de un bărbat înalt și chipeș, la costum.

— Sunt cam..., zice și începe să numere în șoaptă. Șaptesprezece oameni. Și să știi că nu port costum, ci un tutu.

— Ce elegant!

— Într-un fel, da. Dar am senzația că tutuul ăsta îmi face genunchii să pară puțin umflați.

Liftul scoate un sunet scurt și mi se pare că îl recunosc, dar nu-mi dau seama de unde. Intrăm. Christian mă ține de mână. Număr etajele de fiecare dată când liftul scoate acel sunet.

Ne oprim la etajul șapte. Christian iese și mă ia de mână. Apoi se oprește și tastează un cod de acces. Mă împinge ușor. Intrăm împreună. Apoi se mută în spatele meu și îmi dă jos legătura de la ochi.

— Ta-da!

Deschid ochii, clipind des. Încerc să mă obișnuiesc cu lumina soarelui, după ce am stat pe întuneric atât de mult timp. Imediat, mi se taie respirația. Nu-i de mirare că sunetele și aromele îmi erau familiare când am intrat. Mă răsucesc spre el.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Ni-l permitem? întreb cu o strâmbătură.

Se apleacă spre mine și își freacă nasul de al meu.

— Absolut! Nu am cumpărat fostul tău apartament. Pe acela chiar că nu ni l-am fi permis nici într-un milion de ani. Dar voiam să locuiești în clădirea unde ai trăit în copilărie. Aproape de Aaron. Îl poți vedea de la fereastră, oricând îți dorești. L-am rugat pe administratorul clădirii să mă sune imediat ce un apartament devine disponibil. Acum trei săptămâni, apartamentul ăsta e fost eliberat.

Mă plimb prin încăperea goală, iar sunetul tocurilor mele reverberează între pereți. Totul e simplu, curat, miroase a oportunitate și a potențial. A amintiri pe care le-am putea făuri aici. Un apartament în clădirea unde locuisem pe Park Avenue. Un loc pe care îl putem numi al nostru. Sunt atât de copleșită de emoții, de fericire, încât abia după câteva secunde observ punga de plastic pusă pe bufetul din bucătărie. E singurul obiect în acest apartament.

— Hei, ce-i asta?

Mă apropii de pungă.

— Costumele noastre de baie, răspunde Christian. Te fac câteva lungimi de bazin la piscină?

Își lipește bărbia de creștetul meu. Totul e bine în lume.

Îmi scot costumul din pungă.

— O să câștig! îl avertizez.

Mă ia în brațe.

— Hai să-mi arăți ce poți!

SFÂRȘIT